BUZKENTİN EN SOĞUK KIZI

"KİMSE HOLLY BLACK GİBİ YAZAMIYOR. BUZKENT EN SEVDİĞİM FANTASTİK ROMAN MEKÂNLARINDAN BİRİ OLDU."
- John Green

ARTEMİS

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI YAZAR

HOLLY BLACK

BUZKENTİN EN SOĞUK KIZI

HOLLY BLACK

İngilizceden Çeviren: Deniz Evliyagil

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

ABG/228
AB/499
AÇ/417
A/55

BUZKENTİN EN SOĞUK KIZI
Holly Black
Orijinal Adı: The Coldest Girl in Coldtown

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Deniz Evliyagil
Türkçe Düzenleme: Yeliz Üslü
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram

1. Basım: Mayıs 2015

ISBN: 978 - 605 - 142 - 631 - 0
Sertifika No: 10905

HOLLY BLACK © 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları *Nurcihan Kesim Telif Hakları* Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

BUZKENTİN EN SOĞUK KIZI

HOLLY BLACK

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Bu romana ilham veren
hikâyeye ilham verdiği için,
Steve Berman'a...

BÖLÜM 1

Hiçbir şey
ölümden daha güzel olamaz.
– Walt Whitman

Tana küvette uyandı. Dizlerini göğsüne çekip kıvrılmış, yanağını musluğun soğuk metaline dayamıştı. Musluktan damlayan su yüzünden elbisesinin omuz kısmı ve saçlarının bir bölümü ıslaktı. Neyse ki geri kalan her yeri kuruydu. Boynu tutulmuştu, omuzları acıyordu.

Uyku sersemliğiyle tavana, mürekkep lekesi testini andıran rutubet lekelerine baktı. Bir an zihni bomboş, öylece kaldı. Ardından kaygan emaye küvette dizlerinin üstünde doğruldu, perdeyi kenara çekti. Lavaboya plastik bardaklar, bira kutuları yığılmış, el havluları gelişigüzel fırlatılmıştı. Klozetin üstündeki küçük pencereden içeri dolan parlak yaz sonu güneşini bölen tek şey, tepeden sarkan sarımsakların oynaşan gölgesiydi.

Parti. Evet. Tana bir günbatımı partisindeydi. "Iyyy," diye mırıldandı. Kaymamak için perdeye asıldığından, ağırlığına dayanamayan üç perde halkası kopmuştu bile. Şakakları zonkluyordu.

Partiye hazırlandığını hatırlıyordu. Şıngırtılı bileziklerini taktığını... Ki şu anda da her hareketinde şıngırdıyorlardı. Ve bağlaması asırlar süren, çelik burunlu, koyu bordo botlarını giydiğini... Tuhaf, botları artık ayağında değildi. Dumanlı mavi gözlerine siyah kalem çektiğini, ardından şans için aynayı öptüğünü hatırlıyordu. Fakat sonrası biraz bulanıktı.

Tana yanlardan destek alıp kalktı, küvetten çıktı. Lavaboda yüzüne su çarptı. Makyajı bozulmuştu; ruju yanağına bulaşmış, rimeli akmıştı. Annesinin dolabından ödünç aldığı uçuş uçuş, beyaz, mini elbisenin kolunda bir yırtık vardı. Siyah saçları karman çormandı, öyle parmakla taramayla düzelecek gibi değildi. Tam bir berduş gibiydi anlayacağınız.

İşin aslı, eski sevgilisi Aidan'dan kurtulmaya çalışırken banyoda sızdığına emin sayılırdı. Ondan önce *Leydi mi Kaplan mı* diye bir içki içme oyunu oynamışlardı. Havaya fırlatılan bozuk para yazı mı (kaplan), tura mı (leydi) gelecek diye iddiaya giriyor, yanlış tahmin ederseniz bir *shot* yuvarlıyordunuz. Bunun ardından deli gibi dans etmiş, şişeden viski içmeye devam etmişti. Aidan, somurtuk ağızlı ve çilek rengi saçlı yeni sevgilisiyle takılması için Tana'ya ısrar edip duruyordu. Kız vestiyer odasında bulduğu köpek yakalığını boynuna geçirmişti. Aidan onların öpüşmesinin, tıpkı gökyüzündeki ay ve güneş tutulması gibi ışıkla karanlığın buluşmasına benzeyeceğini söylüyordu.

"Senin donunun içindeki söndü anlaşılan, o tutulmadan bahsediyorsun herhâlde," demişti Tana ama Aidan sinir bozucu bir inat ve azimle ısrarını sürdürmüştü. Ve viski kanında çağlarken ve teni ince bir ter tabakasıyla parlarken fena hâlde tanıdık bir pervasızlık Tana'nın içine doldu. O şeytani melek yüzüyle Aidan'a hayır demek hiçbir zaman kolay olmamıştı zaten. Daha kötüsü, Aidan da *bunu iyi biliyordu.*

Tana iç geçirerek banyo kapısını açtı. Kapı kilitli bile değildi, yani bütün gece Tana orada, duş perdesinin hemen ardındayken insanlar içeri girip çıkmış olabilirdi ki daha utanç verici bir şey düşünemiyordu! Koridorda ilerledi. Yere dökülen biraların kokusu havayı doldurmuştu. Bir koku daha vardı. Metalik, buruk-tatlı bir koku. Diğer odada televizyon açıktı, mutfağa doğru ilerlerken haber spikerinin alçak sesini duyabiliyordu.

Lance'in annesiyle babası eski çiftlik evlerinde oğullarının günbatımı partileri vermesine aldırmıyordu, bu yüzden Lance neredeyse her hafta sonu parti verir, güneş battığında kapıları kilitleyip şafak sökene dek onları içeri hapsederdi. Tana pek çok kez geceyi burada geçirmişti. Sabahları daima bağrış çağrış bir koşuşturma yaşanır, duşlar alınır, bir yandan kahve fokurdarken evdeki birkaç yumurta ile birkaç dilim ekmeğe saldırılırdı.

Ve iki küçük banyonun kapısında kuyruklar oluşur, biri içeride azıcık uzun kalsa kapılar yumruklanırdı. Sonuçta herkes çişini yapmak, bir duş almak ve üstünü değiştirmek istiyor olurdu. Yani bunca gürültü patırtı Tana'yı mutlaka uyandırırdı.

Ama ya uyandırmadıysa? Eğer Tana her şeye rağmen uyumaya devam ettiyse ve millet çoktan evden çıkıp kafenin yolunu tutmuşsa, o zaman arkadaşları buna çok gülecekti. Küvette sızması ve o orada uyurken banyoda yaptıkları türlü şeylerle ilgili bir sürü şaka yapacaklardı, hatta muhtemelen fotoğraflar falan ortaya çıkacaktı ve okul başladığında bu saçmalıklar ısıtılıp ısıtılıp önüne sürülecekti. Yüzüne bir bıyık çizmedikleri için kendini şanslı saymalıydı.

Pauline partiye gelseydi bunların hiçbiri yaşanmazdı. Sarhoş olduklarında genellikle yemek masasının altına girer, sepetteki kedi yavruları gibi kol bacak birbirine dolanmış hâlde oracığa kıvrılırlardı ve dünya üzerindeki hiçbir oğlan, Aidan bile, Pauline'in kılıç gibi keskin diliyle karşılaşmaya cesaret edemezdi. Fakat Pauline tiyatro kampındaydı ve Tana çok sıkılmış, bu yüzden de partiye yalnız gelmişti.

Mutfak boştu. Dökülen içki ve portakal suyu, tezgâhın üstünde gölcük oluşturmuş, patates cipsi kırıntıları bu sıvıya batmıştı. Tana tam kahve demliğine uzanmıştı ki siyah beyaz yer döşemesinin ilerisinde, oturma odasına açılan kapının diğer tarafında, uyur gibi parmakları açık duran bir el gördü. Acayip rahatladı. Demek daha kimse uyanmamıştı. Belki de ilk uyanan oydu. Gerçi banyonun penceresinden vuran ışığı düşündüğünde güneş sanki bayağı yükselmiş gibiydi.

Bu arada ele bakmaya devam ediyordu ve baktıkça elin tuhaf bir şekilde solgun olduğu, tırnak diplerinin maviye çaldığı dikkatini çekti. Beyni durumu henüz değerlendiremeden vücudu tepki verdi, kalp atışları hızlandı. Demliği yavaşça tezgâha geri bıraktı ve kendini mutfağın diğer tarafına yürü-

meye zorladı. Bir adım, temkinli bir adım daha, ta ki oturma odasının eşiğine ulaşana kadar.

Ve çığlıklar atmamak için kendini zor tuttu.

Düz, taba rengi halıda, Jackson Pollock'un damlatma tekniğiyle yaptığı resimlerdeki gibi, kuruyup katılaşmış ve siyahlaşmış kanla desenler oluşmuştu. Duvarlara kan sıçramıştı, kirli bej yüzeylerde kanlı el izleri vardı. Ve cesetler. Onlarca ceset. Tana'nın anaokulundan beri her gün gördüğü insanların cesetleri. Kovalamaca oynadığı, ardından gözyaşı döktüğü ve öpüştüğü insanlar şimdi tuhaf açılarla orada burada yatıyordu, bedenleri solgun ve buz gibiydi, gözleri bir dükkânın vitrinine dizilmiş oyuncak bebeklerin gözleri gibi bakıyordu.

Tana'nın ayağının dibindeki el, Imogen'in eliydi. Tatlı, hafif toplu, pembe saçlı Imogen, gelecek yıl güzel sanatlara gitmeyi planlıyordu. Ağzı hafif aralık kalmıştı, üstünde çapa olan lacivert elbisesi sıyrılmış ve kalçası açığa çıkmıştı. Görünüşe göre emekleyerek kaçmaya çalışırken yakalanmış olmalıydı. Bir kolunu ileri uzatmış, diğer eliyle sımsıkı halıya yapışmıştı.

Otta, Ilaina ve Jon'un bedenleri üst üste yığılmıştı. Amigo yaz kampından daha yeni dönmüşlerdi ve güneş batmadan hemen önce, bahçede ılık esintide sivrisinekler vızıldarken ters perendeler atarak partiye başlamışlardı. Şimdiyse kıyafetlerindeki kurumuş kan, pas gibi kabuk kabuktu. Saçları kana bulanmış, yüzlerine çil gibi nokta nokta kan sıçramıştı. Gözleri ardına dek açıktı ve gözbebekleri bulutlanmıştı.

Lance'i kanepede, bir kolunu yanındaki kızın, diğer kolunu öbür tarafında oturan çocuğun omzuna atmış hâlde bul-

du. Her üçünün de boynunda delik izleri vardı. Üçünün de ellerinin hemen yanında bira şişeleri duruyordu. Parti hâlâ devam ediyormuş gibi. Mavi beyaz dudaklar her an kıpırdayıp Tana'nın adını söyleyecekti sanki.

Tana'nın başı dönüyordu. Oda etrafında dönüyordu. Kanlı halıya çöktü. Kafasındaki zonklama feci bir hâl almıştı. Televizyonda güleç yüzlü bir çocuk reçelli ekmek yerken bir kadın mermer tezgâha portakal rengi bir sprey sıkıyordu.

Tana pencerelerden birinin açık olduğunu fark etti, perde dalgalanıyordu. Küçücük eve bunca insan doluşunca bir noktada içerisi boğucu hâle gelmiş olmalıydı. Azıcık hava almak için camı açmışlardı demek ki. Ve pencere bir kez açılınca kapatmayı unutmak kolaydı. Ne de olsa pencerelere sarımsak asılmıştı, üst pervazlarda kutsal su vardı.

Böyle şeyler Avrupa'da, sokakların vampir kaynadığı, dükkânların hava kararmadan açılmadığı Belçika gibi yerlerde olurdu. Burada değil. Tana'nın kasabasında, beş yıldan uzun süredir tek bir saldırının bile yaşanmadığı bu küçücük yerde değil.

Ama olmuştu işte. Gece bir pencere açık bırakılmıştı ve bir vampir o pencereden içeri süzülmüştü.

Tana telefonunu bulmalı ve... birini aramalıydı. Kimi? Babası olmazdı. Babası bu meseleyle hayatta baş edemezdi. Polisi belki. Ya da bir vampir avcısını. Televizyondaki Hemlok gibi mesela. Eski bir güreşçi olan ve daima deriler giyen o iriyarı, kel adam böyle bir durumda ne yapacağını bilirdi. Tana'nın kız kardeşinin dolabında, en sevdiği Buzkent vampiri, altın saçlı Lucien'in resimlerinin yanında Hemlok'un da

bir posteri asılıydı. Hemlok gelirse Pearl nihayet ondan imza alabileceği için sevinçten havalara uçardı.

Tana güldü. Bunun hoş bir davranış olmadığını biliyordu, ellerini hemen ağzına kapatıp gülüşünü boğdu. Ölü insanların önünde gülmek doğru değildi. Cenazede gülmek gibi bir şeydi.

Arkadaşları gözlerini kırpmadan onu izliyordu.

Televizyonda bir spiker hava durumunu sunuyordu. Nasdaq düşmüştü.

Tana yine Pauline'in bu gece partiye gelmediğini hatırladı ve buna öylesine şiddetle, öyle bencilce mutlu oldu ki sevindiği için kendini suçlu hissedemedi bile: Herkes ölmüş olsa da Pauline hayattaydı.

Uzakta, ceketlerin durduğu yatak odasında birinin telefonu çalmaya başladı. Telefonun zil sesi *Tainted Love*'ın kötü bir remiksiydi. Biraz sonra telefon sustu. Derken daha yakınlarda iki telefon neredeyse aynı anda çalmaya başladı, melodileri uyumsuz bir koro oluşturdu.

Haberler bitmiş, aynı evde yaşayan üç adam ile esprili bir kurukafanın şovu başlamıştı. Kurukafa her konuştuğunda fonda gülme efekti kükrüyordu. Tana televizyonda gerçekten böyle bir şov var mı yoksa hayal gücü ona oyun mu oynuyor, emin olamadı. Zaman akıp geçiyordu.

Kendine ufak bir nutuk attı. Oturduğu yerden kalkmalı ve yatak odasına gitmeli, yatağın üstüne yığılmış ceketlerin arasından kendi çantasını, botlarını ve araba anahtarlarını bulmalıydı. Cep telefonu da oradaydı. Eğer birini arayacaksa telefonuna ihtiyacı olacaktı.

Bunu hemen yapmalıydı. Hemen. Daha fazla oturmak yoktu.

Yakınlarda başka telefonlar olduğu aklına geldi aniden. Cesetlerden birinin cebinde ya da soğuk, ölü bir ten ile bir sütyenin arasına sıkıştırılmış... Ama cesetleri yoklamanın düşüncesi bile katlanılmazdı.

Ayağa kalk, diye buyurdu kendine.

Nihayet kalktı, çıplak ayaklarının altında çatır çutur tuhaf sesler çıkaran halıyı, eve yayılmaya başlayan çürüme kokusunu düşünmemeye çalışarak odaya yürüdü. Derken lise ikinci sınıftaki sosyal bilgiler dersinde öğrendiği bir şey aklına geldi.

Öğretmeni onlara, Texas kendi Buzkent'ini kapatmaya çalıştığı sırada Corpus Christi şehrinde yaşanan ünlü saldırıyı anlatmıştı. Gündüz vakti tanklarla oraya dalmış, vampir virüsü bulaşmış olabilecek tüm insanları vurmuşlardı. Valinin kızı bile öldürülmüştü. Vampirlerin gündüzleri gizlendikleri yerlerin izi sürülmüş ve pek çok vampir uykusunda kafası kesilerek ya da güneş ışığına maruz bırakılarak öldürülmüştü. Fakat gece çöktüğünde geri kalan vampirler kapıdaki gardiyanları öldürüp kaçmayı başarmış, arkalarında kanı son damlasına kadar emilmiş ya da uyanınca vampire dönüşecek bir sürü insan bırakmışlardı. Corpus Christi vampirleri bugün hâlâ televizyondaki ödül avcılarının en gözde hedefleriydi.

Bütün çocukların o ders için ayrı bir proje yapması gerekiyordu. Tana bir ayakkabı kutusu ve bol kırmızı boyayla, gazeteden kestiği bir haberi canlandırmıştı. Haber, Corpus Christi'den kaçan üç vampirin bir eve girmesi, oradaki herke-

si öldürdükten sonra, güneş yeniden batana dek evde cesetlerle birlikte kalmalarını konu ediyordu.

Bunu hatırlamak Tana'nın orada da hâlâ bir vampir olabilir mi diye düşünmesine sebep olmuştu. Kana susamış, dolapların içine kadar her yeri aramış, muhtemelen banyoya da girmiş ama banyo perdesini açmadığı için Tana'yı bir şekilde gözden kaçırmış olan bir vampir. Eğer Tana'yı şimdi duyarsa hemen öldürecek olan bir vampir.

Tana'nın kalbi hızlandı. Göğüskafesinin içinde gümbürdüyor, her bir atışı göğsünü bir yumruk gibi dövüyordu. *Aptal,* dedi kalbi. *Aptal, aptal, aptal!*

Tana az kalsın bayılacaktı. Kesik kesik soluyordu. Tekrar oturması ve kafasını bacaklarının arasına eğmesi gerektiğini biliyordu. Soluk soluğa kaldığınızda böyle yapmanız gerekirdi. Ama eğer otururşa bir daha kalkamayabilirdi. Bu yüzden kendini derin nefes almaya, akciğerlerindeki havayı mümkün olduğunca yavaşça dışarı vermeye zorladı.

Ön kapıdan fırlayıp çıkmak, bahçeyi son hız koşarak geçmek, biri onu içeri alana dek komşuların kapısını yumruklamak istiyordu.

Ama eğer komşular evde değilse; botları, telefonu ve araba anahtarları olmadan ne yapacaktı? Lance'lerin çiftlik evi kasabanın dışındaydı ve evin arkasındaki alan olduğu gibi devlet arazisiydi. Yakınlarda öyle pek fazla insan yaşamıyordu. Ve Tana eğer bu evden çıkarsa bir daha hiçbir kuvvetin onu buraya geri döndüremeyeceğini biliyordu.

Bir yanı koşarak kaçmak, diğer yanı tespihböceği gibi oracığa kıvrılmak istiyordu. Gözlerini yumdu, kollarıyla gözle-

rini kapadı, "canavarları göremiyorum, canavarlar da beni göremiyor" oynadı. Her iki seçenek de onu kurtarmazdı. Düşünmesi gerekiyordu.

Dışarıda ağaçların yapraklarının arasından süzülen güneş ışığı oturma odasına benek benek vuruyordu. Öğleden sonra güneşiydi, bayağı alçalmıştı ama yine de güneşti. Tana bu fikre yapıştı. Bodrumda bir vampir sürüsü bile olsa gece çökmeden yukarı çık(a)mazlardı.

Tamam, Tana ilk plana sadık kalacaktı. Odaya gidecek ve botlarını, cep telefonunu ve araba anahtarlarını alacaktı. Ardından dışarı çıkacak ve hayatının bu en korkunç dehşetini orada yaşayacaktı. Dışarıda avazı çıktığı kadar bağırabilir, haykırabilir, hatta bayılabilirdi. Yeter ki arabasına binip camları kapatmış, kapıları kilitlemiş olsun.

Dikkatle, büyük bir dikkatle, parlak metal bileziklerini tek tek çıkarıp halının üstüne bıraktı. Artık her hareketinde bilezikleri şıngırdamayacaktı.

Salonu geçip mutfağa yürürken bu kez zemin tahtalarının her bir gıcırtısının, aldığı her bir hırıltılı nefesin fena hâlde farkındaydı. Gölgelere sinmiş vampir dişli ağızlar, mutfak zemininden uzanan soğuk eller hayal ediyordu. Keskin tırnaklarını bileklerine geçirip onu karanlığa sürükleyeceklerdi. Yatak odasının kapısına ulaşıp kapı kolunu çevirmesine kadar geçen süre Tana'ya asırlar gibi geldi.

Kapının eşiğinde nefesi kesildi.

Aidan yatağa bağlanmıştı. El ve ayak bilekleri kablolarla yatağın direklerine tutturulmuştu. Ağzında bir bant vardı. Ve yaşıyordu. Uzun bir an boyunca Tana'nın tek yapabildiği ona

bakmak oldu. Gördüklerinin şokuyla öylece kaldı. Biri pencerelere çöp torbaları germiş, güneşi engellemişti. Ve yatağın yanında, yerlere atılmış ceketlerin arasında, zincirlenmiş ve ağzına bez sokuşturulmuş başka bir çocuk vardı. Çocuğun saçları gece gibi simsiyahtı. Başını kaldırıp Tana'ya baktı. Gözleri yakut gibi parlaktı. Ve bir o kadar kırmızı.

BÖLÜM 2

Hepimiz kendi tedavimizden kaçıyoruz.
Çünkü tüm hastalıkların tedavisi ölümdür.
– Thomas Browne

Tam altı yaşındayken vampirler, *Susam Sokağı*'nda sonu gelmez bir şekilde sayı sayan kuklalar ya da çizgi filmlerde kırmızı astarlı siyah pelerinler giyen kötü adamlardı. Cadılar Bayramı'nda çocuklar vampir kılığına girer, kendi dişlerinin üstüne plastik vampir dişleri takar, dudaklarının kenarından kan niyetine vişne reçeli akıtırlardı.

Tüm bunlar Caspar Morales'le birlikte değişti. Geçen yüzyıl boyunca vampirleri romantize eden bir sürü kitap yazılmış, film çevrilmişti. Ve bir vampirin kendini romantize etmeye başlaması sadece an meselesiydi.

Çılgın, romantik Caspar, eski kafalı kadim atalarının aksine, kurbanlarını öldürmemeye karar verdi. Onları oyuna geti-

recek, az miktarda kanlarını içecek ve bir şehirden diğerine yoluna devam edecekti. Kadim vampirler onu bulup paramparça edene dek Caspar çoktan yüzlerce insana virüs bulaştırmıştı bile. Ve salgını nasıl engelleyeceklerine dair en ufak bir fikri olmayan o yeni vampirler de virüsü binlerce kişiye bulaştırdı.

Olay ilk olarak Caspar'ın doğum yeri olan Massachusetts-Springfield'da, Tana yedi yaşına girdiği sene patlak verdi. Springfield, Tana'nın evine sadece seksen kilometre mesafedeydi, dolayısıyla da haber ulusal kanallardan önce yerel kanallarda yer aldı. Başlangıçta bir gazetecinin eşek şakası gibi görünüyordu. Sonra Chicago'da bir olay yaşandı, ardından San Francisco'da, ardından Las Vegas'ta. Bir kız yirmi bir masasında krupiyeyi ısırmaya çalışırken yakalandı ve polisler onu dışarıdaki polis otosuna sürüklediği sırada güneşin altında alev aldı. Bir işadamı, etrafında dişlenmiş cesetlerle evinde saklanırken yakalandı. Sisli bir gecede San Francisco'daki Balıkçılar Rıhtımı'nda ufak bir kız çocuğu, babasını bulması için yardım öneren yetişkinlerin boynuna kollarını doladı ve dişlerini boyunlarına geçirdi. Bir burlesk dansçısı oyununa kan fetişizmini dahil etti ve seyircilerden oyundan önce feragatname imzalamalarını istedi. Seyirciler oyundan çıktığında kana açtı.

Askerler salgının ortaya çıktığı bölgelerin etrafını kapatmaya başladı. Bazılarının Soğuk Kasaba da dediği ilk Buzkentler böyle kuruldu.

"Vampirler Amerika'nın problemi," dedi BBC. Fakat bir sonraki olayın adresi Hong Kong'tu. Sonra Yokohama, sonra Marsilya, sonra Brecht, sonra Liverpool. Ardından orman yangını gibi salgın tüm Avrupa'ya yayıldı.

Tana on yaşındayken bir akşam annesinin bir parti için tuvalet masasında hazırlanmasını izliyordu. Annesinin resim galerisine, satılması için birkaç eser vermeye niyetlenen bir sanatseverin partisiydi. Annesi zümrüt yeşili ipek bir bluzla kalem etek giymiş, kısa siyah saçlarını sımsıkı geriye yatırmıştı. Ayna karşısında inci küpelerini takıyordu.

"Vampirlerden korkmuyor musun?" diye sordu Tana annesinin bacağına yüzüstü uzanıp. Annesinin opak çorabının pütürlü yüzeyi yanağına değiyor, parfümü burnuna doluyordu. Annesiyle babası genellikle hava kararmadan önce evde olurdu.

Tana'nın annesi bu soruya gülmekle yetindi ama partiden döndüğünde hastaydı. *Soğuk algınlığı.* Başlangıçta kulağa zararsız geliyordu. Soğuk algınlığı nedir ki? Biraz burnunuz akar, biraz boğazınız batar... Ama bu Soğuk öyle değildi işte. Vücut ısınızı düşüren, duyularınızı keskinleştiren ve neredeyse bastırılamaz bir kan açlığı çekmenize sebep olan türdendi.

Soğuk alan kişi eğer insan kanı içerse ona bulaşan virüs mutasyona uğruyordu. Virüs kendisini taşıyan bedeni öldürüyor, ardından da onu öncesinden daha soğuk bir şekilde geri getiriyordu. Buz gibi soğuk. Tepeden tırnağa, sonsuza kadar soğuk.

Hastalık Kontrol ve Korunma Merkezlerine göre bunun tek bir tedavisi vardı. Virüs sistemden atılıncaya kadar kurbanın insan kanı içmesini engellemek. Virüs seksen sekiz günde sistemden atılabiliyordu. Fakat hiçbir klinik böyle bir hizmet sunmuyordu. Başlangıçta hastanelerde Soğuk hastalarına ağır yatıştırıcılar verilmişti ama bir gün ilaçlarla komaya sokul-

muş orta yaşlı ve çok zengin bir kadın aniden kendine gelip bir doktora saldırmıştı. Bazıları kan açlığını alkol ve uyuşturucularla köreltmeyi başarsa da çoğu kişide bunlar işe yaramıyordu. Polisler vampir virüsü taşıdığından şüphelendikleri birini yakaladıklarında onu hemen karantinaya alıp en yakın Buzkent'e yolluyordu. Tana'nın annesi dehşete kapılmıştı. Ve böylece annesi, iki gün içinde titremeleri iyice kötüleşip kan açlığı da başlayınca, kilit altında tutulabileceği evdeki tek yere kapatılmaya razı oldu.

Bir hafta sonra bodrumdan yükselen çığlıkları, babası işteyken gün boyu devam eden haykırışları Tana bugün bile tüm canlılığıyla hatırlıyordu. Akşam babası eve döndüğünde televizyonun sesini ardına kadar açıp haykırışları boğar ve sızana kadar içerdi. Tana öğleden sonra okuldan geldiğinde annesi yürek paralayan haykırışlarının arasında zaman zaman ona seslenir, kapıyı açması için yalvarırdı. Bir şey yapmayacağına söz verir; iyileştiğini, artık hasta olmadığını anlatırdı.

Tana, lütfen. Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun, güzel kızım. Seni şu dünyadaki herkesten daha çok sevdiğimi biliyorsun. Seni canımdan çok seviyorum. Baban... Baban benim iyileştiğimi anlamıyor. Bana inanmıyor. Ondan çok korkuyorum, Tana. Beni sonsuza dek burada hapis tutacak. Dışarı çıkmama hiç izin vermeyecek. Zaten hep beni kontrol etmek istemiştir. Baban benim bağımsız bir kadın olmamdan çok rahatsızdı zaten. N'olur, Tana, lütfen. Burası çok soğuk. Karanlıkta üzerimde bir şeyler dolaşıyor. Örümceklerden nasıl nefret ettiğimi biliyorsun. Sen benim bebeğimsin, benim tatlı kızım, benim bir tanecik yavrum, n'olur yardım et. Korkma. Kapıyı açarsan sen,

ben ve Pearl sonsuza dek birlikte olacağız. Parka gideriz, dondurma yeriz, sincapları besleriz. Bahçeyi kazıp solucan buluruz. Tekrar eskisi gibi mutlu oluruz. Anahtarı alacaksın, değil mi? Anahtarı al. Lütfen anahtarı al. Lütfen, Tana, yalvarırım, lütfen. Anahtarı al. Anahtarı al.

Böyle zamanlarda Tana elleriyle kulaklarını kapatıp bodrum kapısında oturur, iki gözü iki çeşme ağlardı. Daha yeni yeni yürümeye başlayan küçük Pearl de ağlardı. Sabah mısır gevreği yerken ağlıyorlardı. Çizgi film izlerken ağlıyorlardı. Geceleri Tana'nın küçük yatağında koyun koyuna yatıp ağlaya ağlaya uyuyorlardı. "N'olur sussun, sustur onu," derdi Pearl ama Tana'nın yapabileceği bir şey yoktu.

En çok da, geceleri babaları çelik örgüden iş eldivenlerini ve ağır iş çizmelerini giyip annelerine yemek götürmeye giderken ağlarlardı. Babalarına da virüs bulaşacak diye ödleri kopardı. Babaları onları karşısına oturtmuş, sadece vampirlerin virüs bulaştırabileceğini, anneleri hâlâ insan olduğu için ondan hastalık kapmayacağını açıklamıştı. Annelerini kana duyduğu açlığın, pika hastalığı olan birinin tebeşir, toprak, taş ya da metal yemeye duyduğu açlıktan temelde bir farkı olmadığını anlatmıştı. Eğer anneleri istediği şeyi elde edemezse ve Tana'yla Pearl hiçbir şey yokmuş davranmaya devam edip öğretmenlerine, arkadaşlarına, büyükanneleri ve büyükbabalarına bundan bahsetmezlerse her şeyin yoluna gireceğini söylemişti.

Bunları söylerken gayet sakindi, sesi mantıklıydı. Ardından diğer odaya geçmiş ve yarım şişe Jack Daniel's içmişti. Ve anneleri de çığlıklar atmaya devam etmişti.

Tana buna otuz dört gün dayandı. Ama o gün direnci kırıldı ve annesine onu serbest bırakacağına söz verdi. Babasının taba rengi Dockers pantolonunun arka cebinden anahtarları çalmayı ancak otuz yedinci günde başarabildi. Babası işe gittiğinde kapıdaki kilitleri tek tek açtı.

Tana gıcırdayan tahta merdivenlerden inerken bodrumdan gelen rutubet kokusu burnuna doldu. Kapıyı açtığı anda annesi çığlık atmayı kesmişti. Tana basamakları inerken ev uzun zamandır olmadığı kadar sessizdi, tahta zemindeki kendi ayak sesleri kulağında patlıyordu. Son basamakta bir an duraksadı.

Ve bir şey onu yere devirdi.

Tana o hissi hatırlıyordu; tenine batan dişlerin o sonu gelmez yakıcılığını. Annesinin köpek dişleri henüz tam olarak değişmediği hâlde tenine bir çift diken ya da büyük bir örümceğin kıskaçları gibi batmıştı. Annesinin ağzının boynundaki yumuşak baskısı, acı ve bir his daha vardı... Tana hatırlıyordu. O sırada içi çekildiği, kanı çekildiği hâlde.

Tana mücadele etti. Çığlıklar atıp ağlayarak tombul bacaklarını savurdu, minik, pembe elleriyle, tırnaklarıyla karşı koydu. İşe yaramadı. Annesi onu daha sıkı tuttu ve kolunun iç kısmını yırtıp kanının fışkırmasını sağladı.

Tüm bunlar yedi yıl önceydi. Doktorlar babasına, Tana'nın anılarının da tıpkı kolundaki yara gibi zamanla silikleşeceğini, solacağını söylemişti. Öyle olmadı.

BÖLÜM 3

Ölüm, bir meyvenin
büyüyebileceği çiçeğin düşmesidir.
– Henry Ward Beecher

Aidan'ın gözleri dehşetle büyümüştü. Kabloları gerip kıvrandı, ağzını örten bandın ardından konuşmaya çalıştı. Tana onun söylediklerini kelime kelime anlamasa da çocuğun serbest kalmak için yalvardığı barizdi. Çocukcağız bir keresinde Tana'nın doğum gününü unuttuğu ve onu Twitter'dan bir mesajla terk ettiği, hele de dün gece söylediği her şey için şu anda acayip pişman olmalıydı. Tana az kalsın yine gülmeye başlayacaktı ama boğazından yükselen kıkırdamayı yutmayı başardı.

Tırnağını Aidan'ın ağzındaki bandın arasına soktu, elinden geldiğince nazikçe bir tarafını kaldırdı. Aidan acıyla irkildi, açık kahverengi gözlerini hızla kırpıştırdı. Odanın

diğer tarafında zincirler şıngırdayınca Tana durdu, o tarafa baktı.

Vampir çocuk onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Tasmasını çekerek gürültü çıkarıyor, başını iki yana sallıyor, gözlerinde yoğun bir ifadeyle ona bakıyordu. Çok önemli bir şey anlatmaya çalışır gibi bir hâli vardı. İnsanken bayağı yakışıklı biri olmalıydı. Aslında şimdi de yakışıklıydı ama soluk benzi ve Tana'nın onun bir vampir olduğunu bilmesi çocuğu korkunç kılıyordu. Yumuşak görünüşlü ağzı, çıkık elmacıkkemikleri ve kavisli çenesi ona ayarı kaçmış bir güzellik veriyordu. Siyah saçları kirli buklelerden oluşan çılgın bir ormandı. Tana ona bakınca çocuk yatağın ayağını tekmeleyip karyolanın gıcırdamasına sebep oldu ve başını yine iki yana salladı.

Hı hı, tabii, şu güzel vampir sırf atıştırmalığı elinden alınmasın istiyor diye Aidan'ı burada ölüme terk ederdi de sanki!

"Kes şunu!" Tana'nın sesi niyetlendiğinden daha yüksek çıkmıştı çünkü korkuyordu. Yatağa tırmanıp pencerelerdeki çöp torbalarını indirmeliydi. Güneş ışığında vampir, ölen bir yıldız gibi kor hâlini alıp kararır, yanarak ölürdü. Tana bunu kendi gözleriyle hiç görmemişti ama diğer herkes gibi o da YouTube'da izlemişti. Fakat zincirli ve ağzı tıkalı birini öldürme, hele de ölürken izleme fikri midesini kaldırdı. Bunu yapabileceğinden emin değildi.

Aptal, aptal, aptal, dedi kalbi.

Tekrar Aidan'a döndü. Elleri titriyordu. "Sakin ol, tamam?"

Aidan başını sallayınca Tana bir çekişte bandı çıkardı.

"Ah," dedi Aidan. Ardından dişleriyle atıldı.

Bu olduğunda Tana dönmüş, Aidan'ın bileklerini kurtarmak için kablolara uzanıyordu. Bu ani hareket onu öyle şaşırttı ki geri sıçradı, dengesini kaybedip yerdeki ceketlerin üstüne düştü. Aidan'ın dişleri kolundaki o eski yaranın bulunduğu yeri sıyırdı geçti.

Aidan onu ısırmaya çalışmıştı. Aidan'a virüs bulaşmıştı. Tana bodrumda uyuyor olabilecek tüm vampirleri uyandıracak kadar güçlü bir çığlık attı. "Seni pislik," dedi öfkeyle. Büyük bir hızla yaklaşan panik ile arasına koyabileceği tek şey öfkeydi, o da tüm gücüyle öfkeye tutundu. Kendini kalkmaya zorladı ve çocuğun omzuna tüm gücüyle bir yumruk geçirdi.

Aidan acıyla inledi, ardından o her zamanki çarpık, sersem gülümsemesiyle ona baktı. Ne zaman kötü bir şey yaparken yakalansa bu gülümsemeyi takınırdı. "Üzgünüm. Ben... Ben bunu yapmak istemedim. Ben sadece... Saatlerdir burada böylece yatıyorum ve kandan başka bir şey düşünemiyorum."

Tana ürperdi. Aidan'ın boynunda diş izi görünmüyordu ama herhangi bir yerinden ısırılmış olabilirdi.

N'olur, Tana, lütfen.

Ona annesinden hiç bahsetmemişti ama Aidan biliyordu. Okuldaki herkes biliyordu.

Aidan onun kolundaki yarayı görmüştü. Parlak tenindeki soluk renkli, pütürlü kabartıları ve mora çalan sınırlarını. Ve Tana ona, bazen kolunun içinde bir kıymık kalmış gibi hissettiğini anlatmıştı.

"Bana birazcık versen... Yani azıcık... O zaman..." diye başladı Aidan.

"O zaman ölürsün, salak! O zaman vampir olursun." İçinden ona bir tane daha patlatmak geliyordu ama bunun yerine dizlerinin üstüne çöküp ceketlerin arasından çantasını buldu. Anahtarları çantasındaydı. "Bu işten bir kurtulalım, ayaklarıma kapanacaksın. Bana nasıl teşekkür edeceğini bilemeyeceksin."

Vampir çocuk yine yatağı tekmeleyip zincirlerini şıngırdattı. Tana o tarafa döndü. Çocuk önce ona, sonra kapıya, sonra tekrar ona baktı. Ardından gözlerini kocaman açtı.

Tana bu defa anladı. Bir şey geliyordu. Tana'nın yere düşüşünü duyan biri muhtemelen. Yere saçılmış ceketlerin arasından tökezleyerek geçip ağır konsolu kapının önüne itti. Bunun bir süre idare edeceğini ummaktan başka çaresi yoktu. Omuzlarının arasından soğuk terler boşanıyordu. Kolları ve bacakları kurşun gibi ağırlaşmıştı. Bir köşeye sinip saklanma arzusu onu ele geçirmeden önce daha ne kadar bu şekilde devam edebileceğini hiç bilmiyordu.

Tana kırmızı gözlü çocuğa tekrar baktı ve birkaç saat önce bira içip dans eden, kahkahalar atan çocuklardan biri olup olmadığını merak etti. Onu partide gördüğünü hatırlamıyordu ama bu bir şey ifade etmezdi. Partide Conway ve Meredith'ten, tanımadığı ve görmüş olsa bile büyük ihtimalle hatırlamayacağı yabancı çocuklar da vardı. Bu çocuk belki de dün bir insandı. Ya da belki yüz senedir vampirdi. Ama her iki koşulda da şu anda bir canavardı.

Tana dolabın üstündeki hokey kupasını aldı. Elinde ağır kupayla, vampirin zincirlendiği tarafa doğru yürüdü. Kalbi fırtınada çarpan bir kepenk gibi çarpıyordu. "Ağzındaki bezi çıkaracağım. Ama eğer beni ısırmaya, yakalamaya falan çalı-

şırsan sana bununla vururum. Vurabildiğim kadar sertçe, vurabildiğim kadar çok defa... Anladın mı?"

Çocuk kırmızı gözlerinde sakin bir ifadeyle başını salladı.

Tana bezin düğümünü bulmaya çalışırken eli çocuğun boynuna değdi. Balmumu gibi beyaz teni soğuktu. Daha önce bir vampire hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Nefes almayan, bir heykel gibi kıpırtısız duran birinin böylesine yakınında durmanın nasıl bir his olacağını hiç düşünmemişti. Çocuğun göğsü kalkıp inmiyordu. Tana'nın elleri titremeye başladı.

Evin içlerinden bir ses duyar gibi oldu. Kapı açılması gibi bir gıcırtı. Vampirin ağzındaki bezin düğümünü açmaya konsantre olmaya çalıştı. Hızlı olmaya çalışıyordu ama tek elini kullanmak zorundaydı ve bu işi tek elle yapmakta zorlanıyordu. Keşke bir bıçağı olsaydı, keşke mutfaktayken yanına bir bıçak almayı akıl etseydi, keşke altın yaldızla boyanmış, çanak şeklinde bir metal kupadan daha iyi bir şey olsaydı elinde.

"Bak, az önce olanlar için üzgünüm," diye seslendi Aidan yataktan. "Kafam yerinde değildi, tamam mı? Ama bir daha böyle bir şey olmayacak. Sana asla zarar vermezdim zaten."

"Hı hı. Kendine hâkim olmakla, kendini tutmakla meşhursundur ya!" dedi Tana.

Aidan güldü, derken gülüşü öksürüğe dönüştü. "Ben daha ziyade kollarını açıp belaya koşanlar kategorisindeyim, değil mi? Ama gerçekten, lütfen bana inan, ben de kendimden korktum. Bir daha asla böyle bir şey yapmam."

Virüs kapmış insanların kendini kaybedip ailelerine saldırması az rastlanan bir şey değildi. Bu haberler artık manşet bile olmuyordu.

Öte yandan bilim insanları ısrarla vampirlerin sadece canavar olmadığını söyleyip duruyordu. *Açlıkları dindiğinde, teorik olarak, daha önce oldukları insanla aynı hatıralara ve aynı ahlaki değerlere sahiptirler.*

Teorik olarak!

Nihayet vampirin ağzındaki bezin düğümü çözülmüştü. Tana kırmızı gözlü çocuktan hemen uzaklaştı ama çocuk zaten saldırmadı, ağzındaki bezi tükürdü sadece.

"Pencereden," dedi sonra. Tana'nın nereye ait olduğunu çıkaramadığı hafif bir aksanı vardı. "Hadi. Hemen git. Gölge gibi hızlıdırlar. Eğer kapıdan gelirlerse kaçmaya vaktin olmaz."

"Ama sen..."

"Üstüme bir battaniye ört. Iıı, iki battaniye. Bu kadarı güneşten korunmama yeter." Aidan'dan sadece bir iki yaş büyük görünüyordu ama sesindeki sakin emir tonunda uzun yılların tecrübesi gizliydi. Tana bir an rahatladı. En azından biri ne yapacaklarını biliyordu. Bilen kişi kendisi olmasa bile. Bilen kişi insan olmasa bile.

Tana şimdi vampir çocuğun dişlerinin ulaşamayacağı kadar uzakta olduğundan kupayı tekrar dolabın üstüne bıraktı. Az evvel aldığı yere, Lance'in anne ve babasının bu kupayı görecekleri ve olanları... Tana kendini durdurdu ve şu ana odaklanmaya çalıştı.

"Sen niye zincirlendin?" diye sordu vampire.

"Kötü arkadaş kurbanıyım diyelim," dedi çocuk düz bir yüzle. Tana bir an şaka yapıp yapmadığını bile anlayamadı. Ardından da, espri anlayışı olan bir vampir fikriyle kafası karıştı.

"Dikkatli ol," diye bağırdı Aidan yataktan. "Ne yapacağı belli olmaz."

"Oysa senin ne yapacağını hepimiz biliyoruz," diye cevabı yapıştırdı vampir o yumuşak sesiyle.

Dışarıda güneş ağaçların arkasında giderek alçalıyordu. Tana'nın en doğru kararı vermek için oyalanacak vakti yoktu.

Şansını denemek zorundaydı.

Yatakta Aidan'ın altında bir yorgan seriliydi. Tana yorganı çekerken "Ben arabamı alacağım," diye açıkladı ikisine birden. "Arabayı pencerenin altına çekeceğim. Siz ikiniz bagaja bineceksiniz. Arabada levye var. Zinciri onunla halledebilirim herhâlde."

Vampir ona hayretle baktı. Ardından gözleri kapıya kaydı ve yüzünde sinsi bir ifade belirdi. "Eğer beni serbest bırakırsan onları oyalarım."

Tana başını iki yana salladı. Vampirler insanlardan daha güçlüydü ama demiri kıracak kadar da değil.

"Bence senin zincirli olman daha iyi. Ama burada değil."

"Emin misin?" diye sordu Aidan. "Gavriel hâlâ bir vampir sonuçta."

"Beni sana karşı ve diğerlerine karşı uyardı. Bunu yapmak zorunda değildi. Bunun karşılığında ona..." Tana duraksadı, kaşlarını çattı. "Ona ne dedin?"

"İsmini söyledim." Aidan iç geçirdi. "Gavriel. Diğer vampirler beni yatağa bağlarken ona ismiyle seslendiler."

"Ah." Tana son bir çekişle yorganı kurtardı ve *Gavriel*'e attı.

Kalbi deli gibi çarpıyordu ama korkunun yanı sıra damarlarında dolaşan adrenalinin verdiği pervasız bir heyecan da hissediyordu. Onları kurtaracaktı.

Aniden kapının ardından bir ses geldi ve kapı kolu döndü. Tana bir çığlık atıp yatağın üstüne fırladı, Aidan'ın üstünden atlayarak pencereye uzandı. Çöp torbaları bir çekişte yırtıldı ve odaya öğleden sonra güneşi doldu.

Gavriel acıyla irkilip yorgana sımsıkı sarındı, konsolun arkasında dertop olup güneşten sakınmaya çabaladı.

"Hâlâ güneş var!" diye bağırdı Tana kapıya doğru. "İçeri girmeseniz iyi edersiniz."

Kapının önündeki hareket durdu.

"Beni burada bırakamazsın," dedi Aidan, Tana pencereyi açmaya çalışırken. Pencere bunca yıl yediği yağmurlarla şişmiş, sıkışmıştı.

Tana'nın kolları acıyor, kasları yanıyordu, yine de itmeye devam etti. Yüksek sesli bir gıcırtıyla nihayet cam biraz aralandı. Tana altından geçebilirdi herhâlde. Hafif bir meltem içeri hanımellerinin ve taze biçilmiş çimlerin kokusunu taşıdı.

Gavriel'in altına saklandığı yorgan ve ceket yığınına doğru baktı, derin bir nefes aldı. "Seni burada bırakmayacağım," dedi Aidan'a. "Söz."

O gün başka hiç kimse öldürülmeyecekti. Tana'nın kurtarabileceği hiç kimse. Bir zamanlar âşık olduğunu düşündüğü çocuğu -çocuk tam bir pislik olsa da- ölüme terk edecek değildi. Ve tavsiyelerine ihtiyaç duyacağı vampir çocuğu da öyle. Ve tabii kendisinin de ölmeyeceğini umuyordu.

Öne eğildi, tahta kıymıkları ve eski boya kalıntılarını umursamadan başını pencerenin altındaki aralıktan dışarı çıkardı. Önce çantasını dışarı attı. Ardından göğüs kısmının geçmesi için biraz sağa sola kıpırdandı, binanın dış kaplama-

sını tutup vücudunu dışarı çekti ve kendini kafa üstü çalıların üstüne bıraktı. Kısa bir düşüştü ama orasını burasını morartmaya yetmişti. Uzun bir an boyunca güneş fazlasıyla parlak, çimler fazlasıyla yeşil geldi. Sırtüstü döndü, gün ışığını içine çekti.

Güvendeydi. Gökyüzünde öbek öbek bulutlar pamuk şeker gibi yumuşacık görünüyordu. Sürüklenirken dağların şeklini aldılar, sonra duvarlarla çevrili şehirlere, ardından dizi dizi sivri dişleriyle açık ağızlara dönüştüler. Derken gökyüzünden aşağı kollar uzandı ve alevler...

Ani bir rüzgâr ağaçların dallarını hışırdattı, birkaç parlak, yeşil yaprak süzülerek aşağı düştü. Omzunun yanında bir sinek vızıldayınca Tana'nın aklına içerideki cesetlerin üstüne konan sinekler geldi. O sineklerin bırakacağı yumurtalardan çıkan kurtçuklar, kurtçuklar... Enfeksiyon gibi yayılacaktı, ta ki siyah sinekler odayı hareketli bir halı gibi sarana dek. Ta ki içeride onların saydam kanatlarının çıkardığı sesten başka hiçbir şey duyulmayıncaya kadar.

Tana ağaçlar gibi titremeye başladı ve mide bulantısına daha fazla karşı koyamayarak son anda dizlerinin üstünde çimlere eğilip kustu.

Dışarı çıkınca kendini tutmana gerek olmadığını söylemiştin, diye hatırlattı içinden bir ses.

Şimdi olmaz, daha değil, diye mırıldandı kendi kendine. Gerçi kendi beyniyle pazarlık yapması durumun çoktan kötüleştiğinin bir işareti olsa gerekti. Tana kendini zorlayarak ayağa kalkarken arabayı nereye bıraktığını hatırlamaya çalıştı. Eğimli çayırdan aşağı doğru, arabaların durduğu yere

yürüdü, ardından her birinin kaportasına tutunarak ilerledi. Arabaların içinde bırakılmış eşyaları her gördüğünde yine kusacak gibi oluyordu. Kitaplar, kazaklar, dikiz aynasına asılmış boncuklar... Sahiplerinin bir daha asla göremeyeceği, onlardan geriye kalan ufak tefek hatıralar.

Nihayet Crown Vic'inin yanına ulaştı. Kapı hafif bir gıcırtıyla açıldı ve Tana içeri girip o tanıdık mazot ve yağ kokusunu içine çekti.

Bu arabayı on yedi yaşına girmesinin şerefine almış, çiziklerini limon yeşili sprey boyayla boyamıştı. Bu hâliyle her şeyden çok, tahrip edilmiş bir polis arabasına benziyordu. Babasının depresyon sisinden çıkıp iki kızı olduğunu hatırladığı ender zamanlardan birinde motoru birlikte toplamışlardı. Büyük, sağlam bir arabaydı ve benzini büyük bir susuzlukla lıkır lıkır içiyordu. Tana kapıyı ardından kapattığında, banyodan çıktığından, hatta belki partiye geldiğinden beri ilk defa kendi gibi hissetti.

Ve merak etmeden duramadı. Bu hissin bile parmaklarının arasından kayıp gitmesi ne kadar sürecekti acaba?

BÖLÜM 4

Ölümden korkmak neden?
Ölüm hayattaki en güzel macera.
– Charles Frohman

Tana'nın sırrı, hiç kimselere söylemediği sırrı, uzun zamandır belirsiz aralıklarla hep aynı rüyayı görmesiydi. Bazen rüya aylarca uykularına uğramıyordu, bazense bir hafta boyunca üst üste her gece görüyordu. Rüyada annesiyle beraberdi, ikisi de yaşayan ölüydü, ikisinin de üstünde yakası ve etek uçları fırfırlı, uçuşan beyaz elbiseler vardı. Kanın, ormanın ve karın olduğu karanlık bir peri masalında gecenin içinde koşuyorlardı.

Nasıl vampire dönüştüklerinin hikâyesi her seferinde ufak farklılıklar gösteriyordu ama genellikle şöyleydi. Önce Tana, Soğuk kapıyordu. Bu kısmın detayları daima belirsizdi. Nasıl ya da kimin saldırısına uğradığı rüyada hiç sorulmuyor, hiç

cevaplanmıyordu. Rüya genellikle babasının onu bodruma inen merdivenlerin kapısına doğru sürüklemesiyle ve bir daha asla ama asla oradan çıkmasına izin vermeyeceğini söylemesiyle başlıyordu. Tana istediği kadar ağlasın, haykırsın, yalvarsın, hepsi boştu. Babasının kalbi taşlaşmıştı.

Tana başını tahta döşemeye vuruyor, düşüşünü yavaşlatmak için tırabzana tutunmaya çalışıyordu. Ama tırnaklarını geçirse de tırabzanı tutamıyordu. Nefessiz bir hâlde merdivenlerin dibine düşüyordu.

Orada, soğuk zeminde oturuyordu. Örümcekler ellerine tırmanırken, böcekler yanı başında dolanırken, gölgelerden fareler çıkıp vikleyerek yuvaları için saçlarından tutamlar çalarken Tana annesinin babasıyla onu serbest bırakması için tartışmasını ve kız kardeşinin ağlamasını dinleyerek öylece oturuyordu. Ama annesi ne zaman babasını acımasızlıkla suçlasa babası kapıya yeni bir kilit daha ekliyordu. Kapıda otuz asma kilit olmuştu. Babası Tana için en üst basamağa bir tas suyla bir tas lapa bırakmak için her gün otuz kilidi teker teker açmak, ardından her birini tek tek kilitlemek zorundaydı.

Sonunda Tana kilitlerin açılıp kapanırken çıkardığı melodiyi öğrendi ve anahtarlar dönmeye başladığında merdivenin tepesine saklandı. Babasını bekliyordu. Babası dikkatliydi ama yeterince dikkatli değildi. Kapı açıldığı anda Tana üstüne atladı ve ısırdı. İkisi birlikte paldır küldür merdivenlerden yuvarlandılar. Tana kendine geldiğinde artık bir vampirdi ve babası yanında baygın yatıyordu.

Ardından annesi geliyordu ve Tana'yı kollarına alıp ona her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Oradan hemen gide-

ceklerdi ama önce Tana'nın onu ısırması gerekiyordu. Annesi çok kararlıydı. Tana'nın dışarıda yalnız kalmasına dayanamayacağını, daima onun yanında olmak istediğini söylüyordu. Rüyalarda bazen annesi bunun için yalvarıyordu bile.

N'olur, Tana, lütfen.

Ve her seferinde onu ısırıyordu. Küçükken rüyalarında kanın tadı çilekli gazoz ya da çilek sosu gibiydi. Çok hızlı içildiğinde, hani dondurma gibi soğuk şeyleri hızlı yiyince olan, dondurma ağrısı denen o baş ağrısını yaşatacak türden bir şeydi. Tana büyüyüp de bir gün parmağındaki kesiği yaladığında, rüyalarında kanın tadı bu tada dönüşmüştü. Bakır ve gözyaşı.

Annesi virüsü aldığında, dönüşümü tamamlamak için insan kanına ihtiyaç duyduğundan Tana'nın babasını ısırıyordu. Bu ısırığın babasına bir zararı yoktu çünkü virüs taşıyan biri tarafından ısırılarak Soğuk olunmazdı. Bunun ardından babasını yatağına yatırıyorlardı. Uyandığında en fazla kendini biraz yorgun hissedecekti.

Babası yatağında mışıl mışıl uyurken Pearl'e biraz daha büyüdüğünde onu almak için geri döneceklerini söylüyorlardı. Ardından ana-kız vampirler, uzun elbiselerini giyiyor ve geceye karışıyor, karanlık sokaklarda birlikte ava çıkıyorlardı.

Onlar iyi vampirler olacaktı. Hastalık üzerinde daha kapsamlı çalışabilmek için kendi kendine virüs bulaştıran bilim insanları, diğer vampirleri avlayan ödül avcısı vampirler, hâlâ kocasıyla yaşayan ve bodrumun altına kazılan mezarında gündüzleri o uyurken kocası ısıtıp yesin diye geceleri yemek-

ler pişiren Yunan vampir kadın gibi. Tana'yla annesi işte böyle olacaktı ve asla -kazara bile- kimseyi öldürmeyeceklerdi.

Rüyada her şey olması gerektiği gibiydi, her şey mükemmeldi, her şey sonsuza dek güzel olacaktı.

Rüyada annesi onu dünyadaki herkesten, her şeyden daha çok seviyordu. Ölümden bile.

Vampir olmak istemiyorum, dedi Tana kendine defalarca. Ama rüyasında istiyor gibiydi.

BÖLÜM 5

Tanrı,
sevdiği kulunu erken alır.
–Menander

Lance'lerin bahçesinden arabayla geçerken Tana hortum böğeğinin üstünden geçti ve Lance'in annesinin ektiği nergisleri çiğnedi. Ardından Crown Vic'i geri vitese taktı ve pencerenin dibine yanaştı. Tampon nihayet duvara çarpınca durdu, arabadan inip üstüne tırmandı ve pencerenin altındaki aralıktan bu defa elinde levyeyle geçmeye çalıştı.

Birçok denemeden, kendini itip çektikten sonra içeri girdiğinde bacakları ve elleri sıyrık içinde kalmıştı ve oda şimdi bıraktığından daha karanlıktı. Gün kaçınılmaz bir şekilde geceye dönerken gölgeler uzamıştı. Saat altıyı hatta belki yediyi geçmiş olmalıydı. Havada ağır bir ölüm kokusu asılıydı.

"Tana," dedi Aidan onu görür görmez. "Hava karardığında içeri girecekler. Bize söylediler." Biraz önceye göre daha solgun ve daha panik görünüyordu. "Bizi öldürecekler, Tana."

"*Condamné à mort,*" dedi boğuk bir ses kapının diğer tarafından. Tana onların holde birbirleriyle fısıldaştıklarını, güneşin batmasını beklerken açlıkla kıpırdandıklarını duyabiliyordu.

Elleri titremeye başladı.

Kara bir karga gibi köşede dertop olmuş, ürkütücü yakut gözleriyle onu izleyen Gavriel'e döndü. "Ne demek bu?"

"Odaya hâlâ güneş vuruyor," diye seslendi vampir çocuk yorganın ve ceketlerin altından dışarıdakilere. Tana'yı duymazdan gelmişti. "Hadi gelsenize. Kavrulduğunuzu görmeyi çok isterim."

"Böyle söyleme," dedi Tana panikleyerek. Vampirler içeri girerse ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kaçardı muhtemelen. Diğer ikisini kendi kaderine terk ederdi.

Aidan bağlarını çekiştirdi. "Bir sürü dilde onunla konuşup duruyorlar. Genellikle de Fransızca. Istra Dikeni'yle ilgili bir şeyler. Sanırım başı büyük belada."

"Doğru mu bu?" diye sordu Tana.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi Gavriel.

Tana ürperdi, özlemle pencereden dışarı, arabasına baktı. *Istra Dikeni.* Tana bir keresinde televizyonda gece yarısı kuşağında yayınlanan, "Gecenin Ardı: Dünya Soğuk Olmadan Önceye Ait Vampir Sırları" diye bir belgesel izlemişti. Ekranda

* Ölüme mahkûmsunuz. Ç. N.

tüvit ceketli iki adam, vampirlerin bunca uzun zaman nasıl gizli kaldıkları hakkında yaptıkları araştırmaları anlatıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla eski dönemlerde birkaç kadim vampir çok büyük arazilere sahipti. Bu ürkütücü ve savaşçı beylerin hizmetinde de yine vampirler çalışıyordu. Vampirler kimsenin yokluğunu dert etmeyeceği insanları kurban seçiyor, beslendikten sonra da onları öldürüyordu. Eğer bir hata olur ve kurban başka birinin kanını içecek kadar uzun yaşarsa, yeni dönüşen vampiri ve onun kısa kaçak yaşamında kanını emdiği diğerlerini bulup avlamak Diken'in göreviydi. Vampirler için Diken olmak hem bir tür cezaydı hem de onur.

Programdaki tüvit ceketli adamlar, Caspar Morales'in dünya turuna çıkmasıyla birlikte dört bir yana yayılan ve çoktan kontrolden çıkan salgını durdurmak için oradan oraya koşturan Dikenlerin kim bilir ne kadar çaresiz olduğundan bahsedip kıkırdamıştı.

Istra Dikeni işte bunun üzerine çıldırmıştı. Programda, Paris'in Père-Lachaise Mezarlığı'nın altındaki bir toplantının karlı videosu gösterildi. Şık giyimli vampirler onun etrafında iş konuşurken Diken yüzü ve vücudu kanlar içinde, bir kafeste kilitliydi ve kahkahalarla gülüyordu. Videoyu çekip internetten canlı yayınlayan kişiyi bulduklarında onu kafese doğru sürüklediler. Diken daha çok güldü ve vahşi bir ulumayla adamın boğazına atıldı. Tana videoda diğer vampirlerin solgun yüzlerindeki ifadeyi açıkça görmüştü. Onlar bile Diken'den korkmuştu.

"Istra Dikeni senin *peşinde?*" dedi Tana. Diken'i o kafesin dışında düşünmek ürperticiydi. "Ve bu bela sayılmaz, öyle mi?"

Gavriel bir şey demedi.

Tana belki de onu geride bırakmalıydı. *Aidan'ı çöz ve bu cehennemden çık git.* Eli kolu bağlı bir vampiri kapının diğer tarafındaki vampirlerin eline bırakacak olsa da. Bu hiç adil olmasa da.

Derin bir nefes aldı. "Bu son şansın. Kurtarılman gerekiyor mu?"

Vampir çocuğun yüzünde, neye uğradığını çözemiyormuş gibi garip bir ifade belirdi. "Evet," dedi sonunda.

Neredeyse herkes öldüğü için Tana da kendini biraz ölü hissediyordu, belki o yüzdendi. Sebep her neyse, sonunda bir vampirin bile kurtarılmayı hak ettiğine karar verdi. Belki de onu geride bırakmalıydı ama bunu yapmayacaktı.

Gavriel'in yanına yürürken zinciri inceledi. Bir ucu yatağın ayağına dolanmıştı. Bileklerine önden kalın bir demir kelepçe takılmıştı. Bu kelepçe de zincirle ayak bileklerindeki kelepçeye bağlıydı.

Onu serbest bırakmanın en kolay yolu yatağı kaldırmaktı. Eğer elleri bağlı olmasaydı vampir bunu kolayca yapabilirdi ama Tana kendi gücünün yeteceğinden emin değildi. Aidan yatağın üstünde tüm ağırlığıyla yatarken yapamayacağındansa emindi.

"Beni ısırmamayı becerebilir misin sence?" diye sordu ona.

Aidan uzun bir an boyunca sessiz kaldı. "Bilmiyorum."

En azından dürüst davranmıştı. Tana yerdeki eşya yığınının arasından Gavriel'in ağzından çıkardığı bezi buldu. "O kadar uzun zaman olmadı. Elinden geleni yap," dedi Aidan'a. Eğildi, elinden geldiğince hızlı bir şekilde bezi onun ağzına

tıktı, kafasının arkasında iki düğüm attı ki çözmesi biraz zaman alsın. Zaman alacağını umuyordu en azından.

Aidan hareketsiz yatıp ağzının bağlanmasına izin verdi. Tana bu işi bitirdiğinde çocuğun bacaklarını bağlayan kabloları açmaya girişti. Üst üste düğümler atılmadığından bunu çabucak halletti. Kabloları çözmek için yatakta Aidan'ın üstüne tırmanması gerekmişti ve Soğuk olması gerçeğine, büyük bir tehlikede olmalarına rağmen Aidan yine de imalı bir şekilde bir kaşını kaldırıp sırıtmayı ihmal etmedi.

Tana ayak bileğinde diş izlerini gördüğünde avutucu bir şeyler söylemek için ağzını açtı. İzlerin etrafı hafifçe morarmış, orada kan mavimsi bir renk almıştı. Tana keskin bir nefes aldı ama bir şey söylemedi, hatta diş izlerine dokunmadı. Fazlasıyla mahrem bir şey gibiydi.

Sonra, başka çaresi olmadığından, Aidan'ın kollarını çözdü. Aidan hemen doğruldu, yatak başına yaslandı ve bileklerini ovuşturdu. Kestane rengi saçları, yeni uyanmış gibi yüzüne dökülmüştü.

Onları arabaya sok, dedi Tana kendine. *Onları bagaja kilitle, buradan uzaklaş, gerisini sonra düşünürsün.*

"Eğer ağzındaki bezi çıkarmaya kalkarsan bu levyeyi kafana indiririm," diye uyardı Aidan'ı. Yerden levyeyi aldı, tehditkâr olduğunu umduğu bir şekilde üstüne doğru salladı.

Aidan konuşamadığından, Tana'nın onaylama olduğunu umduğu bir ses çıkardı.

"Tamam, şimdi Gavriel'in zincirlerini şu yataktan kurtarmama yardım et."

Aidan tüm gücüyle başını iki yana salladı.

"Bunu tartışacak zamanımız yok," dedi Tana. Aidan'ın omuzları düştü, içini çekti. Tana ona uzun bir bakış attı. Aidan nihayet gönülsüzce yatağı kaldırınca Tana ağır zinciri çekip kurtardı. Zincir kurtulunca Aidan yatağı bıraktı, yatak zemin tahtalarını zangırdatarak yere çarptı. Vampir çocuk zincirlerini çekerek kıpırdandığında çıkan ses, Tana'ya geç saatte yayınlanan filmlerdeki Orta Çağ zindanlarını hatırlattı.

Gavriel ellerini kaldırdı, bilekleri hâlâ kelepçeliydi.

Aidan bir şey söylemeye çalıştıysa da sesi bezin altında boğuldu. Tana onun alaycı bir şey söylemeye çalıştığını tahmin etti.

"Pencerelere çöp torbası bantlanmıştı. Şurada bir yerde bir rulo görmüştüm," dedi Tana yerde vampirlerden kalan şeyleri karıştırarak. "Eğer üstüne çöp torbası dolarsak belki yorgan kaysa bile yanmazsın. Torbaları birbirine bantlarız. Tabii eğer gülünç görünmeye bir itirazın yoksa?"

Vampir hafifçe gülümsedi.

Tana çöp torbalarıyla bandı Aidan'a uzattı. Aidan gölgelerin içinde yere diz çöküp Gavriel'e naylon bir zırh hazırlamaya girişti. Vampir çocuk gerçekten de en az Tana'nın düşündüğü kadar komik görünüyordu, üstelik daha bir de battaniyelere sarınacaktı.

"Eğer yaralanırsam," dedi Gavriel, Aidan bu işle meşgulken, "çok dikkatli olmalısınız."

"Dikkatli oluruz," dedi Tana ona. "Merak etme."

"Hayır, Tana, beni dinle," diye ısrar etti Gavriel. "Gerçekten dikkatli olmalısınız."

Gavriel'in onun adını ilk söyleyişiydi. O tuhaf aksanıyla onun ağzında kendi adı Tana'ya yabancı geldi.

"Senin yanmana izin vermeyeceğiz," dedi Tana ve çantaları, ceketlerin ceplerini aramaya başladı. Keşke arkadaşlarının biri olsun yanında bıçak taşısaydı. "Bir vampir olmana ve çok büyük olasılıkla bunu hak etmiş olmana rağmen."

Üzgünüm, dedi Tana her bir fermuarı ya da tokayı açarken. Üzgünüm, Courtney. Üzgünüm, Marcus. Üzgünüm, Rachel. Üzgünüm, Jon. Siz öldüğünüz ve ben yaşadığım için üzgünüm. Uyuyakaldığım için üzgünüm. Sizi kurtaramadığım ve şimdi eşyalarınızı karıştırdığım için üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm. Ne bıçak vardı ne de kazık. Tek bulabildiği, büyükçe bir nazar boncuğu da dahil, dünyanın dört bir yanından kutsal sembollerin dizili olduğu bir kordondu. Bir de içinde dikenli bir dal yüzen, tıpalı bir gülsuyu şişesi buldu.

Bulabildiği her tür korumaya ihtiyacı vardı. Tana küçük şişeyi ve kordonu çantasına attı. Ardından Rachel Meltzer'in cep telefonunu alıp 911'i tuşladı, telefonu yatağa bıraktı.

Kapının önünde bir yer tahtası gıcırdadı.

"Minik fare," dedi bir ses anahtar deliğinden. "Biliyorsun, değil mi? Ne kadar çok çırpınırsan kedinin aldığı zevki o kadar artırırsın."

Aidan ağzındaki bezin altından inledi. Tana'nın içi de dehşetle dolmuştu. Uçsuz bucaksız, tarifsiz bir korku içini kapladı. Hayvani bir korku. Kapının önünde, düşünebilen ve konuşabilen, buna rağmen *yine de* onu öldürmek ve yemek isteyen yaratıklar vardı. Bir an olduğu yere mıhlandı kaldı, hareket edemedi.

Derken içini saran dehşeti bir yana itip pencereden baktı ve güneşin ilk turuncu ışıklarının ağaçları altın rengine boyadığını gördü. Karanlık geliyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Aidan'a. Aidan, Gavriel'i, Tana'nın umduğu kadar iyi saramamıştı ama vakitleri daralıyordu. Tana levyeyi kaldırıp pencereye savurdu, camı çerçeveyi indirdi.

Camlar ışıltılı bir yığın hâlinde Tana'nın üzerine yağdı.

"Hemen gidiyoruz!" diye bağırdı. "Hemen! Aidan, hadi. Gavriel'i buraya getir."

Yatağın üstündeki telefondan operatörün madeni sesi yükseldi. "Acil durum nedir? Alo? 911'i aradınız. Acil durum nedir?"

"Vampirler!" diye haykırdı Tana botlarını ve levyeyi aşağı fırlatırken.

Aiden, Gavriel'i sertçe çekip ayağa kaldırdı. Koli bantlarıyla yapıştırılmış çöp torbaları ve battaniyelerle Gavriel pencereye doğru yürürken modern bir mumya gibi görünüyordu. Tana bunun onu güneşte yanmaktan koruyup korumayacağını bilmiyordu ama korumak zorundaydı. Yaptığı planları falan bir yana bırakıp kaçıp gitme arzusu onu ele geçirmeye başlamıştı bile. Şimdi şu pencereden atlasa, buradan uzaklaşsa...

"Aidan, önce sen çık," dedi Tana kendi düşünce akışını kesip korkusunu bastırarak. "Birinin aşağıda olup Gavriel'i ayaklarından tutması gerek."

Aidan başını salladı, bir bacağını pencereden aşırdı. Bir karar vermeye çalışır gibi bir an Tana'ya baktı, sonra atladı ve Crown Vic'in tepesine güm diye indi.

Tana'nın arkasından parçalanan tahtaların sesi geliyordu. Biri devasa bir şeyle kapıya vuruyor olmalıydı. "Hayır," diye mırıldandı Tana. "Ah, hayır. Hayır."

"Beni bırak," dedi Gavriel.

O devasa şey tekrar kapıya indi ve konsol devrilip yatağa çarptı. Tana o tarafa bakmamaya çalışarak tuhaf mumyayı pencereye doğru itti.

"Kapa çeneni yoksa söylediğini yapabilirim," dedi ona. "Şimdi otur, bacaklarını aşağı sarkıt ve kendini aşağı bırak."

Gavriel pencereye oturmaya çalışırken Tana tepetakla düşmemesi için ona yardım etti. Aidan pencerenin altında duruyordu, Gavriel'in ayaklarını yakaladı. Tana derin bir nefes aldı, koli bandının naylonları yerinde tutmaya yeteceğini umarak Gavriel'i aşağı bıraktı.

Aidan, Gavriel'i arabanın üstünde tuttu. Tam o sırada Tana'nın arkasındaki kapı açıldı. *Devam et,* dedi Tana kendine. *Arkana bakma.* Ama baktı. Kapı ağzında biri kadın, diğeri erkek iki yaratık duruyordu. İçtikleri onca kan yüzünden suratları pembe ve şiş şişti. Ağızları ve sivri dişleri kıpkırmızı, gözleri çukura kaçmış, kıyafetleri pis ve lekeliydi. Televizyondaki jilet gibi vampirlerle uzaktan yakından alakaları yoktu. Bunlar kâbustu ve ceketleri çiğneye çiğneye, odaya düşen ışık huzmelerinden kaçınarak onu almaya geliyorlardı.

Tana panikle pencereye döndü. Elleri, tüm vücudu öylesine titriyordu ki az kalsın pencere pervazını tutturamayacaktı ama dizlerinin üstünde pervaza çıkmayı başardı ve arabayı ıskalayıp çimlerin üstüne kapaklanacağını fark etse de kendini öne bıraktı.

Son anda bacağına yapışan parmaklar onu geri çekti. Tana tüm gücüyle bir tekme savurdu, kollarıyla kendini öne itti. Dizinin arkasında dişleri hissettiği sırada nihayet boşluğa düştü. Arkasından acı dolu bir haykırış yükseldi. Tana sırtüstü toprağa çarptı, çarpmanın şiddetiyle nefesi kesildi. Sersemlemiş hâlde bir yanına döndü ve çimlerin üstünde parıldayan cam parçacıklarını gördü. Bir soygunun ardından avuç dolusu havaya saçılmış elmaslar gibi görünüyorlardı.

"Tanrım!" diye bağırdı Aidan ellerini kafasına götürerek. "O şeyin kolunun nasıl kavrulduğunu görmeliydin. Seni yakalaması an meselesiydi."

Tana sendeleyerek ayağa kalktı. Bacağının arkasındaki taze kesik yanıyordu. Yine baştan aşağı titremeye başladı. "Galiba beni yakaladı."

"Ne?" Aidan ona doğru bir adım attı ama Tana başını iki yana salladı.

"Şimdi olmaz," dedi. Araba hemen yanı başlarındaydı. Neredeyse özgürdüler. "Bagajı açmama yardım et."

Sıkı sıkı sarmalanmış hâliyle Gavriel, katillerin yol kenarına atıp kaçacağı bir cesedi andırıyordu. Yan yatmış, sırtı güneşe bakacak şekilde dertop olmuştu. Aidan'la Tana iki tarafından tutup kaldırarak onu arabanın tepesinden indirdi. Fakat Gavriel'i bagaja doğru taşıdıkları sırada Tana'nın ayağı takıldı, dengesini sağlamak için gayriihtiyari asılınca çöp torbaları yırtıldı, battaniye kaydı ve Tana da yeri boyladı. Düştüğü yerden bir anlığına Gavriel'in yan tarafının ve elinin güneşte karardığını gördü. Işık âdeta etini yiyor gibiydi. Tana ne yapacağını bilemez hâlde bakarken Gavriel yerde yan

döndü, battaniyenin açıkta bıraktığı yeri toprağa bastırarak güneşten sakladı.

"Gavriel?" dedi Tana ayağa kalkıp battaniyeyi tekrar üzerine sararken.

Vampir ayağa kalkmaya çabaladı.

Ellerinden geldiğince hızlı hareket ederek, nefes nefese, nihayet bagajı açıp Gavriel'i içeri sokmayı başardılar. Aidan bagajı kapattı ve "kötü bir şey yapmak üzere olan kötü çocuk" sırıtışıyla Tana'ya baktı.

"*Aidan*," dedi Tana bir adım gerileyerek. Sesi yarı sıkkın yarı korkmuş gibi çıkmıştı. Ve işin aslı korkmuştu. "Aidan, buna vaktimiz yok. Onunla birlikte bagaja gireceksin. Sen bana saldırmak isterken araba kullanamam."

"Kendine bir baksana," dedi Aidan tuhaf, neredeyse hülyalı bir sesle. "Kan içindesin."

Tana üstüne bir göz atınca Aidan'ın haklı olduğunu gördü. Her tarafı hafif kesiklerle kaplıydı, kolları ve bacakları kırmızı çizgilerle bezeliydi. Elinin tersiyle yüzünü sildiğinden elinin üstüne de kan bulaşmıştı. Pencerede kalan cam parçaları yüzünden olmalıydı.

"Artık gitmeliyiz, Aidan."

"Bir vampirle birlikte bagaja girmeyeceğim," dedi Aidan ona açlıkla bakarak. Gözleri arzuyla koyulaşmış, gözbebekleri büyümüştü. "Kendimi kontrol ediyorum işte. Kan içinde olduğun hâlde kendimi kontrol ediyorum."

"Tamam," dedi Tana inanmış gibi yapıp. "Arabaya bin."

Aidan yolcu kapısına doğru yürürken Tana yerden botlarını ve levyeyi aldı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Levyeyle

başının arkasına vurup onu bayıltacaktı. Ama yapamadı. Arkasında bir ev dolusu ceset varken bunu yapamazdı. Bu darbenin onu öldürmeyeceğinden emin olmadan yapamazdı. Böyle tir tir titrerken yapamazdı.

Derin bir nefes aldı ve kararını verdi. "Hayır, diğer tarafa geç," dedi Aidan'a. "Arabayı sen kullan o zaman."

Aidan dönüp ona baktı, kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Bu sayede beni ısırmayı düşünmek dışında bir şeyle meşgul olursun en azından. Ve böylece gözüm üzerinde olur." Tana levyeyi havaya kaldırdı. "Ve benim söylediğim yere gideceğiz. Anladın mı?"

"Ben bir şey yapmadım ki," diye şikâyet etti Aidan.

"Bin arabaya!" diye bağırdı Tana ve bu her nasılsa işe yaradı. Aidan içini çekerek arabanın önünden dolanıp diğer kapıya yürüdü. Tana yolcu tarafına geçti ve anahtarları ona uzattı. Mecbur kalırsa kullanacağını göstermek için levyeyi hâlâ diğer elinde hazır tutuyordu. Levye hafiften yağ kokuyordu ve elindeki ağırlığı Tana'yı rahatlatıyordu.

Aidan ona çabucak bir göz attı, ardından kontağı çevirdi.

"Sür," diye fısıldadı Tana bir dua gibi. "Sür, sür, sür, sür."

Aidan çimlerin üzerinden yola doğru sürdü. Dikiz aynasında ev sıradan bir çiftlik evi gibi görünüyordu. Kırık camında yalnız bir hayalet gibi çırpınan perde dışında.

BÖLÜM 6

İyi yanından bakarsak, ölüm sırtüstü yatarak kolayca yapılacak birkaç şeyden biri.
– Woody Allen

Aidan dünyanın en kötü erkek arkadaşıydı.

Resim dersinde tanışmışlardı. Tana bu dersi sırf Pauline çok kolay olduğunu ve sınıfın onlar gibi tembellerle dolu olacağını söylediği için almıştı. Pauline haklı çıkmıştı. Öğretmenleri tüm zamanını, karanlığa ya da çürük meyveler, üstüne sineklerin üşüştüğü dökülmüş bal falan gibi dehşet verici bir hayata açılan *trompe l'oeils* kemerli pencere resimleri yaparak geçiriyordu. Adam resimlerini üç kasaba ilerideki galeride satıyordu ve öğrencilere uzun uzadıya nasıl paraya ihtiyacı olduğunu anlatmış, hele de bu karanlık günlerde öğretmen maaşının kuş gibi olduğundan yakınmıştı.

Sonuç olarak öğrenciler iyi kötü sessiz bir şekilde kendi projeleriyle meşgul olduğu sürece adam onlarla hiç ilgilenmiyordu.

Pauline yıllıktan sınıftaki oğlanların fotoğraflarını kesip bir sütyene yapıştırmaya, oğlanların kafalarından oluşan bir sütyen yapmaya karar vermişti. İşi bitince bunu cam bir muhafazaya koyacak, ardından gizlice okulun kupa dolabına yerleştirecekti.

Tana ise karakalem bir şeyler çiziktirip Aidan'la konuşmaktan başka bir şey yapmıyordu.

O sıralar Aidan onun için, konuşurken kahverengi saçları gözlerine dökülen, üstünde ünlü grupların resmi olan temiz kapüşonlular giyen, kırmızı Converse'li ve siyah-beyaz damalı kemer takan şirin bir çocuktan ibaretti. Sürekli gülümsüyor, kendi esprilerine gülüyordu ve Tana'ya kendini her nasılsa çıkarken bulduğu akıl sır ermez kızlarla ilgili hikâyeler anlatıp duruyordu. Aşkta bahtsız ama iyi huylu bir çocuğa benziyordu. Sürekli birilerine âşıktı. Ivory sabunu kokuyordu.

Pauline onunla ilgili Tana'yla dalga geçiyordu ve Tana gülmekle yetiniyordu. Kızların neden Aidan'a tutulduğunu anlamıyor değildi. Çok sevimli, etkileyici bir çocuktu ama onu etkilemeye çalıştığı öylesine barizdi ki Tana buna bağışıklığı olduğuna emindi.

Aidan'ın projesi kendisinin gerçek boyutlu, sınıfta uyuyormuş gibi poz verdiği bir karton maketiydi. Onu ölçsün diye Tana'nın başının etini yedi. Tana mezurayı kollarına ve göğsüne dolarken de gözlerini devirdi.

Ama sonra Aidan başını eğip ona baktığında ve sadece ikisinin bildiği bir şakayı paylaşır gibi ona gülümsediğinde Tana bağışıklığı olmadığını keşfetti.

Kısa süre sonra Aidan onu dışarıda bir şeyler yapmaya davet etti. Öyle resmen çıkmak gibi bir şey değildi; bir grup arkadaşlarıyla takılacaklardı. Tana gitti ve birkaç bira içti. Aidan onu öptüğünde de itiraz etmedi.

"Sen diğer kızlar gibi değilsin," dedi Aidan onun sırtını kanepenin yastıklarına bastırırken. "Sen çok *cool*'sun."

Tana *cool* olmaya çalıştı. Aidan'ın hareket eden her şeyle, hatta bir keresinde gerçekten çok sarhoşken bir palto askısıyla flört etmesi onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi yapmaya çalıştı. Aidan'ın ona anlattığı hikâyeler kulaklarında çınlıyordu. Aidan kuzeniyle dışarı çıktığında ona mesaj üstüne mesaj gönderen sahiplenici kızlar ya da gözyaşı izleriyle yer yer mürekkebi dağılmış on sayfalık mektuplar yazan dram meraklısı kızlar hakkında yeterince çok şey dinlemişti. Tana bir başka manyak kız hikâyesinin başrolünde olmak istemiyordu.

Ve onu gerçekten rahatsız da etmiyordu aslında. Aidan'ın rahatsız etmesini umduğu şekilde rahatsız etmiyordu en azından. Aidan'ı başka bir kızla birlikte görmek bazen canını yakıyordu elbette ama onu asıl rahatsız eden şey Aidan'ın tüm bunları yaparken bir yandan da sürekli onu izlemesi, ne zaman patlayacağına dair işaretler aramasıydı. Partilere gitmek, orada saçma sapan sohbetler edip bir dolu içmek ve herkesin Aidan'la ikisinin büyük bir kavgaya tutuşmasını beklediğini fark etmemiş gibi yapmak rahatsız ediciydi. Ve kuralları bilmemek rahatsız ediciydi çünkü Tana ne zaman

onlarla ilgili bir soru sorsa Aidan karmaşık detaylarla bezeli, önceden hazırlanmış bir monologa girişiyor ve lafını özürlerle bağlıyordu.

Tana ona partilere yalnız gitmesini önerdiğinde Aidan suratını sarkıttı. "Olmaz, Tana," dedi. "Sen de gelmelisin. Yalnız başıma bir yerlere gitmekten nefret ederim."

"Arkadaşlarınla gidersin," dedi Tana onun bu bahanesine gülerek. Ne de olsa Aidan hiç de öyle yalnız kalacak bir tip değildi. Herkesi tanıyordu, bir sürü arkadaşı vardı.

"Ben *seninle* gitmek istiyorum," dedi Aidan. Kocaman açtığı gözlerinde yalvaran bir ifade, ne kadar gülünç olduğunun kendisi de farkındaymış gibi dudaklarında yarım bir gülümseme... Ve bu işe yaradı. Bu daima işe yaradı. Şımarık ve ona muhtaç oğlan çocuğu karışımı ile aslında hepsinin ötesinde Tana'nın Aidan'ın sandığı kadar *cool* olmamaktan duyduğu korku birleşince onun her istediğini yapmak kaçınılmazdı.

Böylece Tana partilere gitti ve hiç takmıyormuş gibi yaptı. Ve Tana bir şey söylemedikçe Aidan iyice abarttı. Onun gözünün önünde kızlarla yiyişti. Onun gözünün önünde oğlanlarla yiyişti. Odanın diğer tarafından Tana'ya göz kırpar, sıkıysa bir laf etsin diye ona meydan okurdu.

Bu noktada durum bir şekilde eğlenceli hâle bile geldi.

Tana da vurdumduymazlığı iyice abarttı. Aidan biriyle öpüşmeyi bitirdiğinde yanlarına gidip kolunu omzuna atıyor ve "Bizi tanıştırmayacak mısın?" diyordu. Stiline puan veriyor, biriyle istediği kadar ileri gidemediğinde puan kırıyordu.

Aidan ne yaparsa yapsın Tana asla rahatsız olduğunu belli etmedi.

"Aidan'la bir tür seks ödleği oyunu oynuyorsun. Kim önce pes edecek diye birbirinizi tahrik ediyorsunuz," dedi Pauline, Tana'ya, ince ince örülmüş saçlarını arkaya atarak. "Ama hanginizin önce pes edeceği kimin umurunda?"

"*Seks ödleği*," diye tekrar etti Tana kıkırdayarak. "Grubu olan birilerini tanısaydık keşke. Bundan güzel grup ismi olurmuş."

Pauline okuduğu dergiyle ona vurdu. "Ben ciddiyim. Ne kastettiğimi gayet iyi anladın."

Tana bu oyuna neden devam ettiğini açıklayamıyor, bir parça acı çekmenin verdiği o karanlık heyecanı ya da Aidan'ın boktan oyununu onun boktan kurallarıyla oynayıp yine de kazanmanın verdiği tatmini kelimelere dökemiyordu. Tana *cool*'du ve Aidan onu ne kadar zorlarsa zorlasın bu payeden vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Kavga çıkarmadığı için Aidan bazen ona gıcık oluyor gibi görünse de diğer zamanlarda onun gibi bir kız daha olmadığını söylüyordu. Şu dünya üzerinde ondan bir tane daha yoktu.

"Tüm kuralları başka biri tarafından belirlenen bir oyunda asla kazanamazsın," diye uyardı onu Pauline. Tana dinlemedi.

Sonra bir gece yine bir partide Aidan onu kolundan çekti ve kanepede yanında oturan çocukla tanıştırdı. Çocuğun dudakları pembeydi ve önündeki sehpada duran tekiladan ve Aidan'la tembel tembel öpüşmekten hafiften kafayı bulmuş gibi görünüyordu.

"Bu benim kız arkadaşım Tana," dedi Aidan. "Onunla öpüşmek ister misin?"

"*Kız arkadaşın* mı?" Çocuk bir anlığına üzgün görünse de bunu iyi sakladı. "Tabii ki," dedi hemen. "Niye olmasın?"

"Ya sen?" diye sordu Aidan, Tana'ya. Meydan okur gibi bir hâli vardı. "Var mısın?"

"Tabii," dedi Tana. Pervasızlığı ve inadı öylesine iç içe geçmişti ki bu teklifi kabul etmesinin ardında hangisinin olduğundan bile emin değildi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Görünmez bir sınırı geçiyormuş gibi içi korkuyla dolmuştu. Bu sınırı geçtikten sonra sanki artık kendini tanıyamayacakmış gibi hissediyordu. Sanki teninin hemen altında saklandığını daima bildiği o şeye dönüşecekti. Kendisinin mümkün olabilecek en *cool* versiyonuna.

Çocuğun dudakları yumuşacıktı.

Tana başını kaldırıp Aidan'a baktığında, onun yüzündeki şok, doğrudan kafaya vuran sert bir içki gibi Tana'yı çarptı. Elde ettiği bu yeni güçle başı döndü. Ve çocuk onu büyük bir açlıkla geri öptüğünde de Tana'nın başı döndü.

Aidan öne eğildi. Yüzündeki ifade değişmişti, artık gülümsüyordu. Sanki yine sadece ikisinin, sadece Aidan ve Tana'nın bildiği bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi. Sanki tüm bu partilerin şah ve mattan ibaret olduğunu anlamış, sanki her ikisinin de bu tür şeyler yapmalarının sebebinin adrenalin olduğunu, bu adrenalin sayesinde hayattaki tüm kötü şeylerin silinmesi ümidi olduğunu biliyormuş gibi ve Tana'nın bu yolda yanında olmasından, ikisinin birlikte olmasından mutluymuş gibi ona baktı Aidan.

Bu bakış Tana'ya, bir yıl önce rayların üstünde tek başına dikilip trenin ona doğru hızla yaklaşmasını izlediği günü hatırlattı. Tren üzerine doğru gelmiş, gelmiş, ısısı yüzüne vurmuş, damarlarındaki kan korkuyla titreşmiş ve Tana ancak o zaman, son anda kendini kenara atmıştı.

Bu bakış Tana'ya, başka bir gün arabasının gaz pedalını köklediği gibi gecenin bir vakti buzlu yollarda patinaj yapışını hatırlattı.

Aidan ona Tana'nın gerçekten çok özel olduğunu düşünüyormuş gibi gülümsemişti. Sırf meydan okunduğu için bir meydan okumayı görmenin ne demek olduğunu şu hayatta sadece Tana anlayabilmiş gibi bakmıştı.

Fakat sonra bunların hiçbirinin doğru olmadığı ortaya çıktı çünkü Aidan üç hafta ve yarım düzine parti sonra Tana'yı bir mesajla terk etti. "Bence bu iş fazla ciddiye bindi. Biraz ara verelim."

Artık Tana oyunun ne olduğundan emin değildi. Hatta oyunu kendisinin hayal edip etmediğini bile bilemedi. Tek bildiği, kaybettiğiydi.

BÖLÜM 7

Ölüm her daim
bedeni takip eden bir gölgedir.
– İngiliz atasözü

Tana, Lance'lerin evinden ayrılmalarından bir saat kadar sonra Aidan'ı bir benzin istasyonuna soktu. Görünürde başka araba yoktu ve şu günlerde yirmi dört saat açık bütün dükkânlarda kasiyerler kurşun geçirmez cam bölmelerin ardında oturuyordu, dolayısıyla Tana güvenli olduğunu düşünmüştü. Dışarısı şimdi zifiri karanlıktı ve levyeyi tutmaktan kolu ağrımaya başlamıştı, bu şekilde fazla uzun süre devam edemeyeceğinin farkındaydı. Yorgunluktan ölüyordu, kesikleri sızlıyordu ve başı zonkluyordu. Uyandığından beri bir şey yememişti -bir şey yemeyi düşünmemişti bile- ve ne zaman midesi guruldasa Aidan onun açlığı ona kendi açlığını hatırlatıyormuş gibi bir bakış atıyordu.

Sürekli tetikte olmak zordu. Çiftlik evindeki cesetleri hatırlamamak zordu. Tana gözlerini her kırptığında göz kapaklarının ardında o görüntüler beliriyor, her şey kırmızıya kesiyordu. Buna bir de dizinin arkasını sıyırıp geçen vampir dişlerinin hatırası, bacağını kavrayan el ekleniyordu.

Tana sağlık dersinde virüsün bulaşması hakkında filmler izlemişti. İnsan ağzının ve vampir ağzının yan yana illüstrasyonları vardı. Mavi ve sarı, pembe ve kırmızı illüstrasyonları düşündü. Vampirlerin köpek dişleri insanlarınkine nazaran daha fazla uzuyordu ve içinde vampirin dişiyle kan emmesini ve boğazının arka kısmına akıtmasını sağlayan minik kanallar bulunuyordu. Vampir ısırdığında, kendi kirli kanından az bir miktar insanın kan dolaşımına karışıyordu ve virüs böyle geçiyordu. Tana'nın durumunda olduğu gibi dişin tam olarak ete geçmediği başka vakalar da yaşanmıştı. Bu vakalardan bazılarına bir şey olmamıştı, bazılarına olmuştu. Tana eğer kırk sekiz saat sonra hâlâ Soğuk olmamışsa şansının yaver gittiğini anlayacaktı.

Aidan pompalardan birinin önüne park etti. "Nereye gittiğimizi bilmeden, plansız programsız yola devam edemeyiz. *Bir yere* gitmek zorundayız."

"Biliyorum," dedi Tana.

Panikle bulanmış beyninde o da aynı soruyu evirip çeviriyor ama kendi kendine verdiği her cevap gözüne bir öncekinden daha kötü görünüyordu. Korkudan aklını kaçırmak üzereydi, tek bildiği buydu.

Aidan kapıyı açarken saçları gözlerinin önüne düştü. Aidan saçını geri itti; her zaman yaptığı gibi. Hiçbir şey nor-

mal değilken, Aidan normal değilken, bu öylesine normal bir hareketti ki Tana'nın boğazına bir yumru oturdu.

Aidan kurşunsuz normal benzin pompasına uzandı.

Tana'ya her şey aynı anda hem çok yavaş hem çok hızlı oluyormuş gibi geliyordu. Yol boyunca konuşmaya korkmuştu çünkü ağzını açarsa neler hissettiğini daha fazla içinde tutamayacaktı. Aidan'ı kontrolü elinde tuttuğuna inandıramayacaktı.

"Bir harita alıp plan yapacağız," dedi. Çok yorgun olduğunu Aidan'ın fark etmemesini ummaktan başka çaresi yoktu. Ne kadar zayıf görünürse Aidan için o kadar cazip bir av olurdu. Elinden geldiğince sesini sakin tutmaya gayret etti. "Ama ben önce tuvalete gidip temizleneceğim. Depoyu doldurduğunda dükkânda buluşuruz."

Bagajdan hafif bir ses geldi. Gavriel kapağa vuruyor, serbest bırakılmayı bekliyordu. Peki ama serbest kalınca ne yapacaktı? Onu yol kenarında bırakıp en iyisini mi ümit edeceklerdi?

"Hemen döneceğiz," diye seslendi Tana bagaja ama tüm çabasına rağmen sesinin titremesine engel olamadı.

Çantasını omzuna astı, botlarını aldı, ağır adımlarla Aidan'dan ve arabadan uzaklaştı. Ta ki dükkânın köşesini dönünceye kadar. Köşeyi döner dönmez koşmaya başladı, kendini tuvalete attı. Kapıyı kapatıp kilitledi ve daha ne olduğunu anlayamadan hıçkırıklara boğuldu. Ağladı, ağladı... Duvara yaslanıp yere çöktü, nefessiz kalıncaya kadar ağladı. Yer döşemesine yumruklarını geçirdi, acının yarattığı şokun onu sakinleştirmesini umdu.

Şok, diye düşündü Tana. *Şoktayım.* Ama bunun ne demek olduğunu aslında bilmiyordu. Kötü bir şeydi ve filmlerde olurdu. Ve filmlerde insanlar çabucak şoktan kurtulurdu. Genellikle yüzlerine bir tokat yemeleri yeterdi.

Ayağa kalktı, yüzüne bir tokat attı ve pis banyo lavabosunun üstündeki aynada yanağının kızarmasını izledi. Başka da bir değişiklik hissetmedi.

Bir süre öylece dikilip aynadaki yansımasına baktıktan sonra Aidan'a temizleneceğini söylediği aklına geldi. Bunun üzerine kollarını yıkadı, bacaklarına su çarpıp kan lekelerini ovarak temizledi. Dizinin arkasındaki sıyrığı iyi göremiyordu ama gördüğü kadarıyla diğer sıyrık ve kesiklerden bir farkı yoktu. Şişmiş ya da rengi değişmiş değildi. Derin de görünmüyordu. Mühim bir şeye, hele onu canavara dönüştürecek bir şeye hiç benzemiyordu. Titreyen elleriyle avucuna antibakteriyel sabun sıktı, dizinin arkasını bu sabunla iyice yıkadı ve virüslerin vücuduna yayılmadan ölmesi için dua etti. Ardından doğruldu, sırtını kilitli kapıya yaslayıp botlarını giydi, bağcıklarını sımsıkı bağladı.

Bu da bittiğinde Pauline'i aradı.

Kısa bir süreliğine de olsa o andan kaçışın cazibesine teslim olmuş, otomatikman numarayı çevirmişti. Telefon çalarken zihni bomboştu, doğru dürüst düşünemiyordu. Tek düşünebildiği, Pauline eğer telefona cevap verirse en azından bir süreliğine daha onun iyi olacağıydı. Tana ona ne diyeceğini bilmiyordu. O anda nerede olduğunu ve çiftlik evinde olanları açıklayacak kelimeleri nasıl bir araya getireceğine dair hiçbir fikri yoktu. Lance'in evinde içgüdüleriyle hareket

etmiş, duruma göre davranmıştı: Sağ kalanları oradan çıkar, sonuçlarını sonra düşünürsün. Fakat o sonra gelmişti işte. Şu kapının ardında onu bekliyordu. Tek yapabileceği ondan önce davranmaktı.

"Alo?" Pauline'in sesi yüksekti. Tana arkadan gelen müziği duyabiliyordu.

"Selam," dedi Tana sanki her şey normalmiş gibi. Öyleymiş gibi yapmak iyi gelmişti. Omuzları bir nebze gevşedi. "Ne yapıyorsun?"

"Bekle bir saniye, öbür odaya geçeyim. İnanılmaz şeyler oldu."

Hattın diğer ucunda bir kapı kapandı ve müzik sesi azaldı. Ardından Pauline, Tana'ya David'le ilgili haberleri geçmeye başladı. David, Pauline'in tiyatro kampındaki sevgilimsisiydi. David'in evde ta ortaokuldan beri çıktığı bir kız arkadaşı vardı ama Pauline'e bütün yaz boyunca karmaşık sinyaller gönderip durmuştu. Samimi sohbetler, doğaçlamalar sırasında dokunmak için türlü bahaneler yaratmalar, terli eller falan. Kız arkadaşı salı günü ziyarete gelecekti ama tam da o gece David, Pauline'i öpmüştü. Pauline kafayı yemek üzereydi.

Bu tanıdık dertleri dinlerken Tana'nın içi huzurla doldu. Kapıya gevşekçe yaslandı, başını hafifçe geriye atıp gözlerini yumdu. Pauline'in sözünü kesebilir, elinde levyeyle gecenin içinde yaptığı araba yolculuğunu, yaşadığı kâbusu anlatabilir, vampirlerden ve evdeki katliamdan ve dizinin arkasındaki diş izinden bahsedebilirdi. Ama bunu yaparsa yine o şeyleri düşünmek zorunda kalacaktı.

Böylece Pauline'in anlattığı hikâyeyi dinledi. Sonra biraz bunun üzerinde konuştular. Derken Pauline ona nasıl olduğunu sordu ve Tana da iyi olduğunu söyledi.

O iyiydi, parti iyi geçmişti ve her şey iyiydi, çok iyiydi.

"Sesin bir tuhaf," dedi Pauline. "Ağladın mı sen?"

Tana, Pauline'den, ona terk edilmiş bir yer bulmasını, birkaç galon su ve granola barlarla kapıyı üstüne kilitlemesini, kapının ardına bir şeyler yığmasını istemeyi düşündü. Pauline bunu yapardı. Tana onun yapacağını biliyordu. Ve bir hafta sonra Tana onu dışarı çıkarması için yalvarmaya, ağlamaya, haykırmaya başladığında Pauline bir ihtimal bunu da yapardı. Bu çok riskliydi.

Sonuç olarak Tana gerçekten ama gerçekten iyi olduğunda ısrar etti. Sonra da Pauline'in telefonu kapatması gerekti çünkü kamp kuralları gereği dokuzda ana salonda toplanıp odalarına dağılmak zorundaydılar.

Tana telefonu kapattıktan sonraki dakikalarda bu normalliğe tutunmaya çabaladı. Ama korkudan midesine kramplar girmeye başlamıştı bile ve teni aynı anda hem buz gibiydi hem yanıyordu.

Virüs kapmamış olmak zorundaydı, hepsi bu. Virüs kapmamalıydı ki Pauline'le planladıkları gibi mezuniyetten sonra birlikte California'ya taşınabilsinler. Küçük bir daire kiralayacaklardı ve Tana sıkıcı, rutin bir işe girecekti. Belki garson olurdu ya da bir dövmecide kasada dururdu ya da bir fotokopicide çalışırdı. Pauline ise seçmelere katılacaktı. 50'lerin poster kızları gibi birbirlerine makyaj yapacak ve birbirlerinin kıyafetlerini giyeceklerdi. Ve Pasifik Okyanusu'nda yüzecek-

ler, tuzdan sertleşmiş saçlarıyla denizden esen ılık meltemde palmiye ağaçlarının altında oturacaklardı.

Sonunda Tana daha fazla tuvalette saklanamayacağını anladı. Kapıyı açtı, kendini ani bir saldırıya hazırladı. Evdeki vampirlerden biri onları bir şekilde buraya kadar takip etmiş olabilirdi. Ama hiçbir şey olmadı, etrafta kimse yoktu. Beton alandaki benzin pompaları projektörlerle aydınlatılmıştı ve betonun bittiği yerde ağaçlar başlıyordu. Yapış yapış sıcak bir geceydi ve uzaktan ağustosböceklerinin sesi geliyordu. Karanlıktan korkmanın onu pısırık göstereceğini umursamadan ışıl ışıl dükkâna kadar koştu, ancak kapıya ulaştığında durdu. Kapıyı itip açarken levyeyi arabada bırakmamış olmayı diliyordu. Gerçi insanların dükkâna bu tür şeylerle girmelerine izin vermezlerdi herhâlde.

Kurşun geçirmez camın ardından kasiyer ona gülümsedi. Güvenliğinden endişe ediyormuş gibi bir hâli yoktu. Kızıl saçları jöleyle kaskatı havaya dikilmişti.

Duvarın üst kısmında bir televizyon asılıydı. Springfield Buzkenti'nin içinden yayın yapılıyordu. Programın sunucusu Demonia, 2004'te başlayan ve o zamandan beri tüm şiddetiyle devam eden Ebedi Balo'nun en yeni misafirlerini izleyiciye tanıtıyordu.

Arka planda kauçuk giysiler içinde kızlar ve erkekler salınıyordu. Kamera dans pistinde şöyle bir dolaşıp kalabalığı gösterdi. Bazılarının kollarının iç kısmından hastane hortumları sarkıyordu. Kamera dokuz yaşından büyük görünmeyen ve sarışın, zayıf bir kıza kâğıt bardak uzatan bir oğlanda biraz oyalandı. Kız şöyle bir durdu, ardından oğlana doğru eğildi

ve kolundaki hortumun mandalını çevirip kâğıt bardağa kanını doldurdu. Kan tıpkı oğlanın gözleri ve bardağın kenarını yaladığı dili gibi kıpkırmızıydı. Derken görüntü açısı tekrar değişti, kamera izleyicilere binanın tüm haşmetini gösterecek şekilde yükseldi. En tepede pencerelere siyah cam takılmıştı. Hafiften parlayan siyah camlar, particilerin bir kısmını fena hâlde haşlayacak olan güneş ışınlarını engelliyordu.

Tana'nın yarası zonklamaya başladı ve hiç düşünmeden orayı ovuşturdu.

"Hey," dedi Aidan omzuna dokunup. Tana olduğu yerde sıçradı. Aidan'ın elinde bir şişe su vardı ama diğer her şeyi unutmuş gibi gözleri ekrana kilitlenmişti. "Şunu gördün mü?"

"Hotel California gibi," dedi Tana. "Ya da hamamböceği moteli denen şu şekerli tuzaklar gibi. Böcekler içeri girebiliyor ama asla çıkamıyor."

Virüs kapanlar ve yakalanan vampirler zorla Buzkentlere gönderiliyordu ama bir de kendi rızasıyla oraya giren hastalar, ümitsizler ya da oyuna gelmiş insanlar vardı. Kan dışında hiçbir bedeli olmayan, sürekli bir partide yaşama beklentisiyle oralara gidiyorlardı. Ama bir kez içeri girdiniz mi artık asla dışarı çıkamıyordunuz. İnsanlar hatta insan çocuklar ve Buzkentlerde doğan insan bebekler bile bir daha dışarı adım atamıyordu. Tepesinde dikenli teller olan, üzerine kutsal objeler kazınmış duvarlarda Ulusal Güvenlik sürekli devriye geziyor ve Buzkentlerden kimsenin dışarı çıkmamasını garanti altına alıyorlardı.

Buzkentler arasında en ünlüsü ve en büyüğü Springfield'dı. Daha büyük kentlerin Buzkentlerine kıyasla Springfield'dan

yapılan yayınlar, internete düşen videolar ve içeriden yazılan blog'lar çok daha yaygındı. Bunun bir sebebi Springfield'ın ilk Buzkent olmasıydı, bir sebebiyse Massachusetts yönetiminin içeride kapana kısılan kişilere iletişim olanakları sağlamakta diğer yerlerden önce davranmış olmasıydı. Chicago'da salgın öyle hızla yayılmıştı ki karantina bölgesinin şehir içinde duvarlarla çevrili bir şehre dönüşmesine fırsat kalmamıştı. Las Vegas vampir partileri yayınında Springfield'a rakipti ama yayının sık sık kesilmesi yüzünden izleyiciye güven telkin etmiyordu. New Orleans ve Las Cruces çok küçüktü, San Francisco'daki Buzkent ise kurulduktan bir yıl kadar sonra tamamen karanlığa gömülmüştü, içeriden hiç yayın yapılmıyordu. Orada hâlâ birileri vardı, uydular geceleri vücut ısılarını algılayabiliyordu. Ama tek bilinen buydu. *Springfield sadece en ünlü ve en büyük değil,* diye düşündü Tana, *aynı zamanda bize en yakın Buzkent.*

"Saklanmak için iyi bir yer," dedi Aidan. Arabaya ve vampirin bulunduğu bagaja doğru sinsi bir bakış attı.

"Gavriel'e karşılık *nişan* almak mı istiyorsun?" diye sordu Tana. Bir daha asla dışarı çıkamama kuralının tek bir istisnası, eğer hâlâ insansanız Buzkentlerden çıkmanın tek bir yolu vardı. Aileniz bir vampir avcısı tutacak kadar zenginse vampir avcısı yakaladığı vampirle sizi takas edebiliyordu. Vampir avcıları Buzkentlere teslim ettikleri vampir başına hükûmetten yüklü bir ödül alıyordu ama eğer isterlerse para ödülünden vazgeçip bunun yerine tek bir insanı dışarı çıkarmak için nişan da alabiliyorlardı. Böylece bir vampir içeri giriyor, bir insan dışarı çıkıyordu.

Yeter ki Buzkentlere bir vampir teslim etsin, en amatör avcı bile isterse nişan alabilirdi. Dolayısıyla eğer Aidan nişanı alırsa Buzkent'e girer, virüsü yenip insan kalmayı başarırsa da tekrar dışarı çıkabilirdi.

"Nişan için değil," dedi Aidan gözlerini yeniden ekrana dikip. "Ödül için. Vampire karşılık iyi para ödüyorlar. İğrenç bir otelde birkaç ay saklanıp şu virüsü içimden atmama yeter herhâlde."

"Bence ben de... Gerçi tam olarak ısırılmadım ama..." Tana az evvel Pauline'e söyleyemediği, yüksek sesle dile getirmeye ölesiye korktuğu kelimeleri yumurtlayıverdi. Eğer Aidan'la gerçek bir plan yapacaklarsa çocuğun bunu bilmesi gerekiyordu. "Sıyırdı. Diş."

Bunun üzerine Aidan ona baktı. Gerçekten baktı. Kaşları gerçek bir endişeyle çatılmıştı. "Soğuk olup olmayacağını bilmiyorsun?"

"Olacağımı varsaymak zorundayım." Ne kadar korktuğunu, bunu söylemenin ona neye mal olduğunu, kalbinin nasıl yerinden çıkacak gibi attığını Aidan'a belli etmemeye çalışıyordu. "Öyle varsaymak zorundayız."

Aidan başını salladı. "Ödül ikimizin de bir süre saklanmasına yeter. İki oda, iki anahtar. Virüsü sistemimizden attığımızda kapının altından anahtarı diğerine atarız. Sonuçta mutlaka bir şeyler yapmak zorundayız. Çok açım, Tana."

"Gavriel bize yardım etti..." Tana tereddütle sustu. Çiftlik evinden uzaklaştıkça Gavriel gözüne daha fazla canavar gibi görünmeye başlamıştı. O gözleri düşündü. Yerlere saçılmış narlar gibi kırmızı gözleri. Gelincikler gibi kırmızı gözleri.

Ateşin parlak korları gibi kırmızı gözleri. Okulda öğretilenleri düşündü: *Buz gibi eller, ölü bir kalp.* Pek çok vampir duyduğu kan açlığından başka bir şey hissetmeyi unutmuştu. Gavriel ona yardım etmişti, evet. Fakat şimdi, tehlikeyi atlattıktan sonra, Gavriel'in ona saldırmayacağı anlamına gelmezdi bu. Tana'nın ona güvenebileceği anlamına gelmezdi. Vampirlere güven olmazdı. "En azından bir hedefimiz olur. Ben gidip yiyecek bir şeyler alayım. Sen de yemeyi denemelisin. Bakalım diğer arzunu biraz olsun bastırabilecek mi?"

Aidan'ın bir yorum yapmasını bekledi ama çocuk çoktan küçük televizyondaki Buzkent görüntülerine dalıp gitmişti. Dudakları hafif aralıktı, yanakları kızarmıştı.

Tana eğer iyi biri olsaydı onu oraya götürürdü. Kan açlığına yenik düşmesi ihtimaline karşı. Çünkü bu olabilirdi. Ve bu olduğunda Aidan yaşsız, ölümsüz olacaktı. Dünya güneşe çarpıp yok olana dek, gözlerinin önüne düşen saçlarıyla kızları baştan çıkarmaya devam edecekti.

Tana eğer gerçekten iyi biri olsaydı kendini de oraya götürürdü.

Dükkânda dolaştı, uyuşmuş parmaklarıyla bir harita aldı. Soğutucuların orada bir ilan panosu vardı: Altında "Kayıp" yazısı ve telefon numaraları ile gençlerin fotoğrafları, vampirleri uzak tutacağı garanti edilen homeopatik reçetelerin reklamları, iyi bir ev arayan kedi yavruları ve sadece "KÖTÜ GÜN DOSTU MATILDA. ZOR ZAMANLARDA ONU ARA," yazan bir ilan.

Tana kök birası ve sonrası için bir şişe su aldı. Ardından şarküteri bölümündeki sandviçlerden en az ürkütücü görüne-

ni seçti: Beyaz ekmek içinde kaşarlı, hindili sandviç. Bundan iki tane ve yarım düzine kadar da minik paketlerde kahverengi hardal, bir elma, bir ağrı kesici aldı. Son olarak kendine büyük boy bir kahve yapıp içine koca bir paket sıcak çikolata boca etti.

Aldıklarını kurşun geçirmez camın ardındaki çocuğun önüne yığdı, hem bunların hem benzinin parasını ödedi. Sinema büfesindeki yarı zamanlı işinden aldığı son maaş çekinden geriye yaklaşık kırk dolar gibi bir parası kalmıştı. Kırk dolar ve yarım yamalak bir plan.

Tana, Aidan'ın Soğuk olmaktan ne anladığından pek emin değildi ama eğer bir otel odasında oturup televizyon seyredeceğini, bu esnada sisteminden bir tür uyuşturucu atar gibi terleyeceğini sanıyorsa bayağı yanlış anlamış demekti. Açlığın pençesine düştüğünde becerebilirse kapıyı kırıp çıkardı. Ve birbirlerine saldırırlardı. Ve başka insanlara saldırır hatta belki onları öldürürlerdi. Virüsün daha da yayılmasına sebep olurlardı.

Öte yandan eğer Springfield Buzkenti'ne gitmeyeceklerse ve eğer bir yerlerde saklanmayacaklarsa geriye tek seçenek kalıyordu: Geri dönüp eve gitmek. Aidan'ı eve geri götürmek. Ufak tefek, sessiz bir kadın olan, Tana onlara uğradığında ev elbisesiyle kıza kapıyı açan, çay ikram eden ve onun ya da oğlunun giydikleri hakkında asla yorum yapmayan Aidan'ın annesiyle konuşmak. Tana kadına oğlunun Soğuk olduğunu açıklamak zorundaydı. Daha önce hiç karşılaşmadığı Aidan'ın babasıyla konuşmak zorundaydı. Onlara anlatacaktı... Peki sonra? Aidan'ı bir şekilde hapsetmeye razı olacaklar mıydı?

Onun çığlıklarını, yakarışlarını duymazdan gelebilecekler miydi? Eğer oğulları serbest kalırsa birilerinin canını yakacağını ve onu sakladıkları için kendilerinin tutuklanacağını bile bile bunu yapacaklar mıydı? Yoksa onu yine Buzkent'e gönderip başka çareleri olmadığı bahanesine mi sığınacaklardı?

Peki Tana'ya ne olacaktı? O nerede virüsü atacaktı? Bodrum olmazdı. Annesinin sesinden sonra bu defa onun çığlıklarının duvarlarda yankılanacağı o bodrum olmazdı. Pearl'ün onun çığlıklarını duyabileceği bodrum bir seçenek değildi.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Tana içini çekerek. Mocha'sından büyük bir yudum aldı. "Gitme vakti."

Dışarıda serin bir rüzgâr saçlarını geriye savurdu ve elindeki yiyecek torbası sallandı. Bir yerlere oturup torbadakileri yemeye can atıyordu. Sonra, kafası biraz yerine geldiğinde, nereye gideceklerine karar verecekti.

İstasyondan arabaya doğru giderken Crown Vic'in bagaj kapağının açık olduğunu fark etti.

"Aidan," dedi kısık sesle.

Yavaşça, korku dolu adımlarla asfaltı geçti.

Kilit mekanizması parçalanmıştı. Bagaj dayanaklarından biri boşta sallanıyordu, yamulmuştu. Gavriel'in olması gereken yerde battaniyeden ve siyah çöp torbalarından kalanlarla birlikte zincirler boşta duruyordu.

"Bunu nasıl..." diye başladı Aidan, devamını getirmedi.

"Zinciri kırmış," dedi Tana. Yamulmuş, bir ucundan kırılmış zincir halkasını gösterdi. "Bunu şimdi yapabildiyse, demek... Demek ki istediği anda serbest kalabilirdi. Evdeyken de zinciri kırabilirdi. Bize oyun oynadı."

"Belki gündüzleri daha zayıftırlar," dedi Aidan. "Şey gibi... Bir keresinde bir öğleden sonra kasabada nehir kenarında bir yarasa bulmuştum. Çok küçük, çok zavallı görünüyordu, ben de onu alıp eve götürdüm. Ev hayvanı olarak yarasa beslemek havalı olur diye düşündüm, böylece onu eski bir kuş kafesine koydum. Hayvancık gayet sakindi. Gece çökünceye kadar. Sonra hiç de öyle uysal falan değildi. Kafesten bir şekilde çıkmayı başardı ve deli gibi oradan oraya uçmaya başladı. Kanatlarını açınca o küçük şey inanmazsın kocaman oldu, dev gibi..."

"*Aidan*," dedi Tana. "Gavriel yarasa değil." Bagajın ezilmiş metaline ve demir değil de bir parça folyoymuş gibi bükülmüş zincirlere baktı.

Bunu yapabilmesi çok tuhaftı. Tamam, vampirler insanlardan daha güçlüydü ama bu kadar da değil.

"İnsanların eskiden onların yarasaya dönüştüğünü söylemesi boşuna değil," dedi Aidan sesine esrarengiz bir hava katarak.

Tana iç geçirdi. Belki Aidan haklıydı. Bir manada. Belki kuş kafesindeki yarasa gibi Gavriel de o odada karanlığın çökmesini bekliyordu. O zaman zinciri kırıp Aidan'ın kanını içecek ve kaçacaktı. Ama sonra Tana çıkagelince, zararsız ve kurtarılmaya muhtaç gibi görünürse Tana'yla Aidan'ın onu gün ışığında arabayla kaçırması fikri daha cazip gelmiş olmalıydı. Tana'nın omurgasında bir ürperti dolaştı.

"Eh, öyle ya da böyle, o gitti. Artık sadece sen ve ben varız." Aidan tembelce sırıttı. Tana'yı bir şeylere ikna etmeyi deneyeceği zamanlarda takındığı ifadeydi bu.

"Evet," dedi Tana. Aidan ona bakmaya devam ederken yüz ifadesi değişti. Tana onun artık kendisini gördüğünden bile emin değildi. Aidan deri, kemik ve kan görüyordu. Tana bir adım geriledi. Levye bıraktığı yerde, yolcu koltuğundaydı. Ona asla zamanında ulaşamazdı. "Hadi artık arabaya binelim. Senin söylediğin gibi bir otel buluruz belki." Tana yapabileceği başka bir şey olmadığı için konuşuyor, onun dikkatini dağıtacak bir şeyler söylemeye çalışıyordu. "Saklanacak bir yer buluruz. Senin söylediğin gibi."

"Ya da koyveririz gider." Aidan yavaşça başını sallayarak yaklaştı. "Bunu bir düşün."

"Öyle demek istemedin," dedi Tana.

"Niye?" diye sordu Aidan bir adım daha atıp. "Çok eğlenceli olabilir. Sahip olduğumuz bu şey için gözünü kırpmadan cinayet işleyecek insanlar var."

"Ben canavar olmak istemiyorum," dedi Tana ondan uzaklaşmaya çalışarak. Gözünün ucuyla, dükkân kapısının üstüne monte edilmiş güvenlik kamerasının ışığını gördü. "Hadi arabaya binelim. Arabada beni ikna edebilirsin belki. Söz, kestirip atmayacağım, bunu ciddi ciddi düşüneceğim."

"Ah, harika," dedi Aidan ve üzerine atladı.

Aidan'ın konuşma tarzından Tana bunu bekliyor sayılırdı. Yine de saldırı onu gafil avladı. Aidan onun arkadaşıydı ve her ne kadar onun güvenilir olmadığını bilse de içgüdüleri Tana'yı ona güvenmeye itiyordu. Elindeki mocha'yı savurdu, sıcak kahvenin onu haşlamasını umarak var gücüyle koştu. Fakat Aidan'ın bacakları daha uzundu, ondan daha hızlıydı. Çok geçmeden Tana'yı yakaladı, tüm ağırlığıyla onu asfalta

yapıştırdı. Tana'nın düşerken yere sürttüğü avuçlarıyla dizleri acıyordu ama daha önemlisi Aidan'ın serin nefesini boynunda hissediyordu. Yiyecek torbası az ileriye düşmüştü. Çarpmanın şiddetiyle kırılan bira Tana'nın elbisesinin eteğini ıslatıyor, önceden yere dökülmüş olan mazotla karışarak sigara izmaritlerini sürüklüyordu.

Buraya kadarmış, diye düşündü Tana. *Öleceğim.* Ve güvenlik kamerası ölümünü kaydedecekti. Kurşun geçirmez camın arkasındaki kasiyer ölümünü izleyecekti. Belki sonra babasıyla kız kardeşine de izlettirirlerdi.

Aidan yutkunur gibi bir ses çıkardı ve Tana kaçınılmaz acıyı bekleyerek gerildi. Fakat dişlerin belli belirsiz yakma hissi yerine Aidan'ın onu yere bastıran ağırlığının hafiflediğini hissetti, derken onun çığlık attığını duydu. Sırtüstü dönüp kırık şişeye, elinin altındaki tek silaha uzandı. Parmakları şişeye dolandı, bir yerlere isabet ettirmeyi umarak elini geniş bir açıyla savurdu.

Ve nefes nefese kalakaldı.

Gavriel hemen önünde duruyordu, kollarını Aidan'ın göğsüne dolamıştı, ağzı Aidan'ın boynundaydı, gözleri kapalıydı. Aidan'ı yerden kaldırdığında yüzünü korkunç bir huzur kapladı. Yutkuna yutkuna kanını içerken boğazının inip kalkışında korkunç bir keyif vardı. Aidan'ın gözleri göz kapakları ağırlaşmış gibi yarı aralıktı ve odaklanamıyordu. Mücadele etmeyi bırakmıştı. Ağzı hazla açılmış, vücudu zevkten titriyordu.

Uzun bir an boyunca Tana kıpırdayamadı. Dikkati kendi üzerine çekmekten, kanının emilmesinden korkmaktan öte

bir şeydi bu. Gördükleri karşısında dehşete düşmesi gerekirdi, oysa büyülenmişti.

Aidan'ın boğazından boğuk bir inilti döküldü. Gavriel'in parmakları sıkılaştı, çocuğun vücudunu kendi vücuduna yapıştırdı.

Tana yavaşça, canı yana yana ayağa kalkmayı başardı. Dizleri ve avuçları kanıyordu. Bir zamanlar beyaz olan elbisesi leş gibi olmuştu.

"Gavriel," dedi elinden geldiğince kararlı bir şekilde ve sesinin titrememesi için dua etti. Vahşi hayvanlarla konuşurken kullanılan tonla konuşması, korktuğunu belli etmemesi gerektiğini düşünmüştü. "Gavriel! Bırak onu."

Gavriel tepki vermedi. Hatta onu duymuş gibi bile değildi.

Tana onun dönüp kendisine saldırması pahasına Gavriel'in kolunu yakaladı. "Lütfen Aidan'ı bırak. Ölecek."

Gavriel başını geriye attı. Gözleri kapalı, dişleri kanlıydı ve gülümsüyordu. Derken gözlerini açtı. Meşaleler gibi parlak gözler üzerine dikildiğinde Tana korkuyla geri çekildi. Aidan'ın vücudu vampirin kollarından kayıp kaldırıma yığıldı.

Gavriel'in ona bakışı, Tana'nın vampirin o anda ne düşündüğünü merak etmesine sebep oldu. Yanaklarına yürüyen kanı, hızla atan kalbinden kanın pompalanıp cildine yayılmasını, dudaklarını nasıl renklendirdiğini mi düşünüyordu?

Aniden Lance'in evinde vampirin söyledikleri kulaklarında yankılandı.

Eğer yaralanırsam çok dikkatli olmalısınız. Hayır, Tana, beni dinle. Gerçekten dikkatli olmalısınız.

Gavriel kendine zarar gelmesinden korkmuyordu. Birilerine zarar vermekten korkuyordu.

"Yapma," dedi Tana korkuyla sinerek. Kırık şişe hâlâ elindeydi ama silah olmaktan çok uzaktı, bir parça renkli camdan ibaretti. "Lütfen."

Gavriel elinin tersiyle ağzındaki kanı sildi. "Gel, Tana. Gecenin daha başındayız ve arkadaşın çok yorgun. Ona bir yatak hazırlamalıyız. Çiçeklerden bir taç ve mersin yapraklarıyla işli bir giysi." Sesi bir tuhaftı, dalgın gibiydi.

Tana, Aidan'ın yattığı yere diz çöktü ve göğsüne dokundu. Göğsü inip kalkıyordu. Sadece uyuyormuş gibi. "Aidan öl... Yaşayacak mı?"

"Hayır," dedi Gavriel. "Öyle bir ihtimal yok. Ölmek istiyor ve ölecek. Ama bu gece değil. Benim yüzümden değil."

"Ah," dedi Tana. "Yani o iyi?"

Projektör ışığının altında Gavriel'in teni neredeyse bembeyazdı ve elinin tersiyle silmesine rağmen ağzı hâlâ kırmızıydı. Tana onu ilk kez ayakta görüyordu ve bir kez daha kafasındaki canavar imajıyla onun arasındaki uyuşmazlık Tana'yı çarptı. Uzun boyluydu, yalınayaktı, kot ve tersyüz edilmiş bir siyah tişört giyiyordu, siyah saçları dağınıktı. Şimdi zincirlere vurulmamışken Tana'nın yaşında, sıradan bir çocuğun gölgesi gibiydi. Ama o bir insan bile değildi.

Ve ayaklarının dibinde bir insan yatıyordu.

"Evet," dedi Gavriel elini uzatarak. "Ah, ama sen yaralanmışsın."

Tana kendine baktı. Pislenmiş elbisesine, pislenmiş dizlerine... "Pek iyi bir gün geçirmiyorum. Sanırım hâlâ biraz

akşamdan kalmayım ve tüm arkadaşlarım öldü ve kök biram döküldü." Tana gözlerinin ani yaşlarla yanmaya başladığını hissedince panikledi.

Gavriel eğilip Aidan'ı kucakladı, omzuna attı. "Sana başka bir gün ayarlarız," dedi Tana'nın gülümsemeden edemediği garip bir dürüstlükle.

BÖLÜM 8

Ölülerimiz bizim için asla ölmezler.
Ta ki biz onları unutuncaya kadar.
–George Eliot

Bazen televizyonda kötü bir şey yapan çünkü ne yaptığını bilmeyen çocuklarla ilgili haberler olur. Mesela dolu silahla oynayan ve silah ateş alınca kardeşini öldüren ya da kibritle oynarken yanlışlıkla tüm evi ateşe veren çocuklar hakkında.

Çocuğun hatası değildir.

Oysa öyledir. Kimse bunu yüksek sesle söylemek istemese de aslında çocuğun hatasıdır. Başka kimin hatası olacak ki? Kurallara uymayan çocuğun ta kendisidir. Anahtarları çalan ve bütün kilitleri açan ve kötülüğü dışarı çıkaran çocuğun ta kendisidir.

Tana'ların bodrumunda gerçekte olan şeyin Tana'nın rüyalarında mutlu mutlu annesiyle koşup oynamasıyla hiç alakası

yoktu. Tana bodruma indiğinde, açlıktan gözü dönmüş bir canavar üstüne saldırmıştı ve dişlerini öyle bir şiddetle koluna geçirmişti ki Tana'nın kolundaki damar parçalanmış, kanıyla beraber Tana'nın etleri de yaratığın boğazından aşağı süzülmüştü.

Var gücüyle annesine seslenmiş, annesini çağırmıştı. Fakat annesi zaten oradaydı. Annesi bir canavardı.

Uyandığında onu kurtaranın babası olduğunu öğrendi. Babası bir kürekle annesinin kafasına vurmuş, ardından kafasını vücudundan ayırmıştı. Sonra gömleğinden bir şerit yırtıp Tana'nın koluna turnike yapmış, söz dinlemeyen kızını hastaneye götürmüştü. Orada doktorlar Tana'nın kolunu dikmişti.

Kimse onun hatası olduğunu söylemedi. Kimse ondan nefret ettiğini söylemedi. Kimse annesinin onun yüzünden öldüğünü söylemedi.

Kimsenin söylemesine gerek yoktu.

BÖLÜM 9

Ve ölüler yaşarken söyleyemediklerini
ölüyken söyleyebilir. Ölülerin teması,
yaşayan dilin ötesinde ateşle dillenmiştir.
-T. S. Eliot

Tana gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Gavriel, Aidan'ı arka koltuğa bıraktıktan sonra cebinden anahtarları almıştı, şimdi direksiyonda o vardı. Tana itiraz etmeliydi ama şoför koltuğuna geçmesine sesini çıkarmadı, motoru çalıştırmasına sesini çıkarmadı. Hâlâ torbanın içinde olan su şişesiyle sandviçleri yerden almıştı; arabanın farları ağaçların ve evlerin karanlık siluetini bir anlığına aydınlatıp hızla yola devam ederken torbaya dolan taşı toprağı temizleyip onları yedi. Pencereler inikti ve Gavriel'in saçları siyah kurdeleler gibi yüzünün etrafında uçuşuyordu.

Tana nereye gittiklerini bilmiyordu. Tek bildiği, eski hayatından giderek uzaklaştıkları ve onun komik aynalar versiyonuna doğru yol aldıklarıydı.

Sandviçleri yedikten sonra bir tür uyuşturucu almış gibi ağırlaşmıştı. Adrenalini düşüyor olmalıydı, içini kaplayan dehşet geri çekiliyordu. Güvende olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı. Arabada bir vampirle beraber olduğunu, çocuğun *vampir* olmasının yanı sıra delinin teki gibi konuştuğunu kendine hatırlattı. Fakat içinde mücadele hırsının zerresi kalmamıştı.

Uyanık kalmaya çalışarak birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Evde neler oldu öyle? O zincirler... Madem onlardan kurtulabilecektin neden daha önce yapmadın?"

"Birini öldürdüm. Bir vampiri. Tükenmiş hâldeydim ve..." Durdu, uzun bir an boyunca yola baktı. Tana bunu fırsat bilip yüzünü inceledi. Geniş ağzının ve göz makyajı yapmış gibi görünmesine sebep olan gür kirpiklerinin androjen güzelliğini. "Kafam... Kafam yerinde değildi. Açlık çektiğimizde bir tür delilik bizi esir eder. Sadece beslenmekle geçecek bir delilik. Ama bana yaptıkları şeyler... Yaralarımı ancak bir kan çağlayanı iyileştirebilir. Aklımın başımda olduğu her bir saniye için mücadele vermem gerekiyor. Yani zincirlerden kurtulabilirdim, evet, ama bunun bana bir bedeli olurdu."

Demek bu bedeli sonradan ödemişti. Arabanın bagajında, güneş ışınlarıyla kavrulduktan sonra.

"Delirmiş görünmüyorsun," dedi Tana. "Yani *o kadar* deli görünmüyorsun."

Çocuğun dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bazı zamanlar öyle değilim. Ama geri kalan zamanlar daha büyük bir bölümü kapsıyor. Ve öyle zamanda beni sadece açlık yönetir ne yazık ki.

"Beni o odada, ertesi gece için saklanmış bağlı bir çocukla baş başa bıraktılar. Yastığın üzerine bırakılan bir şeker gibi. Sen geldiğinde karanlığın çökmesini bekliyordum."

Tana yoldaki ışıklarla bir anlığına aydınlanıp ardından gölgelenen o yüze baktı. Acaba gözeneklerinden sızan terinde kanının kokusunu alabiliyor muydu?

Bir tür nezaketle bunu açıkça söylememiş olsa da kaçmadan önce Aidan'ın bütün kanını emmeyi planlıyordu büyük ihtimalle.

Gavriel'in onu ısırmayı da düşünüp düşünmediğini merak etti. Dümdüz yola bakan yüzü şimdi sakin, katedraldeki bir aziz heykeli gibi kıpırtısızdı ama Tana onu Aidan'la görmüştü. Parmaklarını Aidan'ın etine nasıl geçirdiğini, boynundaki damarların nasıl şiştiğini ve kanlı ağzıyla kendisine nasıl baktığını görmüştü. Tana merak etti; virüs kapsa ne olurdu, pes etse ve vampire dönüşmeyi kabullense, yaşsız ve zamanda donmuş, büyülü bir canavar olmak nasıl olurdu?

Pek çok kız ve erkek, Aidan'ın damarlarında dolaşan virüse sahip olmak için evlerinden kaçıp Buzkentlere koşuyordu. İçerideki vampirler insanları ısırmakta inanılmaz seçiciydi. Bu yüzden Buzkentlerden yapılan canlı yayınlarda sadece hastane hortumlarından beslendikleri görülüyordu. Daha çok vampir demek besin kaynağından daha az pay demekti. Yani Aidan'ın -hatta belki kendisinin de- sahip olduğu virüs

aslında az bulunur ve arzulanır bir şeydi. Tana'nın tanıdığı bir kız -Pauline'in arkadaşı- kulüplere gitmeden önce bacaklarını jiletle kesiyordu ki olur ya yakınlarda bir vampir varsa kanının kokusunu alıp cazibesine kapılsın.

Tana tekrar Gavriel'in ağzına baktı. Alt dudağı hafif şişti ve dudakları hâlâ kırmızıydı. Benzin istasyonunda canını bağışladığı için ona minnettar olduğundandı belki ya da sadece çok yorgun olduğundan, Tana günahkâr bir gülümsemeyle kıvrılan bu dolgun dudakları çok çekici bulduğunu fark etti. Onu insan bir erkek gibi, gülümsemesi hoşa gidebilecek bir çocuk gibi gördüğünün farkındaydı ve bu hem tehlikeli hem de aptalcaydı. Üstelik daha çocuğun onu bir kız gibi görüp görmediğini bile bilmiyordu.

Onu bu şekilde düşünmeye bir son vermeliydi. Aslında en iyisi, onu tehlikeli bir yaratık dışında herhangi bir şekilde düşünmeye bir son vermeliydi. "Neden senin peşindelerdi? O adamlar ve Diken? Kötü bir şey mi yaptın?"

"Çok kötü," diye kabullendi Gavriel. "Merhamet gösterdim ve buna pişmanım. Çok pişmanım. Bir hocam vardı. Merhametten maraz doğar derdi. Merhametin bir tür acı çekme biçimi olduğuna, acının temelinde kötülük olduğuna ve dolayısıyla merhametin günah olduğuna beni inandırmak için elinden geleni yapmıştı. O zamanlar hocamın çok yaşlı ve acımasız olduğunu düşündüm. Belki öyleydi... Yine de şimdi onun aynı zamanda haklı da olabileceğini düşünüyorum."

"Ama bu hiç mantıklı değil," dedi Tana başını geriye yaslayarak. "Merhamet kötü olamaz. Bu bir erdem. Yardımseverlik ya da cesaret ya da..." Devamını getirmedi.

Gavriel ona bakmak için döndü. "Korkunç merhametimle ortaya çıkardığım dünya bu."

Tana başını iki yana salladı. "Bu da hiç mantıklı gelmiyor." Ardından elinde olmadan esnedi.

Gavriel güldü. Gülüşü Tana'nın okulundaki herhangi bir çocuğun gülüşü gibiydi. Tana seneler önce Gavriel'in gözlerinin ne renk olduğunu merak etmeden edemedi. "Uyu, Tana. Arkana yaslan. Bu gece arabanı ödünç almama izin verirsen söz veriyorum sana karşılığını öderim."

"Ah, demek öyle?" diye sordu Tana onun çıplak ayaklarına ve yıpranmış giysilerine bakarak. "Sorabilir miyim, neyle ödeyeceksin?"

Çocuk gülümsemesini bozmadı. "Mücevherler, yalanlar, minik not kâğıtları, kurutulmuş çiçekler, uzak geçmişten hatıralar, lüzumsuz alıntılar, boncuklar, düğmeler, fesatlıklar."

Tana onun şaka yaptığından neredeyse emindi. Neredeyse. "İyi. Peki nereye gidiyoruz?" dedi başıyla yolu işaret ederek.

Gavriel'in sesi yumuşacıktı. "Buzkent'e."

"Ah," dedi Tana uyanık kalmak için tekrar gözlerini kırpıştırarak.

"Ben oraya gitmek zorundayım. Eğer Aidan kapılardan benimle geçerse içerde güvende olur ve sen de onsuz güvende olursun. Burada kalırsa avcılar onun peşine düşer. Zaten onun da av peşine düşmesi yakındır."

"Ama ya vampir olmak istemezse?" diye sordu Tana. Gerçi daha bu soru ağzından çıktığı anda onun isteyeceğini anladı. Tabii ki isteyecekti. Tana'ya saldırmadan önce tam da bunu söylemiyor muydu? Vampir olmak ona hayal bile edemeye-

ceği bir ihtişam sağlayacaktı. Partilerde birinin kız arkadaşını götürmesi ihtimali yüksek olan yakışıklı oğlan ya da büyük şehre gitmek için yanıp tutuşan bir taşralı olmayacaktı artık. Buzkent'te tüm dikkatleri kendi üzerine çekebilecekti, ilgiye boğulacaktı. Ve çiftlik evindeki katliam da hikâyesini daha trajik bir hâle getirecekti. Daha romantik olacaktı.

Ayrıca Aidan açtı.

Vampir olmak istemeyen Tana'ydı. Ve zaman geçtikçe bundan giderek daha az emin olmak onu korkutuyordu.

"Kanında o ateş var," dedi Gavriel. "Ve tedavi aramıyor. Daha doğrusu tek bir tedavi peşinde. Bence içten içe çoktan kararını verdi ama kim böyle bir kararı itiraf edebilir ki?"

"Virüsle savaşmak o kadar kolay değil," dedi Tana. Sesi istemediği kadar sert ve ümitsiz çıkmıştı. Annesinden bahsetmek istemiyordu. Gavriel'e aynı ateşin kendi kanında da olabileceğini söylemek istemiyordu. Birkaç saat içinde o da en az Aidan kadar kötüleşebilirdi. "Başka türlüsü mümkün değil. Anlamıyorsun. Virüs onları ele geçiriyor ve doğru düzgün düşünemiyorlar."

Gavriel cevap vermedi. Bu sessizlik Tana'nın ne kadar aptalca konuştuğunu anlamasına yetti. Gavriel de bir zamanlar virüs kapmış, virüse teslim olmuştu. Bunun nasıl bir şey olduğunu Tana'dan çok daha iyi bildiği kesindi.

"Eğer Buzkent'e gidersen," dedi konuyu değiştirme gayretiyle, "bir daha asla çıkamayabilirsin. Orada her ne yapacaksan buna değeceğine emin misin?"

"Bu ne?" diye sordu Gavriel birdenbire. Bir elini direksiyondan çekip koluna dokundu.

"Ne?" Tana koluna baktı.

Gavriel'in parmakları Tana'nın dirseğinin hemen altındaki yarada dolaştı. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. Soğuk dokunuşun altında Tana'nın teni sıtmalı gibi sıcaktı. "Bunlar eski izler," dedi Gavriel sonunda. "Sen çocukken olmuş."

"Fark eder mi?" diye sordu Tana. Genellikle çok dikkatli davranırdı ama bir ara elbisesinin kollarını sıvamış olmalıydı.

"Ölüm neden yaş ve gençlik arasında ayrım yapar diye mi soruyorsun?" dedi Gavriel sakince. "Ölümün de herkes gibi kendine göre beğenileri, favorileri var. Ölümün sevdikleri ölmez."

Tana büyürken sürekli cevap vermek zorunda kaldığı o salak soruları Gavriel'in sormamasına sevinmişti: *Kim ısırdı? Isırıldığında hiç canın yanmıyor diye duydum, doğru mu? Hoşuna gitti mi?* Öte yandan Gavriel tüm bu soruların cevaplarını zaten biliyor olmalıydı. "Ölüm benim için geri geldi galiba."

Gavriel gülümsedi. O zarif gülümsemesiyle. Ve Tana da elinde olmadan ona gülümsedi. "Ondan yine kurtuldun. Şimdi uyu, Tana. Ben seni ölümden korurum, benim ondan korkum yok sonuçta. Öyle uzun zamandır düşmanız ki dosttan daha yakınız."

"Sadece bir dakikalığına gözlerimi kapayacağım," dedi Tana. "Daha saat o kadar geç bile değil."

Söylemek istediği bir şey daha vardı. Dilinin ucunda bir şeyler daha. Ama gece o kelimeleri yuttu bir şekilde.

Tana birtakım seslere uyandı. Arabada yalnızdı, ön tarafa boylu boyunca uzanmıştı. Kolunu başının altına yastık yap-

mış, botlarından birini şoför tarafındaki pencereye dayamıştı. Havadaki güzel kahve kokusu araba egzozuna karışıyordu. Ve biraz da üşümüştü. Bir kış gecesi yorganları üzerinden atmış gibi üşümüştü.

Bir an uyanmak hoş bir şey gibi geldi. Bir partiye gittiğini, orada Aidan'la karşılaşacağı için yalnız gitmekten çekindiğini hatırlıyordu. Arabanın dışında Aidan'ın sesini duyuyordu, demek her şey yolunda gitmişti. Bir kâbustan fırlamış gibi görünen anı parçaları dışında. Gerçek olamayacak kadar garip şeyler: Kan ve boş bakışlı gözler ve kırık camların üstünde parıldayan yağmur.

Birdenbire her şeyi hatırladı ve içgüdüsel bir şekilde alarma geçti. Kalbi çarpmaya başladı, bir an evvel doğrulmak için debelenirken o telaşla direksiyonu tekmeledi.

Crown Vic'i bir alana, diğer arabalar ve kamyonetlerden uzak bir köşeye park edilmişti. Uzakta büyük, geniş bir bina ve yanıp sönen tabelada "ÖLÜM DÖŞEĞİ DİNLENME TESİSLERİ – 24 SAAT AÇIK" yazısını görebiliyordu. Tabelanın şatafatlı ışıltısı yanında geniş alanın dış kısımları daha da karanlık görünüyordu.

Tana daha önce hiç gelmemiş olsa da burayı biliyordu. Okuldaki çocuklar buranın logosunu taşıyan tişörtler giyer, arabalarına çıkartmalarını yapıştırırdı. Ölüm Döşeği Dinlenme Tesisleri'nin ünü ilk Buzkent'e yakınlığından, Buzkent'ten önceki son mola yeri olmasından kaynaklanıyordu.

Tana uyurken kilometrelerce yol gelmişlerdi.

Gavriel arabanın kaportasında, yanında bir kesekâğıdı ve dumanı tüten bir bardakla oturuyordu. Başını öne eğmiş-

ti, gölgede kalan yüzü solgun bir insan çocuğun yüzünden farksızdı, hiç de canavara benzemiyordu. Aidan ayakta, elleri cebinde duruyordu ve Tana'nın tanımadığı iki kişiyle konuşuyordu. Kanındaki virüs yüzünden feci durumda olmalıydı ama doğrusu bunu iyi gizliyordu, sesi çok hafif titriyordu sadece. Karşısındakilerden biri genç bir çocuk, diğeri genç bir kızdı. Saçları kelebek kanatlarının ve şekerli top çikletlerin parlak mavisine boyanmıştı. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki Tana kardeş olduklarını düşündü.

"Bizi götürebileceğinizden emin misin? Ciddisin di mi? Yani çok teşekkürler tabii ama emin olmaya çalışıyorum," diyordu çocuk. Saçları usturayla kat kat kesilmiş, dik dik jölelenmişti. Gözlerine sürme çekilmişti ve dudağının sağ üstünde, güzellik beni gibi bir gümüş vida parıldıyordu. "Dışarıdaki sıkıcı dünyada biz parası olmayan iki çocuğuz sadece. Ama içeride her şey takasla, kime iyilik yaptığınla ve kimi tanıdığınla ilgili. Gece'nin blog'u sayesinde içerideki bir sürü kişiyle irtibattayız. Yani şehre girdiğimizde yolumuzu buluruz. Takas için de yanımızda bir sürü şey getirdik. Demek istediğim, eğer sen bize yardım edersen biz de sana yardım ederiz."

Aidan gülümsedi. "Kesinlikle." Arabaya, Tana'ya doğru bir bakış attı. Tana dışarı çıkmak konusunda kararsızdı. Aidan'ın birilerini arabaya alma sözü vermesi yeterince kötüydü zaten.

"Buzkent'e gitmek bizim için biraz ani bir karar oldu," dedi Aidan. "O yüzden rehberliğinize ihtiyacımız olabilir."

Kız -Gece- Aidan'ın omzuna dokundu. "Seni gidi aymaz," dedi bundan daha büyük bir iltifat düşünemiyormuş gibi.

Kızın saçı erkek kardeşinin saçından daha uzundu, yandan ayrılmış ve bir gözünü tamamen kapatacak şekilde yüzüne düşüyordu. Skinny kot, mavi kadife bir üst ve ayağına evde dalgalı boyanmış, pislik içinde mavi babetler giymişti. Alt dudağında iki hızma vardı ve konuştuğunda dilindeki de dişlerine çarpıyordu. "Biz Buzkentlere gitmeyi planlayanların katıldığı bir sosyal ağa dahiliz. Yazgımızla buluşmak için bunca zamandır oraya yazıp durduk. Normal insanların istemediği şeyleri istediğimizi anlattık. Konuştuk, konuştuk, konuştuk. Ama kaçımız gerçekten bir şey yaptık? Farklı olmak için ölmeyi istemek gerektiğine inanıyoruz. Her iddiaya varım sen de öylesin."

Çocuk -Kış- ojeli tırnağıyla Aidan'ı işaret etti. "Onu daha tanımıyorsun bile, Gece. Bunu saçma bir hevesle de yapıyor olabilir. Belki ciddi değildir. Ya da kafası güzeldir. Son anda cayıp bizi yarı yolda bırakabilir. Ona baksana. Bakışlarında ve terleyip durmasında bir tuhaflık var sanki."

Gece gözlerini devirdi. "Bizi arabayla götürmeyi teklif eden birine karşı ne kadar da naziksin," dedi alaycı bir sesle. Ardından Aidan'a döndü. "Sen Kış'a takılma. Aklı sıra koruyucu davranıyor."

"Yani farklı olmak için mi ölmek istiyorsunuz?" diye sordu Aidan ve Tana onun sesindeki açlığı duydu.

"Tabii ki," dedi Gece. "Ben aslında geçen yıl gitmek istedim ama Kış daima on altı yaşında kalmak istemedi ve haksız da sayılmazdı. Böylece beklemeye karar verdik. Bir ay sonra on sekiz olacağız ve on sekiz yaş artık içeri girebileceğimiz kadar büyük."

Gece ve Kış, diye düşündü Tana. Bu isimlerin sahte olduğu barizdi, zaten dış görünüşleriyle de bayağı oynamışlardı. Öte yandan o garip güzelliklerini savaş boyası gibi taşıyorlardı. Kendilerinden göz korkutucu bir ikili yaratmışlardı.

Kış başını eğdi, tokaların öne arkaya dolandığı uzun botlarına baktı. Sanki Gece'nin Aidan'a başka bir cevap vermesini tercih edermiş gibiydi. Uzun bir metal zincir kemer köprülerinden dolanıp arka cebinde son buluyordu. Bir parmağını ne yaptığının farkında değilmişçesine bu zincire doladı. Tıpkı kız kardeşinin dudaklarındaki hızmaları ısırması gibi huzursuz bir hareketti.

"Her şeyi blog'uma yazacağım," diye devam ediyordu Gece. "Takas için getirdiklerimiz tükendiğinde bu sayede geçineceğiz. Sitede bir bahşiş kutum var ve reklam falan da alıyoruz. Okur sayım zaten bayağı yüksekti ama yola çıkmamızın ardından resmen tavan yaptı. Kış'la ikimizin macerasını şu anda yüz bin kişi takip ediyor. Kış'la birbirimize bir söz verdik. Ve tabii okurlara da."

"Artık doğum günü yok," dedi ikisi aşağı yukarı aynı anda. Ardından hafiften kızarıp kendi hâllerine güldüler. Bu bir yemin, bir dua, onların kutsal sloganıydı ve bunu öyle ciddiye alıyorlardı ki yüksek sesle söylemek onları utandırmıştı.

"Çünkü ölmeyi ve tekrar dirilmeyi planlıyorsunuz, öyle mi?" dedi Gavriel arabanın üstünden. İkili ona şaşkınlıkla baktı. Onun orada olduğunu çoktan unutmuşlardı. Yüzü gözlerinin rengini saklayacak kadar gölgedeydi ama sıra dışı kıpırtısızlığı Gece'yle Kış'ı uyarmalıydı.

"Az evvel Son Akşam Yemeği yazımı gönderdim."

Gece telefonunu çıkardı, Aidan'a gereğinden fazla yaklaşarak ekranı onun göz hizasına kaldırdı.

"Bu bir tür gelenek gibi bir şey. Kapılardan geçmeden önce son yemeğini yiyorsun. En sevdiğin şeyleri. Bak, Kış zeytinli pizza, ketçaplı patates kızartması yedi ve inci çayı içti. İşte bu da benim yemeğimin fotoğrafı. Yumurtalı biftek ve bir dilim elmalı turta. Gerçi heyecandan ikisinden de bir ısırık alabildim sadece. Elektrikli sandalyeye oturmadan önce son yemeğinde kendi seçtiklerini yemene izin verirler ya hani."

Gerçekten ölmeyi umuyorlar, diye düşündü Tana.

Aidan'ın gözlerinin Gece'nin üstünde dolaştığını gördü. İri siyah gözleri ve mavi saçları, kulaklarından sarkan hançer şeklinde küpeleriyle kız çok güzeldi. Aidan, Gece komik bir şey söylemiş gibi sırıttı.

Onu ısıracaktı.

Tana arabadan çıktı, kapıyı ardından çarptı. Herkes dönüp ondan tarafa baktı. Gece, Aidan'la konuşması kesildiği için kaşlarını çatmıştı.

"Aidan," dedi Tana uyarıcı bir tonla. "Her şey yolunda mı?"

Aidan ona döndü, gergin gülümsemesi Tana yaklaşırken gevşedi, gerçek bir gülümsemeye dönüştü. Ardından omuz silkti ve kolunu teklifsizce Tana'nın omzuna attı. "Gece, Kış, bu benim kız arkadaşım Tana."

Gece, Aidan'dan bir adım uzaklaştı. Kış'ın bakışı Tana'ya, pis ve yırtık elbisesi, yüzüne yapışan saçlarıyla nasıl göründüğünü hatırlattı.

"Hiç de onun sevg..." diye başladı Tana omzundaki koldan kurtulmak için hamle yaparak.

Ama Aidan gülümseyişini hiç bozmadan onun lafını kesip devam etti. "Ve hasta olduğum için biraz endişeli. Soğuk kaptığım için. Seni ısıracağımdan korktu ve korkmakta da haklı çünkü seni ısırmak istiyorum. Çok feci istiyorum."

Bunun üzerine Gavriel başını kaldırdı ve gözleri Tana'nınkilerle buluştu. Tana yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu ama pek memnun olmadığını söyleyebilirdi. Gece, soyulmuş gümüş rengi ojeli ve akik yüzüklü ellerinden birini ağzına götürdü.

Kış, Aidan'ın yüzünü inceliyordu. "Gerçekten öylesin, değil mi?"

"Dün gece ısırıldı," dedi Gavriel öne eğilip saçlarını yüzüne düşürerek. "Şimdilik iyi kötü açlığını kontrol edebiliyor ama kötüleşecek. Bir yere kapatılmadan önce bir ya da iki günü daha var en fazla."

Tana, Aidan'ın bu yoruma tepki vermesini bekledi ama Aidan sessiz kaldı. Daha da kötüleşeceğini hâlâ anlamamıştı belki. Tana annesinin bodrumdan gelen haykırışlarını hatırladı ve ürperdi.

Derken uyandığında nasıl üşüdüğünü, tenindeki o soğukluğu hatırladı. Aidan'ın onun da Soğuk kapmış olabileceğini niye söylemediğinden emin değildi: İyiliğinden mi yoksa tehlikeli tek kişi kendisi olmazsa onlarda yarattığı etkisinin azalacağını düşündüğünden mi? Her iki koşulda da Tana bunu söylemediği için ona minnettardı.

"Seninle röportaj yapabilir miyim?" diye sordu Gece, Aidan'a. Telefonunu çıkarıp ekrana tıkladı, bir uygulama açtı.

"Blog'um için. Nasıl bir şey olduğunu tarif edebilir misin? Açlığın yani?"

"Dikkatli ol," dedi Kış bir elini kız kardeşinin koluna koyup.

Tana, Gece'nin onu dinlemediğini görebiliyordu. Kızın ağzı yarı aralıktı, yılana âşık olan bir fare gibi büyülenmişti.

"Hadi ama," dedi Gece, Aidan'a. Az evvelki havalı hâlinden eser kalmamıştı. Şimdi pis babetleri üzerinde zıp zıp zıplıyordu. "N'olur. Lütfen. Senin yaşadığın şeyi yaşayan biriyle daha önce hiç konuşmadım. Çok merak ediyorum... Ve okurlarım da süper merak ediyordur. Tüm o gücün damarlarında dolaşması muhteşem olmalı."

"İçin boşalmış gibi oluyor," dedi Aidan. Kameraya tüm izleyicileri yiyip yutacak gibi, internetteki ünlü vampirlerden birinin dublörüymüş gibi baktı. "İçin oyulmuş ve boş gibi. Ve sadece tek bir şeyin önemi var."

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı Tana, Gavriel'e doğru yürüyüp.

Gavriel ona, uyandığında kaportanın üstünde gördüğü kahve bardağını uzattı. Siyah tişörtü üstüne sıkıca oturuyordu ve kesekâğıdı hâlâ yanındaydı. "Uzun bir uykunun her tür hastalığın en iyi ilacı olduğunu söylerler."

Tana kahveden uzun bir yudum aldı. Fazla şekerliydi ve kremaya boğulmuştu. Tadının nasıl olacağını hayal edemeyen biri tarafından hazırlanmış gibiydi. Çok uzun zamandır hiçbir yiyeceğin tadına bakmamış biri tarafından. Tana kesekâğıdına uzandı. "Bunda ne var? Çörek?"

Gavriel onun kesekâğıdının içine baktığı anı görmek istemiyormuş gibi başını diğer tarafa çevirdi. "Al. O da senin için."

Kesekâğıdını içinden, nar taneleri gibi dizilmiş lal taşlarıyla süslü bir gerdanlık çıktı. Gerdanlığın ortasında yine minik taşlarla süslü ve küçük bir incir büyüklüğünde bir madalyon vardı. Birinin boynundan çekilip alınmış gibi altın kopçası kırılmıştı ve madalyonun içi boştu. Gerdanlık buruşuk fişler ve kahverengimsi kızıl ya da mürekkep lekeli 1 dolarlar ve 20'likler ile birkaç euro'dan oluşan yığının üstünde duruyordu.

"Bunları nereden buldun?" diye sordu Tana.

Aynı anda Gece bir çığlık attı. Tana hızla o tarafa yöneldi ama Gavriel'in soğuk elleri onu durdurdu. Buz gibi parmaklar göğüskafesinin hemen altından etine gömülmüştü. Tutuşu öyle sağlamdı ki Tana bronz bir heykel tarafından tutulsa bu kadar olurdu.

Gece yerdeydi, telefonu kenara düşmüştü ve Aidan'ı kendinden uzaklaştırmak için çırpınıyordu. Aidan kızın üstüne eğildi, kadife bluzun omzunu çekiştirdi. Kış da Aidan'ın koluna yapışmış, onu geri çekmeye uğraşıyordu.

Tana'nın ayakları nafile bir çabayla tamponu dövdü, derken havaya kaldırıldı. Sırtında Gavriel'in taş gibi soğuk göğsünü, başına dayanan çenenin buz gibi kavisini hissetti.

"Şişt, Tana," dedi Gavriel çenesini kızın saçlarından aşağı doğru kaydırıp boğazına doğru fısıldayarak. Tana'nın içini vahşi, hayvani bir dehşet kapladı. Vücudu denetimi ele aldı, çırpınıp kıvranmaya, tırmalamaya başladı. Yeniden o bodruma dönmüştü, annesinin soğuk dudakları ona son bir öpücük veriyordu.

"Şişt," dedi Gavriel yeniden. "Neredeyse bitti."

"Hayır!" diye bağırdı Tana boş yere mücadele ederek. "Hayır, hayır, hayır. Aidan'a yardım etmeliyim. Bırak beni."

Ve aniden Gavriel bıraktı, ellerini çekti. Tana sendeledi, az kalsın dizlerinin üstüne yığılacaktı.

Kış, Aidan'ın kolunu bırakmış, onu Gece'den uzaklaştırmak için saçlarına asılmıştı. Aidan'ın başı öne arkaya sallanıyordu, Gece'nin eli Aidan'ın çenesindeydi, çenesinden itiyordu. Fakat Aidan çok yakındı, dişleri kızın kolunun çıplak kısmının hemen üstünde çat diye kapanacak kadar yakın. Tırnakları kızın omzuna saplanmıştı, orada kanlı izler bırakıyordu.

Gece'nin çığlıkları havada yankılandı.

Bir anlığına Tana'nın kafası durdu. Sonra koştu, kızın yanında çöktü, onu koltukaltlarından tutup çekti.

Aidan, Tana'ya baktı ve bir an onun kendisine yardıma geldiğini sandı. Derken Tana, Gece'yi hızla ondan uzağa sürükleyince durumu kavrayıp öfkeyle hırladı. Gece'nin bacaklarına atıldıysa da kız erken davranıp Aidan'ın göğsüne bir tekme geçirdi. Ayağında sadece babet olmasına rağmen Aidan tek dizinin üstüne düştü, bir elini tekmeleri engellemek istercesine nefes nefese öne uzattı.

Kış fırsattan istifade bir kolunu Aidan'ın boynuna doladı. Bir anlığına Aidan'ın bedeni gevşedi, sonra kanlı parmaklarını ağzına götürdü. Tam yalamak üzereyken Tana atıldı, çocuğun bileğini yakalayıp kanlı parmakları elbisesine sildi. Ne kadar insan kanının onu dönüştüreceğini bilmiyordu ve bunu riske atamazdı.

Aidan gülmeye başladı. Boğazında Kış'ın koluyla sesi boğuk çıkıyordu.

Gece hafifçe hıçkırdı. Yırtık bluzu kana bulanmış, mavi kadife siyaha dönmüştü.

Tana, Gavriel'e baktı. Yarı aralık göz kapaklarının ardında kızıl kızıl parlayan gözleriyle onu izliyordu. Bakışı arzulu ve açtı.

"Hiçbir şey yapmadın," dedi Tana titreyen parmağını suçlarcasına ona uzatıp.

Gavriel hafifçe, rüzgârda eğilen bir ağaç gibi, Tana onu çağırmış gibi o tarafa eğildi. "Onu durdurabilirdin ama buna izin verdin."

"Buzkent'e virüs kapmış ama henüz dönüşmemiş olarak gitmek tehlikelidir."

Sesi mesafeli olsa da dudaklarının kıpırdayışındaki bir şey, o halsizlik, havadaki kan kokusunun tetiklediği beslenme güdüsüne karşı verdiği mücadeleyi gösteriyordu. "Yapmasına izin verseydin daha güvenli olurdu. Buzkent'te doğan her yeni vampir kan kaynağı açısından bir tehdit ve donör sayısı kısıtlı."

"Virüs taşımak her yerde tehlikeli," dedi Tana. "Ben onun ölmesini istemiyorum."

"Öyle ya da böyle hepimiz ölürüz," dedi Gavriel gözlerini Aidan'a dikerek.

Ama sonra eğildi, yerden kahve bardağını aldı ve dibinde kalan kahveyi Aidan'ın ellerini yıkamak için getirdi. Tana park yerinin asfaltına diz çökmüş, büyük bir dikkatle, Aidan'ın tırnaklarının arasından Gece'nin derisini kendi tırnaklarıyla temizliyordu.

"Oyunbozan," dedi Aidan alçak sesle. Alnındaki saçlar, döktüğü soğuk terlerle ıslanmıştı. İçinde hiçbir mücadele

hissi kalmamış gibi Kış'ın kolundan sarkan başını kaldırıp Gavriel'e baktı.

"Bana borçlusun," dedi Tana, Aidan'a. "Bana neler borçlu olduğunu bir anlasan."

Onlara doğru eğilen Gavriel'in yüzü artık gölgede değildi, tabelanın yanıp sönen ışıkları gözlerine vuruyordu ve teni yaşayan bir insan olamayacak kadar solgundu.

Kış aniden dikleşti, Aidan'ı serbest bırakıp vampirden bir adım uzaklaştı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Gavriel.

Aidan gerindi, yıldızlara baktı.

Gece sendeleyerek ayağa kalktı, gözlerindeki yaş izlerini silerken maskarasını bulaştırdı. Derken Gavriel'i gördü ve tıpkı erkek kardeşi gibi o da dondu kaldı.

"Güller gibi kırmızı... Evet, bunlar benim gerçek gözlerim. Aradığınız kişi ben değil miydim?" Gavriel otuz iki dişini göstererek gülümsedi. "Tüm bu süre boyunca buradaydım, beni fark etmenizi bekliyordum. Size istediğinizi verebilirim. Size sonsuz bir unutuş bahşedebilirim."

"Kes şunu," dedi Tana çocuğun omzuna vurup. Ona korkutucu bir vampir değil de sıradan bir insan gibi davranmaya devam ediyor, onun da gerçeği unutup sanki Tana'nın onu durdurmaya gücü yetermiş gibi davranmasını umuyordu. "Hemen kes şunu! Önüne gelenin birbirine saldırması yetti artık."

Tana'nın sözleri, Gavriel'in Kış'ın üzerindeki etkisini bozdu bir şekilde. Kış elini kız kardeşinin sağlam omzuna koydu. "Seni acile götürmeliyiz."

"Hastaneye gerek yok," dedi Gece titrek bir sesle. "Sargı bezi yeter. İçeriden alırız."

"*Jenny*," dedi Kış. "Lütfen. Eve dönelim."

Kız simsiyah gözlerinde büyük bir öfkeyle kardeşine baktı. "İstediğimiz her şey burada, tam önümüzde. Ve bana bir daha asla o isimle seslenme. Asla."

Tana, Aidan'a bir göz attı, çocuk hâlâ yüzünde sersem bir ifadeyle yıldızları seyrediyor, nefes alamıyormuş gibi kesik kesik soluyordu. Bir eli göğsünde, kalbinin üstündeydi. Tana adını söylediğinde duymadı bile.

"Onlarla git," dedi Gavriel, Tana'ya ve Aidan'ın yanına oturup kendi tişörtünün kolunu sıyırdı. "Sırf sen öyle istiyorsun diye onun yaşayanlardan beslenmesine izin vermeyeceğim ama bir ölüden kan içmemesi için sebep yok. Bu onun açlığını bastırır. Hadi, Tana, gidin. Geri geldiğinizde burada olacağız."

Tana gitti.

BÖLÜM 10

Hayat acı
Ve umut dilsiz olduğunda
Dünya der: Git.
Mezar der: Gel.
– Arthur Guiterman

Günbatımı partisinden önceki kış -Tana kaybolmadan ve belki virüs kapmadan önce, Tana'dan haber almadan geçen günlerde Pearl korkudan deliye dönmeden önce- lisede vampirizm üzerine bir toplantı yapılmıştı. Normalde yedinci ve sekizince sınıflar başka binada olduğu hâlde tüm öğrenciler, Pearl de dahil, sıraya dizilmiş ve salonun en önüne götürülmüştü.

Pearl merdivenleri inerken salonda ablasını aranmıştı.

Üst sınıflar ondan çok büyük görünüyordu; gürültücü ve göz korkutucuydular. Bazı büyük çocuklarda kirli sakal vardı ve kızlar üniversiteli gibi giyinmişti. Yandan atkuyruğu yaptığı saçları, kot eteğinin altında siyah taytı ve yepyeni pembe Converse'leri sabah giyinirken Pearl'e şirin gelmişti ama şimdi kendini ufak bir çocuk gibi hissetmesine sebep oluyordu.

"*Pearl!*" Yerlerine yerleşmeye çalışan ve birbirine seslenen öğrencilerin uğultusunun arasında kendi adını bağıran bir ses duydu. Dönüp baktığında, salonun ortalarında bir yerden ona el sallayan Tana'yla Pauline'i gördü. Tana sesi daha yüksek çıksın diye ellerini ağzına kapamıştı. "Gel bizimle otur."

Pearl önce itaatkâr bir şekilde salonun en önüne yürüyen sınıfının geri kalanına, ardından el sallayan ablasına baktı ve nihayet kararını verdi. Daha büyük çocukların arasından geçip ablasının onun için tuttuğu koltuğa yürüdü.

"Benim orada oturmam gerekiyordu," dedi Pearl öğretmenini gösterip.

"Ama burası daha eğlenceli," diye söz verdi Pauline ve "hadi başımızı belaya sokalım" gülümsemesiyle ona baktı. Pauline siyah-beyaz çizgili bir elbise, parlak turuncu botlar giymiş, peçeli bir pembe vintage şapka takmıştı. Okulda onu ve Tana'yı beraber görmek garipti. Ablasının genellikle gizli olan bir parçasını görmek gibiydi.

Evde, babası unuttuğu zamanlarda (sık sık) yemeği Tana hazırlıyordu. Gerçi sadece üç yemek biliyordu: Makarna, tavuklu salata ve *burito*. Tana saç örmekte iyiydi ve saçlarını sertçe çekiştirmiyordu (balıksırtı yapmadığı zamanlarda). Ve her şeyi tamir edebiliyordu (lavaboları, tuvaletleri, en sevdik-

leri kahve kupalarını). Okuldaysa tamamen başka biriydi. Koca botları ve deri ceketiyle horozlanarak yürüyen, oğlanlarla birlikte motor dersi alan ve Pearl ya da Pauline olmayan herkesi onları her an yere devirecekmiş gibi kötü kötü süzen biriydi.

Tana ve Pauline arkalarına yaslandılar ve Pearl'ün kafasının üstünden birbirlerine sırıttılar. Çok tuhaftı.

"Bugün çok özel bir konuşmacımız var," dedi Müdür Wang, "sakın bir saçmalık yapmayın, okulu utandırırsanız canınızı fena yakarım" ses tonuyla. Kısa saçlarını bir tarafa yatırmış, öyle kalmaları için jöleyle yapıştırmıştı. "Springfield'da duvarlar örüldüğünde içeride kısılıp kalan birini dinleyeceğiz bugün. Gelmeyi ve hikâyenizi bizimle paylaşmayı kabul ettiğiniz için çok teşekkürler, Yashira Baez. Şimdi bu hanımefendiye Astell Regional konukseverliğini gösterelim."

Herkes alkışladı, arkadaki erkeklerden alaycı birkaç ıslık yükseldi. Pearl olur ya not alması gerekirse diye çantasından çilek kokulu kalemiyle defterini çıkarmak için eğildi.

Ufak tefek bir Latin kadın sahneye geldi. Kot ve açık sarı bir hırka giymişti, birinin büyükannesi olabilecek kadar yaşlı görünüyordu. "Size bu hikâyeyi aynen yaşandığı şekliyle aktaracağım. Askerler bölgeyi ablukaya aldığında büyük halamı oradan çıkarmak için Springfield'a doğru yola çıktım. Bir bakımevinde yaşıyordu ve araba kullanamayacak kadar yaşlıydı. Şehrin kapatılacağı dedikodularını duyduğumda onu zamanında oradan çıkarabileceğimi düşündüm. Ne yazık ki onunla birlikte ben de kapana kısıldım. İlk Buzkent'te iki uzun yıl geçirdim. Ta ki bir ödül avcısından nişan satın alabilecek pa-

rayı bir şekilde denkleştirene dek. Kilisemden gelen bağışlar olmasaydı bunu asla yapamazdım. O yüzden şimdi okulları dolaşıyor, topluma olan borcumu ödemeye çalışıyorum.

"İnsanlar vampirlerin bizim gibi olup olmadığını soruyor sürekli. Ben de onlara daima, içeride kapalı kaldığım o iki yıl boyunca vampirlerle dama oynadığımı anlatıyorum. Vampirlerle apartmanın basamaklarında oturdum, sohbet ettim. Daha önce oldukları insanlardan pek farklı değillerdi. Ama aynı da değillerdi. Vampirler yırtıcıdır ve biz de avız. Bunu asla unutmamalısınız."

Kadın onu izleyen öğrencilere büyük bir ciddiyetle baktı. "Sirklerde kaplanları evcilleştiriyorlar. Onları alevli halkalardan atlatıyorlar. O kaplanlar bakıcılarına karşı gerçekten çok iyidir, bundan eminim. Büyük kafalarıyla onları dürterler. Ev kedileri gibi sırtüstü dönerler. Ama aynı kaplanlar eğer çok açlarsa, o kadar sevdikleri bakıcılarını bile yerler."

Salonda bazıları tedirgin bir şekilde güldü. Tana gülmedi. Pauline ona endişeli bir bakış attı.

"Şimdi, ben asla temel kuralları herkesin bildiğini varsaymam, o yüzden birlikte tekrar üzerinden geçelim. Virüs kapan insanlar -damarlarında vampir kanı dolaşan, Soğuk kapan insanlar- virüsü başkasına bulaştıramazlar. Taşıyıcıdırlar ama onlardaki virüs bulaşıcı değildir. Buraya kadar tamam mı?"

"Tamam herhâlde," diye mırıldandı Pauline ağzının içinde. "Yoksa tüm dünya vampirlerle dolup taşıyor olurdu."

Bayan Baez devam etti, temel bilgiler olarak kabul ettiği şeyleri sıraladı.

Pauline çoğunu biliyordu. Ya da en azından duymuştu.

Bir insan vampir tarafından ısırıldığında, on iki ila kırk sekiz saat arasında semptomlar ortaya çıkmaya başlıyordu. Isırma işlemi tamamına ermeden kurtarılan insanlar bazen ufak tefek semptomlar gösterse de Soğuk olmayabilirdi.

Çok az sayıda insanın bağışıklık sistemi bu virüsle mücadele edebiliyordu. Bayan Baez, sekiz kere ısırılan ve bu saldırıların yara izlerini üstünde taşıdığı hâlde Soğuk olmayan Endonezyalı ödül avcısını anlattı. Adam her sabah içtiği, yılan kanı ve virüslü insan kanı karışımına eklediği rakı sayesinde Soğuk olmadığına yeminler ediyor, kendini bağışık kabul ediyordu. Ta ki dokuzuncu kez ısırılana ve bu kez Soğuk olup kısa bir süre sonra da vampire dönüşene dek.

Pearl, Tana'nın, annesinin ısırdığı kolunu ovuşturduğunu gördü. Kolunda bazen sakladığı, diğer zamanlar soru sormaları için insanlara meydan okurcasına açıkça sergilediği büyük bir yara vardı. Büyükannesiyle büyükbabası yıllar önce Pearl'ü bir kenara çekmiş, anneleri yüzünden Tana'nın kafasının biraz karışık olabileceğini, ona dikkat etmesini söylemişlerdi. Pearl onların ne demek istediğini o zaman anlamamıştı ama böyle anlarda anlıyordu. Tana'nın elini tutup sıktı.

Tana da karşılık verdi.

Büyükannesiyle büyükbabasının anlamadığı, Tana'nın kafasının anneleri yüzünden değil babaları yüzünden karıştığıydı. Eğer babaları annelerini bodruma kilitlemek yerine ona biraz kan verseydi tüm o kötü şeylerin hiçbiri olmayacaktı. Anneleri ölmeyecekti, Tana yaralanmayacaktı ve kimse üzülmeyecekti. Şu anda hep birlikte Buzkent'te yaşıyor olabilirler-

di ya da vampir olmanın hâlâ yasadışı olduğu ama kimsenin bu yasağı takmadığı Amsterdam'a falan göç ederlerdi.

"Çok hızlı da olabilir," diyordu Bayan Baez. "Semptomlar daha ortaya çıkmadan önce, damarlardaki vampir kanı vücudu dönüşüme hazırlar. Yani virüs taşıyan kişi insan kanı içtiği anda vampire dönüşür. Ölmeleri bir saatten kısa sürer ve yeni dişlerle, daha güçlü kaslarla ve yeni doğan bir vampirin açlığıyla on beş dakika içinde geri gelebilirler.

"Böyle bir değişim için çok büyük enerji harcadıklarından, beslenene kadar kendilerini pek kontrol edemezler. Yeni dönüşen bir vampirden uzak durmalısınız. Onu ne kadar iyi tanıyor olursanız olun."

Bayan Baez sahnenin ucuna yürüdü. "Eğlenceli bir alıştırmaya ne dersiniz? Şimdi size büyük bir kelime öğreteceğim. Aranızda *apotropaik* ne demek, bilen var mı?"

Pearl bilmiyordu ama bazı çocuklar bunun vampirlerin sevmediği şeyler olduğunu bağırdı.

Yaban gülleri. "Kokulu gül" denen sarımsak. Kutsal semboller. Akan su. Alıç. Pearl bunları biliyordu; Hemlok vampir avcısı şovunda hepsini açıklamıştı. Gerçi Bayan Baez'e göre bazıları hiçbir işe yaramıyordu. Buzkent'teyken iki kez kutsal sembolleri kullanmıştı ama bir etkisi olmamıştı.

"Korkunç şeyleri anlatmasına izin vermediklerine her iddiaya girerim," dedi Pauline yavaşça. "İnsanlar insan kalmak için hayvan kanı, hatta kendi kanlarını içiyormuş. Kan açlığını bastırmak için aylarca sarhoş dolaşıyorlarmış."

"Bu doğru mu?" diye fısıldadı Pearl. "İşe yarıyor muymuş peki?"

Tana omuz silkti.

"İnsanlar eğer bulabilirse vampir kanı bile içiyormuş," dedi Pauline alçak sesle, hayalet hikâyesi anlatır gibi gizemli bir tonla. "Avrupa'da birkaç vampir avcısının buna bağımlı hâle geldiği söyleniyor. Ama iyileştirmiyormuş, kötüleşmesini engelliyormuş sadece. Virüsü ilk günkü hâline geri çevirmek gibi bir şeymiş."

"Artık soruları alabilirim," dedi Bayan Baez sahneden. "Bütün cevapları bileceğime söz veremem ama elimden geldiğince dürüst olacağıma söz verebilirim."

"Neden insanların Buzkent'ten çıkmasına izin vermiyorlar? İnsanlar çıkmak istediklerini söyledikleri hâlde neden çıkamıyor?" diye sordu bir kız. "Eğer virüs taşımıyorlarsa neden orada kalmak zorunda olsunlar ki?"

"Para yüzünden," dedi Bayan Baez. "Buzkentlerin yönetimi hükûmete çok pahalıya mal oluyor ve insanların oradan çıkması için yapılması gereken testlerin maliyeti de çok yüksek. Bu paranın bir yerden gelmesi gerekiyor, bu yüzden de para ödül avcıları bütçesinden karşılanıyor. Ayrıca hükûmet herkesin dışarı çıkmasını istemiyor. Eğer herkes çıkarsa vampirler kimi yiyecek? Birbirlerini mi? O zaman karantina çökecek."

"Müdür Wong'a bak," diye fısıldadı Pauline, Pearl'e. "Bu cevap kadıncağızı manyak etti resmen."

"Orada sıkışıp kaldığınızda çok öfkelenmediniz mi?" diye sordu oğlanlardan biri.

Bayan Baez omuz silkti. "Öfkeyi çok uzun zaman önce ardımda bıraktım. Dünya böyle. Ben sadece benim payıma dü-

şen minik kısmı düzeltebilirim. Bunu da sizin gibi çocuklara gerçekleri anlatarak yapmayı seçtim. İnternette okuduğunuz her şeye inanmayın diye."

Öğretmenlerin oturduğu bölümden gülüşmeler yükseldi.

Tana aniden elini kaldırınca Pearl'ün kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Tana ne soracaktı ki?

"Evet?" dedi Bayan Baez ona.

Tana ayağa kalktı.

"Birbirlerinin kanını içemiyorlar mı?"

"Efendim?"

"Yani eğer tüm insanlar ölürse veya Buzkentlerdeki herkesin kanını kuruturlarsa ve dışarı çıkamazlarsa, o zaman ne olur?"

Bayan Baez başını salladı. "Bir sırrı öğrenmek istiyorsun? Vampir kanı vampirler için harika bir şey. Kanını içtikleri vampirin gücünün bir kısmını da almalarını sağlıyor. Yani evet, içebilirler."

"Ama bu nasıl oluyor?" diye sordu öğretmenlerden biri.

Pearl bunu ilk kez duyuyordu, o yüzden çok şaşırmıştı.

"Hayvanlarda toksinlerin toplanması gibi düşünün. Besin zincirinin en altında her bir hayvanda az miktarda toksin vardır. Diyelim ot sapı. Şimdi, eğer bir fare gelir ve bir sürü, bir sürü ot yerse, her bir ot sapındaki toksin farede toplanır. Sonra yırtıcı bir kuş gelir ve bir sürü fare yer, böylece onlardaki toksini alır. Bu böyle devam eder. Eğer toksini güç olarak düşünürseniz, vampir ne kadar yaşlı olursa onun o kadar çok güç topladığını ve onun kanını içmenin neden içene güç kazandıracağını anlayabilirsiniz."

"Bize ihtiyaçları yok aslında," diye fısıldadı Pearl. Vampirlerden ibaret, sadece kırmızı gözlü ve soğuk tenli vampirlerin yaşadığı bir dünya canlanmıştı gözünde.

"Üreyemedikleri sürece bize ihtiyaçları var," dedi Pauline. "İnsanlar olmadan yeni vampirler yapamazlar. Ve tüm eski vampirleri yediklerinde acilen yeni vampirlere ihtiyaçları olur."

"O zaman neden öyle yapmıyorlar?" diye seslendi Tana. Hâlâ ayakta olduğundan bu defa elini kaldırmaya lüzum görmemişti. "Neden birbirlerini yiyip bizi rahat bırakmıyorlar?"

Müdür Wong, Tana'yı azarlamak için ayaklandı ama Bayan Baez farkında bile değildi.

"Ah, yiyorlar, çocuğum," dedi Bayan Baez. "Birbirlerini yiyorlar. Bizi yiyorlar. Her haltı yiyorlar. İzin versek tüm dünyayı içer bitirirler."

BÖLÜM 11

Ölüm dünyanın kralıdır.
Dünya onun oyun alanıdır;
Beslenmek için yaşam saçtığı.
Acı dolu çığlıklarsa ziyafetinin fon müziği.
–George Eliot

Ölüm Döşeği Dinlenme Tesisleri'nin içi çok genişti, pek çok alışveriş merkezinden bile daha büyüktü. Öte yandan bu tür yerlerin sunmaya gerek görmeyeceği pek çok hizmet veriyordu: Bir dolara duşlar; her nevi konserve ürünler; siyah, mor ve gümüş rengi kasvetli kıyafetler ve pelerinler; eczane; dinlerarası bir şapel; beş restoran; üç bar; bir kulüp ve hatta otobüsle gelen çocuklar iki dolara valizlerini bırakıp

alışveriş yapabilsin ya da tabut şeklindeki bölmelerde uyuyabilsin diye bir emanet bürosu. Cenaze müziklerinin Eurotrance remiksleri bangır bangır içerde yankılanıyordu ve tüm dükkânların vitrininde el yazısıyla ya da yanıp sönen devasa harflerle aynı şey yazıyordu: 24 saat açık.

Tana'nın hafiften başı döndü. Son on iki saattir yaşadığı ölümcül tehlikelerden sonra ışıl ışıl aydınlatılmış kapalı bir mekânda ve güvende olmak gerçeküstüydü.

Merkezde cilalı siyah zeminli altıgen bir alan vardı. Kenarlara abanoz banklar dizilmişti ve tam ortada da kocaman kırmızı bir kristal kalp ile kalbe saplanan kazığı sembolize eder gibi görünen bir heykel duruyordu. Duvarlara asılı ekranlarda Springfield Buzkenti'nden çeşitli sahneler yayınlanıyordu. Bir ekranda muhteşem sarı saçlarıyla Lucien Moreau bir insan kıza nasıl vals yapılacağını öğretiyordu, bir diğerinde ise kızıl saçlı bir vampir kız kameraya nasıl bir gece geçirdiğini anlatıyor, bu esnada bir insan çocuk ona sarılarak bileğindeki iğneye bağlı hortumdan kanını içmesini teklif ediyordu.

Etraftaki turistler ekranların önünde durup bu sahneleri izliyor, kristal kalp heykelinin önünde birbirlerine sarılarak durup sırıtarak fotoğraf çektiriyorlardı.

Yorgun görünüşlü orta yaşlı bir kadın kenarda durmuş, gelip geçen herkese pembe bir ilan uzatıyordu: "Kızımı gördünüz mü?" diye soruyordu tekrar tekrar. "Sadece on iki yaşında. Lütfen, buraya geldiğini biliyorum. Onu gördünüz mü?"

Başlangıçta on altı yaşından küçüklerin kendi başlarına Buzkentlere geçmesine izin verilmiyordu ama sonra dokuz

yaşında bir kız, görevliler onun ısırıldığı konusunda yalan söylediğini düşündüğü için kapıdan çevrildi ve kız yalan söylemiyordu. Bu yüzden insanlar öldü. Virüs taşıyıp taşımadığınızı belirleyen testler vardı ama testler pahalıydı, bu yüzden virüs taşıdığını söyleyen birinin beyanını esas kabul ederek onu karantinaya almak şartı geldi. Dokuz yaşındaki kız hadisesinden sonra yaş sınırı kalktı, isteyen herkes hiçbir şey kanıtlaması gerekmeden Buzkentlere alınır oldu.

Tana kadına baktı; onun yorgun yüzüne ve ilandaki fotoğrafta gülümseyen küçük kıza. Aklına Pearl geldi. Bu küçük kız o kapıların ardında ne bulmayı hayal etmişti acaba?

Gece zavallı kadını hiç takmadan yanından yürüyüp geçti, bir banka çöktü. Kadife bluzunun kumaşını iki eliyle birden derin çiziklere bastırıyor, kanamayı durdurmaya çalışıyordu.

"Ben gidip sargı bezi falan alayım," dedi Kış. "Sen burada otur. Ve *sen de* onunla kal," diye hırladı Tana'ya.

Tana başını salladı. Kış eczaneye doğru yürürken iki kez omzunun üstünden bakıp onları kontrol etti. Hantal botları cilalı granit yüzeyde takırdıyordu.

Sırt çantalı birkaç çocuk, Tana'nın kan lekeli elbisesine ve Gece'nin dağılmış maskarasına, omzuna bastırdığı ellerine bakmak için durdu.

"Neye bakıyorsunuz?" diye haşladı Tana onları. Pauline olsa böyle yapardı. Ve çocuklar anında uzaklaştı.

Gece yarım yamalak gülümsedi.

"Bak, gerçekten çok üzgünüm," dedi Tana. "Olanlar yüzünden çok üzgünüm. Yaralandığın için çok üzgünüm."

"Sen nasıl... Yani senin onların yanında ne işin var? Aidan'la ve diğeriyle?" diye sordu Gece. Floresan ışığında kızın dudakları mavimsi bir renkte ve çatlamış görünüyordu.

"Bir partiye gitmiştim ve herkes öldü," dedi Tana. Bunu bu şekilde, böylesine yalın ve neredeyse saygısızca söyleyebileceği hiç aklına gelmezdi.

Gece başını salladı, yaraları acıyormuş gibi gözlerini yumdu. "Çok korkunç. Şu haberlerdeki olay olmalı..."

Haberler? Bir an Tana'nın kafası karıştı. Yaşadıkları ona haberlere konu olamayacak kadar mahrem geliyordu ama bu hiç mantıklı değildi tabii. "Bilmiyorum. Olabilir."

"Kesin o! Tanrım, tüm o tweet'leri ve olay yerinden sızdırılan fotoğrafları gördüm. Gerçekten orada mıydın?"

Tana başını sallamakla yetindi. Ne diyeceğini bilmiyordu. Bildiği hiçbir kelime bu konuyu konuşmaya yeterli görünmüyordu.

"Vay," dedi Gece. "Ve kaçtın, ha? Bu müthiş."

"İyi kötü kaçtık işte," dedi Tana.

"Hey, bana bir iyilik yapar mısın?" Gece tek eliyle cebine uzandı ve telefonunu çıkardı. Telefonun ekranı yere düştüğünde çizilmişti. "Ben konuşurken şunu tut. Tripod valizimde, şimdi gidip alamayacağım. Bu gerçekten büyük haber. Tam millete söz verdiğim gibi. Sadece sabit tutmaya çalış, tamam mı?"

"Tamam," dedi Tana afallayarak. Daha önce hiç video çekmediğinden değil. Seçmelerde nasıl görüneceğini bilmek isteyen Pauline'in ve aptalca şeyler yapan arkadaşlarının videolarını çekmişti. Ama saldırıya uğrayan ve yaraları hâlâ kanayan birini filme almışlığı yoktu.

"Ve sen de bir şeyler söyleyebilirsin. Mutlaka söylemelisin. Şu anda herkes senin yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyor."

Tana telaşla başını iki yana salladı. Olanlar hakkında konuşmak tüm o korkunç görüntülerin tekrar gözünün önüne gelmesi demekti. Ona dikilen ölü gözleri tekrar görmek istemiyordu. Kapının ardındaki fısıltıları tekrar duymak istemiyordu. Benzin istasyonunda yerde sırtüstü yatarken üzerine eğilen Aidan'ı hatırlamak istemiyordu. "Ben konuşabileceğimi sanmıyorum."

"Belki daha sonra," dedi Gece telefonu ona uzatırken. "Nasıl görünüyorum?"

Tana buna da ne cevap vereceğini bilemedi. Gece çok solgun ve güzel, aynı zamanda çizik içinde ve kan lekeleriyle kaplı görünüyordu. "İyi," dedi elinden geldiğince doğal bir şekilde.

"Bu iş görür herhâlde," dedi Gece ve acıyla irkilerek kadife bluzunun yırtık yakasını kaldırıp köprücükkemiğini ortaya çıkardı ki Tana yaralarını çekebilsin. Derin çizikler kanlı ve korkunç görünüyordu, kenarları şişmişti. "Bunu kullanmayı biliyor musun?"

Tana telefonun ekranına parmağıyla dokunup alt köşedeki video simgesini tıkladı. "Hallederim herhâlde. Annenle babanın bunu görmesinden çekinmiyor musun? Polise yerini bildirirler. Yani yaşın küçük ve evden kaçtın sonuçta."

Gece burnundan güldü. "Bizimkiler internetten falan anlamaz. Kafaları o kadar çalışmıyor. Onlar bize benzemez. *Hiç.* İnan bana, onlar ne olup bittiğini anlayana kadar biz çoktan istediğimiz yere varmış oluruz."

"Tamam," dedi Tana. Telefonu kaldırdı. "Başla." Düğmeye tıkladı.

"Selam," diye başladı Gece. Kameraya bakarken tuhaf bir samimiyet takınmıştı. "Benim, gecenin sadık hizmetkârı, maceracı şair ve çılgın kız. Ve ne maceralar yaşadığıma inanamayacaksınız. Benden son haber aldığınızdan bu yana bir sürü şey oldu. Kış'la birlikte Buzkent'in hemen dışındaki benzin istasyonuna ulaştık, yani Buzkent'e girmemize sadece saatler kaldı. Her şey tam da inandığımız gibi. En derin, en hakiki, en karanlık kader çizginizi izlediğinizde tüm evren size yardım ediyor, yolunuzdaki engelleri kaldırıyor. Burada bizi arabayla Buzkent'e götürmeyi kabul eden birileriyle tanıştık. Aslında onları siz de haberlerden tanıyorsunuz... Ama bu kısma daha sonra geleceğiz. Önce size benim başıma gelenleri anlatayım..."

Kış eczaneden elinde bir torbayla döndü. Gece, Tana'dan, Kış omzunu sararken de filme almaya devam etmesini istedi. Kış yaralara antiseptik sıktı ve sargı bezini yerleştirdi. Gece tüm bu işlemler sırasında, acı çektiği barizken bile gözünü bir an olsun kameradan ayırmadı. Ardından bir ağrıkesici yuttu ve şimdi istediği tek şeyin videonun montajını yapıp blog'una yüklemek olduğunu söyledi.

Tana onu dinlerken Gece'nin olan biteni çılgın bir maceraya, *Gece Efsanesi'nin bir bölümüne çevirme becerisine* hayran olmadan edememişti. Hiç hoş olmayan kısımları bile Gece bir şekilde hoş ve arzulanır hâle getirmeyi beceriyordu. Tana bu videoyu izlerken oradaki kız gibi cesur ve şanslı olmayı dileyeceğini hayal edebiliyordu. Fakat şu anda Gece'nin

tam karşısında dururken ve gerçekte neler olup bittiğini gayet iyi bilirken, Gece'nin sadece diğer insanlara değil kendine de bir hikâye anlattığını anladı. Gece olayın korkunç kısımlarını ta ki kendisi artık korkmayana dek yumuşatıyordu. *Oysa korkması lazım,* diye düşündü Tana. Çok korkması lazım.

"Burada kablosuz internet var... Şurada priz de vardır." Gece yemek bölümünü işaret ediyordu. Tana'nın elinden telefonu alıp kamerayı ona çevirdi. Flaş yanıp söndü. "Siz her ne yapacaksanız yapın, sonra gelip beni bulursunuz. Senin için sorun olmaz değil mi? Bir şey söylemen gerekmedi."

Tana korkunç çıktığına emindi ama internete fotoğrafının konması şu andaki diğer dertlerinin yanında solda sıfır kalırdı. Kendini çok yorgun hissediyordu ve üşüyordu. Gece'nin kanının metalik kokusunu aldı ve virüsün sonunda harekete geçip geçmediğini merak etti. Ya da belki bunun bir anlamı yoktu. Belki de artık endişelenmeyi bırakması gerekiyordu.

"Tamam, sorun değil." Tana logolu tişörtlerin durduğu tarafa doğru baktı. "Ben sanırım paralı duşlara gideceğim."

Kış, Aidan kız kardeşine saldırdığından beri ona ilk kez dostça sayılabilecek bir şekilde gülümsedi. "İyi fikir. Buzkent'te sıcak su bulup bulamayacağımız meçhul."

Tana, Buzkent'e gitme konusunda henüz kesin bir karar vermediğini söylemek istedi ama duraksaması biraz uzun sürdü, sonra da bunu söylemek aptalca geldi. Bunun yerine veda niyetine el sallamakla yetindi.

Hediye dükkânı *kitsch* şeylerle doluydu. Shot bardakları, tampon çıkartmaları, tişörtler... Siyah tişörtlerin üstünde kan damlayan harflerle çeşitli sloganlar yazıyordu:

ÖLÜM DÖŞEĞİ'NDE SABAHLAR OLMASIN, İLK BULUŞMADA ISIRIRIM SENİ, EN ÖLÜ KUŞAK, GÜNEŞİN ALTINDA YENİ BİR ŞEY YOK, KAHVEMİ KANLI TERCİH EDERİM... Aynaların üstüne kan sızan iki diş izi resmi yapılmıştı, böylece aynaya baktığınızda yansımanızda ısırılmışsınız gibi görünüyordunuz. Ve kıvrımlı harflerle "soğuk" yazan kolyeler vardı.

Tana kasanın yanından geçerken kır saçlı yaşlı bir kadın aldığı su arıtma ilacının ve konserve yiyeceklerin parasını ödüyordu. Kadın Chanel tarzı bir siyah takım giymişti ve elinde altın başlı, gül işlemeli bir baston taşıyordu. Kambur sırtıyla bir akbabayı andırıyordu.

"Ne?" diye çemkirdi kadın çapaklı mavi gözleriyle kasiyeri olduğu yere mıhlayarak. "Ölmek sadece gençlerin mi hakkı?"

Tana yürüdü geçti, kasiyerin cevabını duyamadı.

Bir sonraki dükkâna, bir butiğe girdi. Askıdaki "Masumiyetin Sonu", "Ezik Gonca" ve "Yarık Günah Elması" gibi isimler taşıyan saten elbiselere baktı. Hoşuna giden ve üzerine olacak gibi duran mavi bir elbise buldu ama fiyatı yüz yirmi dolardı, alamayacağı kadar pahalıydı. Benzin istasyonunda da olduğu gibi hâlâ sadece kırk doları vardı. Paraların olduğu kesekâğıdını yere, arabanın yanına atmış, orada bırakmıştı. Kesekâğıdının hâlâ orada olmasını ummadan edemedi. Eğer virüs taşıyıp taşımadığını öğrenmek için kendini bir yere kapatıp önündeki kırk sekizin geçmesini bekleyecekse, nereden gelmiş olursa olsun paraya ihtiyacı vardı. Ve diğerleriyle birlikte Buzkent'e gidecekse o paraya daha çok ihtiyacı olacaktı.

Neyse ki butiğin arka tarafında indirimli ürün rafları vardı. Gri bir slip elbise buldu. Elbise kırışıktı ve ona bir beden büyüktü ama sadece yirmi beş dolardı. Tana onu ve dükkânda bulabildiği en ucuz iç çamaşırını aldı. Şarap rengi külotun kenarlarında komik siyah danteller ve önünde aptal bir fiyonk vardı ama neticede sadece on dolardı.

Boynuna dolanan yılan dövmeli, gümüş küpeli, sıkkın görünüşlü bir adam olan kasiyer bariz bir tiksintiyle parasını aldı.

Tana *slip* elbiseyle fazla şık ve biraz da çıplak görüneceğini biliyordu ama o yazılı tişörtlerden biriyle gerçek bir vampirin karşısına çıkmaktansa böylesini tercih ederdi. Ve şu anda üstünde olan giysileri ateşe vermek istiyordu.

Her biri mor paket kâğıdına sarılıp butiğin süslü siyah torbasına yerleştirilen yeni giysilerini aldı ve duşların yolunu tuttu. Duşakabinlerin on beş dakikası bir dolardı. Saç ve vücut şampuanı, minik bir diş fırçası ve elbezinden hallice -iade edilmesi talep edilen- havlu için de üç dolar ödedi.

Duşakabinlerin önündeki koridorda büyük bir ayna asılıydı. Kızlar aynanın karşısındaki sırada oturmuş Converse'lerini bağlıyor, deodorant falan sıkıyordu. Tana yansımasını görünce durdu, aynadaki başka biriymiş, hiç tanımadığı biriymiş gibi kendine baktı. Karman çorman siyah saçlarının arasında yaprak parçaları ve çerçöp vardı. Gözlerinin etrafı morarmış gibiydi. Bunun bir sebebi uykusuzluksa diğer sebebi de yüzüne su çarptığında daha beter hâle gelen dağılmış maskarası olmalıydı. Sert tepe lambasının altında gözleri bile maviden ziyade gri gibi görünüyordu. Bir zamanlar beyaz olan elbise-

si tam tahmin ettiği gibi berbat durumdaydı. Eteği kök bira yüzünden kahverengiydi, orasında burasında yol yol kan ve çamur izleri vardı, en az iki de yırtık göze çarpıyordu. Botları çamur içindeydi.

Ama en kötüsü yüzündeki ifadeydi. Kendini gülümsemeye zorladı ama gülümsemesi bile yanlıştı. Bir zamanlar bir dergide eski sabıka fotoğrafları görmüştü ve içlerinden birinden uzun süre gözlerini alamamıştı. O kızda bir anormallik vardı ve şimdi Tana kendi yansımasında da aynı garipliği görüyordu.

İyi değildi. Normal değildi. Kesinlikle ama kesinlikle normal birine benzemiyordu.

Duşakabine girdi, suyun ulaşamayacağı bir yere çantasını, havluyu ve butik torbasını astı. Botlarının bağcıklarını çözdü, ikisini birbirine bağlayıp onları da diğerlerinin yanına astı. Ardından annesinin beyaz elbisesini, sütyenini ve külotunu çıkarıp bir köşeye fırlattı. Tüm kasları sertleşmişti ve ağrıyordu, elleri en basit şeyi yaparken bile bocalıyordu.

Sıcak su omuzlarına ilk çarptığında öyle iyi geldi ki yüksek sesle inledi.

Saçlarını iki kez şampuanladı ve aralara karışmış çerçöpü çıkarmak için elleriyle taradı. Sabunlandıktan sonra vücudunu tırnaklarıyla kazıdı. Teninin çizilip çizilmemesi umurunda değildi, tek derdi temizlenmekti. On beş dakika sonra su kesildiğinde fayanslara yaslandı. Kalbi deli gibi çarpıyordu ama ortada bir sorun yoktu, yaşadığı dehşetin kalıntısıydı sadece.

Artık üşümüyordu. Yan duşakabindeki kadına saldırmak istemiyordu. Kendini yorgun ve korkmuş hissediyordu ama bunların dışında her zamanki gibiydi. İyiydi.

Otoparktaki o son sahne, Aidan ve Gavriel'in çıplak kolu gözünün önüne geldi. Gavriel'den yeterince kan içerse Aidan belki bir süreliğine iyi olabilirdi ama kırık dökük birkaç saat kazanacaklardı sadece.

Vampirin dişinin Tana'nın bacağını sıyırmasının üzerinden yaklaşık yedi saat geçmişti. İyi olduğunu umması için bu kadar süre yeterli değildi, yine de umutlanmadan edemedi. Evdeki odasını, yatağını düşündü, kendini yatağına kıvrılmış hayal etti. Ayakucunda kedisi, yan odada ödevini yapan Pearl... Pencerelerden odaya dolan parlak güneş ışığını, Pauline'in bilardocuya gidip dart oynayalım diye aradığını hayal etti. Geçen yaz boyunca mütemadiyen dart oynamışlardı ve Pauline okların ardından orada çalışan şirin çocuğu kesip durmuştu. Sonra bir gün Pauline'le o şirin çocuk nihayet çıktıklarında nasıl hep birlikte bütün geceyi o bilardocuda geçirdiklerini hatırladı. Aidan'la birlikte ellerine ne geçerse dart tahtasına atmışlardı. Mutfakta buldukları bıçaklarla çatalları, hatta birinin düşürdüğü gözlüğün kırık parçalarını bile tahtaya fırlatmışlardı.

Gerçeküstü bir geceydi ama bu gece kadar değil.

Birkaç saniye sonra doğruldu, o küçük havluyla elinden geldiğince kurulandı ve yeni elbisesini giyip eskileri butik torbasına tıktı. Sütyeni olmadığından yeni elbisenin ince kumaşından meme uçları belli oluyordu. Buna rağmen, şu son otuz saattir giydiği herhangi bir şeyi tekrar üstüne geçirmeye kendini ikna edemedi.

İçinde tarak ve ruj -kendini daha az hasta hissetmesine sebep olacak bir şeyler- aramak için çantasına uzandı, derken

telefonunu gördü. Altı yeni mesajı vardı ve mailbox'ı dolmuştu. Partide bir ara telefonunun sesini kısmış olmalıydı ve sonra sesi açmayı unutmuştu.

Telefonu tekrar çantasına koyup koridora çıktı, bu arada tarağını da bulmuştu. Saçlarını taradı. Dalgalı saçları çok geçmeden yine dolanacaktı ama en azından şimdilik daha az dağınık görünüyordu. Ardından dişetlerini kanatıncaya kadar lavaboda dişlerini fırçaladı.

Ve nihayet mesajlarını dinledi.

İlki babasındandı. Sabah hâlâ eve gelmediği için onu azarlıyordu. İkinci yine babasındandı, nerede olduğunu soruyor ve polisin aradığını haber veriyordu. Sonraki Pearl'dendi. Sesinde on iki yaşındakilere has bir kibirle babasının çok endişelendiğini, kendisinin Tana'nın iyi *olduğundan* hiç şüphesi olmadığını ama Tana'nın *lütfen* evi aramasını çünkü babasının artık çok *sıktığını* söylüyordu. Dördüncü mesaj polisten di. Bir polis memuru bir gece önce partide olduğunu öğrendiklerini ve onunla konuşmak istediklerini söylemiş, telefon numarası bırakmıştı. Bir sonraki yine kız kardeşiydi. Pearl'ün sesi bu defa korkmuş geliyordu ve araması için yalvarıyordu.

Son mesaj babasındandı.

"Polis eve geldi," dedi babası. "Partide olanları anlattılar ve aralarında büyük ihtimalle senin de olduğun sadece üç çocuğun kaçmayı başardığını söylediler. Eve gelmediğin ve bizi aramadığın için virüs kaptığını varsayıyorum." Uzun bir sessizlik oldu. Babası tekrar konuştuğunda sesi titrekti. "Gelmediğin için teşekkürler, Tana. Yapılacak en doğru şey bu. Umuyorum ki her ne olursa olsun bizi -özellikle Pearl'ü- hafızamızdaki

senle baş başa bırakacaksın. Seni seviyoruz, canım. Ve seni çok özleyeceğiz. Ama lütfen geri gelme. Asla geri gelme."

Tana bir an evi aramak, hâlâ bunu söyleyebilecek durumdayken onlara iyi olduğunu söylemek, babasını bıraktığı bu son mesaj için pişman edecek bir şeyler yapmak, en azından Pearl'e mesaj atmak istedi.

Bizi hafızamızdaki senle baş başa bırakacaksın.

Tana mesajları sildi, telefonunu kaldırdı. Kararını vermişti. Buzkent'e gidiyordu. Botlarını lavaboda yıkadı, ardından bunu yapmak zorunda olmaktan nefret ederek ayağına geçirdi, bağcıklarını bağladı. Elinde olsa bu botlara da bir daha asla dokunmak istemezdi ama yeni ayakkabı alacak parası yoktu. Botlar biraz ıslaktı ama nasılsa yakında kururlardı.

Geri kalan parasıyla bir dilim pizza aldı, yemek bölümündeki plastik sandalyeye oturup yedi. Tadı talaş gibiydi. Yan masada bir grup oğlan eğlencesine itişip kakışıyordu.

"Biz de diğer ülkelerin yaptığını yapıp o cesetleri havaya uçurmalıyız," dedi oğlanlardan biri, masanın yanından geçen mor saçlı ve siyah rujlu iki kıza yan yan bakarak. "Tüm Buzkentleri bombalayalım."

Kızlardan biri ona döndü ve orta parmağını kaldırdı. "Hey, geri zekâlı, vampirlerle savaşmak mı istiyorsun? Avrupa'ya git. Gerçi orada da virüsün yayılma hızı aniden tavan yaptı. Yaziiik sana."

"Belki de giderim. Oradaki her vampiri öldürüp kendi şov programımı yaparım. *Vahşi Slade.* Buna ne dersin?"

"Ölü Slade daha uygun bir isim olur," dedi kız. "Çünkü benim izleyeceğim şov bu."

Masadaki diğer çocuklar gülmeye başladı.

Tana kalktı ve tabağı çöpe attı. Ardından prizlerin yakınında oturan Kış'la Gece'nin yanına yürüdü. Gece başını dizüstü bilgisayarına eğmişti, kulaklığının kablosu boynundan sarkıyordu. Kış, Tana'yı görünce gözlerini kırpıştırdı, kendi kafa bantlı kulaklığını çıkardı. Bant yüzünden mavi saçları kafasına yapışmıştı. Tana çocuğun siyah ceketinin altındaki tişörtü ilk kez fark etti. Önünde beyaz harflerle şöyle yazıyordu: "SENDEN DAHA SOĞUK."

Tana alaycı bir kahkaha patlattı.

"Vay," dedi Kış. "Bayağı iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Tana yüzünü buruşturdu. "Hâlâ sizi götürmemizi istiyor musunuz? Vazgeçtiyseniz anlarım."

Kış, Gece'nin koluna dokundu, Gece başını kaldırıp baktı. "Bir konuşsak iyi olur. Bence biz belki..."

"İstiyoruz," dedi Gece kesin bir tavırla. Erkek kardeşine itiraz etmesi için meydan okur gibi bir hâli vardı.

Kış itiraz etmedi.

BÖLÜM 12

Kimseye mutlu denemez.
Ta ki ölünceye kadar.
-Eshilos

Vampirler daima yaşayanlardan daha güzeldi. Tenleri kusursuz, mermer gibi pürüzsüz ve gözeneksizdi. Yaşları ilerledikçe doğaüstü gözleri daha parlak bir gelincik kırmızısına dönüşüyor, saçları ipek gibi ışıldamaya başlıyordu. Onlara sahip olan hangi şeytansa, cesetlerini mezara sokmayan hangi güçse, anlaşılan zaman içinde onları kendi gücünün aleviyle parlatıyor, geri kalan insanlıklarını da yakıp yok ederek yerine daha iyisini koyuyordu.

Caspar Morales, Prometheus'tan ateşi çalmıştı ve şimdi çocukları ateşi yayıyordu.

İnanılmaz güzel görünüyorlar, cennetten kovulmuş melekler gibi ekranda ışıldıyorlardı. En başında beri bu bir so-

rundu. İnsanlar güzel şeyleri sever. İnsanlar onları öldürüp yemek isteyen güzel şeyleri bile sever.

Salgın yayılmaya başladıktan ve salgının görüldüğü yerlerin etrafına ilk duvarlar örüldükten sonra (bu ilk duvarlar sadece bazı şeyleri içeride tutabiliyordu) haber kameraları görüntü peşine düştü. Gazeteciler duvarlara tırmanıp içeriyi haber yapmaya çalışıyor, hayatlarını tehlikeye atıyorlardı.

Ve sadece televizyonlar ve gazeteler değil; Flickr, Tumblr ve Instagram da kan ve diş fotoğraflarıyla doluydu. İlk olarak bir amatör, selvi boylu vampir kızların, dehşete kapılmış orta yaşlı bir adamdan beslendiği bir video yükledi ve saatler içinde yüz binlerce hit aldı. Magazin sayfaları neredeyse şöhret statüsü kazanmış vampirlerin uzun haberleriyle doluydu, işledikleri cinayetler zinciri onlara duyulan ilgiyi daha da körüklüyordu sadece.

Vampirler büyülü masal kahramanlarıydı. Vampirler ormanda büyükannenin evine doğru koşan kurttu; video oyunundaki, suçluluk hissedilmeden avlanabilecek büyük patrondu; yatakta nasıl olduğunu merak ettiğiniz, akıl çelen canavardı; sizin de bir gün dönüşebileceğiniz ebedi güç timsaliydi. Vampirler güzel ölümdü; *la belle mort*. Ve eğer insanları tıka basa yedikten sonra daha az güzel oluyorlarsa, eğer şişip morarıyor ve korkunç görünüyorlarsa da bunu çok iyi gizliyorlardı.

Herkes ölümden korkuyordu, oysa vampirlerin korkacak bir şeyi yoktu. Onlardan biri olmak cezbediciydi. Herkesin cesareti bunu denemeye yetmese de.

Ama uzaktan bile olsa herkes en az bir tane görmek istiyordu.

Ve kimse onların gitmesini gerçekten istememişti.

Birleşik Devletler'de yedi yer vardı, Caspar Morales'in ölümcül öpücüğünü kondurduğu yedi kent, karanlık tarafa geçen yedi bölge. Bu kentlerden altısı Buzkent oldu ve beşi işlevseldi. Artık haber alınamayan San Francisco dışında hepsi şirketler sponsorluğunda yürütülüyor ve deve yüküyle kazanç getiriyorlardı. Vampir avcılarıyla ilgili reality show'lar (kişi sıkıntısı çekmiyorlardı) ile vampirleri yayınlayan reality show'lar (Lucien Moreau'nun Buzkent salonundan yaptığı canlı yayınlar en popülerlerinden biriydi) arasında Birleşik Devletler vampirlerle bir tür tuhaf anlaşma sağlamıştı.

Buzkentler mahkûmlar tarafından yönetilen hapishanelerdi. Buzkent sınırları içinde vampirler özgürdü. Fakat dışarıda, duvarların koruması olmadığında, ister gizleniyor ister yeni dönüşmüş olsun, cinayet işlesin-işlemesin, ödül avcıları ve askerler için vampirler yasal hedefti.

Ve bu sistemin kusurlu olduğunu, virüsün yayılmaya devam ettiğini, vampirleri romantize etmenin sorunu daha da büyüttüğünü söyleyen birileri çıkarsa da, eh, o zaman ABD dışındaki ülkelerde durumun ne kadar kötü olduğuna bir bakmaları gerekiyordu. Ve tabii burada işlerin bu şekilde yürümeye devam etmesinin ne kadar kârlı olduğuna.

BÖLÜM 13

Cesedi yakışıklı olarda.
– Charles Dickens

Tana otoparka geri döndüğünde Aidan'ı Crown Vic'in arka koltuğunda, açık kapıdan bacağını dışarı uzatmış hâlde oturur buldu. Gavriel bir kolunu arabanın üstüne dayamış, Aidan'a doğru eğilmiş, alçak sesle bir şey anlatıyordu. Tana'nın geldiğini görünce sustu. Bir rüzgâr Gavriel'in saçlarını yüzünden geriye doğru savurunca saçları karga tüyleri gibi dalgalandı.

"Selam," dedi Tana.

Aidan daha az hasta görünüyordu, hatta yanakları biraz pembeleşmişti. Gavriel nereden bulduysa şimdi siyah motosiklet botları giyiyordu. Tana, Ölüm Döşeği'nde uyandığında Gavriel'in ayağında ne olduğunu hatırlamıyordu ama önceki benzin istasyonunda bunları giymediğinden emindi.

Ayaklarının çıplak olduğunu ve yerdeki şişe kırıklarını fark bile etmediğini gayet net hatırlıyordu.

Tana onun bu botları almak için ne yaptığını merak etmeden edemedi.

Lütfen, diye geçirdi içinden. *Bu kadar yeter. N'olur bu gece daha fazla vahşet yaşanmasın.*

"Buzkent artık kendi gölgem kadar yakın," dedi Gavriel. Şarap rengi gözleriyle Tana'nın yeni elbisesini ve taranmış saçlarını inceliyor, görüntüsünü hafızasına kazımak ister gibi bakıyordu. Bu bakış Tana'ya üstündeki elbisenin ancak kombinezondan hallice olduğunu hatırlattı ve rahatsız bir şekilde eteğini çekiştirdi. "Oraya ulaştığımızda beni görevlilere sen teslim edebilirsin. Duyduğum kadarıyla vampir teslim edenlere büyük bir para ödülü veriyorlarmış."

Tana, Aidan'ın benzin istasyonunda söylediklerini hatırlayıp ondan tarafa bir bakış attı. "Bunu sana kim söylemiş olabilir acaba?"

Tam o sırada Tana'nın arkasından Gece yetişti, dikkatle Aidan'la Gavriel'e baktı. "O iyi mi?" Mavi saçlarını kulaklarının arkasına yerleştirdi.

"İyi olacak," dedi Gavriel. "Eski derisinin içinde yeni bir yaratık olacak."

Aidan, Gece'ye bakarken kafasını yana eğdi. "Şey için üzgünüm, ıı, biliyorsun. Buzkent'e sizinle gelmek istiyorum."

Tana onun iyileşmekten ümidi kesmesine itiraz edecek oldu ama kana karşı koyması giderek daha da güçleşiyordu. Aidan gerçekçi davranıyordu. Hem Tana kimdi ki ona ölümsüzlüğü reddetmesini söyleyecekti?

Gece, Aidan'a tereddütle gülümsedi. Hemen arkasındaki Kış hâlâ nefretle bakıyordu. Kış'ın bir omzunda tıka basa dolu iki çöp torbası, diğer elinde eski bir bavul vardı.

Telefon mesajlarını dinlediğinden beri Tana'nın üzerine dehşet verici bir sakinlik hissi çökmüştü. Kötü düşünceler ve adrenalinle beslenen bu hissi -ya da hissizliği- düşünmeye korkuyordu. Berbat kararlar vermek, bir şeyler *yapmanın* yarattığı karmaşa içinde düşüncelerini boğmak için kıvranıyordu. Keşke bu hiç bilmediği bir his olsaydı. Bu kıvranma hâlini, fren yapması gerekirken ona gazı kökleten bu dürtüyü daha önce de tatmamış olsaydı.

Bu seferkinin o tür kararlardan biri olmadığını ummaktan başka çaresi yoktu.

Öte yandan, kapının önünde babasının karşısına dikilip de içeri girmek için onu ikna etmeye çalıştığını hayal edemiyordu. Babasına virüs taşımadığını kanıtlamaya çalıştığını hayal edemiyordu. Sonuçta gerçekten virüs taşımadığı ortaya çıksa bile... Ve Pearl'ü üzme fikrine dayanamıyordu.

Bazen Tana'ya tüm hayatı o karanlık bodrumda çoktan bitip tükenmiş gibi geliyordu. Kolunda hissettiği annesinin dişleri, bundan önce hissettiği son gerçek şeymiş gibi. Diğer her şey sadece önsöz ya da sonsözden ibaretmiş gibi. Diğer insanlarınkine benzer bir hayatı olacakmış numarası yaptığı bir zaman dilimi geçirmişti sadece. Sanki o ısırıkla birlikte karanlığın öpücüğünü tatmamış, karanlığa yazgılanmamış, bir ayağı mezarda değilmiş gibi.

"Yetkililere bir vampir teslim ettiğinde para yerine nişan da alabiliyorsun," dedi Tana. Zihninde nihayet kendi geleceği

için bir plan belirmişti. İşe yarayabilecek, hayatta kalmasını sağlayacak bir plan. "Bu nişan sayesinde bir kişi Buzkent'ten çıkabiliyor. Bir nişan alabiliriz. *Ben* nişanı alabilirim. Eğer Gavriel onu yetkililere teslim etmeme izin verirse tabii."

Nişanın fotoğrafını görmüştü. Dış kısmında semboller olan gümüş ve demir diskler, içinde muhtemelen çip bulunan küçük bir deliği çevreleyen altın kısım. Buzkent'e kaçan çok zengin bir kız vardı. Annesiyle babası onu dışarı çıkarma ümidiyle avcı üzerine avcı tutup nişan satın almış, kız da bu nişanlardan bir kolye yapıp her gece Ebedi Balo'ya boynunda bu kolyeyle gitmeye başlamıştı. Ta ki bir gece biri kızın boğazını kesip nişanları en yüksek fiyatı verene satana kadar.

Artık Aidan ve Gavriel'le içeri girse bile Tana'nın elinde Buzkent'ten çıkış bileti olacaktı. Eğer Soğuk olduysa tabii ki oradan çıkamazdı ama zaten o durumda dışarıda kalsa da Buzkent'e gönderilecek ve sonsuza dek orada sıkışıp kalacaktı.

Planı giderek gözüne daha mantıklı görünüyordu.

"Tana," diye başladı Gavriel. "Bizimle içeri girmen..."

"Lütfen, Tana, lütfen bizimle gel," diye onun sözünü kesti Aidan. En ikna edici gülümsemesini takınmıştı. Yanında Tana olmadan kaybolmaktan korkuyormuş gibi bir hâli vardı. Öte yandan, içten içe istediği şeyi önererek ona bir iyilik yaptığını düşünüyormuş gibi bir hâli de vardı. "Ne kadar eğleneceğimizi düşünsene. Gece bizi dolaştıracak, her şeyi gösterecek. Değil mi, Gece? Beni affettin, değil mi?"

"Bilemiyorum. Gerçekten çok canım yandı," dedi Gece neşeli bir tonla. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Aidan'la Gavriel arasında gidip gelen gözlerinde ise açgöz-

lü bir ifade vardı. Onlar gibi olmak için yanıp tutuşuyordu. Değişmek ya da değişmek üzere olmak için.

"Bunu yapmamalıydım," dedi Aidan. Ama onun da Gece'den aşağı kalır yanı yoktu, gözleri aynı açgözlü arzuyla doluydu.

"Karşılığında ne istiyorum biliyor musun," dedi Gece yumuşacık bir sesle. "Yani biz sizi gammazlamadık. Düzgün insanlar olduğumuzu kanıtladık. Şimdi, yani arkadaşın açtır büyük ihtimalle ve eğer isterse benden..."

Gavriel aniden, kızın irkilmesine bile fırsat kalmadan onu çenesinden yakaladı. Derinlerden yüzeye fırlayan bir köpekbalığı kadar hızlı ve ölümcüldü. "Sorun şu ki, eğer çok feci yanılmıyorsam, aslında tüm dünyaya ilan ettin. Telefonunu gördüm. Onun ne işe yaradığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Her ikinizin de kanını kurutmam lazım aslında. Bir tür gizli hazineymiş gibi ölümün peşinde koşanlara ders olsun diye cesetlerinizi de burada öylece bırakmalıyım."

Gece'nin yüzü kızarmıştı, gözleri duyduğu arzuyla parlıyordu. Kelimeler sanki onu ıska geçmişti ve tek görebildiği vampirin ağzının yakınlığıydı. Tana kendine rağmen aynı büyüye kapılarak onlara doğru bir adım attı.

"Bırak onu," dedi Kış. Gavriel'i omzundan itti ama vampir bir milim kıpırdamadı.

"Belki de Gece'yle ikimiz Aidan'a gerçek bir beslenme sahnesi göstermeliyiz. Kanın tadına bakarsa nasıl olacağını kendi gözleriyle görmeli." Gavriel bunları yumuşacık bir sesle, sevgilisiyle konuşur gibi Gece'nin kulağına fısıldıyordu. Gece ona doğru kaykılmaya çalıştı ama Gavriel tutuşunu sıkılaştı-

rıp onu olduğu yerde tuttu. Ancak o zaman Gece'nin kafası karıştı, yüzünde içgüdüsel bir paniğin izleri belirdi. "Kalp atışlarını duyabiliyorum. Yaralı bir hayvan gibi kırık vücudunu kafesinin duvarlarına vuruyor. Çok güzel bir şarkı."

Tana'nın aklına Gavriel'in arabada söylediği bir şey geldi: *Açlık çektiğimizde bir tür delilik bizi esir eder. Sadece beslenmekle geçecek bir delilik.* Gavriel, Aidan'a kendi kanını vermişti. Onları içeri gönderirken niyeti buydu en azından. Hem başka türlü nasıl Aidan daha iyi durumda olabilirdi ki? Bir şekilde açlığı hafiflemişti.

Fakat bu şimdi de Gavriel'in çok aç olduğu anlamına gelirdi.

"Buna vaktimiz yok," dedi Tana ümitsizce. O da paniklemişti ama mantıklı konuşmaya çalışıyordu. "Gavriel. Şafaktan önce oraya ulaşmak zorundayız. Doldurulması gereken formlar falan olabilir. Ya da sıra vardır belki. Ayrıca burası artık güvenli değil."

Gavriel ona bakmadı. Gece'nin boynunu süzüyordu.

"Burada *birini öldürmek* kesinlikle güvenli değil," dedi Tana daha yüksek sesle ve Gavriel'in koluna dokundu. Soğukkanlılığı ve her şey normalmiş gibi davranması daha önce işe yaramıştı, yine işe yaramasını umuyordu. "Gavriel, buradan gitmemiz gerekiyor. Bizi korkutmayı kes."

Bunun üzerine Gavriel ona bakıp gülümsedi, dans ediyorlarmış gibi Gece'yi tek koluyla döndürdü. Kış hemen atılıp kız kardeşini düşmeden yakaladı.

"Biraz daha bekleyebilirim," dedi Gavriel. "Çok az daha."

"Araba anahtarları?" dedi Tana titreyen elini uzatarak. Gavriel ceplerini arandı -fazlasıyla normal bir hareketti- ve

anahtarı törensel bir şekilde Tana'nın avucuna bıraktı. Tana içinde para ve gerdanlığın olduğu kesekâğıdını yerden aldı, çantasına koydu.

"Sana her zaman itaat etmeyeceğim," dedi Gavriel yumuşak bir sesle. "Bir gece gelecek, benden yapamayacağım bir şey isteyeceksin."

Tana tam biraz gevşemişti ki bu sözler omurgasında yeni bir dehşetli ürperti yarattı. Şoför tarafına binerken bir anlığına gözlerini yumup derin bir nefes aldı, kapıyı ardından kapattı. Yine tüm vücudu titremeye başlamıştı ve bundan nefret ediyordu.

"Vampirlerin derdi ne?" diye mırıldandı Aidan arabaya doğru yürürken. "Isırılmak istemeyen insanları ısırmak istiyorlar sadece."

Gece burnunu çekti. "İstedi," dedi alınmış bir sesle.

"Ama ısırmadı," diye karşılık verdi Aidan ve arka koltuğa bindi.

"Gece." Kış kız kardeşinin koluna dokundu. "Onlarla gitmek zorunda değiliz."

Kız ona soğuk bir bakış attı. "Artık doğum günü yok."

Tana kontağı çevirdi, motorun rahatlatıcı homurtusunu dinledi ve havalandırmadan gelen belli belirsiz yanık plastik kokusunu içine çekti. Gösterge panosunun saati sabahın ikisini birkaç dakika geçiyordu. Gavriel yolcu koltuğuna oturdu, Kış'la Gece arkaya Aidan'ın yanına bindi. Kış özellikle önce binmiş, Aidan'la Gece'nin arasına oturmuştu. Sanki açlığı tüm şiddetiyle geri döndüğünde Aidan kime saldırdığını umursayacaktı da! Üstelik Aidan erkeklerden de hoşlanırdı.

Buzkent'e gidiş zor değildi. Haritaya bakmaya bile gerek yoktu. Tana'nın tek yaptığı uyarı levhalarını takip etmekti. İlkinde "Yasak Bölge, 25 km," yazıyordu ve tabela Tana'yı çukurlarla dolu dört şeritli boş bir yola yöneltti. Terk edilmiş sanayi bölgelerinin, eski araba kalıntılarının bulunduğu, ot bürümüş arsaların yanından geçtiler.

İlk barikatlar küçük bir kentin üçte biri kadar bir alanı çevreliyordu ama daha yüksek ve sağlam duvarların yapılmasının ardından şimdi aynı küçük kentin yarısı karantina altında denebilirdi. Duvarlar inşa edilirken pek çok sıradan insan da içeride kapana kısılmıştı. Geri kalanlar ise ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde ellerinden geldiğince uzağa kaçmıştı. Şimdi yanlarından geçtikleri evlerin hiçbirinde ışık yoktu.

Beş kilometre kadar gitmişlerdi ki Gavriel konuştu. "Beni zincirlemen gerekiyor."

Tana panikle ona dönünce bu ani hareketle direksiyon elinden kaydı ve araba yalpaladı.

Vampir keskin dişlerinden birini ortaya seren yamuk bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Bir buçuk kilometre kadar sonra bir kontrol noktası var. Eğer beni yakaladığınızı söyleyecekseniz öyle görünmesi gerekiyor. Aksi hâlde şüphelenirler."

"Kontrol noktası mı?" diye sordu Aidan öne eğilerek. "Yani polis gibi mi?"

"Ulusal Güvenlik," dedi Kış. "Bazen de Çevik Kuvvet. Doğru söylüyor. İnternette de yazıyordu. Bize burada ne yaptığımızı soracaklar sadece. Bir ihtimal daha ileri gitmemizin

yasak olduğunu falan söyleyecekler, bizi geri dönmeye ikna etmeye çalışacaklar. Ama yasal olarak bizi engelleyemezler. Saçma sapan atıp tutacaklar işte."

Gece telefonundan başını kaldırdı. "Kapıdaki görevliler, içeride yaşamak isteyen herkesin işe yaramaz pislikler olduğunu düşünür." Sesi öfkeliydi.

"Yanımızda onu getirdiğimiz için bizim öyle olduğumuzu düşünmeyecekler. Bizim gayet de işe yarayan vampir avcıları olduğumuzu düşünecekler," dedi Aidan.

Tana iç geçirdi, arabayı kenara çekti. Biraz ileride, ağaçların ve hafif bir rampanın dibinde, tüm camları kırılmış ve her tarafı graffitilerle bezeli McDonald's'ı görebiliyordu.

"Sen kontrol noktasını nereden biliyordun?" diye sordu Gece, Gavriel'e nazikçe. Öne eğilmiş, başını Gavriel'in omzuna doğru uzatmıştı.

"Araştırdım," dedi Gavriel ona, sonra tekrar Tana'ya döndü. "Oraya ulaştığımızda eve geri dönmelisin. Ölüm seni iki kez ıskaladı, Tana. Üçüncü fırsatı vererek onu sınama."

"Hayır, bizimle gelecek," dedi Aidan iki koltuğun arasındaki boşluktan öne abanarak. "Geleceksin değil mi, Tana? Beni bu maceraya yalnız göndermeyeceksin, değil mi?"

"O duvarların ardında Tana için hiçbir şey yok," dedi Gavriel. "Sana insanlığını hatırlatan bir tılsım gibi onu yanında taşımak mı istiyorsun? Yoksa senin uğradığın laneti paylaşmasının kendi yükünü hafifleteceğini mi sanıyorsun?"

"Ondan çok hoşlanmışa benziyorsun," dedi Gece cilveli bir kurnazlıkla. "Kim bilir, belki onun yükünü değil ama seninkini hafifletir."

Gavriel kıza ısıracakmış gibi baktı, ardından başını geriye yatırıp tüyler ürpertici, vahşi bir kahkaha attı. "Zeki kız. Ateşle oynuyorsun çünkü yanmak istiyorsun, ha?"

"*Gece*," dedi Kış, sıkılı dişlerinin arasından.

Tana arabadan inip kapıyı arkasından çarptı. Bagaj kapağı aralıktı. Gavriel benzin istasyonunda bagajdan kaçarken kilidi kırdığından kapak artık doğru düzgün kapanmıyordu. Tana, Gece'yle Kış'ın çöp torbalarının altında zinciri ararken bir yandan da nefesini düzenlemeye çalıştı.

Derken Gavriel kolunu yakaladı, elleri buz gibiydi.

Tana korkuyla irkilip geriye doğru sendeledi. Onun arabadan indiğini bile duymamıştı.

"Niyetim şey değildi..."

Gavriel bir an durdu, tekrar konuştuğunda ses tonu tuhaf bir şekilde resmiydi. "Tana, benim böyle bir yeteneğim yok. Düşüncelerimi sıraya dizme becerisinden çok uzun zamandır yoksunum. Seni ikna edecek kelimelere dilim dönmez." Tana'nın saçına dokunmak için elini kaldırdı, dokunuşu öyle hafifti ki Tana gerçekten dokunup dokunmadığından emin olamadı. "Sen çok cesur ve çok iyisin. Sana bakan herkes bunu görebilir. Benim gibi mutsuz bir yaratığı bile kurtarma cesaretini gösterdin, üstelik sırf kurtarılmaya ihtiyaç duyduğum için. Bu gece yaşadığın dehşete, başına gelen her şeye karşı dimdik durdun. Ama bu kadarı yeter. Seni bu yola sürükleyen her neyse, lütfen, lütfen seni daha ileriye sürüklemesine izin verme."

"Ölmek istediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu Tana. "İstemiyorum. Bununla bir ilgisi yok."

Gavriel başını salladı. "Ben sadece... Buzkent'e gelme. Aidan'ı seviyor ve onu kurtarabileceğini düşünüyor olabilirsin..."

Bir an Tana'nın kafası karıştı, derken Aidan'ın onu Gece ve Kış'la tanıştırırken bir kolunu omzuna atıp söylediklerini hatırladı. "Ah, hayır, öyle bir şey yok. Aidan benim sevgilim değil. Öyle olduğunu söylediğini biliyorum ama..."

Gavriel'in kırmızı gözleri kısıldı ama yüzündeki ifade ne düşündüğünü ele vermiyordu.

Tana açıklamaya çalıştı. "Eskiden sevgilimdi. Öyle söyledi çünkü... Çünkü o böyledir." Tana arka koltuğa doğru bir bakış attı. Aidan'la Gece konuşuyor, ortalarında Kış öne eğilmiş, gösterişli bir ağızlığa sigara yerleştiriyordu. Tana içini çekti. "Bununla bir şey demek istemedi. Sanırım 'kız arkadaş'ı bir tür onursal unvan falan gibi düşünüyor. Hani başkanlık gibi. Başkanlar daima Başkan Falanca diye anılır ya. O anda Beyaz Saray'da kim oturuyor olursa olsun."

Gavriel bir şey söylemek için ağzını açtı ama Tana elini kaldırıp onu durdurdu. Geveledeğinin farkındaydı ama gevelemesini bitirmek istiyordu. "Dinle, çiftlik evinde o..." *Canavarlardan biri,* diye tamamladı zihni. "O şeylerden biri beni bacağımdan yakaladı. Derin falan değil ama... Ama diş izi. Beni ısırmaya çalışıyordu. Beni ısırdı. Biraz." Yüksek sesle söylemek her şeyi yeniden olabildiğince gerçek hâle getirmişti. Tekrar titremeye başladığını fark etti.

Şimdi Gavriel ona yoğun bir endişeyle bakıyordu. Gözleri kömür korları gibi kırmızıydı. "Nerenden ısırdı?"

Tana dizinin arkasını göstermek için yarım döndü. Elbisesi diş izinin ucunu açıkta bırakacak kadar kısaydı.

Vampir eğildi, soğuk parmaklarıyla dizinin hemen üstünden tuttu. Tana'nın şaşkınlıktan bir an nefesi kesildi. Gavriel elbisenin eteğini hafifçe kaldırdı. Vampirin elleri teninde aşağı kayarken Tana'nın bacaklarındaki tüm tüyler ayağa kalktı.

Tana ellerini birbirine kenetleyip elbisesinin önüne, karnına bastırdı ki titremelerini durdurabilsin ya da en azından vücudunun geri kalanını sabit tutabilsin. Sinirleri bozulmuştu, içinden gülmek geliyordu. Onun gibi bir yaratık tarafından böylesine nazikçe dokunulmak çok tuhaftı. Bacağınıza bambaşka bir sebeple dokunmasına izin vereceğiniz sıradan bir çocuğa benzeyen bir yaratık. "Yani görüyorsun, ölmek istediğim falan yok. Ya da bir tür macera turizmi peşinde değilim. Ya da pencereden dışarı atladığımda başımı yere çok sert çarpmadım." Yine gevelemeye başladığını fark ettiyse de kendini nasıl durduracağını bilemiyordu. Bacaklarını cumartesi gecesinden beri tıraş etmediğini hatırladı, cildi hafiften pürüzlenmeye başlamış olmalıydı. "Polise gidersem beni bir yere kapatıp test yapacaklar. Ve sonunda virüs taşıdığım ortaya çıkarsa yine Buzkent'e gönderilirim. Bu şekilde en azından nişan alacağım ve eğer virüs taşımıyorsam, hatta taşıyor olsam bile bir şekilde virüsü sistemimden attığımda oradan çıkabilirim. Hem böylece oraya yalnız gitmeyeceğim. Yani görüyorsun, gayet mantıklı..."

"Çok küçük bir delik var," dedi Gavriel parmaklarının yerini tekrar değiştirerek. Tana ağzından bir ses kaçırmamak için dudaklarını ısırdı. "Tek bir delik ve dişin tenine sürtmesiyle oluşan bir çizik var sadece."

"Derin mi?"

Gavriel eteği bıraktı, ellerini kendi dizlerine dayayıp Tana'ya baktı. Saçları karga tüyü gibi kapkaraydı ve bir gözünü kapatacak şekilde yüzüne düşmüştü. "Bir şey diyemem. Kabuğun çevresi mavimsi bir renk almış."

Tana bir an nefes alamadı. Mavi zehirlenme demekti. Mavi bir tür aile lanetiydi. Demek Tana'nın sonu da annesi gibi olacaktı: Aç ve hasta ve çığlık çığlığa...

Mavi olabilecek en kötü şeydi.

"Tana, yine de iyi olabilirsin," dedi Gavriel ama Tana ona inanmadı. Kibarlık ediyordu sadece.

Arabanın kapısının açıldığını ve Aidan'ın güldüğünü duydu. "Siz orada ne yapıyorsunuz, çocuklar? Yani Tana'nın bacakları güzeldir falan ama sizce bunun için uygun zaman mı?"

Gavriel yavaşça doğruldu. Tana ne yaptıkları konusundaki olası tahminler yüzünden utanarak ve kanında zehir dolaştığı düşüncesiyle midesi bulanarak yeniden bagaja, Gece'yle Kış'ın çöp torbalarının altında zinciri arama işine geri döndü. Meşgul görünmeye, yüzünü Aidan'dan saklamaya çalışıyordu. Nihayet eli metale değdi, zinciri çekti ve metalin üstünde yaban gülleri motifi olduğunu fark etti.

Ne kadar üzgün ve sıkkın olsa da beyni bunun vampirlerin hoşlanmadığı şeylerden biri olduğunu kaydetti. Çok yakında başka nelerin doğru olduğunu ve nelerin asla gerçekleşmeyecek binlerce korku hikâyesinden geri kalan saçmalıklar olduğunu kendi başına keşfedecekti muhtemelen.

"Hey," diye seslendi arabaya doğru. Sesi istemeden çok sert ve yüksek çıkmıştı. "Asma kilidi olan var mı?"

Gece dışarı süzüldü. "Orada bir tane olacaktı galiba. Bir şeyleri korumak için kilitlememiz gerekir diye getirmiştik. Dur bir bakayım." Tana'ya doğru birkaç adım attı, derken yüzünü görüp durdu. "Her şey yolunda mı?"

Tana başını salladı, elinin tersiyle yanağını sildi. Ağladığını fark etmemişti bile.

Gece yüzlerinden bir şey okumaya çalışırcasına önce Aidan'la Gavriel'e, ardından tekrar Tana'ya baktı. "Onu biz bağlayabiliriz," dedi Gece sonunda. "İstersen. Bunu sen yapmak zorunda değilsin."

"Hayır, hayır," dedi Tana zinciri Gavriel'e doğru sürüklerken. "Ben iyiyim."

"İyi, iyi, iyi! Herkes iyi," dedi vampir gözlerinde delilik alameti bir ışıltıyla ve eski siyah-beyaz filmlerde Bela Lugosi'nin yaptığı gibi kollarını önünde çaprazladı. "İyi saatte olsunlar kadar iyi."

Tana, Gavriel'in onunla o şekilde konuşmak için ne kadar çaba harcadığını merak etti. Ne demişti? *Düşüncelerimi sıraya dizme becerisinden çok uzun zamandır yoksunum.* Ve şimdi, yaşadığı o gerginlikten sonra ne kadar delirecekti? Onu kontrol noktasındaki görevlilerle konuşurken düşününce ürperdi.

Tana onun gibi bir yaratığa dönüşeceğini hayal bile edemiyordu. Gavriel gökteki bir yıldız kadar uzak ve yabancı görünüyordu. Gavriel, Aidan'la Tana'nın zincirleri vücuduna dolamasına ve Gece'nin Kış'ın eski bisikletinin asma kilidiyle zincirleri sıkıca kilitlemesine izin verdi. Ardından zincirlere sarılı hâlde ayaklarını sürüyerek yolcu kapısına gitti ve kendini küt diye koltuğa bıraktı.

Diğerleri de arabaya geri döndü. Gece bu defa arka koltuğun ortasına, Aidan'ın yanına oturmayı başardı. Tana dikiz aynasından, Kış'ın kız kardeşine bıkkın gözlerle baktığını gördü.

Yeniden yola çıktıklarında Tana kendini tuhaf hissediyor, ellerini direksiyonda sabit tutamıyordu. Yaranın kabuğunun mavi olduğunu bilmek bir şekilde onu yaranın etrafının şiştiğini, içindeki Soğuk virüsünü ve damarlarında dolaşan buz gibi zehri hissedebildiğine ikna etmişti.

Gerçi kaçınılmaz olanın nihayet gerçekleştiğini bilmek bir bakıma rahatlatıcıydı da. Artık korkmasına gerek yoktu. İçinde olup biten şeyler onun korkusunu zerre kadar umursamıyordu nasılsa.

Bir virajı döndüler ve kontrol noktası görüş alanlarına girdi. Birkaç işaret dubası ve ışıkları yanıp sönen tek bir polis arabası vardı sadece.

"Onlara sizin gibi olduğumu söyleyin," dedi Gavriel yavaşlamaya başladıklarında.

Aidan güldü. "Senin bizim gibi olmadığını anlamakta zorlanmayacaklarına eminim."

"Hayır," dedi Gavriel. "Onlara beni tanıdığınızı söyleyin. Sizin gibi olduğumu. Sizden biri. Partiden. Öyle söyleyin."

"Bir saniye," dedi Kış. "Bir saniye. Gerçekte partide değil miydi yani? Onunla yol kenarında falan mı karşılaştınız? Yoldan bir otostopçu falan aldınız da şansınıza vampir mi çıktı?"

Gavriel gözlerini Kış'a dikti. "Beni tanıyorsun," dedi ve Tana'nın omurgasında bir ürperti dolaştı. "Otoparkta yüzüme ışık vurduğundan beri beni tanıyorsun."

"Ne demek istiyor?" diye sordu Gece.

"Bilmiyorum," dedi Kış tuhaf bir sesle. "Hiçbir şey."

"Adının Maynard McSmollet olduğunu, komşu kasabadan geldiğini söyleyebiliriz," dedi Aidan kıkırdayarak. "Kimse onu pek tanımıyormuş ama yine de gelmiş. Hım, çünkü fıçı biraya bayılırmış. Ya da Roderick Spoon mu desek? Roddy. Bir grupta klavye çalıyormuş ama bir sürü okuldan atılmış. Hım, yangın çıkarıyormuş. Evet, bu daha iyi. Sen ne dersin, Gavriel?"

Yeni önerilere fırsat kalmadı çünkü araba görevlinin yanında durmuştu bile. Eldivenli bir el siyah bir fenerle camı tıklattı. Tana kalbi deli gibi çarparak camı indirdi.

Orta yaşlı, asker tıraşlı kısa saçları hafiften kırlaşmış bir adamdı ve yerel polislerin giydiğinden farklı bir üniforma giymişti. Çiçekbozuğu bir yüzü vardı ve Tana'ya tiksintiyle baktı.

"Çocuklar, bu yol bir yere gitmiyor. Manzara falan yok. Geri dönün ve..." Adam feneri arabada dolaştırdı, ışık Gavriel'in kırmızı gözlerine vurduğunda durdu.

Gavriel dişlerini göstererek sırıttı.

"Gördüğünüz gibi biz turist değiliz," dedi Kış arka taraftan.

"Siz delisiniz," dedi adam bir adım gerileyerek. "Bu şeyi siz mi yakaladınız?"

"O bizim arkadaşımızdı. Yani arkadaşımız," dedi Tana inandırıcı olduğunu umarak. "Yeni dönüştü. Onu kapıya götürüyoruz."

"Arabadan inseniz iyi edersiniz," dedi adam kemerine uzanıp bir şey alarak. Kemerinden ne çıkarmıştı? Silah? Tana onun silah çektiğinden emindi, ta ki adam telsizi ağzına götü-

rünceye kadar. "Biz onu burada teslim alırız. Tanrım, ağızlık bile takmamışsınız."

"Sorun değil. Onu kendimiz de götürebiliriz," dedi Tana önlerinde uzanan karanlık yola bakarak. Böyle yerlerde kötü şeyler olurdu. Gavriel'e baktı, vampirin gözleri görevlinin boğazındaydı.

"Gel de bana ağızlık tak," dedi vampir tatlı tatlı.

"Arabadan inin," diye emretti adam. "Hepiniz. Kıpırdayın. Hemen."

Tana şaşkınlıkla olduğu yerde sıçradı.

Eğer gazı köklerse belki bir dubaya ve polis arabasının yan tarafına çarpardı ama onu durdurmalarına fırsat vermeden kontrol noktasını geçebilirdi. Derin bir nefes alıp hazırlandı. Crown Vic ağır bir araba olsa da bir kez hızlandı mı yarı yolda bırakmazdı. Hem avantaj onlardaydı. Tutuklanmadan bir ihtimal kapılara bile ulaşabilirlerdi.

Fakat Tana daha bir şey yapamadan Kış öne eğildi. "Hey," diye bağırdı adama. "Haklarımızı biliyoruz. Yasaya göre onun karşılığında ödül almamız gerekiyor. Eğer bizi korkutarak bundan vazgeçmemizi sağlayacağını sanıyorsan bir daha düşün."

Tana hayretle Kış'a baktı.

"S.ktir," dedi Aidan ağzının içinde. "İşte şimdi bizi vuracak. Lütfen bizi vurmasın."

"Arkadaş, ha?" dedi görevli alaycı bir sesle. Başını camdan içeri uzattı, gözlerini kısarak Gavriel'e baktı. "Arkadaşlarının ne yapmaya çalıştığını biliyor musun? Seni satacaklar. Para için satacaklar. Cesetlerin kendi isteğiyle gelmesi pek sık rastlanan bir şey değil."

Tana, Gavriel'in parmaklarının kımıldadığını, zincirle oynadığını gördü. Öyle çok dikkatle bağlanmış değildi. Kolunu kurtarması bir saniye bile sürmezdi. Görevliyi yakalayıp Tana'nın kucağına yatırması, dişlerini adamın boğazına geçirmesi an meselesiydi. Tana nasıl olacağını gözünde canlandırabiliyordu. Adamın şokunu, çığlıklarını, ön camdan süzülen kanları...

Belki de Soğuk olmaya, düşündüğünden daha yakındı çünkü gözünde canlanan bu manzara onu dehşete düşürmedi. Bunun yerine, görevlinin boğazına dolanan kendi elleri, derisini yırtıp delen kendi dişleri olsa nasıl olacağını merak etti. Onu koklayabildiğini hayal etti. Sigara kokan nefesini, terindeki tuzu ve hepsinin ötesinde gözeneklerinden taşan o kendine has kan kokusunu.

Derken adam pencereden geri çekilip tehlikeden uzaklaştı ve telsizin düğmesine bastı. "Bir araba dolusu çocuk yanlarında bir cesetle geldi. Ödülü istiyorlarmış. Hı hı, kamera şakası gibi. Bilmez miyim, dünya deli kaynıyor."

Tana gözlerini kırpıştırarak daldığı hayallerden uyandı ve kontrol noktasını geçtiler.

BÖLÜM 14

GÖNDEREN : GECE
KONU : BUZKENT'E GELİRKEN YANINIZDA GETİRMENİZ GEREKEN EN ÖNEMLİ ON ŞEY

---

1 Para. Çok para. İçeride takas yöntemiyle pek çok şeye ulaşabilirsiniz ama nöbetçilere bahşiş vermek ve istediğiniz şeyleri almak için yine de en önemli araç bol nakit para. Biriktiriyorsunuz, değil mi? Her bir kuruşu yanınıza alın. Geri dönecek değilsiniz nasılsa.

2 Pil, şarj aleti ve uzatma kabloları, küçük bir güneş jeneratörü, telefon, video kayıt cihazı ve tabii en önemlisi dizüstü bilgisayarınız.
Öncelikle Buzkent'teki hayatınızın gerekleri için kullansanız da kim bilir belki maceralarınızı geri kalanlarımızla paylaşabilir ve size katılmak için can atan bizim sesimizi de duyabilirsiniz. Dış dünyayla iletişim kurmak sizin için kârlı

da olabilir. Pek çok Buzkent yıldızı ilk başladıklarında sizin gibiydi.

3 Temiz kateter (iğne ve hortum) ve sterilizasyon malzemesi (alkol, hidrojen peroksit, kibrit ya da çakmak). Kulüplere ve partilere giderken bunları yanınızda taşıyabilmeniz için de şık bir çanta. Elbette ideali bunlara hiç ihtiyaç duymamanız ama Buzkent vampirlerinin büyük bölümü sizi öyle kolayca ısırmayacaktır. Sadece gerçekten değer verdikleri insanları dönüştürüyorlar.

4 Kişisel eşyalar. Kıyafet, ayakkabı, şampuan, parfüm, takı, makyaj malzemesi... Sadece en sevdiklerinizi getirin çünkü kapılardan geçtikten sonra her yere yürüyerek gideceksiniz ve ne kadar az eşyanız olursa o kadar iyi. Öte yandan Buzkentlerde herhangi bir şey bulmanın ne kadar zor olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Mükemmel görünmek istediğiniz zamanlarda, daha büyük bir bavul taşımanın azabına değdiğini fark etmeniz işten değil. Olmak istediğiniz kişiyi -ve etkilemek istediğiniz kişiyi- düşünün ve ona göre giyinin.

5 Takas edilecek şeyler. Kaliteli içki, kaliteli sigara, en lüksünden konserveler, son moda kıyafetler ve ilaçlar (antibiyotik, aspirin ve diğer ağrıkesiciler özellikle çok değerli). Takas edebileceğiniz ne kadar çok şey getirirseniz nakit paranızı o kadar uzun süre korursunuz, hatta çoğaltabilirsiniz bile.

6 Gürz ve diğer savunma silahları. Biz Buzkentlerin ne kadar özel olduğunu biliyoruz ve birbirimize yardımcı olmaya ça-

lışıyoruz. Bu yüzden içerideki herkesin bizim gibi olmadığını hayal etmekte zorlanabiliriz. Ama içeride polisin ve başka herhangi bir kolluk gücünün olmadığı düşünülürse dikkatli olmamızda fayda var. Yeni gelenler, içerideki bazı çeteler tarafından av olarak görülüyor, dolayısıyla da kapıların yakınında size harika bir kalacak yer vaat eden ya da sizi gizli bir kulübe götürmeyi teklif eden çocuklara kanmayın. Kimsenin çantalarınıza dokunmasına izin vermeyin ve eğer gerekirse kendinizi savunmaya hazır olun.

7 Sizi kalabalıklardan ayıracak bir şey. Acayip şiirleriniz olabilir, papağan kafatası kolyeniz olabilir; yeter ki farklı kişiliğinizi gözler önüne sersin. Ya da çocukluğunuzdan beri çaldığınız keman olabilir; onu yanınızda getirin ki eşsiz biri olduğunuzu herkes görsün. Ebedi hayatı neden hak ettiğinizi vampirlere göstermeniz gerekiyor.

8 Tanıdıklarınızın listesi. Bu sosyal paylaşım sitesinde olmanın en iyi yanı, çoktan o tarafa geçen ve gittiğimizde orada yaşamanın püf noktalarını bize anlatabilecek insanlar tanıyor olmamız. İçeri girdiğinizde o insanlarla temas kurmak, görüşmek isteyeceksiniz, dolayısıyla da adres, telefon numaraları gibi bilgileri yanınıza almayı unutmayın. Hatta elektronik ortamda bir aksilik çıkması ihtimaline karşı bu bilgilerin çıktısını alın mutlaka. Fakat üzülerek söylüyorum ki herkes kendi bağlantılarını ve bildiklerini paylaşmak konusunda eşit derecede istekli olmayabiliyor. Eğer birinden kötü bir his alırsanız, onu bu siteden tanıyor olsanız bile, silin gitsin.

9 Destekçiler ve onlarla bağlantıya geçme yolları. Karşınıza bazı pürüzler çıkması, parasız kalmanız, soyulmanız, hatta yaralanmanız her zaman mümkün. Böyle bir durumda arayabileceğiniz, size para ve diğer ihtiyaçlarınızı gönderecek insanlar olması gerekiyor. Anne-babanızla, diğer aile üyeleriyle, arkadaşlarınızla, bu sitedeki temaslarınızla, kısacası size para göndermeye ikna olabilecek tüm tanıdıklarınızla ihtiyaç hâlinde bağlantıya geçebilmelisiniz. Bu arada unutmayın, Buzkent'te olmayı ya da oraya giderken yaşadıklarınızı para karşılığı satabilirsiniz. En istediğimiz şey olmasa da ne yazık ki hepimizin düşünmesi gereken bir şey.

10 Bir dost. Güvenin bana, çok ihtiyacınız olacak.

BÖLÜM 15

Ölmek, uzak bir kuyuya çıkmaktır.
–John Dryden

Kilometreler sonra nihayet, yüksekliği ağaçları aşan ve projektörlerle aydınlatılan kapılar önlerinde belirdi. Salgınlardan sonra batıl itikatlarla inşa edilmişti; kutsal suya batırılan Kutsal Meşe'den kütükler, kül ve alıçtan yapılmış ve ardından dünyanın dört bir tarafından kutsal sembollerle bezenmişti. Ve duvarların ötesinde, kimi aydınlatılmış kimi ise sarmaşıkların kalın örtüsüne teslim olmuş yıkık fabrikaların ve kiliselerin çan kulelerinin tepeleri göze çarpıyordu.

Hiç de hapishaneye benzemiyordu. Kapılar antik bir tapınağa ya da büyülü bir ülkeye açılıyor gibi görünüyordu. Tana, Buzkent girişini daha önce haberlerde görmüştü ama helikopterden yapılan çekimlerde şu andaki kadar haşmetli değildi sanki.

Yolla birlikte kıvrıldılar ve güvenlik kulübesini gördüler. Öyle olağanüstü bir hâli yoktu, bilet gişelerini andıran küçük bir binacıktı. Kurşun geçirmez ağır ceketleriyle iki adam kulübenin önünde dikiliyor, bir sigarayı paylaşıyorlardı. Farların ışığı görüş alanlarına girdiğinde başlarını kaldırıp baktılar ama alev makinelerine falan davranmadılar.

"Şuraya park et," dedi Kış, Tana'nın omzuna dokunup. Yüksek çalılara doğru giden yan yolu işaret ediyordu. Diğer arabalar rastgele bırakılmıştı, bazıları kalın bir toz toprak tabakasıyla kaplıydı. Sokak lambasının direğine asılmış, bir köşesi rüzgârda sallanan tabelada "GEÇİCİ PARK YERİ" yazıyordu. Bunun altındaki diğer metal tabelada ise "YASAK BÖLGE, İZİN ALINIZ" ibaresi vardı.

Tana eski bir steyşının yanına park etti, Crown Vic'in kontağını kapattı. Gösterge panosundaki saate bir göz attı. Güneşin doğmasına iki saatten az kalmıştı.

"Ben gidiyorum. Evrak işlerini halledeceğim. Ya da onu teslim etmek için her ne yapılması gerekiyorsa," dedi Tana kapıyı açmak için davranarak. "Kış, sen de benimle gelsen iyi olur. Nöbetçilerle nasıl konuşulacağını biliyorsun."

Kış bezgin bir tavırla Aidan'dan tarafa baktı, Aidan göz kırptı.

"Al," dedi Tana. Onların sessiz çekişmesini görmezden gelip anahtarları Gece'ye uzattı. "Eğer bir terslik olursa şafak sökmeden önce buradan basıp gidin."

"Ah, hayır," dedi Gavriel zincirlerden tek elini kurtarıp diğer elindeki zincirleri çözerken. "Eğer bir terslik olursa ben tam göbeğinde olacağım."

"Güneşin doğmasına az kaldı," diye hatırlattı Tana. "Ve şu zincirlerle uğraşmayı da kes. İçeri girene kadar o zincirlerin üzerinde olması lazım. Seni yakalamışız gibi görünmesi gerekiyor, unuttun mu? Bu senin planındı."

Gavriel kafasını iki yana salladı. "Beni alıkoyuyorsun ama eğer kavrulacaksam korlarımı faydalı bir amaç için kullanmama izin vereceksin."

O çılgın yarım gülümsemesi ve lal rengi gözlerindeki çakan pırıltılar eğer bir göstergeyse söylediklerinde çok ciddiydi. Bela arıyordu. Ama neden Tana'nın onun bir şeyler yapmasına izin verebileceğini ya da onu durdurabileceğini düşündüğü bir muammaydı.

Gece, Tana'nın elini tutup sıktı. "Görevlilerden sakın başka bir halt kabul etme, tamam mı? Nişanı al. Ne olursa olsun nişan çok değerli. Buzkent'e birer kahraman gibi gireceğiz, biliyorsun değil mi? İnsanlar aylarca internette bizi konuşacak."

"Dikkatli ol," dedi Kış, kız kardeşine. Başıyla Aidan'ı işaret etti. Aidan karşılığında gözlerini kocaman açıp masum masum baktı. Ardından Kış kafasını bu kez vampire doğru eğdi. Gavriel, Shakespeare gibi konuşan ve kan açlığı çeken bir vampir her ne düşünürse onu düşünerek karanlığa dalıp gitmişti.

"Ah, olmaz," dedi Gece neşeyle. "Dikkati evde bıraktık. *Normal* kelimesi ile birlikte."

Tana ikizlerin didişmesini daha fazla dinlemeden arabadan indi, derin bir soluk aldı. Böylesine ıssız bir yerde olup da duvarların ardından gelen belli belirsiz yemek kokularını ve uzaktaki hoparlörlerden yayılan müziğin mırıltısını duymak çok

tuhaftı. Sadece yemek kokusu da değildi. Odun ateşi dumanı ve yanık plastik ile birlikte ilk anda tanımakta zorlansa da az sonra çürük et olduğunu anladığı başka kokular da burnuna doluyordu. Bu koku ona çiftlik evinin oturma odasında, etrafında arkadaşlarının cesetleriyle oturduğu dakikaları hatırlattı.

"Kış," dedi. "Hadi artık."

Uzun bir an boyunca Kış kıpırdamadı, söylenmeyen şeylerden oluşan bir tartışmaya devam edercesine kız kardeşine bakmaya devam etti. Gece dudağındaki hızmalardan biriyle oynuyor, gergin bir tavırla onu çevirip duruyordu. Derken Kış içini çekti ve arabadan inip kapıyı arkasından kapattı.

"Ne kadar çabuk geri dönersek burada o kadar az şey olur," dedi Tana onu yatıştırmaya çalışarak. Ama Tana da gergindi.

"Gerçekten bizimle Buzkent'e gelecek misin?" diye sordu Kış yürümeye başladıklarında.

"Evet, galiba." Derin bir nefes daha aldı. Onunla birlikte seyahat etmekle aldıkları riski ikizlerden saklamak haksızlıktı. "Ben de virüs kaptım. Sanırım. Yani muhtemelen. Emin olmak için birkaç saate daha ihtiyacım var."

Kış ona hayretle baktı. "Muhtemelen?"

"Bu iyi bir şey değil," dedi Tana. "İyi bir şeymiş gibi davranma."

Kış gümüş tabakasından bir başka siyah sigara çıkarıp ağızlığına yerleştirdi ve yaktı. "İster misin?" diye sordu. "Bitkisel."

Tana başını iki yana salladı. Ellerinin nasıl titrediğini kimsenin görmesini istemiyordu.

Nöbetçiler onların yaklaşmasını izliyordu. Bir tanesi tüfek boyutunda ve şeklindeki alev makinesine yaslanmış, siga-

ra içiyordu. Diğeri silahını doğrudan Tana'ya çevirmişti. İki adamın da bıkkın bir hâli vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu nöbetçilerden biri.

"Iıı," dedi Tana. "Eh. Bir vampiri teslim etmek ve ödülü almak için ne yapmamız gerektiğini öğrenmek istiyorduk. Kontrol noktasından sizi aramışlardı..."

Adam sigarasını beton zemine atıp üstüne bastı. "Demek yanınızda bir vampir var, çocuklar?" Diğer nöbetçiyle aralarında manidar bir bakışma oldu.

"Belki," dedi Kış uzun ağızlığının bir ucundan uzun bir nefes çekip.

Diğer nöbetçi de silahını indirdi, tıpkı arkadaşı gibi silaha yaslandı. Ardından başını yana eğip onları inceledi. "Tamam. Yani yolun karşısındaki arabanıza gidersem..."

"Bize nasıl yapıldığını söyleyin sadece," dedi Tana. "İçeri gireceğiz. Hepimiz. Ve bir nişan istiyoruz."

"Demek öyle?" dedi diğer nöbetçi. "Demek bir grup çocuk karantina bölgesine girip manyaklarla ve kenelerle yaşamak istiyor? Kafanızı bir yere mi çarptınız? Derdiniz ne, anneciğiniz sizi anlamıyor mu?"

"İçeride iyi karşılanmayacağımızı söylüyorsunuz." Kış ağızlığının ucuna vurup küllerin dökülmesini sağladı, ardından en aşağılayıcı alaycı gülümsemesiyle nöbetçilere baktı. "Görünüşe göre buradaki karşılama daha da kötü."

Adamlar güldü.

"Ofis şu tarafta," dedi adamlardan biri, kapının diğer yanındaki idari binaları göstererek. Gösterdiği taş binanın tek bir penceresi ve uyduruk bir kapısı vardı. "Madem kendinizi

öldürtmek istiyorsunuz, siz bilirsiniz. Ama önce formları doldurmanız gerekiyor. Ve eğer gerçekten bir vampir yakaladıysanız, eh, tebrikler. Kırmızı kontakt lens takmış bir çocuk olmasın da." Tekrar güldüler. Belli ki Tana'yla Kış'ı hiç de tehdit olarak görmüyorlardı.

"Teşekkürler, vaaay, gerçekten çok yardımcı oldunuz," dedi Tana alaycı bir tonla, sonra döndü ve gösterdikleri binaya doğru yürüdü.

Duvarın ötesinden, insandan çok hayvan sesini andıran bir haykırış yükseldi. Tana baştan aşağı titredi, Kış telaşla arabaya doğru bakıp ardından rahat bir nefes aldı.

Birkaç saniye sonra çığlık kesilmişti. Kış adımlarını yavaşlattı. "Neden senin her söylediğini yapıyor? O vampir?"

"Gavriel mi?" Tana omuz silkti. "Bilmem."

"Ama bir sebebi olmalı." İzmaritini duvarda söndürdü.

"Onu bulduğumda zincirlenmişti. Diğer vampirler... Aidan onların, bilmem ne dikeninin onun peşinde olduğunu söylediklerini duymuş. Rusya'da bir şehir. Kafam şu an kazan gibi, adı aklıma gelmiyor. Gerçi onu biliyorsundur. Hani Paris'te şu gazeteciyi öldürmüştü. Gavriel'in başı onunla beladaymış."

"Istra Dikeni'nin bir düşmanı, ha?" dedi Kış yüzünde tuhaf bir ifadeyle. "Sana böyle mi söyledi?"

"O evde bana çok yardım etti," dedi Tana. Nedeninin bilmiyordu ama kendini savunmaya geçmek zorunda hissetmişti. Kış'la kız kardeşi bu kadar çok vampir olmak istediklerine göre vampirleri seviyor olmaları gerekmez miydi? Neden Kış sanki onlardan birini serbest bırakmak yapılabilecek en ap-

talca şeymiş gibi davranıyordu? "Hâlâ da bize yardım ediyor farkındaysan."

"İyi de niye?" diye sordu Kış. "Sen üstüne alınma. Sadece anlamıyorum, tek söylediğim bu. Her iddiasına varım, çok uzun zamandır vampir. Hatta dünya Soğuk olmadan önceki zamanlardan beridir. O eski vampirler insanlardan nefret eder. Özellikle de Gece ve benim gibi insanlardan. Son on yılda vampire dönüşmüş ya da dönüşmek isteyenlerden. Fakat işte burada. Kendi isteğiyle onu zincirlememize izin veriyor, kendi isteğiyle Buzkent'e hapsolmaya razı oluyor... Tüm bunlar hiç mantıklı değil."

Aklımın başımda olduğu her bir saniye için mücadele vermem gerekiyordu, demişti Gavriel yolda. Ve daha sonra Tana o mücadeleye bizzat tanıklık etmişti; kaybolmuş gibi göründüğü saniyeler ve ölümcül olduğu saniyeler arasında. "Bilmiyorum," dedi. "Ama Buzkent'e gelmeyi kendisi istedi. Bunu bizim için yapmıyor."

Kış bir an bu bilgiyi sindirircesine durdu, ardından ofisin kapısını açtı. Kapının üstündeki çan çaldı. Kış kapıyı açık tuttu, Tana onu geçip içeri girdi.

Bir yandan da Gavriel'in Kış'a söylediği bir şey kafasında yankılanıyordu. *Beni tanıyorsun. Otoparkta yüzüme ışık vurduğundan beri beni tanıyorsun.*

Gavriel kimdi ki Kış onu tanıyor olsundu? Tana bir an Kış'ın ona kötü bir oyun oynadığı hissiyle panikledi ama ne tür bir oyun oynuyor olabileceğini çözemedi. Tavandaki floresanlar odayı sert, kör edici bir ışıkla aydınlatıyordu. Tana ışığa alışmak için gözlerini kırpıştırdı. Ucuz laminant tezgâhın

üstüne öbek öbek, farklı renklerde formlar yığılmıştı. Kirli iplere, iplerden bile daha kirli bir bantla iliştirilmiş iki kalem tezgâhın iki yanından sarkıyordu. Tezgâhın arkasında dört metal masa vardı. Sadece biri doluydu. Soyut gelinciklerle süslü parlak bir elbise giymiş olan iriyarı kadın sanki dizleri ağrıyormuş gibi yavaşça ayağa kalktı. Kır saçlarını devasa bir topuzla arkada toplamıştı.

Tana'yla Kış'a uzun bir bakış attıktan sonra onlara doğru yürüdü. "Ne istiyorsunuz, çocuklar? Saat sabahın dördü. Sizin yataklarınızda olmanız gerekmiyor mu?"

"Getirdiğimiz vampir için ödül talep etmeye geldik," diye geveledi Tana. Buzkent'e giriş işlemlerinin tıpkı Motorlu Taşıtlar Dairesi'ndeki gibi yürümesine hazırlıklı değildi.

Kadının kaşları havaya kalktı. "Nesiniz siz, bebek vampir avcıları mı?"

Tana içini çekti. "İçeri girmek için gereken formlara ihtiyacımız var ve vampirin karşılığında nişan almak istiyoruz."

"Sicil iptal mi?" Kadın başını iki yana sallamaya başladı. Tekrar konuştuğunda sesi yorgundu. "Saçmalamayın, çocuklar. Buzkent'e girmek istemezsiniz. Vampir için para ödülünü alın ve gününüzü gün edin. Tek bir nişan her ikinizi birden dışarı çıkaramaz zaten."

Tana saate baktı. "Aslında dört kişiyiz. Vampir hariç. Lütfen artık formları alabilir miyiz? Ne yaptığımızı biliyoruz."

Kadın iç geçirdi.

"Buraya gelen herkes kendi ölümüne koşmak için amma da acele ediyor. Tamam, bir dakika. İki gece önce de bir kadınla üç çocuğu geldi. Buna inanabiliyor musunuz? Neyse,

o yüzden formlar şurada bir yerde olacaktı. Ama önce noter mührümü bulmam gerekiyor."

Kadın masasında bir şeyler aranırken Kış odada dolandı, ilan üstüne ilan yapıştırılmış olan panonun önünde durdu. Çoğu, ünlü ve tehlikeli vampirlere konan büyük ödüllerin ilanlarıydı. Birkaçı da, çocuğunu nişanla geri almak için vampir avcısı arayan anne babalar tarafından asılmıştı. İçlerinden biri, nişana karşılık makul bir fiyat istemeleri için vampir avcılarına resmen yalvarıyordu. Bazıları nakit para dışında ödüller vaat ediyordu: Ev, araba, antika nişan yüzükleri... Hatta bir tanesi açık çek vermişti: SAHİP OLDUĞUMUZ HER ŞEY, NE İSTERSENİZ.

"Birkaç yıl kadar evvel Matilda'nın yayınladığı videoları izlemiş miydin?" diye sordu Kış aniden. Saçları bozulmuş, sürmesi hafiften bir gözünün altına akmıştı. Farkında olmadan gözünü ovuşturmuş olmalıydı. Tana başını iki yana salladı.

"Matilda diye bir vampir vardı. Buzkent'te. Bir kıza yanlışlıkla virüs bulaştırmıştı. Kız kendi istemiş gerçi. Neyse, Matilda yine de onu virüsten kurtarmaya karar vermiş. O korkunç on iki buçuk haftanın tamamını filme almıştı. Ve arada sırada kameranın önüne geçip vampir olmanın nasıl bir şey olduğunu anlattığı sahneler olağanüstüydü. Öldürdüğü insanlardan, kanın tadından, görme duyusunun nasıl farklı olduğundan, kendisinin nasıl farklı olduğundan bahsediyordu. Vampire dönüşmenin Ebedi Balo'da ya da Buzkentlerden yapılan yayınlarda göründüğü gibi bir şey olmadığı konusunda herkesi uyarmak istediğini söylüyordu. Göz kamaştırıcı, özel bir yanı olmadığını anlatıyordu."

Tana, Kış konuşurken onun yüzünü inceledi. "Ama sen yine de vampir olmak istiyorsun? Yani siz ikiniz bu yüzden içeri girmek istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet." Kış'ın sesi kendinden emindi ama gözleri başka bir hikâye anlatıyordu. Gözlerinde korku vardı. Bataklıkta giderek daha derine gömülen ve çırpınmanın durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacağını bilen bir adamın korkusu. "Kafan karıştı, değil mi? Matilda bir şekilde bunu benim için gerçek kıldı. Göz kamaştırıcı ya da özel değildi, o zaman belki ben de buna sahip olabilirdim. Aynı şeyi buraya gelen bütün özentilerin istediğini biliyorum. Pek çoğu amacına ulaşamadan ölecek. Kan için kullanılacak ya da belki dönüştürülecekler ama yeni yaşamlarında eskisinden daha iyi olmadıklarını fark edecekler."

Tana susuyordu.

"Bizim sonumuzun da onlar gibi olacağını düşünüyorsun ama öyle olmayacak."

"Ben bir şey düşünmüyorum," dedi Tana.

Kış canı sıkılmış gibi içini çektiyse de anlatmaya devam etti: "Gece bunu benden önce takıntı hâline getirdi. Ölümsüzlük, karanlık ihsan... On iki yaşındayken odasının duvarlarını görmeliydin. Duvarlar ölümsüzlük üzerine şiirlerle kaplıydı ve her tarafta hayvan dişleri, tabut şeklinde şekerler falan vardı. Dolabının üstüne Edgar Allan Poe'nun kitabından kopardığı ve kendi kanını serpiştirdiği sayfalar asmıştı. Ama sosyal paylaşım sitelerine girip Buzkent'e kaçmak isteyen diğer çocuklarla ilk tanışan ben oldum. Bir süre sonra Gece kendi sitemizi kurmamızı istedi. Böylece daha gerçek şeylerden bahsedebilecektik. Derken öyle bir an geldi ki ya

artık çenemizi kapayıp oturacaktık ya da harekete geçecektik. Yani ne yaptığımızı gayet iyi biliyoruz. Sen eğer..." Aniden sustu, panodan bir ilanı çekip aldı.

"O ne?" diye sordu Tana.

Kadın başını sallayıp kendi kendine bir şeyler mırıldanarak yaklaştı, tezgâhın üstüne farklı renklerde birkaç form bıraktı. "Bu öyle komiklik olsun diye yapılacak bir şey değil. Ya da biri sizi üzdü diye. Ya da genç ve aptalsınız diye. Bunun geri dönüşü yok."

"Uyarı için teşekkürler," dedi Tana soğukça ve formları aldı.

"Aslında yanınızda vampir falan da yok, değil mi? Bakın, bu işin şakası olmaz. Formlarda yanlış beyanda bulunmak ciddi bir suçtur. Bu formları doldurduktan sonra gerçek bir vampir teslim etmek zorundasınız. Eğer ölüyse de korunmuş hâldeki kalbini getireceksiniz."

"Ah, bizim vampir gayet sağlıklı," dedi Kış kapıya doğru bir bakış atıp. "Aslında, ben neden gidip herkesi getirmiyorum? Sen formları doldurmaya başla, Tana."

"Tamam," dedi Tana şaşırarak.

Kış gitmeden önce, panodan koparıp avucunda buruşturduğu kâğıdı Tana'nın eline sıkıştırdı.

"Bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum," diye fısıldadı. "Aklıma gelmişti ama... Yemin ederim emin değildim."

Tana kır saçlı kadının formlarla ilgili anlattıklarını dinlemeye çalıştı, kadının söylediği yere geçip fotoğraf çektirdi ve işaretli yerleri tek tek imzaladı ama konsantre olmakta zorlanıyordu. Zırt pırt elindeki ilana bakıp duruyordu. Üzerindeki resmin değişmesini umuyordu âdeta.

İlanda, Istra Dikeni'ni ölü ya da diri yakalayana yetmiş beş bin dolar vaat ediliyordu. Ama Tana'yı şaşırtan paranın miktarı değildi. İlandaki fotoğraftı.

Elindeki ilan orijinal fotoğrafın kim bilir kaçıncı kopyası olmasına rağmen Tana onu görür görmez tanımıştı. Paris'te eski bir sokakta, siyah saçlarını kısmen saklayan melon şapka ve beyaz yakasına taktığı papyonla, on dokuzuncu yüzyıl sonunda çekilen fotoğraftaki kişi Gavriel'di. Geniş ağzında alaycı bir gülümseme ve kor gibi yanan gözlerle fotoğraftan ona bakıyordu. İşin aslı, her an elindeki bastonu çenesine geçirecekmiş gibi fotoğrafçıya bakıyordu.

Ne komik bir hata. Tana'nın ilk düşüncesi bu oldu. Gerçek Diken, Gavriel'in peşindeydi. Sırf onu yakalamak için Paris'in altındaki kafesinden çıkmıştı. Derken kâğıda bakarken başka bir şey hatırladı. Aidan kapının ardındaki vampirlerin Gavriel'i Diken'le tehdit ettiklerini söylediğinde Gavriel "Hayır, pek sayılmaz," demişti. Aidan'ı düzeltmeye çalışıyordu ama Tana o sırada buna dikkat etmemişti.

Hayır, pek sayılmaz.

Istra Dikeni, deli vampir. Tana onun o karlı videosunu hatırladı. Videoyu izlemişti ama başını geriye atmış, yüzü kanlarla kaplı vampirin yüz hatlarını hafızası kaydetmemişti. Tek gördüğü bir canavardı. Kahkahalarla gülen, sonu gelmez kahkahalarla gülen bir canavar.

Kuduz bir köpek. Kuduz bir köpek.

Gavriel.

BÖLÜM 16

Ölüm, derler ki, bizi
tüm yükümlülüklerden muaf kılar.
–Michel Eyquem de Montaigne

Tana'nın tüm Noelleri birbirinden beterdi. Annesinin annesiyle babası gelir, Tana'ya sarılır ve Pearl'e sarılır ve annelerinin onların ne kadar büyüdüğünü veya ne kadar güzel olduğunu görememesinin çok üzücü olduğunu söylerlerdi. Diğer büyükannesiyle büyükbabası -babasının annesiyle babası- evin durumu ve kızların buruşuk elbiseleri hakkında iğneleyici laflar ederlerdi. Bezelyelerin çok pişmiş olmasına ya da rostonun yanmasına iç geçirirlerdi. Tana onların gece geç saatlerde babasıyla konuştuklarını; kızlarının iyiliği için, onların daha düzgün bir hayata sahip olması için, Tana'nın olanları unutmasına yardımcı olmak için tekrar evlenmesi gerektiğini söylediklerini duyardı.

Babaları Pittsburgh'da büyümüştü. Geri kalan iki çelik fabrikasından birinde ağabeyleri ve babasıyla birlikte çalışabilmesi için bir yerlerden sahte kimlik edinmişti. İki yıllık yüksekokula gidebilmek için gerçekten çok çalışması gerekmişti ama sonunda işletme bölümüne girmişti. Oradan da Philadelphia'daki devlet üniversitesine kabul edilmiş, masraflarını karşılamak için bir hastanede hademe olarak çalışmaya başlamıştı.

Tana'nın annesiyle 4 Temmuz kutlamalarındaki havai fişek gösterisinden sonra tanışmışlardı. Annesi, sanat okulundaki diğer arkadaşlarının sadece ayaklarını soktuğu süs havuzunda yüzüyordu. Babasının, aldığı derslerden birindeki bir tabloda gördüğü su perilerine benziyordu. Babası bir aptal gibi sırıtarak kıyafetleriyle havuza girmiş ve ona bunu söylemişti. Birkaç ay sonra evlendiler.

Babası annesini hayatta her şeyden çok severdi. Annesi çılgındı, enerjiyle doluydu, o kadar ki bazen bu enerjinin onu derin bir depresyona sürüklediği de olurdu. Ama diğer zamanlarda gerçekten çok eğlenceliydi. Babası hayatının merkezine koyduğu annesini kaybettiğinde dünyadaki kendi yerini de kaybetti. Tana'yla Pearl'ün büyükannesiyle büyükbabası ne derse desin, evlenmeye niyeti yoktu. Bazen birileriyle çıkardı ama hiçbiri uzun sürmezdi. Eve döner, kendini eski yatak odalarına kapatırdı. Yatak odasına Tana'nın annesi öldüğünden beri hiç dokunulmamıştı. Babası bir süre sonra odadan çıkar, annesi öldüğünden beri uyuduğu çalışma odasındaki kanepesine dönerdi. Noeller üzücü olmaya devam ederdi.

Tana'nın babası bedeli ne olursa olsun doğru şeyi yapmaya inanan bir adamdı. Çok çalışmak, mümkün olduğunca dürüst olmak, yapılması gerekeni yapmak. Doğru olan bu olduğu için doğru olanı yapmak. Ve bir dakika durup düşünen herkes için doğrunun apaçık ortada olduğuna inanırdı.

Karısı bir vampir tarafından ısırılıp da ateşlendiğinde ve teni soğumaya başladığında ve yetkililere teslim etmemesi için ona yalvardığında, babası ne yapması gerektiğini biliyordu. Hükûmetin billboard'larda ve televizyondaki kamu spotlarında karantina konusunda yaptığı uyarılara kulak asmadı. Zenginler özel hastanelere gizlice para verip sevdiklerini özel odalarda kilitli tutturuyordu. Ve onun yapacağı şeyi yapan, bodrumlarının kapısını güçlendirip kalın zincirlerle orayı geçici bir hücreye çeviren işçiler olduğunu da biliyordu.

Babasının bakış açısına göre, karısı Soğuk kaptığında onu hücreye kapatmak yapılacak en doğru şeydi. O da öyle yaptı.

Büyük kızının kan kaybından ölmesini engellemek de yapılacak en doğru şeydi. Onu kurtarması için virüs kapan karısını öldürmesi gerekiyordu. Ve küreği karısının gırtlağına geçirdi.

Bir an bile duraksamadı. Tereddüt etmedi. Bunu yapmaktan nefret etti ama doğru şeyi yaptı. Bu korkunç bir şey de olsa. Şimdi sadece geçmişte yaşıyor, market alışverişi yapmayı ya da hazır yemekleri ısıttıktan sonra fırını kapamayı unutacak kadar kendi acısına gömülmüş hâlde, şiddetli bir fırtınanın ortasında kalmış gibi hayat yolunda düşe kalka ilerliyor da olsa.

Babası da Tana gibi rüyalarında kendine başka bir gerçeklik kurmuş muydu acaba? Isırılanın kendisi olduğu ve çok

sevdiği vampir karısıyla hâlâ beraber olduğu rüyalar görüyor muydu? Rüyalarında onunla birlikte caddelerde avlanıyor, ay ışığında süs havuzlarında yüzüyorlar mıydı?

Büyürken Tana babasıyla pek ortak noktaları olmadığını düşünmüştü. Tana doğru şeyin ne olduğundan hiçbir zaman kesin emin olmazdı. Ama şimdi onu düşünmeden edemiyordu. Eğer iş o noktaya gelir, bıçak kemiğe dayanırsa ve Tana ne yapması gerektiğini bilirse acaba babası gibi davranır ve doğru olanı yapacak kadar güçlü olabilir miydi?

BÖLÜM 17

Ölüme bu kadar yaklaşırsan
bir öpücük alırsın.
-Debra Winger

Kış, Gavriel ile geri geldi. Zincire vurulmuş, ayağını sürüyerek yürüyebilen Gavriel düşmesin diye iki yanında Aidan ve Gece ona destek oluyor, Kış ise tüm eşyalarını oluşturan eski valizle çöp torbalarını taşıyordu.

Nöbetçiler alev makinelerini üzerlerine doğrultarak grubu küçük ofise soktu. İçerinin aydınlığında Tana nöbetçilerden birinin -çenesi çiçekbozuğu olanın- diğerinden daha iri olduğunu gördü. Diğeri bıyık bırakıyordu herhâlde; açık sarı tüyler hafiften belirginleşmeye başlamıştı. Artık ikisi de gülmüyordu. Gözlerini dört açmış, tetikte duruyorlardı ve burada bir hareket yaşanmayalı haftalar, gerçek bir vampirle karşılaşalı ise aylar olmuş gibi şaşkın görünüyorlardı.

Gavriel'in başı öne eğikti, saçları gözlerinin üstüne düşmüştü ama Tana'yı görünce başını kaldırdı ve çok iyi vakit geçiriyormuş gibi gülümsedi. Tana onu tekrar inceledi. Göğsünde gerilen siyah tişörte, belinden düşen siyah kotuna, kırmızı gözlerindeki sabit ifadeye baktı. Kıyafetlerin ona ait olmadığını fark etti birden. Giydikleri üstüne tam olmuyordu çünkü başkasının kıyafetleriydi. Muhtemelen birinden çalınmıştı. Muhtemelen ölü birinden. Hiçbiri onun değildi.

Tana'nın kalbi sıkıştı. Şimdi kendi çantasının dibinde duran, kopçası kırık gerdanlığı, para tomarını ve yeni botları hatırladı. O kafesten kaçtığından beri Gavriel kaç insan öldürmüştü?

Istra Dikeni, diye hatırlattı zihni. *O Istra Dikeni.*

Çok! Çok fazla insan öldürmüştü. Çok fazla.

Gece de gülümsüyordu. Bir partiye gidiyorlarmış gibi Aidan'ın koluna girdi, mavi saçlarını şöyle bir savurdu. Kış dilinin ucundaki kelimeleri yutmaya çalışırcasına dudaklarını kısıp Tana'ya baktı.

Masanın ardındaki kır saçlı kadın, boyun askı ipinin ucundaki manyetik kartı bluzunun üstüne çıkardı. "Ben onları bekleme odasına götüreyim."

"Vampir için kim ödül talep ediyor?" diye sordu çiçekbozuğu nöbetçi.

"Sanırım ben," dedi Tana sınıfta söz almak istiyormuş gibi elini yarım kaldırarak. Vampirin gerçek adını verip para ödülünü alsa ne olacağını düşündü bir an. Bu çok paraydı. Kız kardeşinin yüksekokul masrafını karşılamaya yeterdi. Hatta Istra Dikeni'ni yakaladığı için paranın yanında nişanı da verir-

lerdi belki. Sonra da kendi televizyon şovunu yapardı herhâlde: *Ergen Ödül Avcısı.* Bu fikre gülmemek için kendini zor tuttu.

"Kızı altı numaraya götür," dedi diğer nöbetçi, kır saçlı memura.

"Siz nereye..." diye başladı Tana.

"Sorun yok," dedi Gavriel dudaklarında gergin bir gülümsemeyle kapı koluna uzanırken. "Sürprizleri severim." Gözlerini yumdu. Uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşerken kollarını iki yana açıp gerdi, gevşek sarılmış zincirler gürültülü bir şangırtıyla ayaklarının dibine dökülürken kasları ışıkların altında belirginleşti. Kavgaya hazırlanıyor gibiydi ve Tana onu ilk kez bu kadar huzurlu görüyordu.

Eh, birilerinin tutuklusu gibi davranması buraya kadardı.

Tana onun adını verirse olacak olan buydu herhâlde: Oyuna geldiğini anlayacak ve Tana da dahil herkesi öldürecekti. Gerçi kederle omuz silkip ihaneti kabullenebilirdi de.

Tana her ikisini de istemiyordu.

Çocukken sık sık, uzun zamandır hayatta olan bir vampirle tanışmanın nasıl olacağını merak ederdi. Bir sürü hayat tecrübesi ve Fransız Devrimi hakkında bir sürü tuhaf hikâyesi olan, gerçekten çok yaşlı biriyle tanışmak gibi olacağını hayal etmişti. Oysa Gavriel'le vakit geçirince, öldüğü günden bu yana geçen günlerde onun yaş almadığını, daha ziyade insanlıktan uzaklaştığını düşünür olmuştu. Öldüğünde olduğu yaştan daha yaşlı görünmüyordu, yine de tamamen farklıydı.

"Bu taraftan," dedi nöbetçi titrek bir sesle ve alev makinesinin arkasıyla vampiri dürttü. Tana nefesini tuttu ama

Gavriel söyleneni yaptı, nöbetçilerle birlikte kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Tana başka bir yöne götürüldü, ardından asansörle yukarı çıktı. Kadın onu küçük, kirli zeminli bir odaya soktu. Tana odadaki eski ahşap banka oturdu ve yarım saat kadar yalnız başına bekledi. Pauline'i arayıp uyandırmayı, ona gerçeği anlatmayı düşündü ama telefonu çekmiyordu. Nihayet yeni bir nöbetçi geldi. Adam yorgun görünüyordu, gecenin bu vaktinde yatağından zorla kaldırılmış gibi gözleri kanlanmıştı. Nikotin ve gargara kokuyordu. Seyrelmiş saçlarını kafasındaki kel bölgenin üstüne taramıştı ve saçları hâlâ nemli olduğuna göre muhtemelen hızlı bir duş almıştı.

"Evet," dedi Tana'nın yanına otururken. Kulağının arkasında bir kalem, elinde bir dosya vardı. "Bir vampir saldırısı oldu. Tam bir katliam. Kuzeyde. Çok sayıda genç öldürüldü. Bununla ilgili bir şey biliyor musun?"

"Oradaydım." Adam bunu zaten biliyor olmalıydı çünkü yüz ifadesi değişmedi. Vampirlerin pencereden Lance'lerin çiftlik evine girmesinin üzerinden sadece yirmi dört saat, o vampirlerden birinin dişinin bacağını sıyırmasının üzerinden sadece on saat geçmiş olması Tana'ya inanılmaz geldi. "Yaşadığım için şanslıyım. Aidan da öyle. Aidan virüs kaptı. Yine de ölmediği için şanslı sanırım."

Tana aniden Aidan hakkında konuştuğuna pişman oldu ama nöbetçi bunları zaten biliyormuş gibi başını sallıyordu.

Yine başını salladı. "Ya diğeri?"

Tana cevap vermek için ağzını açtı, derken cebindeki ilanı ve Gavriel'in ilk kontrol noktasında söylediklerini düşündü.

Onlara beni tanıdığınızı söyleyin. Sizin gibi olduğumu. Sizden biri. Partiden. Gavriel göz önünde saklanacaktı. Onlarla gelmesinin, onlara yardım etmesinin sebebi buydu. Böylece Buzkent'e yeni dönüşmüş bir vampir olarak girecekti. Père-Lachaise Mezarlığı'ndaki o ölüm saçan efsane olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordu.

Kanlı yüzüyle çılgın kahkahalar atan görüntüsü Tana'nın gözünün önüne geldi; bunu kendiliğinden, az evvel nöbetçilerin yanındayken ona gülümseyişi takip etti. Gavriel'in eğlence anlayışı bu binadaki herkesi öldürmek olabilirdi ama buraya belli bir amaçla gelmişti. Kimsenin geldiğini bilmemesini şart koşan bir amaçla.

"Gavriel? Özel okuldan bir çocuk. Partide virüs kaptı ve dönüştü. Başka nereye gideceğimizi bilemedik. Ben de ikisini alıp buraya getirdim."

"Teslim olmayı kendileri mi istediler?"

Tana başını salladı. "Kimseye zarar vermek istemiyorlar." Övgüde biraz aşırıya mı kaçmıştı acaba?

"Peki ya Jennifer ve Jack Gan? Sizinle Ölüm Döşeği'nde karşılaştıklarını ve onları arabanıza aldığınızı söylüyorlar."

Tana bu isimlere elinde olmadan gülümsedi. İki isim de öyle... sıradandı ki. Tam da Gece'nin nefret edeceği türden. Bu isimleri bilmek büyük bir sırrı öğrenmek gibiydi.

"Doğru," diye cevap verdi. "İyi insanlara benziyorlardı ve internet üzerinden sağlam bağlantıları var. Eğer onları arabaya alırsak içeride yer bulmamıza yardım etmeyi önerdiler."

"Ve sen de onlarla aynı aptal hatayı yapıyorsun." Nöbetçi kaşlarını çattı. "Kızım, sen şoktasın. Hayatta kaldığın için

vicdan azabı çekiyorsun. Şu anda böyle büyük bir karar vermemelisin. Neden annenle babanı aramıyoruz, gelip seni alsınlar. Buzkent'e girme kararını sonra verirsin. Eğer gerçekten istediğin buysa."

"Ama vampire karşılık nişan alacağım, değil mi?" dedi Tana çenesini kaldırıp. "Yani içeriden asla çıkamayacak değilim ki."

"Arkadaşların öldü. Anlıyorum. Fotoğrafları gördüm. Korkunç şeyler yaşamış olmalısın. Fakat dışarıdaki o şeyler... İnsan olduklarını hatırlıyor olabilirler, insan gibi görünüyor olabilirler ama insan değiller. Artık insan değiller. Oraya karantina diyor olabiliriz ama işin doğrusu hayvanat bahçesi demek daha uygun olurdu. Nişanın olsa bile dışarı çıkabilmek için kan testinden geçmen gerekecek. Virüs taşıyan hiç kimse hiçbir koşulda dışarı çıkamaz. Ne virüs taşıyanlar ne de sülükler. Asla. *Nişanları olsa bile.* Ve içeride o nişanı senden almak için her şeyi yapacak senden daha büyük, daha acımasız bir sürü insan var. Gerçekten çok çaresiz bir sürü insan."

"Biliyorum," dedi Tana.

Adam boğazını temizledi. Üzgün görünüyordu. "Senin yaşında bir kızım var. Bana neden içeri girmek istediğini söyle. Sadece bir tane mantıklı sebep söyle, ben de seni rahat bırakayım."

Bir ihtimal ben de virüs taşıyorum, diye düşündü Tana. Bu kesin adamın çenesini kapatırdı. Ama bu kelimeler ağzından çıktığında adamın bakışlarındaki değişimle yüzleşmek istemiyordu. Çoktan ölmüş gibi bakacaktı ona.

Derin bir nefes aldı. "İçeri girmeyi çok istediğimden değil," dedi Tana. Gerçeğin bir versiyonunu anlatmak, henüz

kendine bile söylemediği dürüst bir cevap vermek için kelimelerini sıraya dizmeye çalıştı. "Hayır, bu doğru değil. Bir parçam istiyor. Annem de ısırılmıştı ve işte buradayım, eğer dönüşseydi annemin geleceği yerde. Merak ediyorum. Görmek istiyorum." Kolundaki yara izini, rengi solmuş pütürlü derisini gösterdi. "Şimdi buradayım ve bana öyle geliyor ki ben zaten uzun zamandır farkında bile olmadan buraya gelmeye çalışıyormuşum."

Ve hepsi doğruydu. Bütün hikâye bu değildi tabii ama Tana adamın onu aksine ikna edemeyeceğini anlamasına bu kadarının yetmesini umuyordu.

"Burada bekle," dedi adam uzun bir an daha ona baktıktan sonra. Ayağa kalktı, dışarı çıkıp kapıyı ardından sertçe kapadı. Acaba geçmesi gereken psikolojik test bu muydu? Birinden duymuştu; içeri girmek için nereye gittiğinizi ve otoritelerin Buzkent'e girmenize neden izin vermesi gerektiğini açıklayacak kadar aklı başında olmanız gerekiyordu. Eskiden bir ehliyet (askıya alınmış da olsa) ya da on altı yaşından büyük olduğunuzu kanıtlayan resmi bir kimlik gösterilmesi şartı vardı, şimdiyse mantıklı birkaç cümle yetiyordu.

Buzkentlere girmeyi her geçen gün biraz daha kolaylaştırıyorlardı ki komşularınız bir güvenlik yanılsamasıyla rahat uyuyabilsin.

Tana küçük odada oturdu, telefonuna baktı ve saatin şafağa yaklaşmasını izledi.

Kapı tekrar açıldığında bu defa gelen ofisteki kır saçlı kadındı.

"Kaçak mal taşıyor musun?" diye sordu kadın. İçeri girdi ve havaalanlarında metal dedektörünü öttürdüğünüzde

güvenlik görevlilerinin yaptığı gibi baştan aşağı yoklayarak Tana'nın üstünü aramaya başladı.

Tana neyin yasak olduğunu bilmiyordu ama yanında fazla bir şey yoktu zaten. Cevap yerine başını iki yana salladı. Birkaç saniye sonra da kadın başıyla onaylayıp geri çekildi, etrafına bant sarılmış bir zarf uzattı.

"İşte nişanın. Bir vampir teslim etme karşılığında ödül olarak dışarı çıkma ayrıcalığı aldığın kayıtlara geçti. Kadın döndü ve Tana'ya onu takip etmesini işaret etti. "Ve sicil iptal işlemi de yapıldı. Tamam?"

"Yani eğer Buzkent'ten çıkmak istersem sadece kapıya gelmem ve nişanı göstermem yeterli olacak, öyle mi?"

Kadın, Tana'ya uzun bir bakış attı. "Asla dışarı çıkamayacaksın, tatlım. Sen bunları düşünme boşuna."

Bu öyle cesaretini kırmıştı ki kısa koridorda yan yana yürürlerken Tana ağzını açıp başka bir şey söyleyemedi. Kadın kapının yanındaki yuvaya manyetik kartını sokup kapıyı açtı. Başka bir koridora açılan kapının ardında Gece, omzunda çöp torbası ve ayaklarının dibinde eski valizle duvara yaslanmış, bekliyordu. Mavi saçları yüzünden geriye doğru itilmiş, kulaklarının dibindeki boya kalıntıları ortaya çıkmıştı. Gözlerinin altı sanki ağlamış gibi hafiften kırmızı ve şişti.

"Şu kapıdan geçeceksiniz," dedi kadın. "Diğer tarafta duvarın ortasında bir kamera var. Sırayla durup kameraya bakın. Retina tarayıcısı."

Söyleneni yaptılar. Kadının kamera dediği, beton duvara takılmış bir lensten ibaretti. Odaya girdiğinde Tana bir ışık çakıncaya dek lense baktı, ardından yürümeye devam etti.

Gece de lense bakıp geçtikten sonra arkalarındaki kapı vınlayarak kapandı ve metalik bir sesle kilitlendi. Hava geçirmez olduğunu tahmin etti Tana. Kapının bu tarafında kol falan yoktu. Ne de manyetik kart yuvası. Tana odaya göz gezdirdi. Çelik kapı kasalarının ortasında, Tana'nın kırılmaz olduğunu tahmin ettiği küçük pencereler vardı. Girişteki ofisin aksine burada güvenlik çok ciddiye alınmıştı. Tana bir an, memurun ona asla dışarı çıkamayacağını söylemesinin sebebini çözdüğünü sandı: Az sonra şu duvarlardan üstlerine yağan oklarla burada ölüvereceklerdi çünkü. Derken uzak duvardaki kapıdan yine tok bir klik sesi duyuldu ve görünmeyen hoparlörlerden kır saçlı memurun sesi geldi.

"Lütfen az evvel kilidini açtığım tam karşıdaki kapıdan çıkın. Karantina bölgesinin içindeki kapsama hücresine gireceksiniz. Dışarı çıktığınızda benim sizi aşağı indirmemi ve kapının kilidini açmamı bekleyin. Bunun ardından kente girmek için üç dakikanız olacak. Bu üç dakika içinde kente kendiniz gönüllü olarak girmezseniz zor kullanılarak sokulacaksınız."

"Takma kafana!" diye bağırdı Gece. "Bu lanet yerden bir an evvel kurtulmaya can atıyoruz."

Tana bu cevaba kıkırdadı ve iki kız bitkin bir hâlde birbirine gülümsedi. Ardından diğer kapıya yürüdüler. Tana açmak için yüklendi ama gerek yoktu. Dokunmasıyla birlikte kapı, Buzkent'in tepesinde asılı duran bir kafese açıldı. Tana bir an şaşkınlıkla öylece kalakaldı. Yavaşça ileri geri sallanan, zincirlerle duvara sabitlendiği üst kısmı hariç her tarafı siyah demir parmaklıklı bir açık hücre vardı karşısında.

Gece onu geçip platforma çıktı, eşyalarını yere bırakıp onların yanına çöktü.

"Hadisene," dedi ardından Tana'ya. "Yükseklik korkun mu var?"

"Artık var." Tana derin bir nefes aldı ve platforma adım attı. Kafes hafifçe sallanınca Gece hemen parmaklıklara tutundu ve gözlerini kocaman açarak ona baktı. Tana kızı umursamadı, aşağı bakmamak için elinden geleni yapmakla meşguldü. En az dört-beş kat yukarıdaydılar ve bulundukları bu kuş kafesimsi şeyden bir sürü binanın çatısı görünüyordu. Bir zamanlar muhtemelen kilise olan bir binanın içinde rengârenk ışıklar yanıp sönüyordu. Düşmüş bir manzara, bir kentin görkemli yıkıntılarının tablosu gibiydi. Tepelerinde gökyüzü çoktan aydınlanmaya başlamıştı. Batıda hâlâ parlak yıldızlar olsa da doğu sabahın ilk ışıklarıyla açık maviydi.

Şafak hızla yaklaşıyordu.

Aşağıda sağda, kapının oraya cesetler düzgün bir sıra hâlinde yığılmıştı. Lekeli çarşaflara sarılmış beş ceset vardı. İki çocuk, naylon branda üstüne yatırılmış altıncı cesedi sıranın sonuna sürüklüyordu. Çocuklardan biri başını kaldırıp onlara baktı ama yüzündeki ifade bu mesafeden anlaşılmıyordu.

Metalin metale çarpma sesiyle kafes aniden aşağı doğru kaymaya başladı. Tana'nın midesi ağzına geldi, Gece ise ufak bir şaşkınlık çığlığı attı. Duvardan uzaklaşırlarken tepeden bir kapı düştü ve paslı bir gıcırtıyla kapandı. Tana bu kafesi hiç bilmiyordu, Buzkent fotoğraflarında böyle bir şeye rastlamamıştı. Başka bir çağa ait bir şey gibiydi.

"Bu delilik," dedi Tana sersemlemiş bir hâlde.

Gece de azıcık korkmuş görünüyordu. "Duvarda doğrudan dışarıya açılan bir kapı olsun istemedikleri için."

Aşağıda caddeler tenhaydı. Yine de sona kalan birkaç kişi onların alçalmasını izlemek için durdu. Tana kendini dünya dışı bir gezegene iniyor gibi hissediyordu ama bu gezegen ne kadar yabancıysa bir o kadar da tanıdıktı. Bu dünyayı haberlerde, internetteki videoların fonunda, cesur gazetecilerin fotoğraflarında görmüştü. Eski binaların yangınlardan geriye kalan isli kalıntılarını, bir zamanlar yan yana mağazaların vitriniyken şimdi çatlamış camları, camı olmayan çerçevelere gerilmiş battaniyeleri, çöp torbalarını o görüntülerden hatırlıyordu. Çan kulelerinin camlarından yansıyan disko ışıklarını, kubbeli büyük binaları inleten müzik seslerini biliyordu.

"Hey," dedi Gece parmağıyla duvarın yan tarafını gösterip. "Bak... Bizimkiler."

Tana zaten yeterince sallanan kafesi biraz daha sallamamak için yavaşça döndü. Aidan, Kış ve Gavriel onlarınkinden biraz daha aşağıda havada kalmış, sarkaç gibi salınan ama daha fazla alçalmayan başka bir kafesteydi. Gavriel ellerini parmaklıklara geçirmiş, yüzünde çarpık bir gülümsemeyle doğudaki turuncu pusa bakıyordu. Gavriel'in yanında Kış dikiliyordu. Aidan ise yerdeydi, parmaklıkların arasından aşağı sarkıttığı ayaklarını sallıyordu.

"Bizimki bozuldu galiba," diye seslendi Aidan onlara.

"Vampirlerle böyle kafa bulduklarını duymuştum," dedi Gece yumuşak bir sesle ve başıyla duvarı işaret etti. "İşkenceyi ellerinden geldiği kadar uzatacaklar."

Loş ışıkta Tana kafesin dış yüzeyindeki yanık izlerini, demire yapışmış kömür tozunu gördü. Sanki parmaklığın çok yakınında bir şey yanıp kül olmuştu.

"Oradan hemen çıkman lazım," diye seslendi vampire. "Bence..."

Gavriel kafesin o tarafını söktü attı.

Öyle ani olmuştu ki Gece'den bir haykırış yükseldi. Bir saniye önce vampir gökyüzüne bakıyordu, bir saniye sonra çıplak elleriyle demir parmaklıkları yerinden çıkarmıştı. Tana şeker gibi eğilip bükülmüş demirden artakalanlara baktı, ardından bakışlarını Gavriel'in yüzüne çevirdi. Bunu yapmasını sağlayan güç her neyse yüzü şu anda o gücün etkisiyle dönüşmüştü. Ağzı açıktı, vampir dişleri görünüyordu. Tana'ya baktığında yüzünden açlık okunuyordu. Tana birden ondan uzak olduğuna sevindi.

Gavriel aşağı atladı, kedi gibi kolayca yere kondu.

Birkaç saniye sonra da Tana'yla Gece'nin bulunduğu kafes yere çarptı; çarpmanın şiddetiyle Tana dizlerinin üzerine düştü. Güçlü bir uğultuyla kapı açıldı, Gece çöp torbasını sürükleyerek kafesten çıktı. Bu arada kardeşi kafeste kalan bir parça zincire tutunarak kendini aşağı bıraktı.

Bir zamanlar muhtemelen kavşak olan ama şimdi ortasındaki adacığı bürüyen otlar ve çalılarla daha ziyade asfalt avlu denebilecek yere doğru yürüdüler.

Aidan beceriksizce peşlerinden atladı, yere kapaklandı. Kalkıp üstünü başını silkeledi, ardından dehşetle duvara baktı. İçinde bulundukları durumun gerçekliği kafasına yeni dank etmişti sanki.

"Çabuk ol," dedi Gece kardeşini yerden kaldırırken. "Hadi. Buradan çıkmamız lazım."

"Nereye gidiyoruz?" diye seslendi Aidan koşarken. Tana'nın eline uzandı, el ele Gece'yle Kış'ın arkasından koştular.

Caddeler uzun zaman önce asfaltlanmıştı ama asfalt şimdi çatlaklarla, derin yarıklarla kaplıydı. Tana her adımına dikkat etmek zorundaydı, yine de elinden geldiğince hızlı koşmaya, Aidan'a ayak uydurmaya çalışıyordu. Dönüp baktığında Gavriel'in hâlâ onlarla olduğunu gördü. Vampirin yüzü şimdi ifadesizdi.

Çok aç olmalı, diye düşündü Tara. *Çok, çok, çok aç.*

Evlerin pencerelerinden; perdelerin, jaluzilerin, kepenklerin ardından izleniyorlardı. Çöp yığınlarının, yaklaştıklarında kaçışan farelerin, bir köpek leşiyle kokmuş bir yemeğin üstünden yağlı bir sis gibi havaya yükselen karasineklerin yanından geçtiler.

Nihayet dar bir sokağa saptılar. Kış'la Gece çöp torbalarıyla valizi sürükleyerek koşmaya devam etti.

Bloğu yarılamışlardı ki Gece öne eğilip ellerini dizlerine koydu, nefesini toparlamaya çalışarak öylece durdu. Önüne dökülen saçları bu loş sokakta siyah görünüyordu. "Nerede olduğumuzu bulmamız lazım," dedi.

"Birazdan şafak sökecek," dedi Tana, Aidan'ın elini bırakıp. O da nefes nefese kalmıştı, duvara yaslandı. Karşı binanın cephesi graffitilerle süslüydü ama karanlık olduğundan ejderha resimlerinin detaylarını tam seçemiyordu.

Gece yere diz çöktü, valizinin fermuarını açtı. "Bana bir dakika verin sadece. Çocukların yüklediği sokak çizimlerinin çıktılarını almıştım. Elimizdeki tek harita bu."

"Böyle olmaması gerekiyordu," dedi Kış kuru bir sesle. Tana çocuğun bunu onlara söylemediğinden emindi. Hatta belki de kimseyle konuşmuyordu.

Gavriel, Tana'nın yanına geldi. Karanlıkta yüzü tam görünmüyordu. Uzun boylu, yakışıklı bir çocuktu, o kadar. Yine ilanı düşündü. Ve onu düşündü; mezarlığın altındaki kafesteki hâlini. O kafeste ne kadar kalmıştı. Yüz sene? İki yüz sene? Zamanın farkında mıydı acaba? O kafes muhtemelen herkesi delirtirdi.

"Gitmeliyim," dedi Gavriel siyah saçlarını geri atıp ona sarhoşların ya da meczupların o katıksız içtenliğiyle bakarak. "Kendine dikkat edeceksin, değil mi? Bu kent aç."

"Gidiyor musun?" diye tekrarladı Tana. Onun ne olduğunu ve neler yapabileceğini bilen biri olarak rahatlaması gerekirdi ama gitmesini istemiyordu. Aidan, Gece ve Kış'la yalnız kalma düşüncesi içini, adını koyamadığı bir sıkıntıyla dolduruyordu. "Şafak sökmek üzere. Ve sen nereye gideceğini bile bilmiyorsun."

Gavriel gülümsedi. Gerçek erkeklerin gerçek kızlara yapacağı gibi hakiki bir gülümsemeydi. "Biri benim için endişelenmeyeli çok uzun zaman olmuştu."

Biraz ötede Gece tabletine bakıyordu. Ekranın ışığı aşağıdan yüzüne vuruyor, bir hayalet hikâyesi anlatmaya başlayacakmış gibi görünmesine sebep oluyordu.

"Bir arkadaşları var..." diye başladı Tana.

"Benim de bir arkadaşım var," dedi Gavriel. "Ve onu öldürmeyi planlıyorum."

"Ah." Kız bir adım geriledi. Gavriel yine kaçıyordu; sebepler farklı olsa da tıpkı daha önce olduğu gibi. Tana, Lance'in

evindeki vampirleri hatırladı. Niyetleri hiç şüphesiz onu Père-Lachaise Mezarlığı'na geri götürmek, şimdi olduğundan daha fazla delirene kadar ona işkence etmekti. Tüm mantığını kaybedene, arada sırada da olsa mantığa tutunamayacak hâle gelene dek. Oradan bir kez kaçmıştı ama bunu tekrar yapabileceği şüpheliydi. Tana elinden geldiğince kararlı bir tonla konuştu: "Seni yakalamalarına izin verme."

Vampir tereddüt etti, belli ki bu sözler onu şaşırtmıştı. Sonra yine gülümsedi, Tana'nın dillendirmediği şeyleri de anladığını gösterircesine başını hafifçe eğip onu selamladı. "Seninle seyahat etmek tüm gecikmelere değen bir zevkti ama artık daha fazla gecikemem."

Gece doğruldu. "Tamam, ne tarafa gitmemiz gerektiğini anladım. Uzak değil." Çöp torbasını tekrar sırtına attı ve ara sokağın aşağısına doğru yürümeye başladı. "Hadi," dedi omzunun üstünden Tana'yla Gavriel'e.

Aidan endişeyle gökyüzüne bir göz atıp onu takip etti. "Yoksa o birazdan..."

"Tana," diye seslendi Kış. "Gidiyoruz."

"Arabada bana ne söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordu Tana, Gavriel'e. "Ölümün sevdikleri ölmez."

"Ben sevdiklerinden değilim." Bunu söylerken yüz ifadesi değişmişti. Parmakları kızın omzunu kavradı. Ona doğru eğildiğinde gözleri bir çift mücevher gibi parladı. "Ama hakkım olmayan son bir şey daha almama izin ver."

Tana vampirin ısıracağını sanıp bir an içgüdüsel olarak büzüldü, derken şaşkınlıkla niyetinin bu olmadığını anladı. Gavriel'in dudakları dudaklarına önce hafifçe dokundu; ona

geri çekilme şansı verir gibiydi. Tana yapmak üzere olduğu korkunç şeyi yok etmek için gözlerini sımsıkı yumdu ve vampiri kendine çekti.

Bunu yapmak istememesi gerekirdi.

Gavriel onu tekrar öptüğünde Tana o soğuk ağza doğru can havliyle nefeslendi. Çok uzun süre nefessiz kalmıştı, ne de olsa Gavriel'in nefes almaya ihtiyacı yoktu. Dili onun diline dolanıyor, keskin dişlerine dokunuyordu. Gavriel dikkat ediyordu ama Tana yine de alt dudağında dişlerin ucunu hissetti. Vampirin serin bedeni Tana'nın alev alev yanmasına sebep oluyordu.

Sonra Gavriel geri çekildi ve kendi dudaklarına dokundu. Yüzünde hafiften şaşkın bir ifade vardı. "Böyle bir şey olduğunu hatırlamıyordum."

Tana'nın tüm vücudu nabız gibi atıyordu, derken tek bir atışta birleşip hızlandı. Etrafındaki her şey bir sisin ardında bulanıklaşmıştı. Gavriel'in de onun hissettiği gibi hissetmesini istiyordu: Yasak bir şey yapıyormuş gibi. Ona hoşuna giden ve *aslında* sahip olmaması gereken, yanlış gibi hissettiren, yine de istediği bir şey vermek istiyordu.

"Beni tekrar öp," diye fısıldadı. Uzandı, parmaklarını vampirin saçlarının arasından geçirdi. Ne yaptığının farkında bile olmadan ona sokuldu.

Gavriel çaresizce tekrar eğildi.

Tana kendi dilini ısırdı. Öyle sert ısırdı ki acı sinir uçlarına ulaştı ve zevke yakın bir hisse dönüştü. Dudakları tekrar birleştiğinde Tana'nın ağzında kan vardı.

Gavriel kanın tadıyla inledi, kırmızı gözleri şaşkınlıkla, neredeyse korkuyla büyüdü. Kollarından tutup Tana'nın vü-

cudunu tuğla duvara yasladı. Biraz önce dikkatli davranmıştı ama şimdi kızın ağzını yalarken dikkatli değildi. Ve Tana bundan ne kadar korkuyorsa aldığı zevk de o kadar büyüktü. Gavriel bu kez onu vahşice, tüm yırtıcılığıyla öpüyordu. Dudakları birbirine öyle bir şevkle saldırıyordu ki sonradan kesin moraracaktı. Dilindeki acı Tana'ya artık uzak bir zonklama gibi geliyordu. Parmakları Gavriel'in sırtındaki kaslara gömüldü. Vücutları öylesine yakındı ki Gavriel onun nefesindeki en ufak aksamayı, her bir titrek kalp atışını duyuyor olmalıydı. Ve Tana az evvel ondan nasıl korktuysa şimdi kendinden daha fazla korkuyordu.

Gavriel geri çekildi, dudakları kırmızıydı. Elinin tersiyle ağzını sildi, Tana'nın kanıyla eli lekelendi. Uzun bir an boyunca dehşete benzer bir ifadeyle, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktıktan sonra konuştu: "Sen şafaktan bile tehlikelisin."

Tana daha cevap veremeden vampir çoktan sabahın uzayan gölgelerine karışmış, gitmişti.

BÖLÜM 18

Öldüğümde tamamen tükenmiş olmak istiyorum.
–George Bernard Shaw

Gavriel gençken Rusya, Altın Çağ'ın sonlarına yaklaşıyordu. Devrim yakındı ama aristokratlar öyle değilmiş gibi davranmaya devam ediyor, süslü salonlarında su gibi şampanya içip mükemmel aksanlı bir Fransızcayla sohbet ediyorlardı. Zamanın kitapları tam da bundan; soyluların şuursuz intiharından, yaşadıkları gönüllü çürümeden ve romantik melankoliden beslenmekteydi.

Yirmi yaşındayken Gavriel (o zamanlar adı Gavriil'di) büyükbabasının şehvetli ağzını ve pırıltılı gözlerini miras almıştı ama bu mirasın hakkını vereceğe benzemiyordu. Gavriel ortanca çocuktu. Küçük kız kardeşi Katya imparatorlukta mücevher gibi parlıyordu, ağabeyi Aleksander ise borç içinde

yüzüyordu. Aleksander alkolikti, kumarbazdı ve kadın düşkünüydü. Her biri başlı başına pahalı alışkanlıklardı, bir araya geldiklerinde ise aileyi iflasın eşiğine getirmişti.

Vikont olan babaları öleli üç yıl olmuştu ki annesi Gavriel'i bir köşeye çekti ve ağabeyiyle konuşması, onu sefahat harcamalarında daha mantıklı olmaya ikna etmesi için yalvardı. Fakat artık unvana ve unvanla birlikte gelen topraklara sahip olan Aleksander'ı en ufak bir kısıtlamaya razı etmek mümkün değildi.

"Sen iyi olan erkek kardeşsin," dedi Aleksander. "Bir ailede bunlardan bir tane olması gerekiyor, sence de öyle değil mi? İki tane yakışıksız kaçar."

"İstersen senin yerine geçebilirim, Sasha," dedi Gavriel. "Sorumsuzluk aslında küçük erkek kardeşe düşer."

Aleksander onu asla dinlemeyecekti. Ve işin aslı Gavriel bu konuyu uzun uzadıya tartışamayacak kadar kendi derdiyle meşguldü. Âşık olduğu kızın adı Roza'ydı, bir arkadaşının kardeşiydi. Ela gözleri, bal rengi saçları vardı. İlk karşılaşmalarında kızın gözleri utangaç bir şekilde ondan tarafa kaydığında, dudaklarındaki o yarım gülümseme Gavriel'in nefesini kesmişti.

Daha sonra neler konuştuklarını tam olarak hatırlayamıyordu; tek bildiği, kızı etkilemek için ümitsizce çırpındığıydı. İnanılmaz ama bunu başarmıştı da. Kız, Gavriel'in ona kur yapmasına izin verdi. Roza'nın fabrika sahibi olan babası, Gavriel'in unvanının ve bağlantılarının, yetersiz maddi durumunu telafi etmeye yeteceğini düşünüyor gibiydi.

Gavriel hayatında ilk kez aşka düşmüştü. Bu hisle sarhoştu. Roza'ya uzun mektuplar yazıyor, gözlerini tarif etmek için

utanmazca Tyutçev'den satırlar araklıyordu. Safir yüzüğü kıza vermek için annesine diller döktü, aksi takdirde o da satılacaktı nasılsa. Kıyafetlerine de aşırı özen göstermeye başlamıştı aniden. Artık yıpranmış yakalar ya da paltosunun sökük dikişleri gibi ayrıntılar gözünden kaçmıyordu.

Bu ilişki uzadıkça Aleksander'ın daha az hoşuna gider oldu. "Bir tüccarın kızıyla kendini aptal konumuna düşürüyorsun," dedi. Gavriel öfkeyle masadan kalktı. "Onunla para için evlenmek tamam da bu gösterilerinle kıza gerekenden fazla onur bahşediyorsun."

Aleksander'ı harekete geçiren belki de bu oldu. Sorumlu, dikkatli, sıkıcı erkek kardeşini geri istiyordu. Ya da belki Gavriel eğer kendini rezil ettiğini göremiyorsa, ağabeyi olarak onu iyice rezil edip bunu görmesini sağlamayı düşünmüştü.

Sebep her neyse, Aleksander bir şekilde Roza'yı kandırmayı ve baştan çıkarmayı başardı. İpek döşemeli kanepede otururlarken Roza durumu ağlayarak Gavriel'e açıkladı, kızmaması için ona yalvardı. Ağabeyiyle birbirlerine âşık olmak istememişlerdi ama olmuştu işte.

Gavriel hiç kıpırdamadan oturuyordu. İçinde öyle şiddetli fırtınalar kopuyordu ki eğer hareket ederse salondaki tüm mobilyaları parçalamaktan, camları kırmaktan, ta ki salondan geriye bir yıkıntıdan başka bir şey kalmayıncaya dek durmamaktan korkuyordu.

Bunun yerine başını geriye attı ve güldü. Uzun, zalim bir kahkahaydı, Roza'nın tanıdığı çocukla hiç alakası yoktu. Gavriel'in derinlerinde, dokunmamaya daima çok dikkat ettiği korlar canlanmış, alev almıştı.

"Sen bir aptalsın," dedi kıza ve Roza'nın salondan çıkmasını izledi. Roza odadan çıkmadan önce asıl ihanet eden oymuş gibi bakmıştı ona.

Şimdi ağabeyime koşacak, diye düşündü Gavriel. Bir süre daha öylece oturup duvara baktı, kendini sakinleştirmeye çalıştı. Nihayet evden çıkma niyetiyle ayağa kalktı. Kapıya yürürken kütüphanenin önünden geçmesi gerekiyordu. Kütüphanede Roza yere çökmüştü, etekleri kabarık bir yığın hâlinde etrafına yayılmıştı, elleri yüzündeydi. Alek tepesinde dikilmiş ona bağırıyor, sadakatsiz olduğunu kanıtlayan bir kadınla asla evlenmeyeceğini haykırıyordu. Kız onu yanlış anlamıştı, ona hiçbir vaatte bulunmamıştı. Erkek kardeşinin kendine nasıl bir eş seçtiğini anlamak istemişti sadece. Aleksander'ın kızın romantik düşlerini yıkmaktan aldığı keyiften daha korkunç bir şey olamazdı. Kızın hayatını mahvetmişti ve bununla gurur duyduğu belliydi.

Gavriel, Roza'nın kütüphaneden çıkmasını bekledi. Kızcağız nihayet hıçkırıklarla sarsılarak odadan çıktığında, içeri girip ağabeyini düelloya davet etti. Konuşurken sesi titriyordu. Aleksander ona, karşısında diş göstermeye çalışan bir köpek yavrusu varmış gibi baktı.

Ardından Alek sürahinin yanına yürüdü, kendine bir içki doldurdu. "Saçmalama."

Gavriel ağabeyinin elinden kadehi aldığı gibi yere çalıp parçaladı. Sonra Aleksander'a doğru bir adım attı, tüm gücüyle yanağına bir tokat patlattı. Tenin tene değmesinin sesi en az ikiye bölünen bir dalın sesi kadar keskindi.

Bir an Alek geriye doğru sendeledi.

Ardından teslimiyetle ellerini kaldırıp Gavriel'le ertesi sabah şafaktan bir saat önce kendi arazilerinde buluşmayı kabul etti. Kızaran yanağına suratında bir gülümsemeyle dokunurken öyle korkmuş falan görünmüyordu. Daha önce on üç kez düello yapmış ve bir çizik bile almadan atlatmıştı. Çok iyi bir nişancıydı. Gavriel ise Aleksander'ın düello şahidiydi ama çimlerde dikilip silahların hazır olduğundan emin olmak dışında pek bir şey yapmamıştı.

Hizmetkârlardan biri duymuş ve vikontese söylemiş olmalıydı ki o gece annesi Gavriel'in odasına geldi ve bunu yapmaması için yalvardı. Gavriel reddettiğinde ise Aleksander'a gideceğini ve yaptığı korkunç hata için özür dilemeye onu ikna edeceğini söyledi.

"Onu affetmeyeceğim," dedi Gavriel. "Ve hâlâ Roza'yla evlenmek istiyorum, anlıyor musun?"

"Roza?" diye tekrarladı annesi titrek bir sesle. "Bunu yapamazsın."

"Roza'yı artık sevmesem bile, benim vermek istemediğim bir şeyi benden alamayacağını ağabeyime kanıtlamak için onunla evlenirim. Bunu sırf ağabeyimi rahatsız etmek için yaparım. Dahası Roza'yı seviyorum."

Annesi ellerini çaresizlik içinde ovuşturarak odadan çıktı.

Aleksander ertesi sabah düellonun yapılacağı yere geldiğinde güneş çoktan yükselmiş, gökyüzünü turuncuya boyamıştı. Aleksander sarhoştu, iki arkadaşı onu zor ayakta tutuyordu.

Gavriel yalnızdı, karda bir aşağı bir yukarı yürüyerek onları beklemişti. Paltosunun omuzlarında taze kar taneleri birikmişti.

"Ganya!" diye bağırdı Aleksander neşeyle. Küçük kardeşini görmekten daha büyük bir mutluluk düşünemiyormuş gibi bir hâli vardı. "Çok bekledin mi?"

Gavriel başını iki yana salladı. "Çok sayılmaz."

"Bunu yapamazsınız," dedi Vladimir adındaki çocuk. Bir kolunu Aleksander'ın omzuna atmış, onun ağırlığı altında sendeliyordu.

"Cehenneme gidin," dedi Aleksander onu tutan çocuklardan kurtulup. Silahını çekti ve silahı sallayarak Gavriel'e yaklaştı. "Küçük erkek kardeşim onurunu korumak istiyor. Bırakalım yapsın. Ben onu ödleğin teki sanıyordum. Hadi, Ganya. Ateş et. Ne bekliyorsun?"

"Sasha ayakta zor duruyor," diye seslendi Vladimir. "Aptallık etmeyin."

Bunu bile benden çalmak tam da Aleksander'a göre bir hareket, diye düşündü Gavriel. *Düelloya bir tür şaka gibi davranmak, bana bir tür şaka gibi davranmak...* Gavriel'in önünde iki seçenek kalmıştı sadece: Ya yere yıkılmak üzere olan bir adama ateş edecekti ya da sözünden caymanın utancına katlanmak zorunda kalacaktı. Ve sonrasında Aleksander ona gülecekti. *O kadar da sarhoş değildim,* diyecekti. *Hem öyleysem bile ne olmuş? Eğer muhallebi çocuğu olmasaydın o zaman kesinlikle...*

Gavriel silahını kaldırdı ve ağabeyini kalbinden vurdu.

Uzun bir an boyunca sadece elindeki silahın sıcaklığı ve Aleksander'ın yerlere saçılmış yakutlar gibi karı lekeleyen kanı vardı. Kimse konuşmadı. Ardından Gavriel silahını fırlattı ve eve doğru yürümeye başladı.

Kendini en az kar kadar buz kesmiş hissediyordu.

Akşama doğru Roza, Aleksander'ın ölüm haberini aldı. Üzüntüden deliye dönerek kendini buzlu nehre attı ve boğuldu. Gavriel'in annesi zaten bir oğlunu kaybetmişti, diğerini de kaybetmek istemiyordu. Rus otoritelerin onu tutuklamasını engellemek için geriye kalan mücevherleri oğluna verip onu Paris'e yolladı.

Paris'te Gavriel şehvetli ağzının ve tutkulu gözlerinin hakkını verdi. Damarlarında taşıdığı kanın sunduklarını sonuna kadar değerlendirdi. Eğer ağabeyi kötüyse o daha kötü olmaya yeminliydi. Ağabeyinin şarabı kesmedi, absent içti. Ayaklarındaki çizmelere kadar kumar masasında kaybetti. Ve eğer ağabeyi zamparaysa Gavriel en adi, en rezil tekliflere bile, ne kadar mide bulandırıcı, ne kadar aşağılayıcı olursa olsun asla hayır dememeyi kendine ilke edindi.

Lucien'le işte böyle tanıştı.

BÖLÜM 19

Soğuk dudaklarımdan bir öpücük
almaya can atıyorsun.
Ama benim nefesim taptaze kokuyor.
Eğer soğuk dudaklarımdan bir öpücük alırsan,
fazla zamanın olmaz.
– The Child Ballads 78: The Unquiet Grave

Kaşlarını kaldırmış, alaycı bir gülümsemenin ortasında öylece kalakalmış hâlde Aidan sokağın aşağısından Tana'yı izliyordu. Gece telefonuna bakıp ekranda bir şeylere dokunurken burnundan güldü. Kış ise onun hemen yanında sabırsız bir hâlde surat asıyordu. Rüzgâr Gece'yle Kış'ın saçlarına dokunup masmavi gökyüzünde bir çift mavi alev gibi saçlarını havalandırdı.

"Eh, bu gerçekten enteresandı," dedi Kış ekşi bir sesle.

Tana eliyle yüzünü ovuşturdu, kafası öyle allak bullaktı ki aklından geçenleri kendi bile anlayacak durumda değildi. Tek bildiği utandığıydı. Yüzü yanıyor, ne yaptığını hatırlatırcasına dili acıyordu. "Beklemişsiniz."

Aidan ona doğru bir adım atarken yüzündeki gülümseme silindi. "Hey, sen iyi misin? Canını mı yaktı yoksa?"

Tana bu tepki üzerine yüzünde gerçekten de tuhaf bir ifade olduğunu anladı.

Gece, Aidan'ın saçmaladığını düşündüğünü gösterecek şekilde gözlerini devirdi. "Her iddiasına varım evdeyken akıllı uslu bir kızdın," dedi Tana'ya. "Hayatın boyunca uslu bir kızdın. Ta ki nihayet bulaşmak istediğin bir belayla karşılaşana kadar."

"Onu hiç tanımadığın belli," diye tersledi Aidan kızı. Ardından Tana'ya döndü. "Seni ısırdı mı?"

Tana başını iki yana salladı. Olanları düşündükçe kendini daha da aptal hissediyordu. Belki çoktan virüs kapmış olabilirdi ama bunu kesinleştirmesi için Gavriel'i kışkırtmasına gerek yoktu. Üstelik ne kadar aç ve kim bilir ne kadar deli olduğu düşünülürse, Gavriel onu duvara yaslayıp boğazını parçalamadığı, kanını son damlasına kadar içmediği için şanslıydı. Tam da Gece'yi yapmakla suçladığı şeyi yapmış, ateşle oynamıştı.

Akıllı kız. Ateşle oynuyorsun çünkü yanmak istiyorsun.

Bu düşünceyle birlikte üzerine ağır bir yorgunluk çöktü. Buzkent'e girmeyi nihayet başarmışlardı ve şimdi Tana'nın tek istediği şuradaki çöplerin arasına uzanmak, ağırlaşan gözlerini yummak ve her şeyi yok saymaktı. Kendisinin ve

Aidan'ın dönüşeceği şeyden dünyayı korumak için elinden geleni yapmaya çalışmıştı ve artık bunu başardığına göre kendi çaresizliğine gömülebilirdi.

Virüs kapmayı o istememişti.

Kendi kanının tadını ya da dilini yeterince sertçe emerse o tadın ağzında yeniden nasıl tazeleneceğini düşünmek istemiyordu.

Kolundaki yara izini ovuşturdu ve dişlerini birinin tenine geçirmenin nasıl bir his olduğunu, annesinin onun kolunu parçalamasına sebep olan şeyin ne olduğunu düşündü. Bileğini bilinçsizce ağzına götürmekten kendini son anda alıkoydu.

Kış içini çekti, onu kolundan tutup yolun aşağısına çevirdi. "Seni ısırmadığına emin misin? Tuhaf davranıyorsun."

"Ben *iyiyim*. Sadece, ben hiç düşünmemiştim, şeyi, ıı, biliyorsun," dedi sonunda. Çatlak beton kaldırımda Kış'ın yanında yürürken hafiften suçlu bir ifadeyle gülümsedi. "Bu tür şeyleri *sevebilecekleri* bile aklıma gelmezdi."

Kış'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Sanki sen de sev..."

"Tamam, tamam." Tana ellerini havaya kaldırıp onun lafını kesti, ağzından dökülecek kelimeleri engelledi. İlk benzin istasyonunda Gavriel arabanın yolcu koltuğuna geçtiğinde onun Aidan'ın kanıyla lekelenmiş dudaklarına nasıl baktığını hatırlamıştı. O zaman onu öpmeyi düşünmüştü, evet. Ama insanların baskı altındayken kurduğu saçma sapan fantezilerden biriydi. Hastalıklı ama zararsız. Nasılsa Gavriel bunu asla bilmeyecekti.

"İçeriden yapılan yayınları izlemedin mi?" diye sordu Kış daha yumuşak bir sesle. "Vampirler onları sıkılmaktan alıkoyan her şeyi sever. Aklına gelebilecek her şeyi ama her şeyi!"

Tana bu konuşmadan sıyrılmak için yine başını iki yana sallayınca bu hareket vücudunu saran bir ürpertiye dönüştü.

"Bak, muhabbetkuşlarının fotoğrafını çektim," diye cıvıldadı Gece telefonunu ona doğru tutarak. Fotoğraflar net değildi, birbirine eğilmiş iki koyu gölgeden ibaretti. Elmacıkkemikleri ve Gavriel'in Tana'nın saçlarındaki parmakları bir parça görünüyordu sadece. Tepelerindeki pencereden yansıyan ışık Gece'nin kamerasının ışığını bozmuştu muhtemelen.

"Onu silersin herhâlde," dedi Tana utanarak telefona uzanırken. "Bir şey belli olmuyor zaten."

"Ah, hayır, hiç de bile!" diye güldü Gece, Tana'nın önünde dans ederek. Yaptığı şakaya aldığı tepkiden memnundu belli ki. "Siz vedalaşmakla meşgulken ben de bize bu yakınlarda bir yer buldum. Arkadaşım Rufus şu ismi değiştirilen sokaklardan birinde yaşıyor. Pelinotu Sokak."

Tana başını salladı, gülümsemeye çalıştı. İhtiyacı olan şey uykuydu. Evet. Şöyle uzun bir uyku.

"Önden buyur o zaman," dedi Aidan. Teni tuhaf bir şekilde parlıyordu ve çok solgun görünüyordu. Sanki damarlarındaki kan soğuyordu, vücut sıcaklığı pek yakında sadece başkalarından çalınabilecek bir şey olacaktı.

Kaldırıma birkaç araba park edilmişti. Bir tanesinin arka koltuğunda bir kadın battaniyeye sarınmış, çöp torbalarının arasında yatıyordu. Yaşıyor muydu? Tana battaniyenin inip

kalktığını göremedi. Bir başka araba ise alev alev yanıyor, gökyüzüne siyah dumanlar yükseliyordu.

Birbirine destek olarak yürüyen iki kızın yanından geçtiler. Kızlar bir partiden dönüyordu belli ki. Birinin saçlarının arasında yeşil simler parlıyordu, diğeri ise yırtılmış dore bir elbiseden artakalanları giymişti. Ayakları çıplaktı, ayakkabılarını kaybetmişlerdi herhâlde. İkisinin de bacakları morluklar ve iğne izleriyle kaplıydı, izler eteklerinin altında gözden kayboluyordu. Ve yalpalaya yalpalaya yürürken her ikisinin de yüzünde benzer bir sersem tatmin ifadesi vardı.

Birkaç blok ötede biri çığlık atmaya başladı. Bir saniye sonra bu çığlığa bir çığlık daha katıldı, sonra bir çığlık daha. Birbirinden ayrı üç ses ayrı ayrı yükselip alçalırken cehennemden çıkma bir melodi oluşturuyordu. Çıplak ayaklı kızlar durup sesin geldiği tarafa baktı, sonra alçak sesle konuşarak yollarına devam ettiler.

Gece alt dudağını ısırdı, ağzındaki gümüş hızmayı emerek başını iki yana salladı.

"Hadi," dedi Tana hiç düşünmeden ve çöp içindeki sokağa sapıp seslerin geldiği tarafa yöneldi. *Benim sorunum bu işte,* diye düşündü yürürken. *Bela gördüm mü balıklama üzerine atlıyorum.*

"Emin misin?" diye sordu Kış. Yine de onu takip etti.

Birkaç blok sonra bir kavşağa ulaştılar. Geniş alanın kenarlarında insanlar toplanmıştı, bazılarının elinde beyaz çiçekler vardı. Üç vampir -bir erkek, bir kadın ve bir çocuk- kavşağın tam ortasında, çalışmayan trafik lambasının altında diz çökmüştü, güneş ışınları onları kavururken gökyüzüne

doğru haykırıyorlardı. Saçları tutuştu. Etleri, eski bir ahşap evin boyası gibi kararıp dökülmeye başladı. Alttan çıkan şey, sanki kastan ve bağdokudan değil de közden yapılmışlar gibi kırmızıydı. Saniyeler içinde çığlıkları daha da yükseldi ve sonra hafifleyip söndü. Kalabalıktan iki kişi biraz yaklaştı ve tam o sırada kadın vampir yukarı doğru ani bir hareket yaptı. Tana vampir dişlerinin parıltısını gördü. Derken kadın siyah bir kül ve duman hâlinde yeniden yığıldı. Kalabalık korkuyla irkildi, birkaç kişi geri kaçtı.

"Buranın neresi olduğunu biliyorum," dedi Kış nefesinin altından. "İntihar Meydanı."

Tana bir an onu doğru duyduğundan emin olamadı. Yaşadığı dehşetle sersemlemişti.

"YouTube'da güneşte yanan vampir videosu izlemişsindir mutlaka. O videoların çoğu burada çekiliyor işte." Parmağıyla bir pencerenin dışına monte edilmiş kamerayı işaret etti. Ardından başını kalabalığa doğru salladı. "İnsanlar onların ölümünü izlemeye geliyor. Aynı şey her sabah yaşanıyor. Buraya virüs kapmaya ya da gidici vampirin onlara para, bilgi falan vermesi umuduyla geliyorlar. Bazen nihai ölümden önce vampirler çok cömert oluyormuş diye duydum. Diğer zamanlardaysa sırf hınçlarını almak için kalabalıktan üç-beş kişiyi öldürüyorlarmış."

"Ama neden ölmek istiyorlar ki?" diye sordu Tana.

Gece can çekişen vampirlere baktı, bariz bir aşağılamayla dudak büktü. "Çoğu zaten en baştan Soğuk olmak istemeyenler. Kan içmeyi ya da Buzkent'te sıkışıp kalmayı kendilerine yediremiyorlar. Pek çoğu da dönüştükleri ilk zaman-

larda yaptıkları şeylerle baş edemiyor. Eh, herkes buna layık değil."

Eh, herkes canavar değil, diye düşündü Tana. Bu aslında ona kendini daha iyi hissettirmeliydi. Ne de olsa vampirlerin acıma, korku ya da pişmanlık hissetmeyen, insanlıktan çıkmış yaratıklar olmadığına dair bir başka kanıttı. Oysa ona sadece, bazen doğru seçenek diye bir şey olmadığını hatırlattı.

"Ya da acayip sıkılıyorlar," dedi Kış. "Yaşlılar bu yüzden ölüyormuş. Nihayetinde öyle bir hâle geliyorlarmış ki beslenmeyi bile umursamıyor ve açlıktan ölüyorlarmış."

Gece ona düşmanca bir bakış atınca Kış sustu. Gece duruşunu dikleştirdi. Erkek kardeşine rolünü hatırlatmak ister gibiydi. Korumaları gereken bir imajları vardı sonuçta: Onlar herkese tepeden bakan iki güzel yaratıktı ve birbirlerinden başka hiçbir şeye ihtiyaçları yoktu, hiç düşünmeden birbirlerinin gölgesine sığınırlardı. Ve Kış'ın, günün birinde vampir olsalar bile yine de mutlu olmayabileceklerini dile getirmesi, Tana'nın gördüğü kadarıyla Gece'nin hiç hoşuna gitmemişti.

"Lucien Moreau'ya bunu şahsen sorarsın," dedi Gece, kardeşine zaten bilmesi gereken bir şeyi hatırlatırcasına. "Onun partilerinden birine gireceğiz mutlaka."

Aidan yer değiştirip binalardan birinin gölgesine sığındı. Güneşten rahatsız olmuştu galiba. Tana onun kendini onlardan biri gibi hayal etmeye çalışıp çalışmadığını merak etti. Kendine bununla baş edebilecek miyim diye mi soruyordu? Ya da buna layık olup olmadığını?

"Peki neden bu şekilde ölüyorlar?" diye sordu Tana alçak sesle. Kendiyle konuşuyordu, bir cevap beklemiyordu aslında.

Vampirlerden ikisi artık kıpırdamıyordu ama küçük kız (şimdi küçük bir kız şeklinde bir kül yığınından ibaretti) arada bir hareket ediyor, spazmlarla kasılıyor, ondan geriye kalanların un ufak olup yere dökülmesine sebep oluyordu. İnsanlar ellerindeki beyaz çiçekleri atmaya başladı. Özellikle küçük kıza çiçek yağdırıyorlardı.

"Gelenek?" diye omuz silkti Kış gösteriye arkasını dönerek. Bu olanlarla ilgilenmiyormuş ayağına yatmaya çalışıyordu ama solgun ve her an kusacak gibi görünüyordu. Vampirlerin gözünün önünde canlı canlı yanışını izlemek internette bir video izlemeye benzemiyordu. Meydanda yankılanan çığlıkları duymak farklıydı. Her nefeste yanık et ve saç kokusu alınca her şey farklıydı.

"En azından artık haritada tam nerede olduğumuzu biliyoruz," dedi Gece. Kızın yüzünde Tana'nın daha önce görmediği bir ışık vardı. Bir tür nur gibi bir şey. Sanki tanıştıklarından beri ilk kez kendini duruma hâkim, her şeyden yüzde yüz emin hissediyordu. "Rufus'un evini bulmamız kolay olacak."

Tana, Aidan'ın koluna girdi, parmaklarını ne kadar soğuk olduğunu umursamadan onunkilere kenetledi. Aidan'ın gözleri kalabalığın arasından birine takılıyor, onu biraz izliyor, derken başka birini incelemeye geçiyordu. Ceylanlar arasında sürüden ayrılıp korumasız kalan ceylanı araştıran bir çitayı andırıyordu.

Başı çeken ve doğru sokağı arayan Gece'yle Kış'ın peşinde, günün ilk ışıklarının altında birkaç blok daha yürüdüler. Sokaklardan bazılarının sıradan isimleri vardı, diğerlerine ise binaların ön yüzüne çiziktirilmiş ya da eski tabelanın üstü-

ne yapıştırılmış yeni isimler verilmişti: Ejderha Yolu, Kasap Bulvarı, Sonsuz Çıkmazda Saçma Saltanat... Daha acayip olan evlerin isimleri ise iyice kafa karıştırıcıydı. Bir kısmının üstünde rastgele rakamlar vardı, bazıları çivi yazısıyla yazılmıştı, hatta alfabeden manasız harflerin arka arkaya sıralandığı isimler bile vardı. Bazı bina isimleri de çöp adam çizimleri ve matematik formüllerinin karışımından oluşuyordu.

Geçtikleri bölge genel olarak sıra evlerden ve birkaç tuğla sanayi binasından oluşuyordu. Vitraylı camları kırılmış ve kapısına neon yeşili sprey boyayla "PUŞT" yazılmış garip bir kilise gördüler. Sokaklar sessizdi ama arada bir Tana pencerelerin ardından izlendiği fikrine kapılıyordu. Kahverengi bir çayırın yanından geçtiler, kurumuş çalıların arasında bir ceset vardı galiba. Çürük ve şarap karışımının o iğrenç kokusu Tana'nın geride kalmasına sebep oldu ve Aidan yürümeye kalkışınca onun koluna -sertçe- asıldı.

"Açlık çok korkunç," dedi Aidan. "Mideme pençelerini geçiriyor. Bir süreliğine iyiydim ama bunun pek uzun süreceğini sanmıyorum."

Tana başını salladı. O da daha ne kadar iyi olacağından emin değildi.

Tekrar yürümeye başladıklarında Tana çatılardan birinden koyu renk saçlı bir çocuğun onları izlediğini fark etti. Üstü çıplaktı ve esmer kolları neredeyse tamamen renkli dövmelerle kaplıydı. Albino bir karga koluna tünemiş, beyaz kafasını ve kemik rengi gagasını bir yana yatırmıştı. Sokaktan bile karganın pembe gözlerindeki pırıltı görülebiliyordu.

"Hey," dedi Kış. "Şurası. Ev bu."

Tana o tarafa döndü ve Gece'nin çöp torbasını sokağın kenarına bırakıp basamaklara yürüdüğünü gördü. Üç katlı bir binaydı, üçüncü katta çürük görünen bir balkonu vardı. Bina koyu griye boyanmıştı ama soyulup dökülen yerlerin altından açık mavi eski boya ortaya çıkmıştı. Ön taraftaki küçük bahçede biten tek tük ot da kurumuştu.

Tana sokağın diğer tarafındaki çatıya tekrar göz attı ama çocukla karga gitmişti.

"Geleceğimizi biliyorlar mıydı?" diye sordu Tana basamaklarda tereddüt ederek. "Benimle Aidan'ın? Biz aslında pek... güvenli sayılmayız."

Gece gözlerini kısıp Tana'ya baktı, ardından kapıyı vurdu. "Bu sorun olmaz," dedi omzunun üzerinden.

Derken kapı gıcırdayarak aralandı. Zincir takılı olduğundan tamamen açılmamıştı. Gece bir şey söyledi. Kapı kapandı, zincirin çıkarılma sesi geldi ve bu defa ardına dek açıldı.

Eşikte korsanları ya da prensleri andıran bir çocuk duruyordu. Kafasının yarısı tıraş edilmişti. Kat kat deri ve dökümlü pamuklular giymişti, her bir parmağında bir yüzük vardı ve boynundan gümüş ve kemik kolyeler üst üste sarkıyordu. Yüzüklü elini sallayarak onları içeri buyur etti.

Tana diğerlerinin ardından, belli ki çok uzun zamandır bakımsızlıktan muzdarip olan eve girdi. Tavanda rutubet lekeleri vardı, mumların titrek ışığı kirli duvarlarda tuhaf gölgeler oluşturuyordu. Bal rengi saçlı, neredeyse teniyle aynı renkte açık pembe vintage elbiseli, uzun boylu bir kız, dolgu malzemesi bir tarafından taşmış olan klasik kanepede oturuyordu. Yanındaki havı dökülmüş divanda koyu renk tenli, saçları

parlak kırmızı renge boyanmış ve bir çubukla toplanmış, siyah kot ve kamuflaj ceketi giyen bir kız vardı. Odaya öyle ağır bir ot ve içki kokusu hâkimdi ki Tana'nın burnu yandı. Duvarlardan birinin önüne, karton kutuların yanına konserveler dizilmişti. Tana durduğu yerden üstlerini okuyabiliyordu: Şeftali reçeli, bezelye ve havuç, salamura et.

"Bu Rufus, hani size bahsettiğim arkadaşım," dedi Gece. Kafası yarı tıraşlı çocuğun omzuna dokunurken resmen keyifften dört köşeydi. Çocuk da ona gülümsedi.

"Hoş geldiniz, millet," dedi Rufus. "Rahatınıza bakın."

Gece kanepeye yürüdü ve kötü kraliçeler gibi kuruldu. Bir bacağını yanındaki uzun boylu kızın dizine atıp ayağının ucuyla diğer kızı işaret etti. "Bu Christobel ve bu da Zara. Zara ve Christobel, Tana ve Aidan'la tanışın."

Aidan kızlara sırıttıysa da kapıya yakın durmaya devam etti.

Kış geri kalan eşyalarını getirmek için dışarı çıkmıştı. Gece'nin çöp torbasını sürükleyerek getirip pat diye yere bıraktı, ardından valizi torbaların yanına koydu.

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler," dedi Tana yorgun bir sesle.

"Burası sizin eviniz mi?" diye sordu Aidan. Çok yavaşça merdivenlere yürüdü ve basamaklara oturdu, ellerini yumruk yaptı.

"Artık bizim," dedi Christobel. "Terk edilmiş bir sürü yer var. Tek yapman gereken birini seçip içeri girmek."

"Bill Story komşumuz," dedi Zara öne eğilerek. "Kent karantinaya alındığından beri içeriden yayın yapıyor."

"Ne zamandır onunla tanışmak istiyordum," dedi Gece hülyalı hülyalı. "Korkusuz muhabir."

Tana bile William T. Willingham'ı duymuştu. Çizgi roman yazarıyken karantina duvarlarının arasında sıkışıp kalmış, bunun üzerine kurguyu bir kenara bırakıp kendine akılda kalıcı bir takma isim seçmiş ve içeride gerçekten neler olup bittiğiyle ilgili belgesel tarzında haberler yapmaya başlamıştı. Edebiyat çevrelerinden arkadaşları onu kurtarmayı denemişti aslında. Ama adam onların arka arkaya gönderdiği iki nişanı da başkalarına vermiş, o insanların bunu daha çok hak ettiğini ve başka türlü buradan asla çıkamayacaklarını söylemişti.

Bazıları alayla, onun daha önce hiç bu kadar ünlü olmadığını, bu yüzden de bedeli ne olursa olsun Buzkent'in sütünü sağmaya devam edeceğini söylüyordu. Onlara kalırsa bir otobiyografi peşindeydi. Hayranlarına göre ise hayat beklenmedik bir şekilde yön değiştirdiğinde sıradan insanların ne kadar cesur olabileceğinin en mükemmel örneğiydi. Tana bir defasında adamın kendi görüntülerine de rastlamıştı: Gerçekten sıradan görünüşlü, gözlüklü bir tipti.

Şanslı mıyım yoksa tüm bunları gördüğüm için çok mu şanssızım, karar veremiyorum, demişti adam.

Tana çantasındaki nişanı düşündü ve buradan çıkmak için tek şansından vazgeçebileceğini hayal bile edemedi. Sebep ne olursa olsun. Rufus, Christobel ve Zara ne kadar zamandır Buzkent'teydi acaba? Ne kadar zamandır gizlice boş evlere giriyor, maceralarını internette yayınlıyor ve geleceği hiç düşünmeden yaşıyorlardı? Tana, acaba her şeye rağmen kalmak

istemenize sebep olacak bir şey mi var bu kentte diye merak etmeden edemedi.

Tabii pek çok insanın dışarı çıkmak gibi bir şansı olmadığı düşünülürse, kalmak isteyip istememelerinin aslında bir anlamı yoktu.

Şu anda büyük olasılıkla drama kampındaki yatağında derin uykuda olan Pauline aklına geldi.

Olanları öğrenmiş miydi acaba? Eninde sonunda evden birileri arayıp ona anlatacaktı. Ya da internete girecek ve fotoğrafları görecek, haberleri okuyacaktı. Ve Tana'nın onu katliamdan sonra aradığını fark edecekti. Onu aradığını ve yalan söylediğini. Önceki gün yaşanan her şey aniden tüm ağırlığıyla Tana'nın omuzlarına çöktü.

Kış odayı geçip Gece'nin yanında yere oturdu, başını kardeşinin dizine yasladı. Punk-rock heykelcikleri gibi görünüyorlardı.

"İkiniz de tam düşündüğüm gibisiniz," dedi Rufus onları beğeniyle süzerek. "Tıpkı videolarınızdaki gibi. Hiç korkmadınız değil mi? Bu cehennemin ortasında bile?"

Gece düşünüyormuş gibi bir hava takındı, ardından başını iki yana salladı. "Uzun bir yolculuktan sonra nihayet kendimi evime gelmiş gibi hissediyorum."

Herkes kıkırdadı ama Tana onların kızdan etkilendiğini görebiliyordu.

Christobel, Tana'ya dönüp yanındaki boş yeri işaret etti. "Çok yorgun görünüyorsun. Gelip otursana. Burada güvendesin."

Tana divanın köşesine ilişti. Divan toz kokuyordu ve bu koku tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Sahafları, rafları karıştı-

rıp komik kapaklı macera romanları aradığı zamanları hatırlatıyordu. Nefesini verdi ve başını geriye atıp tavandaki avizeye baktı. Kırmızı ve siyaha boyanmıştı, yer yer alttaki orijinal pirinç görünüyordu. Aniden bunu onların yaptığı kafasına dank etti. Ve bir şekilde başardıkları. Buzkent'te yaşıyorlardı, hâlâ insanlardı ve uyuyacak bir yerleri bile vardı.

Zara kanepeden kalktı. "Açlıktan ölüyor olmalısınız. Yiyecek öyle fazla bir şeyimiz yok ama olanı getireyim."

"Hazır kalkmışken içki de getirsene," dedi Rufus.

"Kalk kendin al," dedi kız ona ve yürüdü gitti. Rufus kızın arkasından Tana'nın anlayamadığı bir şey söyleyip güldü.

Tana onların şakalaşmasını dinlerken avizeye bakıp gülümsedi.

Kendini odasında, tepesinde peri ışıkları, duvarında Goodwill'den alınmış kitsch resimlerle kendi yatağında yatarken hayal etti. Yan odada, televizyonun sesini ardına kadar açmış, saçma sapan bir şeyler izleyen Pearl'ü düşündü. Birazdan babaları gelecekti ve yemeğe oturacaklardı. Kendini evde hayal etmek, içinde tuhaf bir his yaratmıştı. Hem rahatlatıcıydı hem de klastrofobik. Diğer her şey küçük kalırken kendisi aniden büyümüş gibi.

Babası onu Pearl'den uzak durması konusunda uyarmıştı ama kız kardeşine bir tür veda etmek zorundaydı. Birkaç saniye sonra kalkıp pencereye yürüdü, sabah ışığında duvarların içeriden fotoğrafını çekti. "Buzkent boktan. Seni seviyorum. İyiyim," yazıp fotoğrafla birlikte gönderdi.

Pearl'ün hoşuna gider umarım, diye düşündü. *Umarım anlar.*

Birkaç dakika sonra Zara gümüş bir tepsiyle döndü. Ne bulduysa getirmişti. Siyah zeytin, mandalina, pancar turşusu, mısır turşusu, hâlâ teneke kutusunda füme istiridye, ufalanmış biraz peynir, bayat ve biraz yanık ekmek. Tana sirkeli mısırın ardından ağzına üç zeytin attı.

Rufus vitrinli dolaptan minik bardaklar ve içinde sarı renkte, hafiften bulanık bir sıvı olan şişeyi çıkardı. Arkası dönük hâlde içkileri koydu, ardından bir uşak edasıyla herkese shot'ları dağıttı. Tana nedense çiftlik evinde Aidan'la oynadıkları *Leydi mi Kaplan mı* oyununu hatırladı. Bu oyunu kimin icat ettiğini hatırlamıyordu. Tek bildiği, lisenin ilk yılında İngilizce dersinde okudukları bir hikâyeden beri tüm arkadaşlarının bu oyunu oynadığıydı. Aklına yine Pauline geldi: Rachel Meltzer'in evinde, elinde kırmızı plastik bardakla olduğu yerde sallanarak ve bağıra bağıra, kökeni belirsiz bir şiir okuyordu:

Nijer'de genç bir leydi
Kaplanın üstünde gülümsedi
Gezintiden döndüler
Leydi artık onun içindeydi
Ve gülümseme kaplanın yüzünde.

"Bu ne?" diye sordu Aidan bardağı ışığa tutup kaşlarını çatarak.

"Hapishanede nasıl şarap yaptıklarını duymuşsundur," dedi Zara. "Eh, bu da bizim Buzkent spesiyalimiz. Tamamen kendi üretimimiz. Bildiğin beyaz şeker, ekmek mayası ve su. Damıtıyoruz, şişeliyoruz ve satıyoruz."

Tana kendininkini koklayınca burnunun direği sızladı. *Kaplan,* diye içinden seçimini yaptı ve içti. Ve anında öksürük krizine tutuldu.

Aidan kaşlarını kaldırdı. "Tadı neye benziyor?"

"Şeytanın hayalarına," dedi Rufus ve hepsi güldü. Ardından Rufus bardağını kaldırdı. "Cesarete. Çünkü bunu içmek cesaret gerektirir!"

Christobel ve Zara içkiyi kafasına dikti. Sonra Aidan, sonra da Gece'yle Kış. Hepsi şöyle bir titredi ve Zara bir kahkaha attı.

"Alev topu yutmak böyle bir şey olsa gerek. Mideye inerken geçtiği her yeri yakıyor," dedi Rufus.

"Ve sonra da yakmaya devam ediyor," diye ekledi Aidan.

Tana bir an başının döndüğünü hissetti. Vücudunda soğuk bir ürperti dolaştı ve ona kanında dolaşan virüsü hatırlattı. *Bende ateşin tersi var,* diye düşündü, sonra bu düşünceyi aklından kovaladı.

Yemek tuhaf olsa da neticede yemekti. Ekmek ve mandalina yedi. Sonraki içkileri yuvarlamak ilkinden daha kolay oldu. Gerçi içtikçe baş dönmesi artıyordu.

Üçüncünün ardından kendini ayağa kalkmaya zorladı. "Sanırım ben yatsam iyi olacak. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Madem öyle," dedi Rufus dudaklarını geren bir gülümsemeyle, "size odalarınızı gösterelim."

Christobel ve Zara da Aidan'a kaçamak bakışlar atarak ayaklandı.

O anda Tana bir şeylerin fena hâlde yanlış olduğunu anladı. Gördüğü şey birinin arkasından gülmek gibi değildi. Bir dolap çeviriyorlardı.

"Benimle gel," dedi Christobel, Aidan'a. Merdivenlere doğru yürürken kızın ipekli elbisesi vücudunun hatlarını ortaya seriyordu. Aidan tam peşinden gidecekken Tana elini tuttu.

"Dur," dedi. Ağzı öyle uyuşmuştu ki konuşabileceğinden bile emin değildi. "Dur."

Aidan durdu, şaşkın ve fena hâlde sarhoş gözlerle ona baktı.

Tana onun dikkatini çekmişti çekmesine ama devamını nasıl getireceğini bilemiyordu. Az sonra kötü bir şeyler olacağını kanıtlayacak hiçbir şey gelmiyordu aklına. "Biz belki onları rahatsız etmesek... Yani nereye istersek girebileceğimizi söylediler ya... Kendimize bir yer bulsak?"

Aidan onun neden bahsettiğini çözmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı, Christobel'e bakıp gözlerini tekrar Tana'ya çevirdi. "Başka bir yere gitmek istemiyorum. Kendimi bir tuhaf hissediyorum," dedi Aidan ve Tana neden düşünmekte bu kadar zorlandığını anladı.

Onları zom etmişlerdi. Kasten.

Önde Christobel, arkada Zara'yla Aidan'ın merdivenleri tırmanmasını çaresiz gözlerle izledi. Aidan'ı nasıl kurtaracağını bilmiyordu. Açık kapıya, kaçış yoluna doğru döndü. Hem serin sabah havası belki kafasını toplamasına yardımcı olurdu. Sendeleyerek iki adım atmıştı ki Rufus bir tekmeyle kapıyı kapattı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu.

Kanepeden Gece'nin kahkahası geldi. "Yüzün," dedi. "Tanrım, Tana, keşke yüzünü görebilseydin. Bunu kaydetmem lazımdı. O kadar korkmasana... Yani, gerçekten, sen bir *vampirle* onca yol yaptın. Bizden mi korkacaksın?"

Aptal, diye düşündü Tana. *Ne kadar aptalım. Yorgundum, kafam karışıktı, üzgündüm. Dikkati elden bıraktım.* "Bize ne yapacaksınız?"

"Biliyorsun di mi, o da virüs kaptı," dedi Kış. "Onları bir araya koyalım."

"Gerçekten mi?" diye sordu Rufus onaylaması için Gece'ye dönerek. "O da mı?"

Gece skinny kotlu bacaklarını kanepe uzattı. Kadife bluzunun yakası kaymış, sargı bezini ortaya çıkarmıştı. "Göreceğiz bakalım."

"Yukarı gel," diye seslendi Christobel, Tana'ya.

Onu merdivenlere yönlendiren Rufus'la Kış'a karşı hiç şansı yoktu.

Penceresiz odada bir şilte ve şiltenin üstüne rastgele atılmış birkaç battaniye vardı. Bir de pirinç avize. Tavan penceresinden bir parça gökyüzü ve bir sürü kuru yaprak görünüyordu. Büyük ve sağlam eski kapının altına bir elektronik kedi kapısı eklenmişti.

Artık çok geçti ama birden gerçeği tüm açıklığıyla gördü.

Virüs kapmış iki kişi. Eninde sonunda birbirimize saldıracağız ve insan kanını tadacağız. Sonra artık insan olmayacağız. Ve ardından onları ısırmak isteyeceğiz. Onların da istediği bu zaten.

Kapıda birbirinin ardına kilitler kapandı. Derken diğer taraftan bir kıkırdama geldi.

Otuz asma kilit, otuz anahtar.

Tıpkı rüyalarındaki gibi. Ve öfkeden deliye döndü.

Kapıyı yumrukladı, tekmeledi, tüm vücuduyla kapıya yüklendi ama hiç gücü kalmamıştı ve görüşü giderek bula-

nıklaşıyordu. "Sizi öldüreceğim," diye bağırdı ama sesi kulaklarına bir tuhaf geldi. "Kapıyı açın, sizi öldüreceğim."

Aidan kalkmaya çalıştı, kıkırdayarak tekrar şilteye devrildi. Neler olup bittiğini anlamadığı belliydi. "Asla pes etmiyorsun, değil mi?"

Tana kalan son gücüyle kendini şilteye bıraktı. Sigara ve bayat parfüm kokuyordu. Tavan penceresinden süzülen gün ışığında Aidan'ın yanına kıvrıldı ve ona cevap bile veremeden sızdı kaldı.

BÖLÜM 20

Ölüm bize aşkı, ebedi gençlik
ve ölümsüzlük getirir.
-Jean Paul Richter

Tana ortadan kaybolduktan sonraki pazartesi günü Pearl erken uyandı. Babası mutfak masasında, başı ellerinin arasında, dün geceki kıyafetleriyle uyuyordu. Yanında yarısı içilmiş kahve fincanı vardı, fincanın içinde kahverengi bir halka oluşmuştu.

Pearl yaz tatili boyunca neredeyse her gün bir şeyler yapmış; bir arkadaşının evine havuza girmeye gitmiş, alışveriş merkezinden ucuz küpeler satın almış, YouTube videolarındaki dans figürlerini taklit etmişti. Fakat bugün canı bir yere gitmek istemiyordu. Midesinde tuhaf bir yanma vardı.

Kendine bir kâse Cheerios koyup üstüne süt döktü. Kâseyle birlikte oturma odasına geçti, onu sehpaya bıraktı ve

kanepede oturduğu yerden uzaktan kumandayla televizyonu açtı. Kanalları dolaşmaya başladı, derken bildiği bir programa denk geldi: *Hemlok – Vampir Avcısı.*

Mahalledeki bütün çocuklar küçükken Hemlok'a acayip tutkundu. Geçtiğimiz üç yaz boyunca Pearl diğer çocuklarla vampircilik ve avcılık oynamış, elinde kazık yerine geçen kuru dallarla arka bahçelerde koşturmuştu. Hatta Cadılar Bayramı'nda, Mike Chavez bunun bir kız için uygun bir kostüm olmadığını söylese de Hemlok kılığına girmişti. Fakat geçen yıl Hemlok'un yayın saati Pearl'ün daha çok sevdiği başka bir programla çakıştığından yeni bölümleri bilmiyordu. Ve bu yaz kızlarla oğlanlar birbirleriyle oynamamıştı bile.

Yine de şu anda ekranda tanıdık bir program olması huzur verici gelmişti, o yüzden orada kaldı.

"Vampirlerle ilgili olay şu," dedi Hemlok malzeme odasındaki kazıkların arasından. Gül ağacı ve alıçtan oyulmuş kazıklar bir fişekliğe dizilmiş, körelmesinler diye her birinin ucuna bir plastik geçirilmişti. "Hepsinin kafası allak bullak. Sürekli açlar. Onlar gibi düşünmemiz, yırtıcılar gibi düşünmemiz ve onları kendi oyunlarında alt etmemiz lazım. Bizden daha hızlı ve güçlü olabilirler ama biz insanız ve bu bizi onlardan üstün yapar. Asıl önemli olan da bu."

Bir sonraki sahnede, yanında asistanı Jeana'yla kamyonetinde oturuyordu. Jeana beyaz kot ve taşlarla süslü bir tişört giymişti, elinde bir Big Gulp bardağı tutuyordu. Saçları öyle kabartılmıştı ki arabanın tavanına değiyordu. Bir striptiz kulübünün önüne park ettiler. Hoparlörlerden yüksek sesli bir

müzik yayılıyordu. Pearl bunu izlediğini hatırladı. İyi bölümlerden biriydi ama öyle çok süper de değildi.

"Kızın bu binada olduğunu düşünüyoruz," dedi Jeana, ekrana yakıştığını düşündüğü abartılı bir fısıltıyla. "Arka tarafta bir kapı daha var, bu yüzden birimiz de orayı tutacak ki vampir dışarı çıktığında kaçırmayalım."

Hemlok vampir avcılığına başlamadan önce güreşçiydi. Rakiplerinden biri ringde öldüğünde bırakmıştı (gerçi ihraç edildiğini iddia edenler de vardı). Pearl tüm bunları dokuz yaşındayken üye olduğu fan kulüpten öğrenmişti. Hemlok o sıralar talk-show'lara çıkıyor, rakibinin öldüğünü anladığı anda hayatını değiştirme kararı aldığıyla ilgili içli bir hikâye anlatıyordu.

Ekrana bakarken Pearl hayatında ilk kez vampirlerin de korkup korkmadığını merak etti.

Daha önce, iyi vampirlerin Buzkentlere ya da kimseye zarar vermeyecekleri başka yerlere gittiğini, kötü vampirlerin insanlara saldırmak için burada kaldığını düşünmüştü hep. Fakat şimdi, ona her zaman iyi davranan Aidan ve ablası Tana dışarıda bir yerlerdeyken, virüs kapmış ya da yeni dönüşmüşlerken, artık aynı şekilde düşünemiyordu.

Tabii ki kötü vampirler vardı. Tana'nın arkadaşlarını öldüren vampirler gibi. Hemlok'un avlayacağı vampir de onlardan biriydi belki. Yine de Hemlok bunu nasıl bilebilirdi ki?

Ekranda Hemlok kamyonetinin arkasından malzeme alıyordu.

"Bir vampiri öldürmenin ve öldüğünden emin olmanın üç yolu var," dedi. "Kalbine kazık saplarsınız, ateşe verirsiniz ya

da kafasını uçurursunuz. Diğer her şey, silahlı biriyle tokatla mücadeleye etmeye benzer. Kan kaybından da ölebilirler tabii ama bana sorarsanız bu onları bir süreliğine durdurabilse de kalıcı olmayabilir."

"Güneşi unutma, bebeğim," dedi Jeana köpekbalığı dalış kıyafetinin fermuarını çekerken. "Güneş ışınlarının onları öldürdüğü muhakkak."

Hemlok gözlerini devirdi. Şovun büyük bölümünü ikisi arasındaki didişme oluşturuyordu. "Hangi vampir *hadi dışarı çıkayım da biraz güneş göreyim*, der. Biz o vampirlerin peşinde değiliz en azından. O yüzden bu bir silah değil."

"Onları öldürüyor." Jeana saçlarını savurdu. "Benim tek söylediğim bu. Gayet de güzel öldürüyor."

Hemlok homurdanarak bir şişe aldı, kapağını açtı. "Şimdi bazılarınız kazıklarda hangi kutsal suların ya da gülsuyunun kullanıldığını ya da kutsal suyun bir işe yaramadığına dair ortada bunca laf dolaşırken niye hâlâ kutsal su kullandığımı merak ediyor olabilir. Eh, öncelikle ben daima yağ kullanırım, su değil. Çünkü yağ, tahtanın içine işler ve orada kalır. Ve kutsanmış gülsuyu kullanıyorum, böylece iki işi aynı anda yapıyor.

"Ve kutsal suyun vampirler üzerinde etkisi olmadığını söyleyenlere de bir çift sözüm var: Ben aynı fikirde değilim. Bu durumda kime inanacaksınız? Bana mı, bilim insanlarına mı?"

Hemlok bu soruyu havada asılı bırakıp kocaman bir arbaleti havaya kaldırdı. Arbaletin gövdesi haç şeklindeydi. "Şimdi, bir diğer izleyici sorusu da en sevdiğim silahların hangileri olduğu." Arbalete tahta kazığı yerleştirdi. "İşte be-

nim en sevdiğim bebek. Bununla bir vampiri on metreden indirebilirsiniz."

"Öldürme zamanı," dedi Jeana bileğindeki saate dokunarak.

Hemlok kameraya gülümsedi. "Tamam, hadi işe koyulalım."

Pearl kanepede el yordamıyla kumandayı aradı. Vampirin bardan çıktığı kısma geliyorlardı. Ardından bir kovalamaca yaşanacak, Jeana az kalsın kolundan ısırılacakken üstündeki kıyafet onu koruyacaktı. Hemlok vampiri arbaletle yaralayacak, ardından kafasını kesecekti.

Pearl bunu görmek istemiyordu. Polisin ablası hakkında söylediği onca şeyden, babası pencere pervazlarına daha dün yabangülü sarmaşıkları asmışken ve neden satın aldığını açıklamadığı bir lehim tabancasıyla eve dönmüşken Pearl oturup bir vampirin ölümünü seyredemeyecekti. Televizyonu kapatıp bilgisayarını açtı, Lucien Moreau'nun partisinde çekilen görüntülere tıkladı.

Babası onun böyle şeyler izlemesinden nefret ediyordu. Çünkü bu görüntülerde vampirler kötü adam gibi sunulmuyordu. Ama babasının ne diyeceği bugün Pearl'ün hiç umurunda değildi.

Ağzına bir kaşık daha Cheerios götürdüğü sırada Lucien Moreau'nun malikânesinin içi ekranda belirdi. Altın rengi ipek duvar kâğıtları ve duvarlardaki apliklere yerleştirilmiş mumlarla âdeta bir peri masalından fırlamış gibiydi. Lucien'in sevgilisi Elisabet görüntüye geldi. Siyah saçları muhteşem bir topuzla toplanmıştı ve elbisesinin önü kanla ıslanmıştı.

Gülümsediğinde kırmızı rujunun ardında dişleri daha da parlak görünüyordu. Krem rengi takımıyla çok şık, altın rengi saçlarıyla çok yakışıklı görünen Lucien Moreau kızı kollarına aldı ve döndürdü. Dudaklarını kızın ağzına bastırdığında onun dudakları da aynı parlak kırmızıya bulandı.

Pearl gülümsedi.

Ablası işte oraya gidiyordu. Tana işte böyle yaşayacaktı. Uzak bir ülkedeki prensesler gibi. Hatta belki bir gün Pearl de onun yanına gidebilirdi. Ve bir kez gitti mi orada her şeyin sonsuza dek mükemmel olacağını biliyordu.

BÖLÜM 21

Ölmek vahşi bir gece ve
yeni bir yoldur.
– Emily Dickinson

Tana uyandığında tepesindeki gökyüzü daha yeni kararmaya başlamıştı. Kavrulan soğanın kokusunu alabiliyor, müzik sesi duyuyordu. İnsanlar sokakta neşeyle birbirine sesleniyordu: Burası dışında herhangi bir kentten bekleyebileceğiniz olağan şeyler.

Aidan yanında uyuyordu, ağzı hafif aralıktı.

Tana gerindi; kasları kaskatıydı. Hâlâ uyku sersemiydi, bir an başını tekrar yastığa koymayı ve uykusuna kaldığı yerden devam etmeyi düşündü. Ama Aidan uyanıp da onu içi kanla dolu bir çörek gibi yanında kıvrılmış yatar hâlde bulursa, ısırma arzusuna karşı koyabileceği şüpheliydi. Kendini zorlayıp kalktı.

Nerede olduğunu ve neler yaşandığını hatırladıkça o garip içkinin verdiği atalet hissi de kayboldu.

Çantası hâlâ boynunda çapraz asılıydı. Çabucak açtı ve içinde zarfı arandı. Panikten kalbi sıkışıyordu, öyle ki neredeyse korkudan zarfın içine bakamayacaktı. Ama nişan hâlâ oradaydı, güvendeydi. Kimse onu almamıştı. Bir anlığına da olsa içi Gece ve Kış'a karşı sevgiyle doldu. Ölmesini umursamıyor olabilirler ama en azından onu soymamışlardı.

Nişanı ışığa tuttu.

Bir çeyreklikten çok az büyük ve daha hafifti. Tüm hayatının bu parlak sikkeye, kazara lavabo giderine düşecek ya da kotunun cebindeki sökükten kolayca kayıplara karışabilecek bu ufacık şeye bağlı olduğunu düşünmek dehşet vericiydi. Parlak gümüşün merkezindeki altın rengi kısımla falan, eskiden kullanılan metro jetonlarına benziyordu. Tana parmaklarını nişanın üzerine sımsıkı kapayıp öylece kaldı, sonra bu en değerli varlığını ortadan kaldırdı.

Ardından malvarlığını gözden geçirdi. Üstündeki kıyafetler, botları ve çantası. Çantasında çiftlik evinde bulduğu dini semboller ve gülsuyu, kesekâğıdı içinde nakit para ve Gavriel'in dinlenme tesisinde verdiği, kopçası kırık gerdanlık vardı.

Gavriel aklına gelince farkında olmadan dilini dişine bastırdı, daha önce ısırdığı yerin tekrar sızlamasına sebep oldu. Kulaklarında yankılanan kalbinin sesiyle birlikte yara da zonkladı. Ne yaptığını fark ettiğindeyse yüzüne utançtan ateş bastı. Onu *o şekilde* öpmesi korkunçtu ama buzlu yolda gazı köklemekle aynı şeydi aslında ve bunu asla unutmamalıydı.

Gavriel onu kurtarmayacaktı. Nerede olduğunu bilmemesi bir yana, yardıma ihtiyacı olduğundan bile haberi yoktu. İkisi birlikte Buzkent'ten kaçıp Gavriel'in şiirsel konuşmaları eşliğinde beraber çılgın maceralar yaşamayacak, tiyatro kampında Pauline'i ziyaret etmeyeceklerdi. Gavriel ondan kendince hoşlandıysa bile bu garip ve yabani his insanların birbirinden hoşlanmasıyla aynı değildi. Kitaplarda insanların birbirine duyduğu hislerle de bir alakası yoktu.

Saçmalamayı kes, diye azarladı kendini. Gerçi bunun için biraz geç kalmıştı. Çoktan bir dolu saçmalamış, yüzlerce aptallık yapmıştı bile.

"Tana." Aidan şiltede döndü. Yüzünde uykulu bir masumiyet vardı, saçları dağılmıştı ama gözleri rahatsız edici bir dikkatle onu süzüyordu. Yavaşça doğrulup oturdu ve Tana çocuğun dudaklarının hafiften maviye döndüğünü gördü. Aidan uzun, titrek bir iç geçirdi. Isırılmasının üzerinden neredeyse kırk saat geçmişti ve her saniye biraz daha kötüye gidiyordu. "Rufus, Gece ve diğer manyaklar ne yapacak şimdi sence?"

"Bekleyecekler," dedi Tana sertçe ve bir saniye sonra Aidan'ın yüzünde anladığını gösteren bir ifade belirdi. "Sadece bekleyecekler."

"Ben asla..." diye başladı Aidan ama kendini durdurdu. Kelimelerin bir anlamı yoktu. İkisi de eninde sonunda bunu yapacağını biliyordu.

"Endişelenme. Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız," dedi Tana. Gerçi sesi pek kararlı çıkmamıştı. Buna inandığından kendisi bile şüpheliydi.

Aidan'ın rahatça duvara yaslandığına bakılırsa ona şu anda saldırmayacaktı ama Tana ne kadar zamanı kaldığını merak ediyordu. Sonuçta Aidan yeni uyanmıştı. "Bunu hiç mi düşünmedin... Yani vampir olmayı?" diye sordu.

"*Herkes* bunu düşünür," dedi Tana.

"Yani annene olanlar falan..." Tehlikeli bölgeye adım attığını anlamış gibi birdenbire sustu. Şu malum yarım gülümsemelerinden şakacı olanını takındı. "Ve bir *vampiri* öptün. Bu delilik. Ağızlarıyla yaptıkları şey genellikle bu olmuyor, biliyorsun. Biraz kıskanmadım diyemem."

"Of, saçmalama," dedi Tana gözlerini devirerek. "Sanki ne yaptığım umurundaymış gibi. Beni terk ettin, hatırlıyorsun di mi?"

"Birincisi," dedi Aidan en kaygısız gülümsemesiyle ona bakıp bir parmağını kaldırarak, "Gavriel'i kıskandığımı söylemedim ki. Belki o tüm ilgisini sana yönelttiği için *senin* yerinde olmak istemişimdir. Tipi hiç fena değil. Ettiği deli saçması laflara takılmazsak o ne ağız öyle ya!"

Bu sözler Tana'yı güldürdü. Eski günlerdeki gibi içten, kaygısız bir kahkahaydı.

"İkincisi," diye devam etti Aidan diğer parmağını kaldırıp, "biz çıkarken benim ödümü patlattın resmen, Tana. Ben yaptığım aptalca şeylere kızan, söylenen ya da beni benden korumaya çalışan kızlara alışkınım. Sen öyle değildin. Bazen senin benim olduğumdan daha iyi bir ben olacağını düşündüğüm bile oldu."

"Çoğu zaman ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu," diye itiraz etti Tana. "Hatta ben..."

Kapıdan bir hışırtı gelince lafını yarıda kesti. Plastik kapaktan, parmaklarında onlarca gümüş yüzük olan ve tırnakları parlak yeşil ojeli bir kız eli uzandı. Ahşap bir kâse uzatıyordu. Kâse ağzına kadar kırmızı sıvıyla doluydu, o kadar ki yere bıraktığında birazı yere dökülüp döşeme tahtalarının arasına doğru aktı. Metal ve bodrum ve kalıcı diş çıkabilsin diye düşen süt dişleri gibi kokuyordu. Derisi sıyrılmış diz ve dudaklarına kapanmış Gavriel'in ağzı gibi kokuyordu. Lekeli duvarlar ve boş bakan gözler gibi kokuyordu.

Tana sendeleyerek ayağa kalktı.

Kan.

Uzun bir an boyunca Aidan'la ikisi kâseye bakakaldı. Tana onun görüntüsüyle ipnotize olmuş gibi hissediyordu kendini. Eritilmiş lal taşları gibi yoğun ve derin bir kırmızıydı.

Tana eğer bunu içerse bir canavara dönüşecekti. Bir an kendine bunu hayal etme izni verdi. Yeni canavar bedenini ve canavar gözlerini ve canavar susuzluğunu hayal etti. Gece, Kış, Rufus, Christobel ve Zara'nın odanın kapısını açıp içerde bir canavar kızla karşılaşmalarını hayal etti.

Eğer o içmez ve Aidan içerse de Aidan ölecek, yeniden dirilecekti. Yeni dönüşmüş, açlıktan gözü dönmüş bir hâlde. Ve bu küçük odada Tana'yla baş başa.

"Gördünüz mü?"

Kapının diğer yanından kızın sesi geldi. Herhâlde ya Christobel ya da Zara'ydı. "Kimseye zarar gelsin istemiyoruz. Sizi oraya kilitlemek de istemezdik. Bu kan hepimizin ortak ikramı. İğneyle damarımızdan çektik. Ve bu yüzden akşam kulübe gidemeyeceğiz. Ama görüyorsunuz işte, biz bunu hak

ediyoruz. Bunu içerseniz odadan çıkabilirsiniz. Bunu için ve tekrar arkadaş olalım."

Kan sudan ağırdır. Böyle bir deyiş vardı. Ve kâsedeki kan öyle görünüyordu. Ağdalı ve ağır. Tana kanın dilinde bırakacağı ipeksi tadı, o tuzlu ılıklığı hissedebiliyor, dudaklarının ve dişlerinin nasıl kana bulanacağını hayal edebiliyordu.

"Belki de yapmalıyız," dedi Aidan baştan çıkmış ve baştan çıkarıcı boğuk bir sesle. *Kâseye doğru bir adım attı.* "Beraber yapabiliriz. İntihar sözleşmesi gibi. Ama tabii biz asla ölmeyeceğiz, Tana."

Tana kalbi deli gibi çarparak kâseyi eline aldı ve elinden geldiğince sertçe duvara fırlattı. Ahşap ikiye bölündü, iki ayrı parça zemine düşüp yerde sekti, bunu sıva parçaları yağmuru takip etti.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Aidan samimi bir şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla. Tükenmiş gibi duvara doğru yürüdü.

Tana olduğu yere çöktü, gözlerini kana bulanan duvardan alamıyordu. Kan lekesi büyük bir kuşu andırıyordu. Kanatlarını açmış gökyüzünde süzülürken tüyleri dökülen bir kuş.

Bunu yaptığına Tana da inanamıyordu.

"Durumum daha iyiye gitmeyecek." Kırmızı lekeyi süzen Aidan'ın sesi yükseldi. "Ben Soğuk oldum, Tana. Ve bundan sonra olabileceğim tek şey daha soğuk olmak."

Tana düşüncelerini toplamaya çalışarak elini yere vurdu. "Gavriel sana kanını verdi, değil mi? Ölüm Döşeği'nde. Ve işe yaradı. Tek yapmamız gereken biraz daha bulmak."

Aidan güldü ama bu fikri komik bulmadığı belliydi. Ve böyle bir şeye ihtimal vermediği de. "Buzkent'teki en değerli şeyden bahsediyorsun ve birine gidip rica mı edeceksin? Bir fincan şeker rica eder gibi!" Elini kanlı duvara uzattı. "Vazgeç artık. Eninde sonunda vampire dönüşeceğimi biliyorum. Geciktirmenin bir anlamı yok. İyileşmeyeceğiz, Tana. Bir daha asla iyi olmayacağız."

Tana yine birini ısırmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Aidan'a dişlerini geçirdiğinde Gavriel'in yüzünde beliren ifadeyi, ağzının Aidan'ın boynunda nasıl hareket ettiğini ve parmaklarının nasıl Aidan'ın tenine gömüldüğünü düşündü. Büyük bir mutluluğa teslim olmuş gibiydi. Ruhani bir boyutta, rüyada gibiydi.

Sırf bunu düşünmek bile midesinin arzu ve korku karışımı bir hisle burkulmasına sebep oldu. Acaba virüsün semptomlarından biri miydi? Böyle bir sahnenin onda dehşetten başka bir his uyandırmaması gerekirdi. Ama kendisinin ne hissetmesi gerektiği bir yana... Ah, tabii ya, Gavriel'in bileğinden kan içtiği hatırlatılınca Aidan'ın neden utandığını şimdi anlıyordu.

Aidan eliyle duvardaki kanı sıyırıp kanlı parmaklarını ağzına götürürken Tana bunu düşünüyordu.

"Aidan," dedi yumuşak bir sesle, ümitsizce. Ve Aidan parmaklarını tek tek yalayıp temizlemeye girişti.

Ardından boğuk bir ses çıkararak yere çöktü ve ağzını duvara yapıştırıp yalamaya başladı. Daha şimdiden insanlıktan çıkmış görünüyordu. Tanıdığı çocuk gitmiş, yerine beslenen bir yaratık gelmişti.

Tana geri çekildi, küçük odanın el verdiğince Aidan'dan uzaklaşmaya çalıştı. Ağzından hıçkırığı andıran titrek bir ses döküldü.

"Tamam!" diye bağırdı Tana korku dolu bir sesle. "Gece, orada mısın? Tamam, yaptı. Bizi çıkarabilirsiniz artık. Onu çıkarabilirsiniz."

Alttaki odalardan yukarı kadar gelen mırıltılı sesler duydu sadece.

Eskiden televizyonda yayınlanan bir reklam vardı; özellikle annelerin izlediği gündüz kuşağındaki pembe dizilerin arasında çıkardı. Reklamda, bir insan çocuğun önünde bir tabak but ve sandalyeye kalın iplerle bağlanmış vampir kızın önünde de kanlı milkshake duruyordu. Daha vampir kız *milkshake'ini içmeye yeni* başlarken insan oğlan çoktan tabağı silip süpürmüş oluyordu. Sonra dış ses şöyle diyordu: "Shipton tavukları, yavrunuzu yeni dönüşmüş bir vampirden daha fazla acıktırır."

Aman ne komik, dedi Tana kendi kendine, hatırlayarak: *Hiçbir şey yeni dönüşmüş bir vampirden daha aç olamaz.*

Aidan ölecekti. Ve eğer Tana yaşamak istiyorsa, Aidan vampir olarak uyanmadan önce tıpkı babasının annesine yaptığı gibi onu öldürmeliydi. Aidan tüm gücüyle ona saldırmadan önce.

Elindeki en iyi seçenek de muhtemelen ahşap kâseydi. İkiye bölünen kâseden belki Tana kazık olarak kullanabileceği kadar büyük bir parça koparabilirdi.

Ama bunu sadece düşünmek bile, kazığı onun kalbine saplanacak kadar derine batırma fikri bile midesini bulandırmaya yetiyordu.

Aidan yere çöktü, sırtını kanlı duvara verip oturdu. Dudakları kırmızıydı. "Özür dilerim," dedi üzüntüyle ve Tana onun sadece yaptığı için değil az sonra yapacakları için de mi özür dilediğini merak etmeden edemedi. "Üzgünüm, Tana."

Tana başını salladı. "Anlıyorum. Ben de üzgünüm."

Küçük odanın iki ucunda öylece oturdular ve odaya düşen gün ışığını izlediler. Derken Aidan titremeye başladı, bakışları giderek daha sık aralıklarla duvara takılıyordu. Arada bir de gözlerinde vahşi bir ışıkla Tana'ya bakıyor, acı çekiyormuş gibi zorlukla nefes alıp veriyordu.

Düşün, dedi Tana kendine. *Düşün.* Ayağa kalktı, odada dolanıp kendini pervazları, yer döşemelerini incelemeye zorladı. Koparıp onu öldürmekte kullanabileceği bir tahta bulmak zorundaydı. Tabii bir yol daha vardı.

Eğer biraz kan içerse, Aidan'ın hâlâ insan olan kanını ya da duvardaki kanı, eğer virüs kaptıysa o da dönüşürdü.

Bunu hiç mi düşünmedin... Yani vampir olmayı?

Bu, Pearl'e veda etmek demekti. Pauline'e, Los Angeles hayaline, palmiyelere ve masmavi okyanusa veda etmek demekti. Yaz güneşinde arka bahçede, ayağının etrafında dolaşan karıncalar ve teninde kakaoyağının kokusuyla bir havluya uzanmaya veda etmek demekti. Çarpan bir kalbe, burgere ve mavi-gri gözlere veda etmek demekti.

Aidan'ı öldür ya da sen öl. Öl ve diril.

Biz asla ölmeyeceğiz, Tana.

Kâseyi fırlattığı duvara, duvarın sıvasında oluşan küçük oyuğa baktı ve aniden aklına ümitsiz bir fikir geldi.

O tarafa yürüdü, yer döşemesinin hemen üstünden kanlı duvarı tekmeledi. Botunun burnundaki çeliğe rağmen ayağı acıdı ama alçıyı çatlatmayı başarmıştı. Çukuru genişletmek için tekrar vurdu. Belki de korkunç tercihlerden birini seçmek zorunda kalmazdı. Belki de canavar olmayı başka bir güne erteleyebilirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Aidan.

"Bilmiyorum," dedi. "İşe yaramayabilir."

Kâsenin daha keskin görünen parçasını yerden aldı. Ardından gözlerini yumdu, dişlerini sıktı ve duvardaki ilk delikle çukur arasındaki yere kâseyi tüm gücüyle geçirdi.

Üstü başı alçı tozu içinde kaldı.

Ardından ayağını ilk deliğe sokup ikincinin üzerinden ahşap panele uzandı, tahtayı sıkıca tutup tırmanmaya başladı. Dengeyi korumak zordu, özellikle de ayağını duvara bastırdığında dökülen sıvalarla beraber kaymamak çok zordu. En zoru da o pozisyonda dengede durmaya çalışırken elindeki kâse parçasıyla başka bir delik açıp tırmanmaya devam etmekti.

"Tana?" dedi Aidan. Aşağı baktığında Aidan'ın tam altında dikildiğini gördü. Yüzünde aç bir ifade vardı. Ağzı hafif aralıktı, pembe dilini köpek dişlerinden birine bastırıyordu. Keskinliğini test eder gibi bir hâli vardı.

"Tavan penceresine ulaşabilirim belki," dedi Tana. *Normal davran. Her şey normalmiş gibi. Ben topal bir süper kahraman gibi duvara tırmanıyorum, sen ölüyorsun ve her şey normal.* "Eğer avize beni çekerse. Yani tabii eğer avizeye atlayabilirsem..."

Tana'ya bu, her yıl spor dersinde yaptıkları bir egzersizi hatırlatmıştı. Son seferinde tırmanma duvarının yarısına kadar tırmanmış, yorgunluktan bitmiş hâlde daha fazla devam edemeyip yerdeki minderlerden birinin üstüne atlamıştı. Pauline revirden onun *incinmemiş* bileği için buz torbası getirmişti, Tana da böylece dersin geri kalanında tribünde oturup rahatına bakmıştı. Hatta bu egzersizi yapmayı denediği için Pauline'i salaklıkla suçlamıştı.

Şimdi o egzersizi yapmayı daha fazla denemiş olmak için neler vermezdi. Şimdiki aklı olsa her gün o duvara tırmanırdı.

"Beni burada mı bırakacaksın?" diye sordu Aidan.

Tana gerilen kaslarını rahatlatmak için ağırlığını diğer tarafa verdi. "Tavana ulaştığımda bir bakacağım, seni de almak için..."

Aidan başını iki yana salladı, konuştuğunda sesi dümdüzdü. "Artık çok geç. Ben ölüyorum. Bunu hissedebiliyorum."

Tana'nın buna verecek cevabı yoktu. Aidan'ın teni neredeyse şeffaf denecek kadar solgundu, gözlerinin etrafı morarmış gibi maviydi. Acaba kalbinin yavaşladığını, sesindeki teklemenin nefes almakta zorlanmaktan kaynaklandığını da hissediyor muydu?

"Seni bu gece almaya gelirim. Daha sonra. Sen dönüştükten sonra," dedi Tana.

Aidan cevap vermedi, Tana'nın hırıltılı nefesler alarak kendini daha yukarı çekmesini izlemekle yetindi. Tana ise içinden daha güçlü biri olmayı diliyordu. En azından bugün böylesine yorgun uyanmamış olmayı. Alnı ve bacakları terlemeye başlamıştı. Kolları yanıyordu. Her şeyi boş verip tüm dikkatini düşmemeye verdi.

Yeterince tırmandığında durup avizeye baktı. Yerden bakınca yakın görünen zıplama mesafesi buradan gözüne imkânsız görünüyordu.

Aşağıda Aidan aç bir vahşi kedi gibi dolaşıyordu. Eğer düşerse, hele de bileğini incitir ya da bacağını kırarsa tam anlamıyla ona av olacaktı.

Atla, diye emretti kendine. *Atla.*

Ama çok korkuyordu. Aşağı bakınca dengesini kaybedecek gibi oldu. Kolları, bacakları, her yeri titriyordu. Bunu yapamayacaktı.

Derin bir nefes aldı, kendine küçük bir moral konuşması yaptı: *Ya bu korkunu yeneceksin ya da önem verdiğin birini öldürme korkunu yenmek zorunda kalacaksın. Çünkü seçeneklerin bunlar.*

İtiraf etmek gerekirse boktan bir moral konuşmasıydı. Ama işe yaradı. Tana atladı ve bacakları avizenin pirinç kollarına çarptı, elleriyle avizenin askısını yakaladı. Kıtı kıtına becermişti; bir bacağı pirinç kolların üzerindeydi, diğeri aşağı sarkıyordu, parmakları askıdan kayıyordu, çantasının kayışı boğazını sıkıyordu.

Tavandan alçılar döküldü ve Tana'yı beyaz bir toza buladı. Avizenin zinciri biraz aşağı kaydı ve ellerinden biri kayınca o da kaydı. Avize sallanınca başı ampullerden birine çarptı.

Tavandan kurtulacak, diye düşündü. *Düşeceğim.*

Tek kolu ve tek bacağıyla avizeye asılıp kendini yukarı çekmeye çalıştı. Çantasının askısı onu neredeyse boğacak kadar sıkılaştı.

Derken bir yırtılma sesiyle deri serbest kaldı.

Aşağı bakınca çantasının Aidan'ın elinde olduğunu gördü. Aidan kendiyle gurur duyarcasına çantayı tek eliyle kaldırdı. Demek kayışı ısırmıştı.

"Onu bana ver!" diye bağırdı Tana. "Bunu neden..."

"Dikkat et," dedi Aidan sesinde alaycı bir tınıyla. "Düşmek istemezsin."

Nişan onda. Ama şimdi bırakırsa, avize zaten tavandan biraz sökülmüştü ve ikinci bir sıçrayışta onu taşıması mümkün değildi.

Tek yapabileceği o tavan penceresine ulaşmaktı. Tek yapmak istediği ağlamak olsa da.

Titreyen elleri, çınlayan kulaklarıyla kendini avizenin üstünde daha güvenli bir pozisyona çekti. Tavandan askı her kaydığında Tana düşeceğine emin oluyordu. Avize her sallandığında düşeceğine daha da emin oluyordu. Ama kendini dik bir pozisyona getirmeyi başardı sonunda; bir ayağı avizenin kollarından birini dengeler hâlde ayağa kalktı.

Ter içinde ve titreyerek pencere koluna uzandı. Pencere içeri doğru açıldı. Birkaç yaprakla birlikte üzerine biraz pis su yağdı.

"Şimdi ne olacak?" diye seslendi Aidan aşağıdan. Ardından öksürmeye başladı.

Tana'nın kendini yukarı çekmesi gerekiyordu. Dışarı çıkmak için kollarının tüm gücüne, ümitsizliğin verdiği gözü karalığın her bir zerresine ihtiyacı vardı. Tabii bunlar yetmeyebilirdi de.

Ellerini mümkün olduğunca yukarı uzattı ve pervazı yakaladı. Ardından şamdanı iterek göğsünü tavan penceresinin

kenarına yapıştırdı. O anda, bacakları boşlukta sallanırken ve nefes nefese kendini yukarı çekmeye çalışırken damarlarında dehşet asit gibi patlıyordu. Ve başardığında, vücudunun üst kısmını çatıda sağlama aldığında, uzun bir an boyunca öylece kaldı, bacaklarını çekemeyecek kadar yorulmuş olmaktan korktu.

Sonunda sürünerek ilerledi ve dönüp Aidan'a baktı. Aralarında duran şamdan yamulmuştu, tavandan elektrik kabloları sarkıyordu.

Aidan sırıttı. "Vay. Bu inanılmazdı."

Tana nefes nefese cevap verdi. "Lütfen. Lütfen çantamı geri ver. Neden aldığını bilmiyorum ve umurumda da değil. Ama lütfen geri ver."

"Üzgünüm, Tana." Aidan çantanın fermuarını açtı, içini karıştırıp zarfı çıkardı. Solgun, titrek ellerle, ortasında çip olan gümüş rengi nişanı çıkardı ve ışığa tuttu. "Geri dönmeni garantiye almak istedim. Korkuyorum."

"Seni burada bırakmam," dedi Tana alçak sesle. Bunu tüm samimiyetiyle söylediğini, söz verdiğini göstermek için çocuğun gözlerinin içine baktı. "Bunun için bir garantiye ihtiyacın yok. Beni tanıyorsun. Ben deliyim. Buraya geri dönecek kadar deliyim. Nişan olsun olmasın."

"O zaman zaten sorun yok, değil mi?" Aidan insanı çileden çıkaran yavru köpek bakışlarını ona dikti. "Çantanı sana geri vereceğim ama nişanın bende kalmasına izin ver. Bu benim ölmeden önceki son arzum."

N'olur, Tana, lütfen.

"Hayır," dedi Tana.

"Çok yazık." Aidan çantayı kapattı ve ona fırlattı. Tana çantayı havada yakaladı. Çok kızgındı. Ve nişanı aldığı hâlde Aidan'ın yine de ona minnet duyacağı bir şey yapmasına çok kızgındı.

"O nişanı kaybetmesen iyi edersin," dedi Tana pes ederek. "Etkilemek istediğin seksi bir çocuğa falan vereyim deme. O hâlâ benim."

"Tamam." Aidan nişanı ağzına götürdü, kurumuş kanla lekeli dudaklarıyla öptü. "Karanlık çöktüğünde benim için geri gel."

Tana sırtüstü döndü, çatıya uzanıp soluk mavi gökyüzüne baktı. Kalıp gibi serilmişti. Kafasında aynı kelimeler dönüp duruyor: *Yorgunum. Çok yorgunum. Yorgunum.* Ve bunu her tekrarladığında ona daha gerçek geliyordu.

Gözlerini kırpıştırdı ve üstüne bir gölge düştü. Doğrulup oturduğunda, çatının kenarından şu Latin çocuğun ona doğru yürüdüğünü gördü. Tana o şaşkınlıkla boş bulunup ciyakladı.

Sabah gördüğü çocuktu. Saçları kısaydı, esmer kolları rengârenk dövmelerle kaplıydı, her iki kulağında da altın rengi halkalar göze çarpıyordu ama bu defa kuş yoktu. "İyi misin?" diye sordu.

Tana başını sallamakla yetindi.

Çocuk pencereye gitti, aşağı baktı. "Seni şu çocukla birlikte odaya mı kilitlediler? Onun nesi var?"

Tana yine başını salladı. "Aidan virüs kapmıştı. Ona yemek niyetine kan getirdiler. Dönüşmek üzere."

Çocuk başını iki yana salladı. Tarzı Rufus, Zara ve Christobel'e yakındı ve Tana'nın "onlar" derken kimden bahset-

tiğini biliyor olmalıydı ama sabah onlara çatıdan seslenmemişti. Tana'nın arkadaş olmadıklarını dilemekten başka çaresi yoktu.

Çocuk elini uzattı, Tana uzanan eli tutup ayağa kalktı. Çatının hafif eğimi yüzünden Tana'nın adımlarına dikkat etmesi gerekiyordu ama telaş etmezse düşmesi ihtimali olduğunu sanmıyordu.

"Seni gördüm," dedi çocuğa. "Kuşla."

"Buralarda yaşıyorum," dedi çocuk. "Karantinadan önce de burada yaşıyordum. Yukarılarda dolanmak daha güvenli. Ben Jameson bu arada."

Tana önünde uzanan çatılara baktı. Bazıları birbiriyle bağlantılıydı, bazıları değildi. "Eğer sokağa inmeme yardım edersen sana akşam yemeği ısmarlarım."

"Güneş batıyor," dedi çocuk. "Bu öğüne burada kahvaltı deniyor."

Tana kızıla ve altın rengine boyanmış bulutlara baktı. "Kahvaltı ha?"

Jameson çatının en üst noktasına doğru yürürken omuz silkti. "Buzkent'e hoş geldin. Akşam çöktüğünde kahvaltı. Gece yarısı öğle yemeği. Şafakta akşam yemeği. Ve herkesin benim gibi iyi olmasını da bekleme. Hadi gel."

Tana tereddüt etti, tavan penceresine bir göz attı. "Orada ölüyor. Tek başına."

"Herkes yalnız ölür," dedi Jameson ve yürümeye devam etti. "Ama herkes hemen ardından dirilmez. Hadi."

Tana başka ne yapacağını bilemeyerek çocuğun peşine takıldı. Çatıdan çatıya atlayarak ilerlediler, sonunda bir yangın merdivenine ulaşıp aşağı indiler.

Buzkent gerçekten de zamanı tersine yaşayan bir şehirdi. Burada gündüzler gece, geceler gündüzdü. Şehir merkezine vardıklarında sokaklar yaklaşan geceye hazırlanan dükkân sahipleri ve seyyar satıcılarla doldu. Çocuklar yırtık pırtık battaniyelerin üstünde eğri büğrü konserveler satıyordu. Tana'yla Jameson geçerken "Bir çeyrekliğe konserve!" diye bağırdılar. Böyle başka tezgâhlar da vardı. Birinde güneş enerjisiyle ve döndürme koluyla çalışan ufak jeneratörler satılıyordu, bir diğerindeki askılara elbiseler ve ceketler dizilmişti, üçüncüsündeki kafeslerde ise tavuklar ve tavşanlar vardı. Bir kadın iki çorba kazanının altındaki ateşi canlandırıyor, taburede oturan adam ise çorbaları karıştırıyordu. Çiftin arkasındaki tabelada, kendi kâsesini getirene yarı fiyatına bir kepçe sebze suyu vaat ediliyordu. Silindir şapkalı ve kırmızı pantolon askılı bir adam, dumanı tüten mangalın arkasından neşeyle bağırdı: "Et şiş, yok boş geçiş, getir geviş!"

Tana'nın midesi guruldadı ama bir şey yiyebileceğini sanmıyordu. Virüs yüzünden miydi? Açlığını çalıp yerine kan susuzluğu mu koyacaktı sonunda? Bunu düşünmesiyle birlikte midesi fena hâlde çalkalandı.

Bulvara ulaştıklarında Tana'nın başı dönüyordu.

"Sen yer tut," dedi Jameson ve kirli plastik masalarla uyumsuz sandalyelerin olduğu bir yeri işaret etti. "Ben gidip bir şeyler alacağım. Sonra karşılığını verirsin bir şekilde."

Tana bu oyundan hoşlanmamıştı ama sonuçta insan içindeydiler ve kaçıp giderse kendini daha tuhaf ya da daha kötü bir durumda da bulabilirdi. Bir masaya oturdu. Çocuk birkaç dakika sonra iki tabak omlet, birkaç ılık lavaş ve iki fincan

sade kahveyle döndü. "Evet," dedi Jameson. "Senin kaçmana yardım ettim ve sana yemek aldım. Karşılığında belki sen de bana Istra Dikeni'nden bahsedebilirsin."

Tana ona dümdüz baktı. "Bir şey bildiğimi nereden..."

Jameson telefonunu çıkardı, birkaç yere dokunup masanın üstünden ona doğru itti. Tana bir an neye baktığını anlayamadı. Bir blog sayfasıydı ve en tepede Gece'nin çektiği fotoğraf duruyordu. Göndermeden önce Photoshop'ta oynamış olmalıydı çünkü şimdi fotoğraf daha aydınlıktı. Dudakları birbirine dokunmadan hemen önce birbirlerine uzanan Tana'yla Gavriel'in yüzleri belli oluyordu. Gavriel'in gözleri kapalıydı.

"Ve onun neden Istra Dikeni olduğunu düşündüğümü de sen sormadan söyleyeyim. Çünkü öyle yazıyor. Kız, senin ve aralarında Diken'in de olduğu arkadaşlarının, anladığım kadarıyla turistik bir yerde, onunla erkek kardeşini arabanıza aldığınızı iddia ediyor."

Tana telefona baktı.

"İstersen kendin oku." Jameson çatalını omlete batırdı. "Özet istersen şöyle bir şey: Bir katliamdan kurtulmuşsun, Diken'le zaten orada tanışmışsın. Diken size kim olduğunu söylememiş ama kızın erkek kardeşi girişteki ofiste aranıyor ilanını görmüş ve onu tanımış. Ve pek çok kişi bu haberle bayağı ilgilendi diyebiliriz sanırım." Jameson'ın sesi doğaldı. Dövmeli kollarını masaya dayamıştı. Tana dövmeleri inceledi. Beyaz tişörtün altında kaybolan süslü yazılar, yeşil sapların ucunda kırmızı güller, açık kahverengi ve beyaz kanatlı yaratıklar. "Özellikle de Lucien Moreau," diye bitirdi sözünü çocuk.

Tana az kalsın ağzındaki yumurtayı püskürtecekti. "Televizyondaki adam?"

Lucien Moreau. Açık sarı saçlar, Rafael öncesi dönemin tablolarını andıran bir yüz. Antik ve yaşsız biri olarak karantinada ortaya çıkmış, Buzkent'te bulabildiği en büyük eve yerleşmiş ve her tarafı kameralarla donatmıştı. Evinde verdiği partiler en az Ebedi Balo kadar meşhurdu ama çok daha seçkin ve ölümcüldü. Partileri internetten ya da gece geç saatlerde belli bazı kanallardan izleyebiliyordunuz ama öyle herhangi bir kanalın montajlamadan gösterebileceği şeyler değildi. Tana hiç izlememişti ama Pearl'le arkadaşlarının izlediğini biliyordu. Gördükleri hakkında fısıldaştıklarını duymuştu: Kadife pelerinlerin bulanık hatları, birbirine dolanmış kollarla bacaklar ve her zamanki çekiciliğiyle kameradan doğrudan gözlerinizin içine bakarak, dudaklarındaki kıvrımla ve gözlerindeki ışıltıyla size ne kadar yüksek sesle bağırırsanız bağırın yaptığı şeyi yine de seveceğinizi ve bir daha asla eskisi gibi olmayacağınızı vaat eden Lucien.

"Lucien'in evinde yaşayan bir arkadaşım var. Onun günlük işlerini falan yapıyor. Son zamanlarda bir işi de kente yeni gelenleri gözlemekti. Diken, Paris'teki hapishanesinden kaçtığından beri Lucien onun buraya gelmesinden korkuyordu."

"Neden?" Tana ellerinin titremesini boş verip kendini fincanı kaldırmaya zorladı. Bir yudum içti ve sıcak kahve onu bir lokma omlet yiyecek kadar yatıştırdı. Yumurtanın tadını aldığında, sandığından daha aç olduğunu fark etti.

Jameson plastik sandalyesiyle birlikte masaya eğildi. "Hapiste olmasının sebebi Lucien'di. Şu senin Gavriel,

Caspar Morales'i elinden kaçırmış anlaşılan. Lucien ya da Elisabet -muhtemelen ikisi birden- Örümcek adında bir kadim vampire gidip onun ne yaptığını anlatmışlar. Bu da Istra Dikeni'nin Paris sokaklarının altındaki zindanda son on yıldır işkence görmesiyle sonuçlanmış."

Tana'nın aklına, benzin istasyonundan ayrıldıktan hemen sonra Gavriel'in arabada söylediği bir şey geldi. O zaman söylediklerine bir anlam verememişti ama şimdi anlıyordu.

Korkunç merhametimle ortaya çıkardığım dünya bu.

Merhamet gösterdim ve buna pişmanım. Çok pişmanım.

Tana'nın yine başı dönmeye başlamıştı. "Tüm bunları sen nereden biliyorsun?"

"Söyledim ya," dedi çocuk. "Arkadaşım Lucien'in evinde yaşıyor. Diken sana planları hakkında bir şey söyledi mi?"

Benim de bir arkadaşım var. Ve onu öldürmeyi planlıyorum.

"Ölmesini istediği biri vardı." Tana lavaşın üzerine omlet koyup dürüm yaptı ve ağzına götürdü. Üçüncü ısırıktan ve bir yudum daha kahveden sonra kendini çok daha iyi hissediyordu. "Ama bundan başka bir şey bilmiyorum. Kış bana bunu göstermeseydi Gavriel'in Istra Dikeni olduğuna da hayatta inanamazdım." Çantasından ilanı çıkardı, masaya yayıp düzeltti. Resimdeki siyah saçları, gümüş başlı bastonu ve gözlerdeki zorbalığı gördüğünde bir kez daha ağzının yumuşaklığını hatırlayıp hayrete düştü. "O hiç de şey gibi davranmıyordu... Yani korkutucuydu tabii ama tuhaf bir şekilde iyiydi de. Diken'den bekleyeceğin türde biri değildi."

Jameson ilana baktı, ödülün miktarını görünce bir ıslık çaldı. "Neden onu kapıda ele vermedin?"

Tana omuz silkti. "Bana yardım etti. Karşılığını bu şekilde vermek iğrenç olurdu. Ama anlamıyorum... Lucien'le Gavriel birbirini nereden tanıyor ki?"

"Lucien, Gavriel'in *yapıcısı*," dedi Jameson.

"Ne?" Tana bunu hayal bile edemiyordu. Yarı ona yeni bir gün vaat eden çocuk, yarı Père-Lachaise Mezarlığı'nın altında çığlıklar atan yaratık olarak düşündüğü Gavriel'in, kaypak ve kurnaz Lucien Moreau'yla ne ilgisi olurdu? Tüm ülkede posterleri satılabilsin diye kendi görüntüsünün yayın haklarını satan Lucien Moreau ile. "Bak, belli ki ben pek bir şey bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim, Gavriel'in yalnız olduğu ve bazı vampirlerin onu avlamaya çalıştığı. Gavriel onları Istra Dikeni'nin gönderdiğine inanmamıza izin verdi ama anladığım kadarıyla şu Örümcek denen vampirin adamları olsa gerekler. Gece'nin blog'unda bahsettiği katliamı da onlar yaptı."

Gökyüzünden beyaz bir şey aniden dalışa geçince Tana öyle şaşırdı ki az kalsın sandalyeden düşecekti. Karga albino kanatlarını yaydı ve masaya kondu, kırmızı gözleriyle Tana'yı süzdü. Ardından birkaç adım attı, bir kez gakladı ve masaya düşmüş omleti gagaladı.

Çocuk gülmeye başlayınca kuş onun omzuna tünedi. Oradan da kafasına uçtu. "Bu Gremlin," dedi Jameson kuşu tekrar masaya koyarken.

Tana yavaşça elini uzattı, yine de kuşun gelip gagasını tenine dayaması sürpriz oldu. Gevşeyip gülümsedi. Hayvanlarda, onları besleyen kişinin düzgün biri olduğunu hissetmeyi kolaylaştıran bir şey vardı.

"Sana Buzkent'le ilgili bir şeyi açıklamama izin ver," dedi Jameson. "Biz burada bir tür ekosistem gibiyiz. Vampirler onlara gönüllü olarak hortumlarla kan verecek canlı insanlara ihtiyaç duyuyor. Ortalıkta dolanıp insanlara saldırırlarsa virüsü yayma ve besin kaynağından mahrum kalma tehlikesi var. Ama eğer biri buranın sistemini altüst ederse anında kaosa *sürükleniriz. İster Ebedi Balo'nun camlarını kıran ve kendilerini ateşe veren insan teröristler söz konusu olsun, ister vampir çeteleri arasında bölge savaşı, işler bir anda alevlenebilir. Yani eğer Gavriel buraya ortalığı karıştırmaya geldiyse, Lucien'den zaten nefret eden ve onun yanında saf tutacak bir sürü vampir, bir sürü insan var...*"

Tana, Gavriel'in adam topladığını gözünde canlandırmaya çalıştı ve başını iki yana salladı. "Bana sorarsan her ne yapacaksa yalnız başına yapar. O şey değil... O bir tür deli."

Jameson bir parça rahatlamış göründü. "Arkadaşıma birkaç günlüğüne Lucien'in evinden uzak durmasını söyleyeceğim ama bunu yapacağından şüpheliyim."

Tana kahvesinden son bir yudum daha aldı, dibindeki tortuya kadar yutup kafeinin kanında dolaşmasının tadına vardı. Tepelerindeki gökyüzü artık kararmıştı. Aidan'ı düşündü. Hâlâ o evde, ölmüş ve dirilmiş, onun dönmesini bekliyordu. "Madem Lucien o kadar korkunç biri, arkadaşın niye onunla ki?"

Jameson gözlerini kaçırdı. "O da vampir," dedi yavaşça.

Çocuğun bunu söyleyiş şekli, utanmış gibi söylemesi, burada insan olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu Tana'nın merak etmesine sebep oldu. Buzkent'e gelip gelmemeyi, vampirlerden bir şey isteyip istememeyi seçme şansına asla sahip olmamak nasıl

bir şeydi? Tana'nın kaybettiği nişan için bu çocuk neler vermezdi. Peki Tana'nın kanında virüs dolaştığını bilse ne hissederdi?

Jameson uzanıp Gremlin'in beyaz tüylerini okşadı. "Kargaların, karınca ısırığındaki kimyasalı sevdiklerini biliyor muydun? Formik asitti galiba. Her neyse, eğer buna bağımlı hâle gelirlerse gidip bir karınca yuvasının üstünde kanatlarını açarlar. Bence arkadaşım... Bence Lucien'in korkunç biri olduğunu biliyor ama bundan hoşlanır oldu."

Tana ürperdi. "Belki sadece alışmıştır."

"Belki," dedi Jameson ama sesi ikna olmuş gibi değildi.

"Soru sorma sırası bende," dedi Tana. Jameson'ın ilginç yanı tuhaf bir şekilde normal olmasıydı. Kirli sakalı ve zamanının çoğunu çatılara tırmanarak geçiren birinden beklenebileceği üzere güçlü kaslarıyla aslında sert görünüşlü bir çocuktu ama ona yardım etmiş, karşılığında da pek fazla bir şey istememişti. "Kıyafet ve belki bir de silah alacağım bir yer biliyorsan tarif edebilir misin? Pek hazırlıklı gelmedim de."

"Rehin dükkânı olan birini tanıyorum. İstersen seni götürebilirim." Çocuk kaşlarını kaldırıp cevabı bekledi.

"Tekrar teşekkürler," dedi Tana ve kalktılar.

Tana o gece Aidan'a geri gitmenin ve nişanı almanın bir yolunu bulacaktı. Ve bu işi hallettikten sonra da kendine saklanabileceği yeni bir hapishane, yanında yeterince su, yiyecek ve battaniyeyle seksen sekiz günlük işkencesini çekip virüsten temizlenebileceği bir yer bulacaktı.

O günden başlayarak tam seksen sekiz gün.

BÖLÜM 22

Kişi ölümsüzlüğün sonuçlarına katlanmak zorundadır: Biri hâlâ hayattayken birinin defalarca ölmesi gerekir.
– Friedrich Nietzsche

Gavriel ilk ısırıldığı gece, yeni kolalanmış çarşafların üzerinde ve tanımadığı, yüksek tavanlı bir odada uyandı. Feci içki kokuyordu, terinden bile hafiften Chartreuse kokusu yükseliyordu ve hâlâ sarhoş olabileceğini düşündü. Yatakta oturduğunda öyle kötü başı döndü ki tekrar uzanmak zorunda kaldı. Pencerelerin dışında, aysız gökyüzünün altında Paris'in gaz lambaları yanıyordu.

"Şunu iç," dedi bir erkek sesi ve bardağı ağzına dayadı.

Gavriel yutkunduğunda su içtiğini anladı. Kendini tuhaf hissediyordu. Aynı anda hem terliyor hem üşüyordu, sanki

ateşlenecek gibiydi. Pis odalarda uyanmaya alışıktı, onu oraya getiren insanın ya da insanların yüzünde utanç görmeye alışıktı, öğleden sonranın geç bir saatinde sızlayan bir mide ve kırışık kıyafetlerle minik dairesine dönüp ev sahibini kızdırmaya alışıktı.

Hiç alışık olmadığı şey ise gösterişli bir otel odasında, yüzünde hain bir gülümsemeyle sarışın bir adamın tepesinde dikilmesiydi. Piyano sesi ve bir kobra tarafından sokulmuş gibi boğazına batan bir iğne ve boynunun arkasında büyük bir baskı hatırlıyordu hayal meyal. Fakat gecenin büyük bölümünü, en gösterişli *haut bohème* salonlardan birinde geçirmişti ve o yerlerin yılan kaynadığının söylendiğini duyduysa da kimse bunu kelimenin gerçek anlamıyla söylemezdi.

"Gitmeliyim," dedi Gavriel sersemlemiş bir şekilde ve tekrar oturmaya çalıştı. "İyi hissetmiyorum."

"Bazı hastalıklar tedavilerinden daha kötüdür," dedi adam ve tek eliyle Gavriel'i yatağa bastırdı. Loş ışıkta gözlerinin irisi kan kırmızı görünüyordu. Gavriel ona öylece baktı; korkamayacak kadar çok şaşırmıştı. Şeytanın dikkatini çekmek için yaptığı onca şeyden sonra görünen o ki şeytan nihayet ayağına gelmişti.

"Bittiğinde ikimiz kardeş gibi olacağız," dedi şeytan.

"Benim zaten kardeşim vardı," diye geveledi Gavriel. "Öldü."

Şeytan ona doğru eğildi, gülümsemesi genişleyip sivri dişlerini ortaya serdi. *"Tıpkı benim gibi."*

Gavriel çığlık atmak için ağzını açtı ama öyle sarhoştu ki gülmeye başladı.

*

Tekrar uyandığında pencereden içeri ışık süzülüyordu ve geceye dair hatırladıkları gün ışığında gözüne çok saçma göründü. Çok fazla içki ve çok fazla üzüntünün sebep olduğu aptalca bir kâbustu. Kimse saldırmaya hazır bir şekilde üzerine eğilmemişti. Bembeyaz çarşaflarda kan lekesi yoktu. Otel odası boştu, gömleği ve ayakkabıları kanepenin üstünde duruyordu. Sehpaya yeni bir şişe Chartreuse konmuştu, yanında kristal bir bardak ve fırında pişmiş istiridye vardı.

Yatakta, kırışmış çarşafların üzerinde gözlerini kırpıştırdı. Parmaklarıyla boynunu yokladı. Morarmış gibi hassaslaşmış bir yere denk geldi. Bu onu duraksattı, aceleyle eşyalarını toplayıp odadan çıkmasına, evin yolunu tutmasına yetecek kadar rahatsız etti. Paris'in Dokuzuncu Bölge'sinde, Folies Bergère Müzikholü'nün etrafındaki batakhanelerin ve rehin dükkânlarının yanından geçerken kafası kazan gibiydi. Bilinç düzeyinde öyle bir karar vermeden kendini bir boucherie'ye* girerken buldu. Cebindeki üç-beş kuruşla dana ciğeri aldı ve binanın merdivenlerinde, sarılı olduğu kahverengi kâğıdın içinden ciğeri çiğ çiğ yedi.

Günün büyük bölümünü uyuyarak geçirdi, gece çöktüğünde kemiklerinde dolaşan bir ürpertiyle uyandı. Dairesinin dışından Paris'in gece sesleri geliyordu. Et ya da yemek satan sokak satıcılarının bağrışları. Penceresinin altındaki ara sokakta birileri zar atıyordu. Zarların parke taşlar üzerinde çıkardığı gürültü Gavriel'e tabutunda kıpırdanan bir iskeleti düşündürdü.

* Kasap Ç.N.

Yalnız olmak istemediğini fark etti. Neyse ki Paris'te her zaman düşük arkadaşlar bulunabilirdi. Koyu renk saçlı bir kızın açık saçık bir *danse du ventre** yaptığı kabarede birkaç tanıdığıyla karşılaştı. Onları pek tanımıyordu aslında. Ahlaksız, namussuz tipler olduklarını biliyordu sadece. Yine de kahkahaları bir gece öncenin kâbuslarını dağıtmaya yetiyordu, ta ki Gavriel kendini Raoul de Cleves'in boynunu süzerken yakalayana dek. Cleves bir kontun, kumar düşkünü ve boğazına dek borca batmış olan oğluydu. Gece ilerledikçe Gavriel onun damarlarında dolaşan, kalbinden pompalanan taze ve sıcak kanın giderek daha fazla ayırdına varmaya başladı. O boğazı parçalamak, şarap rengi kanın fışkırmasını sağlamak ne kadar da kolay olurdu. Onu tek başına tenha bir köşeye çekmek, biraz borç para vaat etmek ve çıkmaz sokakta sırtını duvara yasladığı gibi... Gavriel bu düşünceleri kovaladı. Sahnedeki kızı izlemeye çalıştı. Fakat kız kalçalarını kıvırıp da eteğindeki zilleri şıngırdatırken Gavriel'in tek düşünebildiği o terli bacaklardaki damarlardı.

Elinden geldiğince kendini sarhoş etti, düşe kalka eve döndü. Odasının kapısını açtığında şöminede ateş yanıyordu ve şeytan, güvercin grisi asil paltosuyla dosdoğru Versailles'den çıkıp gelmiş gibi eski püskü koltukta oturuyordu.

"Ben Lucien Moreau," dedi şeytan. Gözleri cehennem ateşiyle parlıyordu. "Sanırım bazı soruların olacak."

Gavriel eşikte donakaldı.

"*Kendimi çok garip hissediyorum,*" diye onun taklidini yaptı Lucien. Bu performansı onu çok eğlendiriyormuş gibi sırı-

* Oryantal dans. Ç.N.

tarak aynı sesle devam etti: "*Bana ne oluyor? Bende bu korkunç arzuları nasıl uyandırabildin? Defol, şeytan!*"

Gavriel içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı. "Özür dilerim," dedi. "Çok sarhoşum ve tahmin edeceğiniz gibi şu anda doğru düzgün sorular soracak hâlde değilim. İtiraf ediyorum, kafam allak bullak. Ama istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Bunca zaman lanetimi arayarak Paris sokaklarında dolanıp durdum ve lanet gelip şöminemin başına oturmuşken ben kimim ki onu geri çevireceğim?"

Göründüğü kadar sakin değildi ama kafasını kurcalayan soruların o alaycı taklidini duyduğunda kararını vermişti: Bu yaratığa asla korkusunu göstermeyecekti.

Lucien teşekkür edercesine başını eğdi. "Asla beklediğim gibi davranmıyorsun. Benim için sürpriz, tüm mücevherlerden daha değerlidir."

Adam elini kaldırdı ve Gavriel onun bir parmağını zırh gibi saran, ucu kancalı yüzüklerini gördü.

Adam kancayı bileğine götürdü ve kanın toplanmasını bekledi. Gavriel'in hatırladığı kadarıyla ağabeyinin göğsüne yayılan kandan daha koyuydu. Daha koyu ve garip bir şekilde mavimsi. Kokusu bir anda odayı doldurdu. Yıldırım çarpmasından sonra yükselen ozon kokusu gibi. Cezbedici bir koku. Gavriel elinde olmadan öne eğildi.

"İç," dedi Lucien. "Susadığın şey bu. Gel de iç."

Ve Gavriel dizlerinin üzerine düşüp başını kana doğru eğerken, titreyen parmaklarıyla Lucien'in bileğini kavrarken, içinde bir yerlerde, o ana kadar sadece günahkârlık oyunu oynadığını biliyordu. Paris'te o ana dek yaptığı hiçbir şey, tekrar

bir zamanlar olduğu adama dönüşmesine engel olacak kadar korkunç değildi.

Derken Lucien'in kanının tadı onu sarıp sarmaladı ve kendini kaybetti. Dilini Lucien'in bileğindeki kesiğe bastırarak yarayı emdi, emdi... Aleksander'ı unuttu. Annesini, babasını, kız kardeşini unuttu. Ateş alan silahın sesini ve barut kokusunu ve ağabeyinin karlara yığılan bedenini unuttu. Sadece bu vardı.

Ve sabahın geç bir saatinde, dudaklarında ve dişlerinde kan lekeleriyle, yastığında ağzını sürttüğü yere kan bulaşmış hâlde uyandığında tek istediği daha fazlasıydı.

Daha önceleri Gavriel kendine karşı büyük bir tiksintiyle ve çelişkili arzularla doluydu, oysa şimdi günleri tek bir arzunun pençesinde geçiyordu. Gece olmasını ve Lucien'in gelip ondan içmesini ve ardından onu bileğiyle beslemesini bekliyordu. Diğer her şey önemini yitirmişti. Kabareleri ve salonları umursamadan, eskisi gibi içmek ya da rezalet çıkarmakla ilgilenmeden günlerini geçiriyordu.

Başlangıçta bu beslenme seansları onu çok yorgun düşürüyordu, derken kan garip bir şekilde sistemini kurdu. Açlığı biraz yatıştı. Gündüzleri sokaklar boyunca yürüyor, kendini güçlü, hızlı ve her zamankinden daha tetikte hissediyordu. Şömine maşasını çıt diye ikiye ayırabilir, şaha kalkmış bir atı dizginlerinden yakalayıp durdurabilirdi ve bunlar için öyle dikkate değer bir güç harcaması bile gerekmezdi. Odasında yalnızken duvara tekrar tekrar bıçak fırlattı ve her seferinde tam istediği yere denk getirdi. Köpek dişleri dişetlerini ka-

natarak uzayıp keskinleşmeye başladı. Yalnızken dişlerinin keskin uçlarına dokunmaya bayılıyor, gerçekten orada olduklarını görünce seviniyordu.

Ve Gavriel, Lucien'in bileğine eğildiğinde, yeni dişleriyle orada düzgün delikler açtığında, istemeyi hayal bile edemeyeceği kadar kendinden uzaklaşabiliyordu.

Yedinci gece, Gavriel günbatımından hemen sonra dairesine döndüğünde Lucien onu bekliyordu. Üstünde bir smokinle koltuğa yayılmıştı, koltuğun koluna da bir kız tünemişti. Kızın üstünde ince, lekeli bir gömlek ve ağır görünüşlü, kahverengi bir etek vardı. Yanakları, boynu, elleri kir pas içindeydi. Masanın üstünde, içinden elma yeşili saten taşan bir kutu duruyordu.

"Ona burada banyo yapabileceğini söyledim," dedi Lucien. "Sorun olmaz, değil mi?"

Gavriel bu manzarayı içine çekerken uyuşmuş hâlde başını salladı. "Elbette. İstiyorsa..."

"İstiyor," dedi Lucien ve kızı hafifçe dürttü. Kız itaatkâr bir şekilde hemen ayağa kalktı. "Ona aldığın elbiseyi giymeden önce temizlenmesi gerektiğini söyledim."

Gavriel yeşil satenin taştığı kutuya bir göz attı, ardından tekrar kıza döndü. Kız kutuya öyle bir arzuyla bakıyordu ki yüzü aptallaşmıştı. Gavriel kız kardeşinin böyle elbiselerle dolup taşan gardırobunu hatırladı ve bunun ne kadar basit bir istek olduğunu düşündü. Tabii kız için öyle olmasa gerekti.

Kaç, diye düşündü içinden ama bunu yüksek sesle söylemedi. *Kaçman gerektiğini biliyorsun. N'olur kaç.*

Bunun yerine dairenin arka tarafını işaret etti ve kızın kutuyu alıp yatak odasındaki dolu küvete ve küllü sabuna doğ-

ru yürümesini izledi. Kızın hareketlerinde bir hafiflik vardı. Gavriel'e günler önce izlediği dansçıyı hatırlatan bir edayla süzülürcesine yürüyordu. Onun boynuna ağzını bastırdığını, kalbinin bir kuşun kanatları gibi ağzının altında çırpındığını hayal etti ve titredi.

"Burada ne işi var?" diye sordu.

"Ah, yorma beni," dedi Lucien. "Onun neden burada olduğunu gayet iyi biliyorsun. Bu bir sır değil."

"Lucien," dedi Gavriel sesinde uyarıcı bir tonla. "Ona ne yapmayı planlıyorsun?"

"*Ben* değil," dedi Lucien. "Kanım seni hazır hâle getirdi, bu da dönüşümünün tamamlanması için son adım. Bu gece yaşayan bir adam olarak son gecen. Kızdan içeceksin ve yeniden doğacaksın. Onun ölümü sana ebedi hayatı getirecek."

Gavriel başını iki yana sallayarak geri çekildi.

"Of, hadi ama. *Şarabı sonsuza dek bir kadehten diğerine döküp duramazsın."* Lucien sırıttı.

"Ellerime yeterince masum kanı bulaştı," dedi Gavriel. "Bu kadarı bana yeter de artar bile."

Lucien bir kahkaha attı. "Demek kaçtığın şey buydu ha? Ah, sevgili çocuğum, pek yakında bu bir hiç olacak, söz veriyorum. İçinde boğulacağın öyle geniş bir kan nehri olacak ki o nehirdeki tek bir damla, gökyüzünde tek bir yıldız gibi sana manasız gelecek."

"Bunu yapmayacağım," dedi Gavriel kapıya doğru seğirtip. Lucien onu kolundan yakaladıysa da Gavriel onun kanından aldığı güçle elini itti. "Kendime ne yaptığım umurumda değil ama başkalarının acı çekmesine sebep olmayacağım."

"Olacaksın," dedi Lucien. Kırmızı gözleri parlıyordu, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Gavriel kendini dışarıdaki geceye attığında Lucien'in kahkahası onu takip etti.

Lucien onu bir hafta sonra buldu. Gavriel bir at arabası tutup Paris'ten kaçmıştı, Marseille yakınlarında bir handa kalıyordu. Bir gece önce yatağında uzanmış, terleyerek ve titreyerek, duvarların ardındaki insanların kalp atışlarının kulağında davul sesi gibi patlayan yankılarını dinlemişti. Soğuk, teninin altında giderek daha derinlere süzülmüş, sonunda kalbi buz kesmişti.

Lucien kapıyı açıp da kana bulanmış odayı, hancı ve karısı ile mutfakta ve ahırlarda çalışan çocukların cesetlerini görünce gülümsedi. Gavriel cesetlerden birine eğilmişti, başını kaldırıp Lucien'e baktığında yüzünde öyle derin bir çaresizlik vardı ki bu artık bir his bile sayılmazdı.

Lucien tabii ki eve getirdiği kızı, hayatını kurtarmak için Gavriel'in uğruna evden kaçtığı kızı öldürmüştü. Paris'e dönüş yolunda her şeyi etraflıca Gavriel'e anlattı.

BÖLÜM 23

Ölüm, karanlığını seninle güzelleştirdi.
-Alfred Tennyson

Karanlık çöktükten sonra sokaklar vampirlerindi. Kırmızı gözleri parlayarak ve paltolarını savurarak yürüyorlardı. Bazıları saçlarını Mohikan modeli kestirmişti, burunlarında hızmalar vardı ve gelip geçenlere mimik yapıyorlardı; bazıları kol kola, beyaz elbiselerini arkalarından uçurarak koşuyorlardı; bazıları kadife ceketler içinde, uzun ve bakımlı saçlarını savurarak abanoz bastonlarını çeviriyordu; bazılarının etrafında kalabalık toplanmıştı ve bazıları yalnız dolaşıyordu.

Tana binalara yakın yürüyor, vampirlerin yoluna çıkmamak için tentelerin altına siniyordu. Kalbi deli gibi çarpıyor, gözlerini onların o doğal olmayan beyazlığından ve doğal zarafetinden alamıyor, şeytani gözlerine bakmadan duramıyordu.

"Zamanla alışıyorsun," dedi Jameson. Ama bir vampir fazla yaklaştığında büzüldüğü ve elinin botunda bir şey arar gibi oraya yöneldiği Tana'nın dikkatinden kaçmadı.

Nihayet Jameson metal kafesli bir vitrinin önünde durdu. Vitrine bokböceği şeklinde bir çift küpe, mor bir yağmurlukla ona takım bir şemsiye ve parlak renklerde peruklar dizilmişti. Kapının üstünde, renkli boncuklar ve kırık ayna parçalarından yapılmış tabelada "KALITLAR ve KAYIP EŞYALAR" yazıyordu.

Kapının ortasına müşterilerle konuşmak için bir ızgara yerleştirilmişti. Jameson çanın ipini çekti ve birkaç saniye sonra bir kız ızgarayı açtı. Jameson'ı gördüğünde kızın yüzünde güller açtı, derken Tana'yı fark edince gülümsemesi biraz soldu.

Kız sürgüleri çekip kapıyı açtı. Loş binaya girdiler.

Uzun boylu bir kızdı. Uzun kumral saçları aslan yelesi gibi omuzlarına dökülüyordu ve gözleri şişe camı gibi parlak yeşildi. Yanaklarına ve göz kapaklarına altın sim sürülmüştü. Üstünde kimono tarzı bir sabahlık vardı, yeni kalkmış gibi görünüyordu.

"Selam," dedi Jameson utangaç bir tavırla gülümseyerek. Kızın güzelliği karşısında hafiften başı dönmüş gibiydi.

"Selam," diye karşılık verdi kız. Sanki nefesini tutmuş, Jameson'ın bir şey demesini ya da yapmasını bekliyordu. Fakat kız her ne yapmasını bekliyorsa Jameson yapmadı.

Tana'yı kahvaltıya götürüp ona Buzkent'in işleyişini anlatan o kendinden emin çocuk tavrıyla devam etti. "Burada hemen her şeyi bulabilirsin," dedi Tana'ya. "Valentina, tam da

aradığın şeyin bir sene önce hangi kutuya konduğunu hatırlamak gibi sihirli bir güce sahip."

Kız -Valentina- gülümsedi. "Bir sene önce burada çalışmıyordum," diye itiraz etti.

Jameson'ın dudakları kıvrıldı ama kıza bakmadı. "Gücün bu yüzden sihirli ya."

Tana askılardaki elbiselere ve yerdeki açık bavullardan taşan tişörtlerle ceketlere baktı. Birkaç mankene parıltılı elbiseler ve şapkalar giydirilmişti. İçeride yanan gaz lambaları gölgeleri dans ettiriyordu.

Tahta zeminde tıkırdayan topuklu ayakkabılar merdivenlerden inmeye başladı. Valentina bu sesi duyunca Jameson'dan uzaklaştı. Aşağı inen kadın, Tana'nın şu ana kadar duvarların içinde gördüğü en yaşlı insandı. Uzun kır saçları, siyah elbisesine değdiği yerlerde örümcek ağı gibi görünecek kadar ince telliydi. Boynunda ağır bir altın madalyon vardı ve kulaklarına neredeyse gözleriyle aynı mavi tonda küpeler takmıştı.

"Orada öyle durmasana, Valentina," dedi kıza. "Müşterilerimiz içeri girdiğine göre kapıları kilitle. Biz burada herkesin mümkün olan en güvenli şekilde alışveriş yapmasını isteriz."

Valentina kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki Jameson kapı kolunu tuttu.

"Ben gidiyorum o zaman," dedi kolu çevirip sokağa çıkarak. "İyi şanslar, Tana. İyi geceler, Valentina. İyi geceler, Bayan Kurkin."

"Ah, kalsana," dedi Bayan Kurkin. "Bizimle çay iç."

"Kalamam," dedi Jameson. "Ama Tana burada yeni. Çay ona iyi gelebilir."

Bayan Kurkin gülümsedi. "Yolunu kaybedenleri de hep sen bulursun."

Valentina ızgaradan tek bir bakış atıp Jameson'ın arkasından sürgüleri çekti. Tana onun neden böyle aceleyle kaçtığını merak etti. O da Tana gibi bir yere kilitlenmekten hoşlanmıyor olabilir miydi? Ama Tana'nın yirmi altı saat önce ısırıldığı düşünülürse muhtemelen asıl tehlikeli olan kendisiydi. Neyse ki bunu bilmiyorlardı.

"Evet," dedi Bayan Kurkin. "Senin için ne yapabiliriz? Satacak bir şeyler getirdin sanırım. Evde annenden çaldığın bir şey? Büyükannenin sana bebekken verdiği değerli bir minik kolye? Bir aile yadigârı?"

"Ben bir şeyler alacaktım," dedi Tana. Hedda Kurkin'in onun dükkânda dolanmasından rahatsız olmayacağını umuyordu. Ama sonra aklına Gavriel'in verdiği gerdanlık geldi. Çantasının dibinde tıngırdayıp duruyordu ve Tana onu her hatırladığında kim bilir nerden geldiğini düşünerek ürperiyordu. Çantasına uzandı ve gerdanlığı çıkarıp cam tezgâha serdi. Tezgâhın altında imitasyon küpelerden elmas yüzüklere kadar bir sürü parıltılı takı sergileniyordu. Gerdanlığın lal taşları kan damlaları gibi parladı. "Satacak bir şeyim var aslında. Kopçası bozuk ama..."

"Hım," dedi Hedda ve tezgâhın arkasına geçip kuyumcu merceğini sol gözünün önünde tuttu.

"Bohemya taşları. Muhtemelen Çek Cumhuriyeti'ndendir. Gerçi Rus dizilimi bu. Bak, altın sembolünü görebilirsin."

Kadın gerdanlığı kaldırıp eliyle tarttı. "Çok hoş. Eski. Sağlam. Sana bunun için altı yüz dolar verebilirim. Yarısı peşin yarısı kredi. Gerçi doğru alıcıyı bulursan bunun en az dört katı eder."

Tana sesli bir nefes aldı.

"Ne yazık ki," diye devam etti Hedda, "Buzkent'in içinde doğru alıcıyı bulma ihtimalin pek yok."

Rusya'dan antika bir gerdanlık. Istra Dikeni'nin dinlenme tesisinde birinin boynundan bir gerdanlığı çekip alması ve o gerdanlığın -tesadüfen- kendi ülkesinden antika bir parça çıkması olasılığı neydi? Ama eğer bunu çalmadıysa o zaman bu gerdanlık ona aitti. Ta Paris'ten buraya kadar getirdiği ve ondan çok öncesinden beri ona ait olan bir şey.

Ve onu Tana'ya vermişti.

Kadın, Tana'ya tuhaf bir bakış attı. "Ya da sen alışveriş yaparken otuz dolara kopçasını tamir edebilirim ve bu gece kentte dolaşırken takabilirsin. Daha ilk adımda ruhunu satmak zorunda değilsin."

Tana sessizce başını salladı ve çantasına uzanıp Gavriel'in verdiği paralardan iki yirmilik çıkardı, kadına uzattı. Ve normal bir dükkânda normal bir satıcının yapacağı gibi kadın yazarkasada birkaç tuşa dokunup on dolar aldı, para üstünü verdi.

"Hemen başlıyorum," dedi kadın. "Bu arada Valentina sana dükkânın geri kalanını gösterir."

Valentina, Hedda'nın buyurgan tonu karşısında gülümsedi, ardından Tana'ya omuz silkti. Eliyle merdivenleri işaret etti. İkinci kattaki eski masaların üzerine daha çok kı-

yafet yığılmış, aynalı gardıropların içine elbiseler asılmıştı. Jameson'ın dediği kadar vardı, Valentina bu dağınıklıkta yönünü bulmakta ve hiç akla gelmeyecek yerlerden inanılmaz güzel şeyler bulup çıkarmakta çok yetenekliydi.

"Tüm bunlar nereden geliyor?" diye sordu Tana siyah bir skinny kotu denerken. Kot ona biraz dardı ama sadece beş dolardı. "Burada bir sürü şey var."

"Hedda burayı karantinadan sonra, insanlar ihtiyacı olmayan şeyleri getirip ihtiyacı olanları alsın diye açtı. Kısa süre sonra çöp toplayıcılar terk edilmiş evlerde buldukları şeyleri satma ümidiyle getirmeye başladı. Sonra incik boncuk, gece kıyafeti arayanlar geldi. Kente bir sürü insan geliyor ve pek az insan buradan ayrılabiliyor. Dolayısıyla bayağı kârlı bir iş." Valentina dirsekleri hafif yıpranmış bir deri ceket çıkardı ve Tana'ya doğru tuttu. "Bu sana olur."

Tana ceketi giydi, ağırlığı hoşuna gitmişti. Zırh giymek gibiydi. "Harika."

Valentina gülümsedi. "Bu kentin kendine özgü bir kılık kıyafet yönetmeliği vardır."

Tana güldü, diğer şeylere bakmak için yığına eğildi. Üstüne vampir dişli bir gülen yüz basılmış olan bir tişört buldu. Bir başka tişörtte "ÖLÜM ARANIYOR" yazıyordu. Kesik şortlar, dumanı tüten demliklerle bezeli pijama altları ve soluk fildişi rengi, yüksek yakalı ve sahte inci düğmeli şeffaf bir bluz vardı. "Peki ya sen? Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

Valentina'nın ifadesi hafiften değişti, Tana'nın gerçekte ne sorduğunu çözmeye çalışır gibi bir hâl aldı. Ardından içini çekti ve neyin üstüne oturduğunu umursamadan kıyafetler-

le dolu bir sandalyeye çöktü. Manken gibi, incecik bir vücudu vardı ve konuşurken elleri de sözlerine eşlik ediyordu. Tırnakları tıpkı göz kapakları gibi altın rengine boyanmıştı. "Beni Hedda'yla Jameson tanıştırdı ve ona dükkânda çalışacak kadar güvenilir olduğumu söyledi. Hedda'nın son tezgâhtarı ortadan yok olmuştu. Burada böyle şeyler olur. Neyse, neticede Hedda'nın yeni birine ihtiyacı vardı. Jameson bana inanılmaz bir iyilik mi yaptı, yoksa sırf benden kurtulmak için miydi, bilemiyorum. Belki her ikisi de doğrudur."

"Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?"

Valentina başını iki yana salladı. "Buzkent'e yaklaşık bir yıl kadar önce bir arkadaşımla geldim. İkimiz de aynı küçük kasabada yaşıyorduk ve oraya uymuyorduk. Düşündük ki herkesin bizim gibi olduğu bir yere kaçar ve dönüşürsek..."

Valentina nasıl devam edeceğini bilemiyormuş gibi sustu. Tana başını sallayarak onu teşvik etti. Sohbet hoşuna gitmişti. Aidan yeni dönüştüğünden ve inanılmaz aç olacağından Tana'nın birkaç saat boyunca yapacak başka işi yoktu. Aidan'ı doyurmalarının ardından, yani en iyi ihtimalle şafak sökmesine yakın gidip nişanını geri alabilirdi. O zamana kadar da arkadaşça bir sohbetin ve kıyafetlerin tadını çıkarmaktan zarar gelmezdi.

"İki koca aptal olduğumuz ortaya çıktı. Tanıştığımız ilk vampirler az kalsın arkadaşımı öldürüyordu. Kırmızı gözlü üç kızla gitti ve aslında kızlardan hoşlanmaz bile. Sonra onu bir ara sokakta, başında vampirlerle buldum. Orasını burasını kesip şeker gibi yalıyorlardı ama onu ısırmamaya acayip dikkat ediyorlardı. Sürtükler. Eğer Jameson yetişmeseydi orada ölürdü."

Valentina gözlerinde uzak bir bakışla anlatmaya devam etti. "Kapıdaki nöbetçilerin taşıdığı alev makinelerinden vardı elinde. Buzkent'te uyulması gereken öyle pek fazla kural yok ama vampirleri çileden çıkaran bir şey varsa o da birinin onları avlamasıdır."

"Vampir mi avlıyordu?" diye sordu Tana.

Valentina omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama üç vampiri oracıkta ızgara yaptı ve sokak kedisi falanmışız gibi bizi alıp bir eve götürdü." Kız yine iç geçirdi. "Bizi bir kilisenin çatı katına, başka çocukların yanına götürdü. Çocuklardan bazıları gerçekten çok küçüktü, bazıları daha büyüktü. Şimdi boş ama bir süre orada kaldık. Jameson buralarda bir tür halk kahramanı gibidir."

Tana kıyafet yığınlarını düşünüp sordu: "Orada yaşayan diğer çocuklar şimdi nerde?"

"Arkadaşım da dahil iki tanesi Rezil Kancası oldu," dedi Valentina. "Anarşist bir vampir çetesi. Onları etkileyecek kadar psikopat olanları dönüştürüyorlar. Gerçi arkadaşım hâlâ insan ama ümidi var. Küçük çocuklardan biri bir vampir tarafından dönüştürüldü, şimdi onunla yaşıyor. Bir tanesi bir gün dışarı çıktı ve bir daha geri dönmedi. Jameson'ın bakmadığı, aramadığı yer kalmadı ama bu şehirde insanlar bazen buhar olup uçuyor."

Tana güzel bir bıçak gördü. Uzundu ve bayağı keskin görünüyordu. Bir kavanozda, birkaç tüy ve bir dolmakalemle duruyordu. "Jameson'ın vampirlerle karmaşık bir ilişkisi var galiba."

"Jameson? Evet, sanırım. Kız arkadaşı da vampir."

Tana hayretle Valentina'ya bakakaldı. "Ah, elbette," dedi bir saniye sonra. Jameson'ın kahvaltıda anlattıklarını hatırlamıştı. "Bahsettiği şu arkadaşı olmalı. Lucien Moreau'nun evinde yaşayan."

"Onu gördüğünde bu konuda bir şey söyleme, tamam mı? Bana ondan hiç bahsetmedi. Ama burası küçük bir şehir. İnsan bir şeyler duyuyor. Bir keresinde de onları Kadife Caddesi'nde tartışırlarken gördüm. Kız göz kamaştırıyordu. Ama Jameson'ın bunu umursadığımı düşünmesini istemem. Benim eskiden ne olduğumu biliyor, bu yüzden bu ona biraz garip gelebilir."

"Neydin ki?" diye sordu Tana şaşkınlıkla kaşlarını çatıp.

"Ben kız olarak doğmadım," dedi Valentina o uzun, zarif vücuduyla ayağa kalkarak. "En azından görüntüde. Jameson ameliyat masraflarını karşılayamadığım için buraya geldiğimi biliyor. Eğer dönüşürsem en azından şu andaki görüntümü koruyabilirim diye düşünmüştüm. En azından yüzüm değişmeyecekti. Ama işler umduğum gibi gitmedi."

Bir anlığına Tana'nın zihninde Valentina'nın hatları erkeksi bir hâle büründü, derken gözlerini kırpıştırdı ve yine karşısındaki kızı gördü sadece.

Bu, sonsuza dek genç kalmayı istemek için Tana'nın daha önce hiç aklına gelmeyen bir gerekçeydi.

"Bir şey söylemem," diye söz verdi Tana. "Zaten onu o kadar tanımıyorum."

Valentina hafiften alaycı bir şekilde gülümsedi. "Buzkent küçük bir yer ve gün geçtikçe daha da küçülüyor. Herkesi tanıman fazla uzun sürmez."

Tana sonuçta o uzun hançerin, kotun ve deri ceketin yanı sıra üç tişört ve Valentina'nın çamaşır suyunda bekletilip kaynar suda yıkandığına söz verdiği dört takım iç çamaşırı aldı. Kırk sekiz saat dolmak üzere olduğundan, eğer Soğuk olmadıysa buradan çıkarken üzerine giyecek bir şeylere ihtiyacı olduğunu düşündüğünden kıyafet satın almıştı. Bıçağı ise, son zamanlarda sık sık bir bıçağı olmasını istediği için. Bir de pas rengi, çirkin ve bayağı büyükçe bir panço bulmuştu. Sıcak tutacak bir şeye benziyordu ve battaniyedense bunu taşımak daha kolaydı. Ayrıca demir makası, tornavida, naylon ip, güneş enerjisiyle çalışan bir telefon şarjı ve aldıklarını koymak için de sırt çantası aldı.

Hepsi 132 dolar tuttu. Geriye hâlâ yüz dolar kadar, belki daha fazla parası kalmıştı ama ne kadar kaldığını dükkânda onların önünde saymak istemiyordu.

Valentina, Tana'nın aldıklarını yerleştirirken bıçakta duraksadı.

"Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Eğer elimde sallarsam, insanların geri çekilmesine sebep olacak kadar korkutucu görüneceğini umuyorum."

Valentina bir şey söylemeden kaşlarını kaldırmakla yetindi.

Derken Bayan Kurkin kopçası tamir edilmiş gerdanlıkla geldi. Tana gerdanlığı çantasına attı ve duvardaki antika aynalardan birine gidip saçlarını sımsıkı ördü, bir lastikle bağladı. Dalgalı aynada bir süre kendini inceledi ve Aidan'ın onu beklediği o küçük odada her neyle karşılaşacaksa bununla yüzleşecek kadar güçlü olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı.

Ardından Valentina'yla Bayan Kurkin'e veda edip sokağa çıktı, gerisin geri tehlikenin kucağına doğru yürümeye başladı.

Çatıya tırmanması kolay olmuştu ama yukarı ulaştığında manzara hiç tanıdık gelmedi. Karanlıkta her şey çok farklıydı. Yavaşça, attığı her adıma dikkat ederek ilerledi. Jameson'ı takip ettiği sırada bunu fark etmeyecek kadar meşguldü ama şimdi kentin tepesinde yalnız olduğundan, çatıdan çatıya geçerken kullandığı yolların çoğunun biri tarafından yakın zamanda yapıldığını görebiliyordu. Binalar arasındaki boşluklarda köprü işlevi gören, lehimlenmiş ya da çivilenmiş kalaslar ve tahta merdivenlerle, caddelerin üzerinde bir labirent yapılmıştı.

Karanlıkta çatı penceresini bulmakta biraz zorlandı. Bir yandan pencereyi ararken bir yandan da şuraya bir yere kıvrılıp geceyi güvende geçirme arzusuyla mücadele ediyordu. Biraz daha uyumak için neler vermezdi. Hem belki bu arada Aidan da yeni durumuna alışırdı. Belki bir-iki gün sonra giderse, Aidan bu arada açlığını ve kırmızı gözleriyle gösteriş yapma hevesini yenmiş olurdu.

Ama tabii bu arada Tana'nın nişanını satabilirdi de. Ya da Tana belki Soğuk olurdu.

Ya da Aidan ölmüş olurdu. Virüs kapan Midwest'li çocuğun hikâyesi birkaç ay önce bütün haberlere konu olmuştu. Çocuk, kız arkadaşına ısırıldığını itiraf etmiş ve virüsü sisteminden atmak için kızın ailesinin arazisindeki eski alet kulübesini kullanmak istemişti. Kız ona yardım edeceğine söz vermiş ama bunun yerine okuldan bir grup arkadaşıyla birlikte geri gelmiş ve çocuğu bağlayıp bıçakla deşmiş, kanını

içmişlerdi. Henüz vampire dönüşmemiş birinin kanını içerek Soğuk olunamayacağını anlamamıştı salaklar.

Gerçi Gece, Aidan'ı bıçakla doğrayıp kanını almayı planlıyorsa bile önce onun vampire dönüşmesini bekleyecek kadar akıllıydı. Aidan'ın kanını şişeleyip çok yüksek bir fiyata satabileceğini bilecek kadar akıllıydı.

Tana ürperdi. Keşke Jameson gibi onun da bir alev makinesi olsaydı. Keşke büyük bir bıçak, demir makası ve sert görünüşlü bir deri ceketten fazlasına sahip olsaydı. Keşke o da bir halk kahramanı olsaydı.

Nihayet ay ışığında çatı penceresini bulmayı başardı. Pencere hâlâ açıktı, avize bıraktığı gibi yamuk duruyordu.

Birkaç yaprak süzülerek loş odaya düştü.

Kapı aralıktı, koridorun ışığı içeri sızıyordu. Ve oda boştu.

"Aidan," diye fısıldadı ama sesini duyacak kimse yoktu.

Tana etrafa bakındı, bacayı görünce naylon ipin bir ucunu oraya doladı. Keşke zamanında izci olsaydı. Onlara düğüm atmayı öğretiyorlardı değil mi?

İple odaya indi. İniş kolaydı ama ipte onu yavaşlatacak düğümler olmadığından yavaş inmek zordu. Yarıya ancak gelmişti ki eli kaydı ve zemin tahtalarının üzerine gürültülü bir iniş yaptı. İçeridekiler sesi duymuş olmalıydı.

Aptal, aptal, aptal. O tarafa doğru koşan ayak sesleri duymayı bekleyerek durdu ama evin derinlerinden gelen bir inlemeden başka ses yoktu.

Koridora çıktı.

Bovling forması, kot ve sandalet giymiş bir adam duvarın dibinde oturuyordu, başı geriye kaykılmıştı, gözleri açıktı.

Kısa, kahverengi saçlı ve gözlüklüydü. Metal çerçeveli yuvarlak gözlüğünün bir camında kanlı bir parmak izi vardı. Kolları iki yana açıktı, parçalanmış bileğinden pembe etler taşıyordu. Yerler kan gölüne dönmüş, halı bir ucundan kanı emmeye başlayıp kararmıştı. Çok, çok fazla kan vardı ve adamın damarlarından hâlâ tembelce köpürerek akmaya devam ediyordu.

Diğer bileğinde ise bir çift minik diş izi göze çarpıyordu.

Bacaklarından biri tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Tana'ya feri sönmüş kahverengi gözleriyle baktı. Kanın zengin ve sıcak kokusu bir dalga gibi yükselip Tana'ya çarptı, Tana'nın dili hevesle dişlerini yokladı, ağzı sulandı.

"Ka-aç," dedi adam sık nefeslerinin arasında ve sonra birden, fişi çekilmiş bir oyuncak gibi öylece kaldı. Göğüskafesinin derinlerinden hırıltılı bir ses yükseldi.

Tana'nın kalbi deli gibi çarpıyor, göğsünü yumrukluyordu.

Derken bu adamı daha önce gördüğünü hatırladı. Resmini görmüştü en azından. Hakkında konuştukları şu komşu olmalıydı. Bill Story. Duvarların içindeki hayatı kayıt altına alan, arkadaşları ona buradan çıkma fırsatı sunduğunda reddeden gazeteci. Tana onun hayalindeki ölümün bu olmadığından emindi.

Bill'in gözlüklerini dikkatle çıkardı, parmaklarını göz kapaklarına sürüp öyle kalmasını umarak gözlerini kapadı. Lahitlerde yatan firavunlara yapıldığı gibi adamın ellerini göğsünde birleştirdi.

Bill Story son nefesinde ne demiş olursa olsun Tana kaçamazdı. Nişanı almadan hiçbir yere gidemezdi. Botundaki bıçağı dikkatle çekip çıkardı.

Yavaşça ilerleyip bir köşeyi döndü ve Christobel'i elinde bir kutu boya ve fırçayla camın yanında dikilirken buldu. Pencereleri siyaha boyarken bir yandan da omuzları sarsılarak ağlıyordu ve gözleri kırmızıydı. Tana'yı gördüğünde daha da şiddetle ağlamaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Tana.

"Yarın için hazırlık." Makyajı akmış, yanaklarında yol yol gri lekeler oluşmuştu. Sesi dalgın, sanki rüyada gibiydi. "Vampir oluyoruz ve ev hazır olmalı. Böyle olmaması gerekiyordu. Gitmemeliydin. Neden gittin?"

Tana onların tutsağı olduğundan, elinde büyük bir bıçakla kaleye geri dönmesinin kızı alarma geçirmesini beklemişti. Oysa Christobel, Tana sanki bakkala gitmiş ve geri gelmesi uzun sürmüş, bu yüzden de akşam yemeği partileri mahvolmuş gibi bakıyordu ona.

Koridorun aşağısındaki bir kapının ardından alçak sesli bir inleme daha geldi ve kısık sesler duyuldu.

Christobel tedirgin bir şekilde o tarafa göz attı, sonra yine Tana'ya döndü.

"Sen gittikten sonra biz sandık ki... Yani sesin soluğun kesilince biz Aidan senden beslendi sandık. Bu yüzden güvenli olduğunu düşündük. Yani sana üzüldük tabii ama..."

Tana başını salladı, bu kısmı çabuk geçsin diye eliyle devam etmesini işaret etti. Neden Aidan'la birlikte o odaya kilitlendiğini biliyordu. Kapının diğer tarafındaki herkes bunu itiraf etmeye istekli olmasa da.

"Gece ve Zara önce kim girecek diye kavga etti. Zara buranın kendi evi olduğunu söyleyip ilk giren oldu ve o... O öldü."

"Ah," dedi Tana tanıdığı insan Aidan'ı düşünerek. Onun tanıdığı Aidan aptal ve bencildi ama asla bir katil olamazdı.

"Onu öldürmek istemediğini biliyorum." Christobel'in hıçkırıkları daha da şiddetlendi. Elindeki boya kutusunu düşürdü ve ayağıyla tekmeledi. Siyah boya duvara sıçradı, bozuk kan gibi yol yol aktı. "Sonra çok üzüldü. Ama senin ölmen gerekiyordu, Zara'nın değil. Bu haksızlık. Her şeyi doğru yaptık. Yeni doğan bir vampire karşılık bir kurban sunduk. Ona beslenmesi için seni verdik. *Sen* kurban olmalıydın."

"Nerede şimdi?" diye sordu Tana. Kızı tokatlamamak için kendini zor tutuyordu. "Orada mı?" Seslerin geldiği oda kapısını işaret etti. Kız başını salladı.

Güvenli olup olmadığını sormak istiyordu aslında ama Christobel'in buna dürüst bir cevap vereceğini sanmıyordu. Bill Story ve Zara'nın öldüğü düşünülürse Aidan'ın hâlâ aç olması pek muhtemel değildi. Öte yandan Tana yeni doğan vampirler hakkında ne bilirdi ki? Çiftlik evindeki o yaratıklar kene gibi şişene kadar beslenmişti.

Tana yerde siyah boya izleri bırakarak koridorun aşağısına yürüdü. Omzunun üstünden dönüp baktığında Christobel camdan dışarı bakıyordu ama camı öyle kalın bir şekilde boyamıştı ki görülecek bir şey yoktu.

Sen kurban olmalıydın.

Elini kapı koluna uzattığında Tana hayatın bir ileri alma tuşu olmasını, korkutucu bölümleri hızlı geçmeyi diliyordu. Sonrasında nasıl bir felaketle karşılaşacak olursa olsun, sonuç ne kadar kötü olursa olsun, yeter ki şu bölümü hızlı geçsindi.

Derin bir nefes aldı, kapıyı itip açtı. İşte manzara karşısındaydı, artık dileyecek bir şey kalmamıştı.

Aidan insan dışı bir dinginlikle yere çömelmişti. Bu ve teninin doğal olmayan solgunluğu, başını kaldırıp yeni kırmızı gözleriyle Tana'ya bakmadan önce bile onun dönüştüğüne yeterli kanıttı. Hemen yanında Gece, kardeşinin bedenini kucaklamış, öne arkaya sallanıyordu.

Kış'ın mavi saçları yüzüne düşmüştü, ağzı tebeşir gibi ve pütür pütürdü. Pearl'ün ağzı da dişlerini fırçaladıktan sonra diş macununu iyi yıkamadığında bazen böyle görünürdü. Çocuğun boğazında iki minik delik vardı, birinden incecik bir kan sızıyordu. Kış'ın gözleri kapalıydı ama Gece'nin gözleri ateşin kalbindeki korlar gibi kıpkırmızıydı. Tana'yı gördüğünde dehşet verici bir inlemeyle kardeşine daha sıkı sarıldı.

Rufus odanın diğer köşesine çökmüştü, üstünde sadece pijama altı vardı. Yanında videosu açık bir telefon duruyordu, oraya düşmüş ve unutulmuş gibiydi. Yanan ışığına bakılırsa hâlâ kaydediyordu.

BÖLÜM 24

Ölüden geriye kalan her şey değerlidir,
eğer yaşamaya layıksa.
-Emily Brontë

Pearl televizyonun karşısına oturdu, bol peynirli spagettisini yemeye koyuldu. Babası mutfakta fırını temizliyordu. Tana gittiğinden beri kendini temizliğe adamıştı. Çamaşır yıkamış, mikrodalganın içini ovmuş, hatta buzdolabını çekip arkasını bile silmişti. Öyle uzun zamandır bununla meşguldü ki saat on olmasına rağmen daha akşam yemeği bile yememişti. Sadece telefon çaldığında, polis ve daha sonra da Aidan'ın annesiyle babası aradığında temizliğe ara vermişti.

Televizyonda, mavi etek-ceketli bir haber spikeri, kan damlayan harflerle yazılmış "GENÇLERİN KAN BANYOSU" manşetinin önünde duruyordu.

"Şimdi de gençlerin trajediyle son bulan günbatımı partisinden son gelişmeler," diye okudu kadın prompterdan. "Mitch Evans, katliamdan kurtulan üç gencin pazar gecesi geç saatlerde görüldüğü Doksan Üçüncü Otoban'daki benzin istasyonundan bildiriyor. İstasyonun güvenlik kamerasında Aidan Marinos, Tana Bach ve henüz kimliği belirlenemeyen üçüncü bir kişinin görüntülerine rastlandı, değil mi Mitch?"

Kafasına tam uymayan peruğuyla muhabir ekranda belirdi. Benzin istasyonunun önünde, elindeki mikrofonu çok şaşkın görünen bir çocuğa doğru tutuyordu. "Aynen öyle, Tiffany," dedi peruklu adam. "Garreth Walker'la beraberiz. Yaklaşık bir yıldır Global Petrol'de kasiyer olarak çalışıyor. Bize dün gece gördüklerini anlatabilir misin lütfen?"

Pearl kanepede öne doğru eğildi. "Baba?" diye seslendi. "Baba, televizyonda Tana'dan bahsediyorlar."

"Elbette," dedi kırmızı saçlı çocuk. "Dükkâna iki çocuk geldi. Kızın her yeri sıyrık içindeydi ve oğlan da şüpheli görünüyordu. Bir şeyler çalabileceklerini düşündüğümden onları göz hapsine aldım."

"Şüpheli ile tam olarak ne kastediyorsun?" diye sordu Mitch Evans.

Garrett omuz silkti. "Dükkândaki mallara fazla uzun süre bakıyordu. Gözlerini üzerinize dikip sizi süzüyordu."

"Peki ya kız?" diye sordu muhabir.

Garrett hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kısıp gökyüzüne baktı. "Sandviç aldı galiba. Güzel, mavi gözleri vardı. Kısa bir etek giyiyordu. İşin aslı, pompaların orada olanlardan önce ona pek dikkat etmedim."

Pearl deri kanepede yanında duran cep telefonuna uzandı. Bu sabah ablasından mesaj geldiğinden beri hiç bakmadıysa en az yüz kez telefonuna bakmıştı. Mesaj, sabahın erken saatlerinde normal görünüşlü bir sokağın fotoğrafı ve "Buzkent boktan. Seni seviyorum. İyiyim," sözlerinden ibaretti.

Pearl mesaja her baktığında Tana'nın bu kelimeleri söylediğini, bunları söylerkenki ses tonunu duyabiliyordu. Ne anlama geldiklerini de biliyordu çünkü kardeşlerin kendilerine ait bir dili vardı ve bu sözler en temelde bir tür şifre sayılırdı. Tana, Buzkent'in idare eder olduğunu, öyle çok korkutucu olmadığı söylüyor ve alttan alta Pearl'ün orayı romantik bir yer olarak hayal etmesiyle dalga geçiyordu. Fotoğrafı güneş doğduktan sonra çekmiş olması henüz vampir olmadığı anlamına geliyordu. Ve bu mesaj aynı zamanda Tana'nın gerçekte nasıl hissettiğini gizlemeye çalıştığını gösteriyordu ki bu da pek mutlu olmadığı anlamına geliyordu.

Babası elinde süngerle oturma odasına geldi. "Ne oldu, niye seslendin?"

Pearl ekranı işaret etti. "İzle. Tana'dan bahsediyorlar."

"Kapa şunu," dedi babası sert bir sesle.

"Hayır, Tana'dan bahsediyorlar," diye tekrarladı Pearl. Babası onu duymamıştı herhâlde.

"Polisler arayıp benzin istasyonunda olanları anlattı zaten. Şimdi dediğimi yap ve televizyonu kapa." Sesi çok kararlıydı ama Pearl aldırmadı. Öğrenmek istiyordu.

Ekranda Mitch Evans şimdi daha ciddi bir havaya bürünmüştü. "Bize o olaydan bahset. Her şeyi gördün mü?"

"Evet. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi Garrett. "Oğlan tam kızın boğazını parçalayacaktı ki nereden çıktıysa ikinci çocuk geldi. Sonradan gelen çocuk diğerini tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve boynunu ısırdı. Dişlerini geçiriverdi. Kolayca. Televizyonda gördüğümüz sahneler gibi. Kız yerde yatıyordu. Kaçmaya çalışmadı bile. Sonunda kalkıp üstünü başını silkeledi ve vampirle... Yani o herhâlde vampirdi değil mi, başka ne olacak? Neyse, ikisi birlikte ilk oğlanı bagaja koydular ve hiçbir şey olmamış gibi basıp gittiler."

Bu anlatılanlar Aidan'a hiç benzemiyordu. Komik, tatlı, Pearl'ü güldürünceye kadar ona takılan Aidan'a. Tana'yla da hiç alakası yoktu. Tana mutlaka bir şeyler yapar, kaçar ya da mücadele ederdi.

"Kız arabaya kendi rızasıyla mı bindi? Vampirle birlikte mi hareket ediyordu?"

"Öyle görünüyordu," dedi Garrett.

O sabah ablasından gelen mesajı gördüğünde Pearl kalkıp mutfağa gitmiş, babasının mutfak masasında uyurken bir fotoğrafını çekmiş, ardından neredeyse boşalmış kahvaltı gevreği kâsesinin de fotoğrafını çekmiş ve "Burada her şey bir tuhaf ve çok sıkıcı. Sen bol bol eğlensen iyi edersin. Ve bana foto gönder ki seni kıskanayım," yazıp ablasına göndermişti.

Daha cevap gelmemişti.

"Pearl," dedi babası uyarıcı bir tonla.

"Hayır!" diye bağırdı Pearl ve spagetti tabağını babasına fırlattı. Sos ahşap döşemeye sıçradı, tabak yere çarpıp parçalandı. "Hayır! Tana'yı dinleyeceğim."

"Ve kızın Soğuk olup olmadığını bilmiyorsun?" diye sordu Mitch Evans televizyonda.

Spagettinin duvara yapışmayan kısmı kayıp yere döküldü. Yeri solucanlar basmış gibiydi.

"Ne diyebilirim ki? Siz görüntüleri izlemediniz mi?" diye sordu Garrett.

"Ne yazık ki polis henüz görüntüleri halka açmadı. Ama en kısa zamanda izleyicilerimize parçalar gösterebileceğimizi umuyoruz. Şimdilik tek söyleyebileceğimiz, hayatlarının belki de en mutlu günlerinden birinde, bir partide, kırk sekiz gencin hayata gözlerini yumduğu ve Tana Bach, Aidan Marinos ve kimliği belirlenemeyen üçüncü arkadaşlarının, kırk sekiz kişinin öldüğü bu katliamdan sağ kurtulduğu. Polis şimdi bu üç gencin nasıl kaçtığını, çiftlik evinde kapalı kaldıkları o on yedi saatte ne gibi korkunç şeylere maruz kaldıklarını ve şu anda nerede olduklarını araştırıyor.

"Sevgili seyirciler, sizden ricamız, bu üç kişinin eşkaline uyan biriyle karşılaşır ya da yeşil yamalı bir 1995 model Ford Crown Victoria görürseniz aşağıdaki numarayı aramanız. Unutmayın, onlara kesinlikle yaklaşmamalısınız. İçlerinden en az biri dönüşmüş, diğer ikisi ise muhtemelen virüs kapmış durumda ve akıl sağlıkları da belirsiz. Çok tehlikeli oldukları düşünülüyor. Sendeyiz, Tiffany."

Stüdyoya geri dönüldü. "Teşekkürler, Mitch," dedi Tiffany gergin bir gülümsemeyle. "Ve lütfen unutmayın, eğer bir vampirle fiziksel temas yaşarsanız bunu yetkililere bildirmekle yükümlüsünüz. Virüs kapıp kapmadığınızı anlamak için beklemeyin. Kendi kendinizi karantinaya almayı denemeyin.

911'i arayın, ne tür bir saldırıya uğradığınızı açıklayın ve talimatları yerine getirin.

"Sırada, uzmanımız vampirleri evinizden en etkili şekilde uzak tutmak için yapmanız gerekenleri anlatacak ve ardından da bu katliamı yapan üç vampirden biriyle ilgili detaylı bilgilere sahip olduğunu iddia eden bir vampir avcısıyla yaptığımız özel röportaj ekrana gelecek. Ama önce reklamlar."

Babası televizyonun önünde durduğu yerden kıpırdamamıştı. Ona televizyonu kapatmasını söylediği hâlde sonuna dek gözlerini ekrandan ayırmadan kendisi de izlemişti.

Pearl sabah Tana'nın gönderdiği mesajı gördüğünden beri gün boyu dilinin ucuna gelen şeyi nihayet söylemeyi düşündü: *Onun nerede olduğunu biliyorum, baba.*

Ama ne bunu söyledi ne de başka bir şey. Uzaktan kumandaya uzanıp televizyonu kapattı ve pijamalarını giyip yatmak için üst kata çıktı.

BÖLÜM 25

İnsanlar soğuktan ölür,
karanlıktan değil.
–Miguel de Unamuno

Aidan'ın kırmızı gözleri üzerine dikildiğinde Tana'nın korkusu canlı bir yaratık gibi pençelerini boğazına geçirdi. Tana yutkunmadan artık ne kadar becerebilirse bu dehşeti yutmaya çalıştı. Farkında olmadan bir adım geriledi, bıçağını kaldırdı. İki yaratığın karşısında bıçak çok aciz görünüyordu.

"Geri geldin," dedi Aidan hafiften sersemlemiş bir sesle. Bıçağı hiç fark etmemiş gibi elini uzattı. Onu gördüğü için rahatlamış görünüyordu. Rahatlamış ve ümitlenmiş. "Şey olacağını sanıyordum... Bilmiyorum... Böyle değil. Çok kötü şeyler yaptım, Tana."

Tana bıçağı tutmaya devam ederek yere eğildi, diğer eliyle Aidan'ın elini tuttu. Eli buz gibi olmasına rağmen güven

vermesini umduğu bir şekilde bu eli sıktı. "Her şey yoluna girecek. Hadi çıkalım buradan."

"Her şey farklı görünüyor. Gümüşi ve bulanık. Dağılmış suluboya gibi. Ve... Nabzını duyabiliyorum, Tana. Kanını, sıcaklığını. Senden yayılıyor. Parlak ve kırmızı ve tatlı. Ama bu şey değil. Böyle görünmediğini biliyorum. Artık hiçbir şeyi doğru göremiyorum."

Aidan'ın ağzı değişmiş, köpek dişleri hafifçe uzayıp keskinleşmişti. Fakat her zamanki ikna edici ses tonuyla konuşuyordu. "Kazara oldu, Tana. Gece, Kış'ı dönüştürecekti ama çok fazla içti. Şimdi Kış uyanmıyor. Ama belki biraz dinlenirse..."

Tana'nın bakışları, kucağında Kış'ın bedeniyle oturan Gece'ye kaydı. Aidan'ın bahsettiği kaza buydu. Bill Story ya da Zara değil.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedi Rufus. Sesinde sinir krizinin kıyısında dolanan bir tını vardı. "O şekilde olmuyor."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Gece. Açık ağzında sivri köpek dişleri parladı. "Kapa çeneni. Kapa, kapa, kapa!"

"Koridorda ölü bir adam var." Tana bunu sakin bir şekilde söylemeye çalışmıştı ama sesindeki titreme onu ele verdi.

"Bill daha önce hiç, ölen ve vampir olarak doğan birini görmemiş. Olanları kaydetmek istedi. Hepimiz istedik." Rufus'un sesi hâlâ her an bir patlama yaşayacakmış gibiydi. "Bir anda işler kontrolden çıktı."

"Gece'yi ısırırken beni filme almak için araç gereç getirmişti," dedi Aidan. "Ben yapmak istemedim. Ona bir şey olmasından korktum. Şeye olduğu gibi..."

Sustu, devamını getirmedi. Gece dudaklarını Kış'ın donuk yanağına bastırdı, ona bir şeyler fısıldadı.

"Ters giden neydi?" diye sordu Tana onları konuşturmaya devam etmek için. Duyduğu dehşete rağmen bir şeyler düşünmeye, plan yapmaya çalışıyordu. Nişanı geri almak istiyorsa Aidan'la yalnız kalmalıydı. Diğerlerinin önünde nişanı alması güvenli olmazdı.

"Gece nihayet Aidan'ı sorun çıkmayacağına ikna etti," dedi Rufus. "Biraz bekledik, virüsün Gece'nin kanına karıştığına emin olunca Kış'tan iğneyle kan aldık. İğneyi çakmakla sterilize ettik. Tabii ideali bu değildi ama ikisi kardeş nihayet. Neyse ne. Gece kanı içti ve bekledi. Sonra öldü."

"Öldü," diye tekrarladı Aidan. "Tıpkı benim gibi. Öldü ve onu izledik. Hatta filme çektik. Ölmesi kırk dakika sürdü."

Tana, Aidan'ın odada yalnız başına kalp atışlarının yavaşlamasını dinleyerek ölümü bekleyişini düşününce ürperdi. Aidan'da bir değişiklik vardı. Tanıdık yüzünü bir maskeye çeviren bir şey. Tana onun gözlerindeki bakışta yeni doğan bir şey görebiliyordu.

"Korkunçtu," dedi Rufus. "Ama bunu o istedi. Bunu yapmamızı Gece söyledi ve devam etmemizi, filme çekmemizi haykırıp durdu."

"Ve uyandığında gerçekten çok açtı." Aidan'ın yüzünden kendi açlığını hatırlıyormuş gibi bir ifade geçti. Ve bunu hatırlamak içinde yeniden o açlığı uyandırıyormuş gibi. "Kan için yanıp tutuşuyordu."

"Bill çok yaklaşmıştı ve Gece onun üstüne atıldı." Rufus kendini tutmaya çalışırcasına sesini alçaltmıştı.

"Kaçmaya çalıştı ama bu yaranın daha fazla açılmasına sebep oldu sadece. Gece'yi tutup ondan uzaklaştırmaya çalıştım. Denedim. Ama kanın kokusu çok güçlüydü ve ben..."

Tana, Bill'in diğer bileğindeki diş izlerini hatırladı ve neler olduğunu anladı. Dönüşmüş olmak acaba Aidan'da içsel bir değişim yaratmaya mı çalışıyordu yoksa bu aslında Aidan'ın ta kendisi miydi? Şüpheye yer bırakmayacak şekilde tam da olduğu kişi.

"Bunu yapmak istemedik," dedi Gece aniden başını kaldırıp. "Hâlâ içimi kemiriyor. Açlık. Tek görebildiğim kan. Burnumda kan kokusundan başka bir şey yok." Kış'ı sarstı, çocuğun kafası ipi kesilmiş bir kukla gibi öne arkaya sallandı. "Uyan, Kış. Artık doğum günü yok, hatırladın mı? Her şey tam konuştuğumuz gibi oldu ve tek yapman gereken uyanmak."

Tana hafifçe yutkundu. Odadaki denge, pamuk ipliğine bağlıydı.

"Kış ondan sonra dönüşmeye kendi gönüllü oldu," diyordu Rufus. Tana onu dinlemeye, neler yaşandığına yoğunlaşmaya çalıştı. "Kardeşine güveniyordu. Ama sonra Gece bir türlü duramadı. İçti, içti... Ve onu nasıl durduracağımızı bilemedik. Kış kendinden geçti, kollarında bayıldı. Önce hırıltılı soluklar alıyordu, sonra solukları giderek sessizleşti. Bir şeylerin ters gittiğini aramızda ilk anlayan Christobel oldu. Gece'yi Kış'tan uzaklaştırmaya çalıştı."

"Peki sen bu arada ne yapıyordun?" diye sordu Tana, Rufus'a.

Rufus sertçe yutkundu. "Filme çekiyordum. Ben fark etmedim..." Sustu, tam olarak neyi fark etmediğini söylemedi. *Gece'nin çıldırdığını? Kış'ın öldüğünü?*

"Sonra ne oldu?" diye bastırdı Tana ve Gece'nin delice bakan gözleri onunkileri buldu.

"Kış'ı benden uzaklaştırmaya çalışıyorlar," dedi Gece. "Ama biz asla ayrılmayız."

"Cesetlere ne olduğunu biliyor musun?" diye bağırdı Rufus. "Şişerler. Kurtlanır ve kokarlar. Ne kadar çok beklersek o kadar kötü olacak."

Tana onun kaç ceset gördüğünü, kaç cesedi ortadan kaldırdığını ve kaçının sevdiği insanlara ait olduğunu merak etti. Bunları söylerken sesi mantıklıydı ama yüz ifadesinde bu pratik umursamazlıkla çelişen bir şeyler vardı.

Zara'nın cesedi neredeydi acaba? Rufus onu çoktan gömmüş ya da kapıya mı götürmüştü? Yoksa başka bir odada bir battaniyeye sarılmış hâlde bekliyor muydu? Rufus her ne yaptıysa bunu yalnız mı yapmıştı yoksa boya işine girişmeden önce Christobel mi yapmıştı?

Ve hepsinin ötesinde, Tana onların hâlâ vampir olmak isteyip istemediğini merak ediyordu.

"Ben yardım ederim," dedi Tana ve Aidan'ın elini bırakıp ayağa kalktı. Eğer bir şeylerle meşgul olurlarsa belki Aidan'la yalnız konuşma fırsatı yakalardı. Bu mümkün olmasa da bu evden bir an evvel çıkması gerekiyordu. Nişanla ya da nişansız.

"Kış benimle kalıyor," dedi Gece kardeşinin saçlarını okşayarak.

"Bu çok iğrenç," dedi Aidan.

Gece ona korkunç bir bakış attı.

"O benim."

"İyi, al senin olsun," dedi Rufus kapıya doğru yürüyüp.

Tana bıçağı sımsıkı kavrayıp nefesini tuttu, her an soğuk ellerin uzanıp onu geri çekmesini bekleyerek Rufus'u takip etti. Kimse saldırmayınca omzunun üstünden Aidan'a bir bakış attı ve kaşlarını kaldırdı. "Sen de geliyorsun. Cesetleri kaldırırken yardıma ihtiyacımız olacak."

Vampir de olsa Aidan'ın, ona hafiften sert çıkılmasından hoşlandığı ortaya çıktı. Ama ikiletmeden nişanı verecek kadar da değil.

"İşin bittiğinde," diye söz verdi Aidan koridorda alçak sesle, "konuşuruz."

Ve böylece Tana, Bill Story ile Zara'nın taşınıp battaniyelere sarılmasına yardım etti. Zara'nın cesedi ön odadaki divana, her an canlanacak bir manken gibi yatırılmıştı.

Her gece her Buzkent'te insanlar ölür. İnsanlar zayıftır, kırılgandır. Yaptıkları hatalardan, doz aşımından ya da hastalıktan ölürler. Ölüm yüzünden ölürler çoğunlukla da.

Ölüm damarlarını kurutana dek onların sıcaklığını emer. Ölüm sınır tanımaz, çizgiyi aşar. Yaşlı vampirler zamanla o coşkuyu yitirip daha dikkatli olsa da yeni dönüşenler tıka basa doymak ister ve bazen büyük bir aptallıkla tam da bunu yaparlar.

Ve böylece geriye kalan Buzkent sakinleri her sabah ölülerini kapıya getirir. Onları nöbetçi kulelerinden birinin önüne taşırlar ve öğleden sonra nöbetçiler güvenlikli kafeslerle aşağı inip her bir cesede iki gümüş çivi çakar. Bir çivi kafalarına, diğeri de kalplerine. Eğer ertesi sabah cesetler hâlâ oradaysa ve güneşte kokmaya başladıysa alır ve ailelerine gönderirler.

*

Tana, Rufus ve Christobel, Zara'yla Bill'in cesetlerini battaniyeye sarıp diğer cesetlerin yanına taşıyana kadar güneş yükselmişti, tüm yakıcılığı ve acımasızlığıyla gökyüzünde parlıyordu. İşleri bitince aydınlık sokaklardan geçip eve geri yürüdüler. Sokaklarda gecenin kalıntıları vardı. Bir ara sokakta, ayılar gibi birbirine yanaşmış, ısınmaya çalışan birkaç çocuk; kaldırım kenarındaki oluğa dökülmüş tüyler ve payetler; mısır püsküllleri ve filtresinde mavi ruj izi olan izmaritler ve pörsümüş, beyaz çiçekler. Tek kelime etmeden tüm bunların yanından geçtiler. Konuşamayacak kadar yorgunlardı. Uzaktan gelen kuş sesleri ve çatılardaki bahçelerden uçuşan taçyaprakları havayı gündüzün sesleri ve kokularıyla dolduruyordu. Tana uyumak istiyordu ama Aidan'ı belki de en korumasız yakalayacağı zaman buydu. Ve onun öldürdüğü cesetleri sokaklar boyunca sürükledikten sonra şimdi o nişanı her şeyden çok istiyordu.

Nişanı geri almak ve Aidan'ın suratına bir yumruk atmak istiyordu.

Aidan'ı üst kattaki odada şiltenin üstünde otururken buldu. Odanın penceresi çöp torbalarıyla kapatılmıştı, tıpkı Lance'in evinde onu bulduğu oda gibi. Aidan evde bir yerlerden bulduğu sarı kapaklı bir kitabın sayfalarını çeviriyordu. Dylan Thomas. Başını kaldırıp ona baktı, gülümsedi ve kitabı kenara bıraktı. Tana, Bill'in gevşek bedenini, değişmiş yüzünü ve acımasız gündüz ışığında iyice belirginleşen mavimsi cildini hatırladı. Bill'i tanımıyordu bile ama Aidan olmasaydı adam şimdi hayatta olacaktı. Çevresindeki herkesi memnun etme ihtiyacıyla kıvranan, sırf bir kızı mutlu etmek için onu canavara dönüştüren Aidan.

Ve Zara. Boynunda iki diş iziyle o güzel Zara. Mezara giderken saçlarını güzelce toplamış, güzel bir elbise giymiş olan Zara. Çöpmüş gibi dışarı atmak zorunda kaldıkları Zara.

Üç kişinin ölümünden kısmen sorumlu olan Aidan.

Artık bir canavar olan Aidan.

"Kalamayacağım," dedi Tana eşikte oyalanarak.

Aidan koridordan yansıyan hafif ışığa doğru gözlerini kısarak bakıp başını iki yana salladı. Bu dolaylı ışık bile onu rahatsız ediyordu belli ki ama canı yanmış görünmüyordu. "Gece, Rufus'un çektiği görüntüleri tekrar tekrar izleyip duruyor. Benim onu ısırmamı, kendisinin muhteşem bir acıdan ve dönüşümden bahsetmesini izliyor. *Bu benim bedenim, bu benim kanım.* Ve Kış'ı öldürmesini. Başa sarıp sarıp aynı şeyi izliyor. Kış'ın cesedi yanı başında çürümeye başlamışken. Buna dayanamıyorum. Ve Kristin'in ölümünü düşünmeden edemiyorum. Ne kadar korkunç olduğumu. Engel olamıyorum." İçindeki iblisleri kovalamaya çalışırcasına üç kez kendi başına vurdu. "Onun öldüğünü gördüm ve hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi. Onun ve diğerlerinin, hepsinin ölümü. Yani berbattı, hayal bile edilemeyecek kadar kötüydü. Ama şimdi bunu düşündüğümde tüm o kanları hatırlıyorum ve çok iğrenç ve yine de kanları yalamak istiyorum, çiftlik evinin duvarlarını yalamak istiyorum. Elimde değil, Tana, ben..."

"Kristin?" dedi Tana, derken onun Aidan'ın yeni kız arkadaşı olduğunu hatırladı. Lance'in partisinde köpek yakalığı takan, çilek sarısı saçlı kızdı. Tana şiltenin ucuna oturdu, elini Aidan'ın sırtına koydu ve tişörtünün altında soğuk tenini

hissetti. "Zamanla düzelecek. Şu anda olduğun şeye alışık değilsin, hepsi bu. Biraz zaman alacak ama zaten zamandan bol neyin var, Aidan. Sonsuz zamanın var."

"Buna alışmak istemiyorum," dedi Aidan.

Tana meydandaki üç vampiri, güneşte kavrulan üç vampiri ve Kış'ın onların oldukları şeyi kabullenememesiyle ilgili söylediklerini hatırladı. O sabah da yollarda yürürlerken çığlıkları duymuştu. Sesler uzaktan geliyordu ama ne olduğu barizdi. "Alışmak *zorundasın*," dedi kesin bir tonla. "Ve beni tutmak için kullandığın şeyi geri vermelisin."

"Çünkü bana güvenmiyorsun?"

"Olduğun şeye henüz alışmış değilsin," dedi Tana. "Hepsi bu. Arkadaşlar birbirine şantaj yapmaz."

"Beni burada bırakamazsın, Tana," dedi Aidan. "Beni bırakmayacağına söz ver."

Kısa bir duraksamanın ardından Tana cevap verdi. "En az seksen sekiz gün daha buradayım. Ben de virüs kaptım, unuttun mu? Bu da bayağı bir süre demek." Tana virüs kaptığından emin değildi. Hele artık hiç emin değildi. Ama Aidan'ın onun Soğuk olduğunu düşünmesinin daha iyi olacağını fark etmişti.

Böylesi daha iyiydi çünkü eğer bunu yapmasının bir yolu varsa Tana onu burada yalnız bırakacaktı. Eve gidecek, yatağında mis gibi kokan örtülerin altına saklanacak ve son üç günü tamamen unutana dek uyuyacaktı. Cildini yakacak kadar sıcak bir duş almak istiyordu. Gözünde bir damla yaş kalmayana kadar ağlamak istiyordu. Gözyaşlarının tuzu yanaklarında kuruyup uçana kadar.

"Onu tekrar bulabiliriz. *Gavriel'i*," dedi Aidan. İsmi alaycı bir şekilde söylemişti ama kötücül bir tınıyla değil. Pauline'in bir çocukla ilgili Tana'yla dalga geçerken kullandığı tondu bu. Bir zamanlar Aidan hakkında dalga geçerken kullandığı ton. "Eğer ararsak onu bulabileceğimize eminim. Ve onu tekrar görmek istediğine de bahse girerim. Hiç boşuna aksini iddia etme."

Tana, Aidan'ın ölüm dışında bir şeyden bahsetmesi üzerine biraz rahatlayarak gülümsedi. Belki de Aidan kavgaya gerek kalmadan onun bu odadan çıkıp gitmesine izin verirdi. Belki de nişanla birlikte gitmesine izin verirdi. "İyi, tamam. Onu arayalım bakalım."

"Onun da seni görmek istediğine iddiaya girerim." Hafif bir iç çekişle Aidan kotunun cebine uzandı, zarfı çıkarıp Tana'nın avucuna bıraktı. "Yarın aramaya başlarız. Artık bana güveniyorsun, değil mi?"

Tana zarfı açıp içine bakmak istediyse de Aidan'dan gözlerini kaçırma riskine giremezdi. Ayrıca da nişanın ağırlığını hissedebiliyordu. Parmağını zarfın üzerinden nişanın dış hatlarında dolaştırdı. Şimdilik bununla yetinmek zorundaydı. Aidan'ın bakışları altında zarfı ceketinin fermuarlı ceplerinden birine koydu.

"Sana güveniyorum," dedi ve odadan çıktı.

Boyalı camlardan sızan incecik güneş ışığı pek güven vadetmiyordu. Birkaç adım attı, merdivenlere ulaştığında koşmaya başladı. Bitik hâldeydi. Adrenalinden yorgun düşmüştü, önceki sabah içtiği o tuhaf içki yüzünden bitkindi ve iliklerine işleyen korku onu tüketmişti. Kendini ön kapı-

dan çıkıp yürümeye zorladı, ne tarafa gittiğini bile bilmeden yedi blok yürüdükten sonra nihayet rahat bir nefes alabildi. Ardından camlarına tahta çakılmış bir ev aramaya başladı. Demir makasını kullanarak bir eve girdi, o yorgunlukla yapabildiği kadarıyla etrafı kolaçan etti ve en üst kattaki odaya gitmek için merdivenleri tırmandı. Odaya girince ilk iş konsolu kapının önüne itti, tozlu perdelerden kendine bir yer hazırladı. Yüzünde güneşi hissetmenin, güneşin dün geceki her şeyi yakıp yok etmesinin verdiği mutlulukla perdelerin arasına uzandı.

Uyandığında geceydi. Çabucak uykudan sıyrıldı, rüyalardan geri geldi. Rüyaları öyle karanlık ve derindi ki içinde şehirler olan mezarlara onu sürükleyen ellerden ve topraktan başka bir şey hatırlamıyordu. Ateşi çıkmış gibi ter içinde uyanmıştı.

Pencerenin dışında Buzkent'in ışıkları açık denizde yüzen fosforlu denizanaları gibi parlıyordu. Bazı pencerelerden mum ışığı sızıyordu, diğerlerinde elektrik vardı, jeneratörler çalışıyor, rüzgâr tribünleri vınlıyordu. Tana'nın kıyafetleri pislenmiş, kurumuş kandan katılaşmıştı. Soyundu, sabahlık niyetine pançoya sarındı.

Vampirin dişi iki gün önce, günbatımına yakın bir vakitte dizinin arkasını sıyırmıştı. Yani üzerinden kırk sekiz saat geçmişti. Tana uyurken kırk sekiz saat dolmuştu. Pazar akşamı dişle temas etmişti ve şimdi salı gecesiydi. Bu da demekti ki şu anda virüs tüm vücudunu ele geçirmiş olmalıydı. Eğer semptomlar şimdiye dek kötüleşmediyse, o zaman -inanması ne kadar güç olsa da- virüsü yenmiş demekti.

Sevinç çığlıkları atmak, hoplayıp zıplamak istiyordu. Kendi etrafında döndü. Üstünde sadece tuhaf bir pançо olmasına aldırmadı. İnsan olarak kalacağından başka hiçbir şeye aldırmadı. İyi olacaktı. Her şey iyi olacaktı.

Böylesine harika bir şeyin gerçekleşmesi neredeyse tehlike hissi veriyordu. Eğer çabucak hazırlanırsa kapıdan geçebilir ve şafak sökmeden evinin yolunda olurdu.

Evin üst katında birkaç oda vardı, çoğunda hiç mobilya kalmamıştı. Koridorun sonunda banyoyu buldu ve küvetin musluğunu çevirdiğinde su aktı. Su başlangıçta siyaha yakın bir renkteydi, pas kokuyordu ama bir süre boşa aktıktan sonra berraklaştı. Şofben muhtemelen yıllar evvel bozulduğundan buz gibi suyla duş aldı, kim bilir ne zamandan kalma eski ve çatlak bir sabun bulup dizlerindeki ve tırnaklarının dibindeki kurumuş kanları temizledi. Ardından yeni iç çamaşırlarını ve yeni tişörtünü giydi, altına giyecek başka bir şeyi olmadığından kotu tekrar üstüne geçirdi.

Odaya döndüğünde ceketin cebinden zarfı çıkardı. Titreyen parmaklarla açtı ve içinden Dylan Thomas'ın kitabından koparılmış bir sayfa çıktı. *Kahramanım sinirlerini soydu bileğim boyunca.* Şiirin üstüne Aidan kırmızı kalemle bir not düşmüştü: "Beni terk etmene hazır değilim." Tana zarfı çevirip salladı, avucuna bir çeyreklik düştü.

Ağırlığı doğruydu. Ve şekli de.

Ama nişan değildi.

Tana sokaklar boyunca cesetleri sürüklerken Aidan bunu yazmış, döndüğünde ne söyleyeceğini planlamış olmalıydı. Onu aldatmaya çoktan karar vermişti. Tana elinin acımasına

aldırmadan duvarı yumrukladı. Tekrar tekrar vurdu, ta ki duvar paneline kanı bulaşıncaya dek.

Bir daha asla, diye söz verdi kendine. Ne olursa olsun bir daha asla birinin onu aldatmasına, birinin onun iyiliğinden faydalanmasına izin vermeyecekti. *Başka hata yok.*

Rufus kapıyı açtığında, Tana'nın onu son gördüğünden bu yana biraz sakinlemiş görünüyordu. Karşısında kızı görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Her zamanki süslü kıyafetlerinin aksine bu kez bir kot ve düz bir tişört giymişti. Gözleri kan çanağı gibiydi.

"Aidan'la Gece bir saat kadar önce dışarı çıktı," dedi kapı çerçevesine yaslanarak. "Kış'ın cesediyle birlikte. Çocuğun arkasından Christobel'in kimin geldiğini soran uykulu sesi duyuldu. Rufus buna cevap vermedi ama tekrar konuştuğunda tek kaşını kaldırdı ve sesinde alaycı bir öfke gizliydi. "Artık bize ihtiyaçları kalmadı sanırım. Zara bir hiç uğruna öldü. Ve Gece en seksi kıyafetini giyip dışarı çıktı. Kendini Lucien Moreau'ya sunacakmış."

Tana yumruğunu kapıya geçirdi. "Lanet olsun!" diye bağırdı gökyüzüne doğru. Yıldızlar onun aptallığıyla dalga geçercesine göz kırptı. "Bu durumda oraya gitmem gerekiyor."

"Lucien'e bu kılıkta gidemezsin." Rufus'un sesi özür diler gibiydi. "Eğer vampir değilsen oraya girmenin tek yolu mümkün olabilecek en iştah açıcı kıyafeti giymen. Çiğ, kanlı bir domuz budu gibi. Ve diğer insanların arasında dikilir, seçilecek kadar iyi görünüyor olmayı dilersin. Tabii eğer seni özel davetli listesine yazdıracak birini tanımıyorsan."

Tana onu bu çok havalı vampir partisine sokacak birini tanımıyordu. Ama listede olan birini tanıyor olabilirdi. Kız arkadaşı vampir olan bir çocuk arada bir çatılara tırmanmadan da onu ziyarete gidiyor olmalıydı.

Tana sokaklarda dolaşırken gözü hep çatılardaydı, Jameson'ın beyaz kargasını görmeye çalışarak ya da onun etrafta olduğunu gösteren bir işaret arayarak yürüdü. Bu şekilde onu bulma ihtimalinin zayıf olduğunu biliyordu ama çocuğa ulaşmasının başka yolu olmadığından, Jameson'la geçtiği yerlerden geçecek, yemek yedikleri yerde yiyecek ve Kalıtlar ve Kayıp Eşyalar'a uğrayıp Valentina'ya bu arada Jameson'ın dükkâna başka birini getirip getirmediğini soracaktı.

Bir Doz Depresso'dan kahve aldı. Ezilmiş çekirdekler bakır kazanda kaynar suyla karıştırılıyor ve dükkân sahibi bir taburenin üstüne tünemiş, kepçeyle fincanlara kahve dolduruyordu. Elli sent fazladan ödeyerek kahvenize taze keçi sütü de fışkırtabiliyordunuz. Doğrudan keçiden. Üstünde "afyon-ruhu" yazan yeşil şişelerle dolu tezgâhın yanındaki küçük yeşil alanda otlayan uykulu bir keçiden.

Tana sırada beklerken önündeki kişilerden pek azının nakit ödeme yaptığını fark etti. Çoğu adını verip deftere yazdırıyordu. Bazıları ise domates, derisi yüzülmüş bir tavşan, iple bağlanmış ot veya bir avuç aspirinle ödeme yaptı.

Kahvenin yanında Tana bir büyük bardak soğuk nane çayı, iki de sincap etli sandviç aldı. Şaşırtıcı ama eti ince bir tabaka hâlinde saran kırmızı sos baharatlı ve lezzetliydi, keza et de öyle. Birbiriyle uyumsuz masa ve sandalyelerin bulun-

duğu açıklıkta ay ışığında kendine bir yer buldu, doyana ve Jameson'ın gelmeyeceğinden emin olana dek orada oturdu. Kat kat giyinmiş çocuklar sigara paylaşıyor, takas için ceplerini karıştırıyorlardı. Beyaz saçlı ve kırmızı gözlü yaşlı bir adam satranç masasının başında oturmuş, önünden geçenleri kolundan tutup çekerek akşam yemeği karşılığında oynamaya davet ediyordu.

Tana ellerini kotuna silip kalkarken günde bir öğünden fazla yemesi gerektiğini kendine hatırlattı.

Ardından Kalıtlar ve Kayıp Eşyalar'ın yolunu tuttu. Kapıyı vurup ızgaradan baktı, derken sürgülerin metalik sesi duyuldu ve Valentina onu içeri aldı.

"Tana'ydı değil mi?" dedi gülümseyerek. Vücuduna oturan, tavus kuşu mavisi bir elbise giymiş, saçlarını tepede atkuyruğu yapmıştı.

Tana dükkânın toz kokusunu içine çekti ve etrafa yepyeni bir gözle baktı. Bir gün önce ne kadar yorgun olduğunu, o ilaçlı içkinin akşamdan kalmalığıyla ve sonrasında yaşadığı dehşetle nasıl hırpalandığını o zaman anlamamıştı. Oysa şimdi öfkeli ve tamamen uyanıktı ve çok daha iyi hissediyordu.

"Evet," dedi Tana örgüsünden taşan saçları kulağının arkasına yerleştirirken. "Jameson'ı nerede bulacağımı biliyor olamazsın, değil mi?"

Valentina başını iki yana salladı. "Arada bir pat diye ortaya çıkıp bir şey getirir. Adam gibi kahve falan. Bir keresinde de benim parmağıma uyacağını düşündüğü bir yüzük bulmuş, onu getirmişti. Ama öyle çok sık gelmez aslında. Cep telefonu var. Ya da vardı. Bana numarasını vermişti ama hiç aramadım."

"Deneyebilir miyiz?" diye sordu Tana.

Valentina eski masanın çekmecesini açtı, ıvır zıvırı karıştırdı. Sonunda ekranı çatlamış ve plastiği çizik içinde bir cep telefonu çıkardı. Buna rağmen bir tuşa bastığında ekran aydınlandı. Birkaç tuşa daha bastı ve Tana karşı tarafın çaldığını duydu belli belirsiz. Valentina telefonu kulağına götürdü, bir an sonra başını sallayıp telefonu kapattı. "Sesli mesaja düştü."

Tana içini çekip telefonu aldı, numarayı yazdı. "Kız arkadaşı Lucien Moreau'nun yanında çalışıyor ya, belki partiye girmeme yardımcı olur diye umuyordum. Ama madem onu bulamıyorum, sen bana şöyle en seksisinden bir kıyafet bulmamda yardımcı olabilirsin belki en azından."

Valentina duvarın önündeki askıda dizili elbiselere doğru bir işaret yaptı. İpekler ve şifonlar, pullu ve payetliler... "Tabii ki. Lucien'in ekranda güzel görünen cart renklerden hoşlandığını duymuştum. Ama *bu gece* gitmek istediğine emin misin?"

Tana başını salladı. "Bu gece olmak zorunda. Neden?"

"Yeni vampirler. Bir grup yeni vampir." Valentina arkadaki askıdan üç kıyafet seçip geri geldi. Biri beyaz, diğeri altın rengi, üçüncü de kırmızıydı.

"Ne demek istedin?" Bir an Tana onun Gece ve Aidan'dan bahsettiğini sanmıştı. Fakat iki yeni vampir buralarda öyle büyük bir olay olmasa gerekti.

Valentina elbiseleri bir sandalyenin üzerine bıraktı ve tezgâhın arkasından ağır bir laptop çıkardı. Bilgisayarın üstü çıkartmalarla kaplıydı ve soyulmuş metal kısımlarıyla falan çok tuhaf görünüyordu. "Gerçekten görmedin mi? Ah, laptop getirmedin herhâlde?"

"Hiçbir şey getirmedim ki," dedi Tana bakmak için tezgâhın arkasına dolanıp. Valentina'nın masaüstü ekranı belirdi; mezuniyet kıyafetleri içinde bir grup arkadaşı. Tana grubun içinde onu aradı ama bulmasına fırsat kalmadan Valentina internet tarayıcısını açmıştı bile.

"İşte, bak, bu site tüm Buzkentlerden en iyi link'leri veriyor. Bu da bizim sayfa." Tıkladı, ekranın üstüne eğildiğinde atkuyruğu yanağına düştü. "İşte Springfield."

Sayfa açıldı. Bir tiyatronun içiydi ama koltukların çoğu sökülmüştü ve içeride garip bir gösteri devam ediyordu. İnsanlar sahneye çıkıyor, şiirler okuyup içki şişelerini kafalarına dikiyordu. Şair gömleklerinin kol ağızları kat kat dantellerle süslüydü.

Valentina ileri sarma tuşuna bastı, iki performansı hızlıca geçti ve siyahlar içinde bir çocuğun sahneye geldiği yerde normal hıza döndü. Seyircilere gülümseyen çocuk Gavriel'den başkası değildi. Yakut gözleri parlıyor, siyah saçları yüzünün etrafında vahşice dalgalanıyordu ve en az Paris'teki mezarlığın altındaki o kafesteki kadar çıldırmış görünüyordu.

Abartılı bir şekilde eğilip bir kolunu savurarak selam verdi. Ardından döndü ve sahneye bir koltuk sürükledi. Koltuğun süngerleri dışarı taşmış, brokarı yırtık pırtık olmuştu. "Bu gece size bir gösteri sunacağım. Öyle eşsiz bir yeteneğim yok ama biz bir tabak yemek yiyen adama ya da bir tek içki atan adama hayret etmeyiz. Biz abartılı şeylere hayret ederiz. Bu gece size vereceğim şey de bu.

"Gelin, sizi ısıracağım. Benim gibi olmak mı istiyorsunuz? Ölümsüz olmak? Sizi dönüştüreceğim. Hepinizi. İsteyen her-

kesi. Bu gece. Burada. Bana gelin." Kollarını iki yana açtı. "Çok susadım. Sizden içeceğim. Kana kana içeceğim."

Uzun bir an boyunca öylece durup bekledi. Kalabalık sessizliğe gömülmüştü. Derken koyu tenli bir kadın kalabalığın arasından sıyrıldı, merdivenlere doğru yürüdü. Basamakları yavaşça, omzunun üstünden arkadaşlarına bakarak çıktı. Siyah-gümüş rengi bir elbise giymiş ve gözlerinden birine siyah pullar yapıştırmıştı. Yavaşça koltuğa doğru yürüyüp otururken Tana kadının yüzündeki korkuyu açıkça görebiliyordu. O uzun, güzel boynunu uzatırken gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Gavriel kadına doğru eğildiği sırada Valentina ekranı dondurdu. "Yaptı. İsteyen herkesi ısırdı, tonlarca kan içti ve çıkıp gitti. Bir tekini bile öldürmedi. Onun Istra Dikeni olduğunu söylüyorlar."

"Öyle," dedi Tana yumuşak bir sesle.

Valentina şaşkınlıkla ona baktı. "Onun görevi virüsün yayılmasını engellemek değil miydi? Yeni vampirleri öldürerek virüsün yayılmasını engellemek?"

Tana ekranda donmuş olan görüntüden, Gavriel'in yüzündeki o aç bakıştan gözünü alamıyordu. Nihayet Valentina'ya dönüp çarpık bir şekilde gülümsedi. "O işten istifa etti herhâlde. Yani bu bir bakıma Coney Adası tarzı sosisli yeme yarışması gibi bir şey."

Bir an birbirlerine baktılar, sonra gülmeye başladılar.

"Yine de Lucien Moreau'ya gideceksin, öyle mi?" diye sordu Valentina sonunda ve tekrar askıya yürüyüp bir eline uzun siyah bir tuvalet, diğerine altın sarısı bir başka tuvalet aldı.

Tana başını salladı ve kadife kumaşa dokunmak için o tarafa yürüdü. "Olur ya Jameson gelirse ona bu videoyu göster ama mutlaka. Bana Lucien'in yanında çalışan arkadaşından bahsetmesinin nedeni, Gav... yani Istra Dikeni eğer Lucien'in peşine düşerse onun iki ateş arasında kalmasından korkmasıydı. Onu uyarmak istiyordu."

Tana, Jameson'a verdiği cevabı hatırladı. *Her ne yapacaksa yalnız başına yapar.* Ama o zaman neden bir dolu yeni vampir yaratmıştı ki? Tana onun hakkında fena hâlde yanılmıştı belki de.

"Ben de seninle geleceğim sanırım," dedi Valentina.

"Partiye mi? Az evvel bunun çok tehlikeli olduğunu söylemiyor muydun?" Tana başını bir tarafa eğdi, Valentina'nın fikrini değiştirmesinin sebebini çözmeye çalıştı.

"Jameson'ın arkadaşını uyaracağım," dedi Valentina. "Onu bir kere görmüştüm, tekrar görürsem tanırım. Jameson'a bu kadarını borçluyum."

"Eh, bunu duyduğuma sevinmedim diyemem." Tana eğildi ve botlarının bağcıklarını çözmeye koyuldu. "Partilerin tadı arkadaşlarla çıkar."

BÖLÜM 26

Gönderen: Gece
Konu: Yaslı vampir

Çok farklı şeyler yazacağımı sanıyordum. Size Buzkent'in duvarlarının arasında olmanın gerçekten nasıl bir şey olduğunu anlatmaya söz verdiğimi biliyorum ama şimdi buna dayanabileceğimden emin değilim. Böyle bir şey olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Kış öldü ve ben vampir oldum.

Aslında video görüntülerini yüklemekle yetinecek, hiçbir açıklama yapmayacaktım. Ama öylesi, beni her aşamada destekleyen, bu yolculuğa çıkmam için bana cesaret veren sizlere, benim gerçek Karanlık Aileme haksızlık olurdu. Neler olduğunu sadece *izlemek değil aynı zamanda benim ağzımdan duymak* istediğinizi biliyorum.

Size defalarca yaşlanmaktan nasıl nefret ettiğimi yazdım. Hücrelerim ölüyor, saçlarım dökülüyor diye nasıl deliye döndü-

gümü biliyorsunuz. Yastığımda saç telleriyle her uyandığımda saçımın bir kısmının daha sonsuza dek gittiğinden, sonunda kel ve çirkin birine dönüşeceğimden emindim. Bazen içten içe çürüdüğümü hissettiğimi düşünür, sabahları dişlerimi fırçalamadan önce ağzımda çürük tadı alırdım. Buzkent'e gelmek için yola çıkmadan önce günlerce hiçbir şey yiyemedim çünkü yemek fikri midemi bulandırıyor, midemdeki ağırlığının düşüncesi bile içimi kaldırıyordu. Sizin de bazen aynı şekilde hissettiğinizi, aslında olmamız gereken mükemmel canavarlar olmadığımız için bizde bir terslik olduğu hissine kapıldığınızı biliyorum. Eh, haklısınız. Artık diğer taraftayım ve haklı olduğumuzu açıkça söyleyebilirim. Şimdi her şey doğru geliyor.

Nasıl ısırıldığımı kaydettik ve montajı yapar yapmaz yükleyeceğim. Tam da beklediğim gibi inanılmaz bir şeydi. Acı öyle çok kötü değildi. Dişlerin teninize sapladığı yer uyuşuyor ve bir de şu inanılmaz his var; sanki biri içinizdeki tüm zayıflığı ve çürümeyi alıp götürüyormuş gibi.

Ama işte asıl zor bölüme geldik. Kötü bir şey yaptım. Çok kötü bir şey yaptım.

Kış'ı ben öldürdüm. Böyle olsun istememiştim. Onu dönüştürmek istiyordum. Ama yeni köpek dişlerim damarına saplandığında işler bir şekilde kontrolden çıktı. Birinin kanını içmek, kanınızın içilmesi gibi değil. Kan içmek bir gülün taçyapraklarının açılması gibi, bal ve süt gibi, dünyadaki en sıcak şeyler gibi. Saf ışığı içmek gibi.

Onu tuttum ve içtim, içtim, içtim... Onun içinde boğulmak *gibiydi, hiç olmadığımız kadar yakın olmak gibiydi, benim* damarlarımda iç içe geçmek gibiydi. Ama artık Kış burada değil.

Birlikte gülemeyeceğiz. Kıyafet seçmeme yardım edemeyecek. Ya da başka kimsenin anlamadığı gibi beni anlayamayacak. Belki bir daha asla kimse beni onun gibi anlamayacak.

Bir daha asla kimsenin ikiz kız kardeşi olamayacağım. Kimse benim bir zamanlar olduğum o ölümlü kızı hatırlamayacak. Olmaktan vazgeçtiğim o kızdan geri kalan son kırıntılar da onunla birlikte öldü. Şimdi sadece Gece var.

Eğer vampir olmak istemeseydim, şafak kadar güzel ve mükemmel bir canavar olmak istemeseydim işler bu noktaya gelmezdi herhâlde. Ama Kış'ı sonsuz hayatımın her gününün her dakikasında özleyecek olsam da onun da benim için bunu isteyeceğini biliyorum. Ve onun anısına, bu kentin boğazına yapışacağım.

Ah, ve siz sevgili arkadaşlarım ve okurlarım, bir uyarıyı hak ediyorsunuz. Görüntüler biraz rahatsız edici. Ama biz her zaman gerçeği, sadece gerçeği görmek istediğimizi söylemez miydik? İşte gerçek.

BÖLÜM 27

Şöhret, güzellik tabii ki güçlü.
Ama asıl güçlü olan ölüm.
Ölüm hayatın büyük ödülü.
-John Keats

Lucien Moreau'nun evinin bahçe kapısı ardına dek açıktı, fedailer önlerinde toplanan insan kalabalığından konuk seçiyordu. Tana ışıltılı kırmızılar ve siyahlar içinde, gözleri sürmeli ve yanaklarında takma kirpiklerinin gölgesiyle bekleşen kızlara, dar ceketleri içindeki oğlanlara baktı. Valentina göze çarpmanın zor olacağını söylemişti ve haklıydı.

Tana uzun, fildişi rengi, derin göğüs dekolteli bir elbise seçmişti. Eski filmlerde yıldız adaylarının giydiği türden bir şeydi. Yırtmacı bacağının bayağı bir kısmını açıkta bırakmakla birlikte sıyrıkları saklıyordu. Vampir partisi meraklılarının

çoğunun aksine kolları iğnelerden delik deşik değildi, kolunda o eski yaradan başka iz yoktu ve eğer Jameson'ın adını vermek işe yaramazsa, bunun onu içeri sokacak kadar ayırt edici bir özellik olmasını umuyordu. Saçlarını rehin dükkânında bulduğu gümüş taraklarla tepede toplamış, boynunda da iz olmadığını açığa çıkarıp Gavriel'in verdiği ve her bir taşı kan damlası gibi parlayan gerdanlığı gözler önüne sermişti. Canlı ve temiz ve her şeyden önemlisi el değmemiş, tadına bakılmamış aptal bir kurban gibi göründüğünü umuyordu.

Botlarını, deri ceketini ve sırt çantasını dükkânda bırakmış, geri kalan ufak tefek şeylerini ise aslan kafası şeklinde dövülmüş pirinçten bir clutch'a koymuştu. Bir zamanlar aslanın gözlerinin denk geldiği yerde iki taş olsa gerekti ama şimdi iki boş delik vardı. Tana bıçağını da iki deri şeritle bacağının üst kısmına bağlamıştı.

Kıyafet seçmek bir saat kadar sürmüş, bulanık aynanın önünde saçlarını yapmaları ise bir on beş dakika daha almıştı. Ardından Valentina, Tana'yı aynanın önüne oturtup kirpiklerine maskara sürmüş, kaşlarının kavisini gümüş rengi farla aydınlatmış ve dudaklarına açık pembe ruj sürmüştü. Kapılara doğru yürürken, ince bir zincirle omzundan sarkan aslan kafası çantası kalçasına çarpıyor, içindeki bozuklukların şıngırdayıp hafif bir metalik ses çıkarmasına sebep oluyordu.

Valentina taşlarla süslü, uzun bacaklarını gözler önüne seren bronz bir elbise giymişti. Aslan yelesi gibi saçları omuzlarına dökülüyordu ve altın rengi makyajı her zamankinden daha ışıltılıydı. Kapının önündeki kalabalığa karışırlarken Tana ona bakıp gülümsedi.

Fedai uzun saçlarını siyah kadife kurdeleyle arkada toplamış, iriyarı, kaslı bir adamdı. Bakışları bir an Tana'nın üzerinde durdu ama onun yerine uzun boylu, kısacık bir mink ceket dışında üstünde bir şey olmayan bir kıza geçmesini işaret etti. Deri pantolonlu üç çocuk içeri girince Tana kapıya biraz daha yaklaştı. Ardından fedai birbirinin aynısı yeşil Çin ipeklisi giymiş, aynı renk saçlarını aynı şekilde toplamış, ikiz gibi görünen iki kızı içeri aldı.

"Arkadaşımız listede!" diye bağırdı Tana gürültüyü bastırıp fedaiye sesini duyurmaya çalışarak.

"Arkadaşınız ha?" diye tekrarladı fedai şüpheyle. "Gerçekten mi? Adı ne?"

"Jameson," dedi Tana ve parmak uçlarında yükselip listeyi görmeye çalıştı.

"İsmi bu kadarcık mı?" diye sordu fedai. Üstünlük taslayan bir gülümsemeyle dudakları yukarı kıvrılmıştı.

Valentina öne çıktı, kendini beğenmiş bir sabırsızlıkla konuştu. "Adını biliyorsun. Jameson Ramirez Alonso. Şimdi, bize onunla burada buluşmamızı ve içeri girmekte sorun yaşamayacağımızı söyledi. Bu çok saçma."

Fedai onu biraz daha uğraştırmak ister gibi baktı ama kızın göğsünde kavuşturduğu kolları ve sarkıttığı dudakları onu durdurdu. "İyi, girin bakalım."

Tana rahat bir nefes aldı ve daha ne olduğuna inanmakta bile zorlanırken çoktan bıçak gibi keskin sütunları olan süslü kapılardan geçmiş, Lucien Moreau'nun partisine adım atmışlardı bile.

"Süperdin," diye fısıldadı Valentina'ya.

Valentina çenesini kaldırıp gülümsedi. "Plan süperdi. Seksi ajan kızlar olduk çıktık."

Etrafını dolanan taraçasıyla falan ev tam Victoria tarzıydı, arduvaz ve cam çatılarıyla yüksek bir binaydı. Bahçe kapısının ardında particiler eğimli çimenlikte toplanmıştı; birkaç kişi çimlerde yatıyor, bazıları şakalaşıp gülüşüyordu. Ağır, rahatsız edici bir tütsü kokusu havayı dolduruyordu ve Tana basamakların sonunda açık duran büyük kapıya yaklaştıkça kokunun arttığını fark etti. Misk kokusu alttaki pis kokuyu örtmek içindi.

Basamakları çıkıp açık kapıdan hole girdiler. Bir yerlerde müzik çalıyor, kemanların tiz sesine uzaktan gelen ahenksiz insan çığlıkları eşlik ediyordu. Tana'nın kalbi hızlandı, nefesi daraldı. Aniden bu partinin insanlar için olmadığını idrak etmişti. Partide ne kadar çok insan olursa olsun ya da kaç kişi evinden burayı izlerse izlesin.

Tavanın köşelerinde kameralar aşağı dönük duruyor, kayıtta olduklarını gösteren yeşil ışık yanıyordu. Kablolu kanalda sabah saat üçten dört buçuğa kadar Asphodel adında, uzun mor peruklu bir kızın programı vardı. Kız bir buçuk saat boyunca partinin yayınlanmaya değer bulduğu kısımlarını gösteriyor ve telefonla programa katılanlarla partiyi konuşuyordu. Federal televizyon denetleme kurumu yayına engel olmasın diye dişlerin saplanma anı karartılıyordu tabii.

Lame elbiseli, kırmızı gözlü bir kız kanlar sıçratarak yanlarından geçti ve buranın canavarlarla dolu bir akvaryum, farelerle dolu bir yılan kafesi olduğunu Tana'nın bir kez daha anlamasını sağladı. Öyle sinirleri bozulmuştu ki az kalsın

kıkırdayacaktı ama tırnaklarını avucuna geçirdi ve bu hissin geçmesini bekledi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Valentina. Merdivenlerden yukarı, ellerinde birbiriyle uyumsuz şampanya kadehleriyle sahanlıkta dikilenlere bakıyordu. Smokinli bir vampir de beyaz elleriyle ahşap tırabzanı tutarak aşağı baktı. Göz göze geldiklerinde Tana'yı ölüm tarlasına sürecek bir çoban gibi gülümsedi.

Tana başını sallayıp vampiri selamladı. *Sakin ol,* dedi içinden. *Aidan'ı bulacaksın, nişanı alacaksın ve çıkıp gideceksin.*

Buzkent'ten kurtulduğunda Pauline'le bir yolculuğa çıkmaya karar vermişti. Doğrudan eve gidemezdi. Aklı fikri sivri dişler, kan ve kırmızı gözlerle doluyken olmazdı. Bunun yerine Pauline'le bir macera yaşayacaklardı. Normal bir macera. Pek fazla macera içermeyen türden bir macera. Paraları suyunu çekene kadar güneye gidebilirlerdi. Gün boyunca direksiyon salladığını hayal etti. Camları indirir, radyoyu açarlardı ve yanında Pauline avaz avaz şarkılara eşlik ederdi.

Tana kendini hareket etmeye zorladı, bal peteği şeklindeki yüksek tavanlı salonlardan ilkine girdi. Duvarlar mordu ve beyaz örtülü yemek masasında bir çocuk sere serpe yatıyordu. Birkaç vampir etrafına toplanmış, çocuğun kollarındaki ve bacaklarındaki ince kesiklerden sızan kanı yalıyordu. Zavallının teni tükürükten parlamaya başlamıştı bile. Gözleri kapalıydı ama rüya görüyormuş gibi arada sırada göz kapakları titreşiyordu.

"Jameson'ın arkadaşını görebildin mi?" diye fısıldadı Tana.

Valentina başını iki yana salladı. Bu manzaralardan bıkmış gibi görünmeye çalışsa da gözlerini masadaki çocuktan

ve kandan alamıyordu. Tana onu kolundan tutup diğer odaya yönlendirdi. Bu salonun duvarları metal tabak desenleriyle bezeliydi ve birkaç oğlanla kız ağızlarında metal ağızlıklarla, tabakların içine denk gelecek şekilde duvara kelepçelenmişti. Tana bir adamın kızlardan birine yaklaşmasını ve kızın bileğini tuttuğu gibi dişlerini geçirmesini dehşetle izledi.

"İyi misin?" diye sordu Valentina.

"Virüs taşıyorlar," dedi kırmızı saten tuvaletli bir kadın vampir. Tuvaletin karın kısmı korseliydi, eteği dökümlü parçalardan oluşuyordu. Koyu kahve saçlarını sıkı bir topuz yapmış, omzundaki yarımay şeklindeki uzun yara izini açıkta bırakmıştı. Dudakları, gözleriyle aynı tonda bir kızıla boyalıydı. "Onları ısırmakta sorun yok. Biraz daha virüs kapsalar ne olacak ki?"

Kadının görüntüsü karşısında Tana'nın nefesi kesildi. Onu anında tanımıştı. Buzkent'ten yapılan yayınlarda, "Ölümü öp" ya da "Yerim seni!" diye etiketlenen Tumblr resimlerinde bu sert yüz ifadesini defalara görmüştü. Elisabet'ti. Lucien'in sevgilisi. Lucien'den çok daha sert ve acımasız olduğu söylenen kadın. Aslında gençti, Tana'dan en fazla birkaç yaş büyük görünüyordu ama gözleri yaşlı ve kurşun gibi soğuktu. Ve bu yüzle ilgili bir şey daha...

"Sen benim ödülümle kaçtın." Elisabet serin parmağını Tana'nın çenesine bastırdı, Tana irkildi.

"Ah," dedi Tana omurgasında dolaşan dehşetli bir ürpertiyle. Bu kadınla daha önce karşılaştıklarını, Lance'in evinde karşılaştıklarını fark ettiğinde midesi ağzına geldi. O sırada aşırı beslenmekten yüzü öyle şişti ki Tana onun kim olduğu-

nu şu ana dek çıkaramamıştı. Gözünün önüne Lance'in evinin kanla kaplı duvarları geldi ve beyninde çalan alarm zilleri etraftaki tüm diğer sesleri bastırdı.

"O nerede?" diye fısıldadı Elisabet kulağına. Sesi sabırsızdı, belki de bunu ilk soruşu değildi.

Tana buna ne cevap vereceğini bilmiyordu. Korkudan aptallaşmıştı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi güçbela, duyduğu dehşeti saklamaya bile çalışmadan.

"Benim hatam," dedi Elisabet. Tana'nın yanağındaki dudakları kızın tenini üşütüyordu. "Partinin tadını çıkar, tatlı kız."

Ve bunu söyledikten sonra dönüp gitti.

Hâlâ tir tir titreyen Tana gözlerini yumdu ve partinin seslerinin onu sarmalamasına izin verdi: Müzik sesi, konuşmalar ve iniltiler. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyor, düşünceleriyle birlikte korkunun da çekip gideceğini umuyordu.

"Az önce ne halt oldu öyle?" diye sordu Valentina.

"Lütfen bana Jameson'ın kız arkadaşının o olmadığını söyle," dedi Tana ve nihayet derin bir nefes alıp gözlerini açtı.

"Tabii ki değil. Delirdin mi?" Valentina da sakinleşmekte zorlanıyordu belli ki. "Elisabet'in seni öldüreceğini, gözümün önünde yiyeceğini sandım. Hadi gidelim."

Tana, Elisabet'in onu öldürmesi fikri çok saçmaymış gibi başını iki yana salladı ama bir yandan da kurbanlarını ısırmadan önce defalarca onlara toslayan köpekbalıklarını düşünmeden edemedi. Elisabet eğer Tana'nın etrafında daireler çiziyorsa Valentina'nın ondan uzak durması daha akıllıca olurdu.

"Baksana, ikimiz farklı kişileri arıyoruz. Ayrılsak, çabucak etrafa bir göz gezdirdikten sonra merdivenlerde buluşsak ne dersin? On dakika sonra diyelim mi? Ve içimizden biri eğer gelmezse diğeri sizin dükkâna gidip orada beklesin."

"Ya içimizden biri *hiç* gelmezse?" diye sordu Valentina. Tana'nın ne düşündüğünü gayet iyi anlamış gibi onu süzüyordu.

"O zaman sanırım diğeri kendini çok şanslı hissedebilir," dedi Tana zorlama bir omuz silkişle.

"Kendine dikkat et," dedi Valentina.

"Sen de." Tana derin bir nefes aldı ve yürüdü. Sadece bir kez dönüp arkasına baktı. Geri koşup Valentina'ya fikrini değiştirdiğini söylemek istiyordu. Yalnız kalmak istemiyordu. Ama böylesi daha güvenliydi.

Aidan'ı bul, dedi kendine tekrar. *Sonra git buradan. Git, git, git.*

Bir sonraki oda kocaman bir balo salonuydu. Devasa bir kameriyeyi andıran pencereli tavanında tüm camlar siyaha boyanmıştı. Ejderha kollu üç pirinç avizeden yayılan ışık camlardan prizma gibi yansıyordu. Gündüzleri bu tavandan gelen ışık odayı tuhaf bir gri ışıkla dolduruyor olmalıydı. Tana hâlâ Gece'yi ya da Aidan'ı görememişti ama burası daha kalabalıktı, bu yüzden salonun içlerine doğru ilerleyip onları aramaya koyuldu.

Derken arkasında kuru bir yaprak gibi hışırtılı bir ses duydu.

"O burada," dedi ses.

Tana dondu kaldı. Bu ses onu Lance'in evinde, kapının diğer tarafındaki vampirlerin fısıldaştığı ana geri götürmüştü.

Bu sesin onlardan birine ait olduğuna emindi. Demek sadece Elisabet değil, diğerleri de buradaydı. Hatta belki dişiyle bacağını sıyıran vampir de. Tana bir duvara yaslanmak zorunda kaldı, sıkışan nefesini toparlamaya çalıştı. Bu arada gözünün ucuyla, az evvel konuşan vampiri görebildi. Beyaz saçlıydı, tırnakları uzun ve sivriydi. Yanındaki kahverengi saçlı adam daha genç görünüyordu. Sivri bir çenesi ve soluk teninde göze çarpan çilleri vardı. Her ikisi de hâkim yakalı siyah takımlar giymişlerdi.

Tana elinde olmadan baştan aşağı titredi. Kendine adamların onu değil Gavriel'i aradıklarını hatırlattı. Gavriel'in peşindeydiler. Istra Dikeni'ni yakalayıp Örümcek'e teslim etmek ve Caspar Morales'i elinden kaçırdığı için cezasını çekmek üzere hapishanesine geri göndermek istiyorlardı. Gavriel'in tüm deliliğiyle o kafeste tıkılı kalmasını istiyorlardı. Sanki dünya hiç değişmemiş ve hâlâ kadim vampirler tarafından idare ediliyormuş gibi. Hükmettikleri şeyi artık neredeyse hiç anlamıyor olsalar da.

Ve eğer Elisabet onlarla birlikteyse, o zaman demek ki Lucien adamlarını ava dahil edip Gavriel'in peşine takarak Örümcek'e yardım ediyordu.

O burada, demişlerdi.

Peşinde oldukları kişi Gavriel olduğuna göre bu herhâlde Gavriel'in de partide olduğu anlamına geliyordu. Tana kalabalığı tarayıp onu görmeye çalıştı.

Ama gördüğü, tam o sırada salona giren Lucien Moreau oldu. Onu bir başkasıyla karıştırmak imkânsızdı, mıknatıs gibi bir çekiciliği vardı. Güneşe dönen çiçekler gibi insanlar

otomatikman ona doğru döndü. Kolundaki Elisabet tüm Buzkent yayınlarında olduğu gibi yine uzak ve mesafeli görünüyordu.

Elisabet'in güzelliği ne kadar karanlıksa Lucien'inki o kadar parlaktı. Altın ışıltılar saçan dağınık sarı saçları, fildişi rengi takımı, üstten iki düğmesi açık bırakılmış gömleğiyle âdeta özensiz zarafetin canlı -ya da ölü- örneğiydi. Yüz hatları yakışıklı olduğu kadar güçlüydü de. Burnu kemikliydi, dudakları kalemle çizilmiş gibi biçimliydi. Sadece çöküк yanakları yaşını bir parça ele veriyordu.

Lucien'le Elisabet'in ilerisinde Tana nihayet Aidan'ı gördü. Aidan'ın kıyafeti bu parti için biraz sönük kalmıştı; siyah kotunun üstüne giydiği siyah ipekli gömleğiyle duvara yaslanmış duruyordu. Tana bu kıyafeti onun için Gece'nin seçip seçmediğini merak etti. Acaba Rufus'tan mı ödünç almışlardı?

Tana sırtını dikleştirdi, karşılaştığı diğer vampirlerden sakınarak ona doğru yürüdü.

"Tana!" dedi Aidan onu karşısında gördüğüne sevinerek. Gerçi sevinci, Tana'nın onun yüzüne attığı yumruğa kadar sürdü ancak.

Aidan geriye yalpaladı. İnsanlar sırıtarak onlardan tarafa bakmaya başlamıştı. O tarafa bakanlar arasında Elisabet'in de olması Tana'yı huzursuz ettiyse de Aidan'a vurduğuna pişman değildi. Hem de hiç pişman değildi.

"Ah," dedi Aidan. "Köpek dişlerimden biri yanağıma çarptı galiba. Gerçekten çok acıttı."

Tana ellerini beline koyup ona öylece baktı. Aidan'ın ondan daha güçlü ve milyon kere daha ölümcül olduğunu

biliyordu ama o hâlâ Aidan'dı ve birinin ona sinirlenmesine dayanamazdı.

Aidan çenesinde yumruğun denk geldiği yeri ovuşturdu. "Hadi ama, Tana. Onu kendime saklayacak değilim. Burada biraz daha kalmam istedim sadece. Bir yerlere yalnız gitmekten ne kadar nefret ettiğimi bilirsin."

"Pisliğin tekisin," dedi Tana. "Tam bir pisliksin. Gerçekten. İğrenç bir pislik."

"Biliyorum," dedi Aidan aynı anda hem pişman hem masum bir afacan gibi görünmeyi becererek. "Ama bu kadar giyinip süslenmişsin, kalkıp partiye gelmişsin. Biraz eğlenmek istemez misin? Yani sonuçta buradasın işte."

"Sen Gece'yle partile." Tana elini uzatıp avucunu açtı. "Ver. Şimdi."

"Önce biraz takılsak ne olur ki? Sana anlatmak istediğim bir sürü şey var. İlgini çekecek şeyler."

"*Lütfen.*" Tana'nın öfkesi yavaş yavaş sönüyor, yerini korkuya bırakıyordu. Aidan sonsuza dek onu Buzkent'te tutabilirdi. Tana, onun nişanı vermesini sağlayamazdı. Ona *hiçbir şey* yaptıramazdı.

Aidan kızın yüz ifadesindeki değişimi gördüğünde içini çekti, ardından arka cebine uzandı ve avucunu kapalı tutarak nişanı Tana'nın avucuna bıraktı. "Bunu kimsenin görmemesine dikkat et, tamam?"

Tana tuttuğu nefesini verdi. Şaşırmış ve kelimelere sığmayacak kadar rahatlamıştı. Kırmızı gözlerine rağmen galiba o hâlâ Aidan'dı. Hâlâ eski sevgilisi, hâlâ arkadaşı, hâlâ aynı kişiydi. Resim dersinde tanıştığı, saçları yüzüne düşen ve daima birilerine

âşık olan ve dalga geçtiği zamanlarda bile içten olan çocuk. Tana minik diski, aslan başı çantasına koydu ama bu defa gerçekten nişan mı diye bir göz atmayı ihmal etmedi. "Teşekkürler."

"Onu saklamamın tek sebebi, durum daha az korkunç olduğunda seninle tekrar konuşma fırsatı yakalamaktı. Yaptığım her şey için sana kendimi affettirmek istiyordum."

Tana, kendini affettirmek için onu daha da sinirlendirmesinin pek mantıklı olmadığını söylemeye zahmet etmedi. Artık bir önemi yoktu nasılsa. "Senin suçun değildi. Iı, yani bir kısmı senin suçun değildi."

Aidan gülümsedi. "Gavriel'in de partide olduğunu biliyor musun? Sana bunu söyleyecektim. Onu biraz evvel gördüm ama o beni fark etmedi galiba."

Tana gayriihtiyari başını çevirip etrafa bakındı ama gördüğü tüm yüzler yabancıydı. Siyah takımlı korkutucu vampirlerin, Lucien ve Elisabet'le konuştuğunu gördü ve Gavriel'i bir kez daha görmek için duyduğu o aptal arzuya rağmen Aidan'ın yanılmış olmasını umdu. Bu vampirler Gavriel'in peşindeydi. Kapının ardından gelen fısıltıları hatırladı bir kez daha. Bacağının arkasını sıyıran dişin sızısını ve sınıf arkadaşlarının gözlerindeki ölü bakışları hatırladı. Gavriel ne kadar güçlü olursa olsun, Tana onun bu vampirlerle karşı karşıya gelmesini istemiyordu.

Aidan başını sallayıp devam etti. "Tam merhaba demek için yanına gidiyordum ki ben yaklaşınca bir anda sırra kadem bastı. Nereye gittiğini göremedim."

Tana, Aidan'ın Gavriel'e onun hakkında neler söyleyeceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Gitmeliyiz," dedi. "Gece'nin nerede olduğunu biliyor musun? Bu partide işlerin çığırından çıkması an meselesi."

"Bize kalacak başka bir yer arıyor. Vampir ailesi gibi bir şey bulacakmış. Yuva arkadaşları mı ne, öyle bir şey dedi."

"Rufus'la Christobel ne olacak?" diye sordu Tana.

Aidan başını iki yana salladı. "Onlar... Bak, Gece insanları öldürmeye devam edecek, Tana. Kalpleri durduğunda, öldüklerinde ruhları seni de sonsuzluğa sürüklüyormuş ve bir anlığına dünyaya yukarıdan bakan karanlık bir tanrı oluyormuşsun. Öyle diyor. O kız beni gerçekten çok korkutuyor, Tana. Buradaki tek arkadaşım o olsun istemiyorum."

Tana ne diyeceğini bilemedi. Aidan'ın vampire dönüşmesi hiç adil değildi. O bir Lucien Moreau değildi. Vampir olma ümidiyle buraya koşan çocuklar gibi de değildi. Virüsün sebep olduğu dürtülerle savaşmak zorunda kalmaması gerekirdi. Çiftlik evindeki tüm o çocukların ölmemesi gerekirdi. Şehirlerin bir kısmının duvarlarla ayrılıp mahkûmları tarafından yönetilen hapishanelere dönüşmemesi gerekirdi. Ufak çocukların bu duvarların arasında kısılıp kalmaması gerekirdi. Hiçbiri adil değildi ama Tana tüm bu haksızlıkları nasıl düzeltebileceğini bilmiyordu. Ve çaresizlik en kötüsüydü.

"Aidan, bence sen..." diye başladı Tana.

Tam o sırada odanın diğer ucundan bir gümüş bıçak havayı yararak Elisabet'le Lucien'in arkasına doğru uçtu.

Kalabalık aynı anda nefesini tutarak iki yana çekildi. Çiftlik evindeki çilli vampir bir çığlık attı, ucu kıvrık hançer göğsüne saplandı. Adam hançerin sapını kavradı, derken

sönen bir balon gibi büzüldü, cildi koyulaşıp kâğıt gibi kurumaya başladı.

Beyaz saçlı arkadaşı yardım etmek istercesine elini uzattı. Ama artık çok geçti.

Çilli vampirin parmakları kuru pençelere dönüştü, vücudu büküldü. Yere düştüğünde, arı kovanları gibi liflerden yapılmışçasına parçaları çatırdayıp döküldü, kandan ziyade reçineyi andıran bir sıvı etrafa saçıldı.

Tüm kafalar bu sahneyi izlemek için o tarafa dönmüştü. Tana da izliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Ne YouTube'da ne de İntihar Meydanı'yla ilgili belgesellerde. Kadim bir vampirin ölümlü kalıntılarının kuruyup yok olmasına ilk kez şahit oluyordu. Kadim vampirler çok dikkatli ve zekiydi, neredeyse asla ölmezlerdi, hele de bu şekilde. Öylesine afallamıştı ki inanılmaz bir hızla hareket eden hafif ayak seslerini az kalsın fark etmeyecekti.

Gavriel, beyaz saçlı vampire uzanmadan sadece bir saniye önce Tana onu gördü. Her iki elinde ışıltılar saçan iki bıçak daha vardı. Ucu kıvrık iki hançer. Gavriel kollarını beyaz saçlı vampire arkadan dolayıp adamı kendine çekti. Uzaktan ona sarılmış gibi görünüyordu. Derken ani bir hareketle vampirin kafasını uçurdu.

Şurup gibi yoğun ve koyu renk kanlar fışkırdı, hemen ardından beyaz saçlı vampir de kurumaya başladı. Lucien'in beyaz takımına kan sıçramış, yakınlarda duranların yüzleri ve şık kıyafetleri garip bir kâbustaki fırtınalı bir gecede gökten kan yağıyormuş gibi kan damlalarıyla lekelenmişti. Tana da yanağında ılık bir ıslaklık hissetti. Vampir daha yeni beslenmiş olmalıydı.

Beyaz saçlı vampirin yüzünde, kafası vücudundan ayrılmadan hemen önceki şok ve üzüntü ifadesi donakalmıştı. Lucien'in parlak mermer zeminine düştü ve kalabalığa doğru yuvarlandı.

Gavriel, Lucien'le Elisabet'e döndü. Tana ancak o zaman Lucien'in hareket ettiğini, ilk düşen vampirin göğsündeki hançeri aldığını fark etti.

Elisabet'in dudaklarından hafif bir hayret nidası döküldü.

"Gösterişli bir giriş yaptım, ha?" dedi Gavriel ve Elisabet'e baktı. "Ve seni burada onunla görmek ne büyük zevk."

Öfkeyle keskinleşen hatlarıyla Gavriel şimdi her zamankinden daha güzeldi. Ama kanla kaplı bu çocuğa bakıp da o dudakların bir keresinde kendi dudaklarına kapandığına inanmak imkânsızdı. Karanlık bir halüsinasyon gibiydi. Korkunç ve bilinemez bir şey. Düzenbaz bir ölüm tanrısı.

"Biz de ne zaman geleceğini merak ediyorduk," dedi Lucien, hançeri tehditkâr olmaktan ziyade el hareketini destekleyen bir araç gibi kaldırarak. "Dolambaçlı bir yol izledin."

Gavriel omuz silkti. "Zaman benim değil mi?"

"Dün geceki minik ziyafetin bayağı dikkate değerdi," dedi Lucien. "Onca insana virüs bulaştırarak nasıl bir kaosun zincirlerinden boşalmasına sebep olduğunun farkında mısın?"

Gavriel'in ağzının kenarı yukarı kıvrıldı, gözleri çılgın bir keyifle parladı. "Hiçbir fikrim yok ama sonuçlarını bir an evvel görmek için yanıp tutuşuyorum."

Bunun üzerine Lucien güldü. İçtenlikle gülmüş bile olabilirdi. "Değişmişsin."

Gavriel başını hafifçe eğip bu tespiti kabullendi. "On yılda kim değişmez? Hem de ne on yıl."

Lucien irkildi.

"Sana ihanet ettiğimiz için bize öfkelisin ve buna hakkın da var. Bu benim hatam, benim ayıbımdı. Sık sık bundan pişmanlık duydum." Bir elini geniş bir açıyla havaya savurdu. "Ama yarattığın şu dünyaya bak. Ne kadar güzel, nasıl da coşkulu. Gölgelere tutunup gecenin içinde saklanmamız yanlıştı. Senin hatan hepimizi özgür kıldı. Şimdi nihayet, kadim vampirlerin en korktuğu şeyi kendi gözlerinle görüyorsun."

"Beni zincirlerle çürümeye terk ettin," dedi Gavriel.

Gavriel ile Lucien'in gözleri birbirine kilitlendi.

Gavriel yumuşak bir sesle devam etti. "Ve Örümcek adına beni yeniden yakalamaya çalıştın. Bunu inkâr mı edeceksin?"

"Adamlarım korkmuştu. Elisabet onun seni bizi öldürmen için serbest bıraktığından endişelendi. Kadim vampirler yeni düzene ayak uyduran herkesten nefret ediyor. Sırlarımızı yayınladığım için en çok da benden. Evet, seni yakalamaya çalıştık ama düşündüğün sebeplerden değil."

"Benim için endişelenmeniz gerekmiyor," dedi Gavriel. "Artık gerekmiyor. Tüm parçalar neredeyse tamamen doğru yerlerine dikilip birleştirildi."

"Sana ne verebiliriz, Gavriel?" dedi Elisabet. "Ne kadar üzgün olduğumuzu göstermek için ne yapabiliriz? Ne istersen iste, bunu hak ettiğini biliyoruz."

Gavriel dilini bıçağının ucuna doğru kaydırıp kanı yaladı. "Her ikinizin de küllerinin kan kırmızı ayın yüzüne doğru savrulduğunu izlemek istiyorum." Delilikle dolup taşan bir sesle, şarkı söyler gibi ekledi. "*Kan kırmızı ay ışığında, ay ışı-*

ğında, ay ışığında. Öldüreceğim sizi az sonra. Bu şarkıyı hatırlıyor musunuz? Sözleri biraz değiştirdim gerçi."

"Yani öldüğümüzü görmek dışında hiçbir şey seni tatmin etmeyecek mi?" diye sordu Lucien. Bu yeni Gavriel ile nasıl konuşması gerektiğinden emin olamadığı çok barizdi.

"Bunun için çok uzun bir yoldan geldim. Ellerim boş geri dönmekten nefret ederim." Tana onun gerçekten de delirmiş gibi konuştuğunu düşündü. Bir şair ya da peygamber gibi delirmiş. Deli ve ölümcüldü. Gavriel omuz silkip gülümsedi.

"Ne kadar üzgün olduğumuzu sana göstermemiz için bize bir fırsat ver," dedi Lucien ekran başında kim bilir kaç çocuğun ölmek istemesine sebep olan, dünyanın her yerinde izleyicileri kendinden geçiren o büyüleyici sesiyle. Ardından bir elini Elisabet'in omzuna koydu, hafifçe bastırdı. "Senden usulünce özür dilememize izin ver. Önünde diz çöküp resmen özürlerimizi sunacağız ve bağışlanmak için yalvaracağız. Önünde diz çökeceğimiz şu dünyada başka tek bir kişi daha var mıdır sence?"

Elisabet omzunun üstünden Lucien'e baktı. Ne planladığını yüzünden okumaya çalışır gibi bir hâli vardı. Ama sonra yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, elbisesinin eteği etrafında kabarık bir hâle oluşturdu. Tapınakta diz çökmüş, adak adayan bir kadını andırıyordu.

Gavriel bile ona bakarken büyülenmiş gibiydi. Kaşları çatıldı, kadının onun üzerinde yarattığı etkiden kurtulmak istercesine çenesini kaldırdı.

Lucien kadının arkasına geçti, koyu renk saçlarını yüzünden çekti. "Benim adamlarımı alıp senin peşine düştü. Beni

korumak istiyorlardı. Çok şeker, değil mi? Ama yemin ederim benim bununla bir alakam yoktu."

Elisabet yukarı baktı, kalkmak için mücadele etti ama Lucien kadının saçlarını eline dolayıp kafasını geriye yatırdı. Ve Gavriel'in hançeriyle kadının boğazını kesti. Damarlar parçalandı, kanlar fışkırdı. Lucien hançerin ikinci bir hareketiyle kadının başını gövdesinden ayırdı.

Elisabet'in bedeni öne doğru yığılırken tüm salon nefesini tuttu. Tana da nefesini tuttu. Kadının vücudu kıvrılıp pörsümeye başladığında, bal rengi teni ağaç kabuğu gibi çatladığında Lucien garip bir gülümseme takındı. Elisabet'in o güzel ağzı kuruyup çürüdü, bir zamanlar gözlerinin olduğu yerde Tana'nın çantasındaki delikler gibi çukurlar oluştu. Lucien sonunda elindeki kafayı da bıraktı.

Bir saniye önce Elisabet bu salondaki en tehlikeli kişilerden biriydi. Şimdiyse ölmüştü. Birkaç kişi sanki her şeye rağmen onun için yapılacak bir şey varmış, kadıncağız sadece düşüp bayılmış gibi yanına diz çöktü. Burnunda hızma olan, saçları balıksırtı örülmüş bir kadın bir zamanlar pürüzsüz olan yanağı okşadı. Gençten bir çocuk parmağını Elisabet'in kanına batırdı ve parmağını ağzına götürdü.

"Benim için ondan çok daha değerlisin, Gavriel," dedi Lucien cesetten uzaklaşarak. "Şimdi senin adına onu cezalandırdığıma göre belki artık bunda ne kadar içten olduğumu anlamışsındır. Elisabet'i kendimce çok sevdim ama sen benim oğlumsun. Bir babanın günahlarını bağışla."

Gavriel yüzünde bariz bir şokla geriledi. "Bunu gerçekten hak etmiş miydi?"

"Sen bizim ölmemizi istedin," dedi Lucien. "Ben de sana onu verdim. Başka bir şey iste, onu da yaparım. Père-Lachaise Mezarlığı'nın altındaki o kafesten kaçtığın andan beri buraya geleceğini biliyordum. Ya kendi rızanla gelecektin ya benim tutsağım olarak." Aniden Lucien sesini yükseltti. "Bu salondaki yayını kesin. Yayını kesin."

Salondaki kameraların ışıkları teker teker yeşilden kırmızıya döndü.

Kalabalık öbek öbek toplanıp fısıldaşmaya başladı. Tana, Lucien'in Elisabet'i öldürdüğü sırada yayında olmayı umursamamışken neden şimdi yayını kestirdiğini merak etti. Bundan daha kötü ne olabilirdi ki? Bu arada kalabalığı yararak yavaşça kapıya doğru ilerledi.

"Sana asla zarar vermeyecektik," diyordu Lucien. "Seni bir yakaladık mı oturup hep birlikte plan yapabileceğimizi biliyorduk. Muhteşem bir gelecek planı. Senin hayal ettiğinden çok daha muazzam bir intikam, benim sevgili kayıp dostum. Eski usuller öldü ve artık eskilerin de onlarla birlikte ölmesinin vakti geldi."

"Senden başlayarak mı?" dedi Gavriel ama bakışları hâlâ Lucien ile Elisabet arasında gidip geliyor, kadının cesedini her gördüğünde sanki yeniden şaşırıyordu.

"Beni öldürmeyi gerçekten istemiyorsun," dedi Lucien. "Şu hâline baksana. Elisabet'in ölümüne bile üzüldün. Sen sadece eve gelmek istiyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu Gavriel.

"Neden filmlerde kötü adam, kahramanı öldürmeden önce tereddüt eder biliyor musun? Neden önce alçak planla-

rının her bir ayrıntısını açıklar? Şu anda sen neden tereddüt ediyorsun biliyor musun?"

Gavriel gülümsedi. "Biliyorum. Ama senin asla tahmin edemeyeceğine bahse girerim."

Lucien devam etti. "Çünkü kötü adam, nefret edeceği bir kahraman olmadan hayatının bomboş kalacağını bilir. Düşmanını bir kez öldürdü mü artık yapayalnız kalacaktır."

"Kahraman da sensin, öyle mi?" diye sordu Gavriel.

"Her kahraman kendi hikâyesinin kötü adamıdır aynı zamanda. Sence de öyle değil mi?"

Lucien, Gavriel'le konuşuyordu ama parti kalabalığının da onu duyacağı bir perde tutturmuştu. Onları nasıl etkileyeceğini iyi biliyordu. Kalabalık onun ağzının içine bakıyordu.

"Değil." Bu ters cevaba rağmen Gavriel eğleniyor gibi görünüyordu. Sanki bu tumturaklı laflara aşinaydı. Şu anki performans değilse de Lucien'in bu şekilde davrandığı zamanların anısı onu mutlu ediyordu sanki.

"Her kahraman, iyi amaçlarla yaptığı şeylerin korkunç sonuçlarının farkında değil midir? Yaptığı her bir hatanın ve kendi kararları yüzünden iyi insanların gördüğü zararların? Kahramanlar hiç de kahraman olmadıkları zamanları hatırlamazlar mı? Yaptıkları kahramanlığın, bile isteye yapılan bir alçaklıktan çok daha fazla ölüme sebep olduğu anları hatırlamazlar mı?"

Gavriel şimdi Lucien'e gerçekten büyülenmiş gözlerle bakıyordu. Lucien'in onun dikkatini çekme çabası nihayet meyvesini vermişe benziyordu.

"On yıldır yalnızsın... Belki daha uzun süredir. Ama artık yalnız olmayacaksın. Seni tanıyorum. Seni bu dünyadaki

herkesten daha iyi tanıyorum. Ve eğer beni bağışlarsan sana öyle bir intikam fırsatı sunacağım ki seni bile tatmin edecek. Örümcek'i ikimiz birlikte öldüreceğiz."

Gavriel'in bıçak tutan eli aşağı düştü.

Tana onun yapacağını anladı. Az önce kız arkadaşını öldüren bir adamın, ceset hâlâ ayaklarının dibinde dururken, onu işbirliğine ikna etmesine izin verecekti. Tana'nın içi bulandı. Döndü ve kapıdan çıktı.

Bahçeye çıktığında, birbirine karışan kan ve tütsü kokusundan başı dönüyor, kafası zonkluyordu. Çöp varillerinin ve bahçe aletlerinin durduğu duvara elini koyup biraz öyle durdu, kusup kusmayacağını görmek için bekledi. Kendini toparladığında, Valentina orada mı diye bakmak için ön tarafa gidecekti.

"Tana?" dedi bir kız sesi. Tana başını kaldırdığında, parlak vinil elbisesi içinde ona doğru yürüyen Gece'yle karşılaştı. Mavi saçları omuzlarına dökülüyordu ve geçen iki gün sanki hiç yaşanmamış gibi sevimli ve sakin görünüyordu. "Sensin ha?"

"Evet," dedi Tana titrek bir nefes daha alarak. "Ben iyiyim. Bir dakika ver sadece."

"Partiye gelmeni umuyordum," dedi Gece, biraz daha yaklaşıp. "Geçen gece yaptığın her şey için teşekkür etmek istiyordum."

Tana tam önemli olmadığını söyleyecekti ki Gece onu boğazından yakaladı.

BÖLÜM 28

Çağrın nasıl da şok edici olmalı,
ey ölüm!
-Robert Blair

1912 yılının Viyana'sı, Paris'in topu topu yirmi yıl evvelki hâlinden çok farklıydı. Caddeler gün boyu motorlu araçlar ve bisikletlerle doluydu, geceleri ise tüm şehir elektrik ışığıyla pırıl pırıldı. Telefonlar çalıyor, asansörler bir zamanlar eski şehrin surlarının olduğu Ringstrasse boyunca sıralanan kiralık saraylarının katları arasında burjuvaları taşıyordu. Sigmund Freud *Cinsellik Kuramı Üzerine Üç Deneme*'yi çoktan yayımlamıştı ve Carl Jung *Libidonun Dönüşüm ve Simgeleri*'ni yayımlamak üzereydi. Modern çağ yoldaydı ve herkes daha iyi yarınların yaklaştığına emindi. Ama fahişeler bir zamanlar darağaçlarının kurulduğu yerlerde hâlâ gizlice dolanıyor, sadece bir gazete fiyatına, bir erkekle mezarların

üstüne uzanmak için fırsat kolluyordu. Ve oralarda sinsice dolaşan başka şeyler de vardı. Viyana ışıkları açık uyuyan bir şehirdi ve kimse karanlıkta neler olduğunu bilmek istemiyordu.

Gecenin bir vakti, önü ilikli siyah kruvaze ceketiyle Lucien Moreau, yanında payetli, yüksek yakalı, krem, dore ve siyah dantelli elbisesi içindeki Elisabet ile caddelerde dolaşıyordu. Diğer tarafta, Lucien'inkiyle neredeyse aynı olan kömür karası bir ceket giymiş Gavriel vardı.

Muhteşem yaratıklardı. Kesinlikle göz kamaştırıcı ve yürürken Lucien'in aklından geçirdiği ifadeyle "tartışmasız bir biçimde bozuk".

Ve sabah olmadan önce infaz edilmeleri büyük olasılıktı. Üstelik bunun sorumlusu Lucien'in ta kendisiydi. Vampirlerin bir evlat yaratmadan önce izin alması gerekiyordu ve o izin almamıştı. İstese de alamazdı. Ne kadar delibozuk oldukları düşünülürse her ikisi için de.

Gavriel bir yanıyla ölüme âşıktı. Sevdiğini ona kaptırmıştı ve kendi ağabeyini mezara koymuştu, bu yüzden şehrin sokaklarında katillerin peşine düşmesi, dişlerini onların şahdamarına geçirip kanlarını kurutması sürpriz sayılmazdı. Her gece, kendi yerine koyduğu birini öldürerek ağabeyinin intikamını alıyordu.

Ve Elisabet'teki deliliği görmek için gözlerine şöyle bir bakmak yeterdi. Lucien kadını Portekiz'de, kocasını öldürmekten yargılandığı mahkemede keşfetmişti. Elisabet'in yere tükürmesi ve kocasını öldürmekle kalmadığını, eğer Tanrı onu tam o anda mahkeme salonunda tekrar diriltirse bunu tekrar yapmaktan büyük keyif alacağını söylemesi Lucien'i etkilemişti.

O gece Gavriel'le birlikte kadını hapishaneden kaçırmışlardı ve Elisabet ardına bile bakmadan onlarla gelmişti. Avlanırken dişleri yerine ustura kullanmayı tercih ediyordu ve kurbanlarına öyle vahşi bir gaddarlıkla saldırıyordu ki onun iki katı bir adam bile böylesi bir vahşet karşısında irkilirdi.

Fakat işte pek yakında Lucien'in onların yasını tutması gerekecekti. Caddeler boyunca yürümeye devam ederlerken eğlenceli bir şeyler söylemeye, Örümcek ne kadar kadim ve korkunç olursa olsun, yaşamalarına izin vermesi ihtimali varmış gibi yapmaya çalıştı. Ama Lucien kesinlikle emindi, evlatları sabaha kalmadan yok edilecekti. Dünyanın bu bölgesi, feodal beylerle aynı tür cezaları benimseyen kadim vampirler tarafından yönetiliyordu. Lucien belki de evlatlarına kaçmalarını söylemeliydi. Ama Örümcek'in, ağlarının ulaştığı bağlantıları harekete geçirip Lüksemburg'da bankaların batmasına ya da İspanya'da devrime sebep olduğu düşünülürse, ne İstanbul'da ne Şangay'da ne de gidebilecekleri başka herhangi bir yerde ondan saklanamayacaklarını biliyordu. Eğer kaçarlarsa Örümcek onları gerekirse dünyanın öbür ucuna dek takip eder, mutlaka bulurdu.

Ayrıca eğer kaçarlarsa bu tabii ki Lucien'in de başını belaya sokardı.

Elisabet vahşi gözlerini ona dikti. "Örümcek'i öldürmeliyiz," dedi. "Onu öldürüp kanını kurutmalıyız. Kanını içersek onun yüzlerce yıllık gücüne sahip oluruz. Gücü bölüşecek olsak bile, kurallara uymak yerine kuralları bizzat yapacak gücümüz olur."

"Saçmalama," diye tersledi kadını Lucien. Gerçi bundan önce başka bir Örümcek olduğunu ve tam da Elisabet'in

önerdiği şekilde öldürüldüğünü duymuştu. "Ona karşı en ufak bir hareket yaparsan anında hepimiz ölürüz. Yapmanız gereken, kadimlere doğru düzgün saygı göstermeyi size öğrettiğimi kanıtlamak."

"O zaman belki de öğretmen gerekirdi," dedi Gavriel o yumuşak, her daim sakin sesiyle.

Lucien ona sert bir bakış attı. Onu Gavriel'e çeken şeylerden biri de, içine gömüldüğü yas bataklığına rağmen Gavriel'in zaman zaman sinir bozucu derecede net bir bakış açısına sahip olabilmesiydi. Ama bu net bakış açısının ona yönelmesi Lucien'in hoşuna gitmiyordu.

Lucien kendisinin ne olduğunu biliyordu. Nasıl bir günah ve gaddarlık çukuruna battığını, ne tür hırslarla yönlendirildiğini biliyordu. Bunları bildiği için kendiyle gurur da duyuyordu. Ama bir başkasının daha bunları görmesine ihtiyacı yoktu.

Nihayet yüksek duvarlarla çevrili bir malikâneye ulaştılar. Binanın ön yüzü mermerden ve taştan oyulmuştu. Bahçe kapısı hafifçe aralıklı. Lucien içeri süzüldü, çift kanatlı kırmızı kapıya doğru yürüdü ve acı çeken bir kadın yüzü şekli verilmiş pirinç tokmağı kaldırdı. Tokmak mekanizmasının bağlantı yeri kadının dişlerinin arasındaydı ve tokmağı kaldırınca dişler fırlıyormuş gibi görünüyordu.

Gavriel, Elisabet'e bakıp kaşlarını kaldırdı, Elisabet gözlerini devirdi.

Birbirlerine kardeş gibi davranmaları aslında Lucien'i memnun etmeliydi, oysa canı sıkıldı. Onları yöneten kendisi olduğu hâlde arkasından iş çevirdikleri gibi bir hisse kapılmıştı. "Hah, eminim o da sizi tam böyle görmek ister," dedi

Lucien, sırf Gavriel'i utandırmak, Elisabet'in suratını asmasına sebep olmak, sırf onlara kendisine ait olduklarını, şakalarının bile ona ait olduğunu göstermek için. Ölüm az sonra onları kendisinden çalacak olabilirdi ama o zamana kadar ikisi de hâlâ ona aitti.

Birkaç saniye sonra düşük omuzlu bir kadın kapıyı açtı. Koyu renk bir elbise giyiyordu ve kırlaşmış saçları örülüp topuz yapılmıştı.

"*Guten tag**," dedi kadın ve onları içeri buyur etti. Kadının peşinde, tavanında savaş sahneleri resmedilmiş bir sürü oda geçtiler. Ölüler ve ölmek üzere olanlar, tavanlardaki altın yaldızlı çerçevelerden onlara bakıyordu. Avizelere meyve gibi asılmış yuvarlak ampullerin ışığı aynalı panellerden yansıyordu. Kırmızı brokarla kaplı kanepelerin ve en az duvarlardaki alçı süslemeler gibi ayrıntılı oymalarla süslü masaların yanından geçtiler.

Kadın nihayet onları başka bir avluya çıkardı. Avlunun ortasında tek bir alıç vardı. Örümcek'in Karanlığın Cesetleri diye gösterişli bir isimle anılan şahsi korumaları, uzun kaftanlarıyla görkemli bir şekilde avluda dikiliyordu. Ağacın hemen yanındaysa, kruvaze ceketi, yeleği ve kumaş pantolonuyla uzun boylu ve zayıf bir vampir duruyordu. Köstekli saatinin zinciri yeleğinin altından cebine uzanıyordu ve kırmızı altına yerleştirilmiş mühür yüzüğü, üstü hâlâ mumlu olmasına rağmen, gaz lambalarının ışığında parlıyordu. Kısılı kırmızı gözlerinin ardından onları inceledi. Yüksek alnı ve zehirli ağzıyla suratı kasvetliydi. Sıradan kıyafetine ve tavırlarına rağmen

* Almanca *iyi günler*. Ç. N.

kim olduğu şüphe götürmezdi. Vampirden etrafa neredeyse yerçekimi gibi somut bir güç yayılıyordu.

Elisabet dehşetle büyülenmiş gibi ona bakıyordu. Gavriel ise hiçbir yere bakmamaya çalışıyor gibiydi.

"Ah, Lucien," dedi Örümcek onlara doğru yürüyerek. Ellerini pantolon ceplerinden çıkardı, altın bir çakmakla sigarasını yaktı. Parmakları, büyük bir kuşun pençeleri gibi uzun, sararmış, kıvrık tırnaklarla son buluyordu. Lucien bir sabah böyle ellerle uyanmadan önce önünde kaç asır daha olduğunu merak etti. "Gelmekle ne iyi ettiniz."

Hizmetçi kadın, efendisine saygılı bir bakış atıp çekildi.

"Emirlerinize amadeyim," dedi Lucien kısaca eğilip. Kadim vampirlerden nefret ediyordu. Onların bu aptal saraylarından ve etrafa yaydıkları bu havadan, karşılarında eğilip bükülmenizi beklemelerinden nefret ediyordu. Burada, modern Viyana'nın tüm bu debdebesi içinde, monarşinin artık geride kaldığını düşünebilirdiniz ama dünyanın geri kalanında ne büyük devrimler yapılıyor olursa olsun, gölgelerdeki vampir imparatorluğunda hiçbir şey değişeceğe benzemiyordu.

Örümcek alaycı bir tavırla güldü. "Normandiya'nın küçük bir köyündeki bir elma yetiştiricisinin oğlusun. Sonrasında ne olmuş olursan ol."

Ah, kadim vampirlerin soy sop takıntısından da nefret ediyordu. Damarlarında akan tüm kan çalıntıyken sanki hangi kanı taşıdığının bir önemi varmış gibi! Lucien dilini ısırdı ve karşılık vermedi.

Örümcek, Gavriel'e döndü, kıvrık tırnağıyla onu işaret edip Gavriel'in irkilmesine sebep oldu. "İlk bakışta, senin

onları benden saklamana sebep olacak kadar değersiz görünmüyorlar, Lucien. Neden gerektiği gibi davranıp onları bana takdim etmedin? Onları dönüştürmeni yasaklamam için bir sebep mi var?"

Hım, biri psikopat, diğeri de Freud'un "güçlü ölüm dürtüsü" dediği şeye sahip. Ama hangisi, hangisi?

"Düşüncesizce davrandım, acele ettim," dedi Lucien kendini uzun uzun nedamet getirmeye hazırlayarak. "Ama kötü bir niyetim yoktu. Onlara nasıl avlanacaklarını ve öldüreceklerini, geride mümkün olduğunca az iz bırakarak hareket etmeyi öğrettim. Yeniden doğmak için yanlış bir şey yapmadılar ve bunda da tamamen masumlar. Yapıcıları benim. Sorumluluk bana ait."

"Evet," dedi Örümcek.

Lucien'in daha söyleyecekleri vardı ama bu tek kelime onu durdurmaya yetti. Şu ana kadar gerçek bir ceza göreceğini hiç düşünmemişti. Karanlığın Cesetleri'ne kaçamak bir bakış attı ve Elisabet'in planını tekrar gözden geçirdi. Hayır, devam etmek daha iyiydi.

"Lucien Moreau, itirafını kabul ediyorum. Bizim gücümüz sayımızın az olmasından, gizliliğimizden ve sahip olduğumuz kurallara sıkı sıkıya bağlı kalmamızdan geliyor. Ölümün, senin gibi düşüncesizce davranmaya meyilli olanlara bir uyarı olacak." Kadim vampir pençeli elini Lucien'in omzuna koydu, Lucien dönüp anlık bir şaşkınlıkla Örümcek'in yüzüne baktı. Derken vücudunda bir ürperti dolaştı. Çünkü o anda aniden, Örümcek'in şık kıyafetinin ve medeni konuşma biçiminin bir maskeden ibaret olduğunu görmüştü. Bunların

altında çok uzun zaman öncesinden gelen yabani ve vahşi bir şey vardı. Hiçbir şeyden korkmayan ve sadece açlık duyan bir şey. Görünmeyen bir güç tarafından aşağı bastırılıyormuş gibi dizlerinin büküldüğünü hissetti. İnleyerek yere yığıldı.

Gavriel yutkundu.

"Hayır!" diye bağırdı Elisabet kendini Lucien'in yanına yere atıp Örümcek'in dizlerine kapanarak. "Hayır. Lütfen onu bağışlayın. O bizim babamız, ağabeyimiz, efendimiz. Bize ebedi hayatı veren kişi. Lütfen."

Örümcek bir elini kaldırdı ve Elisabet büzüldü. Yüz senedir ilk kez Lucien gerçekten korkuyordu. "İçinizden biri onun yerini alsın o zaman. Hanginiz onun yerine geçmek ister?"

Uzun bir an boyunca Lucien'in evlatları sessiz kaldı. Lucien gözlerini yumdu, ikisine de içinden sövdü.

"Evet. Böylesi daha doğru ve iyi," dedi Örümcek. "Bir babanın evlatlarından önce ölmesi. Onu kendi kaderine terk ederek doğru olanı yapıyorsunuz."

"Hayır," diye atıldı Gavriel aniden. "Durun. Ben onun yerini alırım. Kalk, Lucien."

Lucien, Gavriel'e, yüzüne düşen o siyah saçlarına baktı ve önüne çıkan her fırsatta kendi hayatından vazgeçmeye razı bir adamı dönüştürmesine sebep olan bilgeliğe şükretti. Bir yandan da bu infazı izlemek zorunda bırakılmamak için dua ediyordu.

"Emin misin?" diye sordu Örümcek açgözlü bakışlarını çocuğa dikip onu gözleriyle soyarak.

Gavriel çabucak başını salladı ve gözle görülür bir şekilde sırtını dikleştirdi. Dizleri üzerine çöküyordu ki...

"Çökme," dedi Örümcek. Başını iki yana salladı ve gülümsedi. "Ayakta kalabilirsin. Sadık ve cesursun. Bizim türümüzde pek rastlanmayan iki nitelik. Böyle ender rastlanan bir yaratığı yok etmek israf olur. Hayır, sana başka bir ceza vereceğim. Bundan böyle benim için avlanacaksın. Kendi türün için avlanacaksın. Dikenlerimden biri olacaksın ve kuraldışı vampir ömrünün geri kalanı boyunca bu yolda hizmet vereceksin."

"Ölmeyecek miyim?" diye sordu Gavriel bariz bir şaşkınlıkla. Lucien'e baktı ama Lucien konuşacak hâlde değildi. O anda mülkiyet arzusuyla alev alev yanıyordu. Gavriel *onundu,* onun kanından yapılmıştı, onun bir anlık hevesiyle hayat bulmuştu ve onunla dalga geçme, onu koruma ya da mahvetme hakkı tamamen Lucien'e aitti. Eğer Gavriel ona ait olmayacaksa Lucien onun dünya üzerinden silinmesini tercih ederdi.

"Hayır." Örümcek sigarasından uzun bir nefes aldı. Ardında bıraktığı upuzun yıllara rağmen, Lucien'in az önce onun yüzünde gördüğü şeye rağmen yine gayet modern bir yaratık gibi görünüyordu. "Ah, hayır, tüm sadakatinle bundan böyle sadece bana bağlı olacaksın."

Lucien o anda kararını verdi. Kadim vampirlerde en çok nefret ettiği şey, çok uzun zamandır zalimlikle iç içe yaşadıkları için sizi neyin en fazla yaralayacağını çok iyi biliyor olmalarıydı.

Hep böyle olmayacak, diye ant içti Lucien. Ve öyle de olmadı.

BÖLÜM 29

Nasıl yaşanacağını öğrendiğimi sanırken
meğer nasıl öleceğini öğreniyormuşum.
–Leonardo da Vinci

Gece, Tana'yı yere itti, kızın ağırlığı ve saldırının aniliği Tana'nın dengesini kaybetmesine yetti. Çöp tenekelerinin yanına, çöplerden yayılan o ekşi kokunun içine düştü. Bir an gökyüzüne, tepelerindeki yıldızlı örtüye baktı. Ardından Gece'nin karnına bir tekme geçirdi.

Vampir kız her nasılsa boğazını bırakınca Tana telaşla geri kaçtı. Fakat daha ayağa kalkmaya fırsat bulamadan Gece tekrar atıldı, kollarından bastırıp bacaklarının üstüne oturdu. Bu şekilde yere çivilenmişken Tana'nın tek yapabileceği elinin hemen yanındaki tırmığın tahta sapına ulaşmaya çalışmaktı.

"Derdin ne senin?" diye sordu Tana parmaklarıyla toprağı eşelerken. "Ben sana yardım ettim."

"Yardım mı ettin? Sana, senin o izleyen, yargılayan gözlerine ihtiyacım yok, tamam mı? Kış'ı benden almaya çalışacaksın yine. Onu güneşte kavrulmaya bırakacaksın. O benim! Onu istediğim şekilde gömeceğim."

Bu manik enerji ve vahşet, kızın içinde hep mi vardı yoksa dönüşünce mi ortaya çıkmıştı, Tana bilmiyordu. Ama o anda Gece, hamsterini beslemeyi unutmuş ve sonra ölüsüyle karşılaşmış, şimdi de ayakkabı kutusundan tabutu süslemeyi kendi hatasının sebep olduğu ölümden daha fazla umursayan küçük bir kız gibi konuşuyordu. "Ve Aidan'ı da almaya çalışıyorsun. Bu haksızlık."

Tana nihayet tırmığın sapını yakaladı ve elinden geldiğince sertçe savurdu. Tana'nın hedefi orası değilse de sap Gece'nin omzuna isabet etti, kızın küfrederek bir parça geri çekilmesine sebep oldu. Tana tekrar vurdu. Bu kez kafasına. Fakat Gece sopayı tuttuğu gibi ikiye ayırdı ve parçaları çöplerin arasına fırlattı.

Bu esnada Tana serbest kalmış, eve doğru koşmaya başlamıştı bile. Fakat Gece onu yakaladı, yeniden yere devirdi. Tana dönmeye, topraktan güç alarak kalkmaya çalıştı. Tam kalkıyordu ki Gece'nin dişleri boynuna geçti. Acı Tana'nın sinir uçlarını kavurdu. Çok acımıştı. Gerçekten çok acımıştı. Annesi yeniden kolunu parçalıyormuş gibiydi. Fakat çığlık attığı sırada damarlarına buz gibi bir hissizlik yayıldı, ardından tüketici bir hoşnutluk, kadifemsi bir yumuşaklıkla tüm vücudunu kapladı. Bu his düşünmesini engelliyor, onu karanlığın derinlerine itiyordu. Boynunda hareket eden Gece'nin ağzının hâlâ farkındaydı, dişlerin sebep olduğu sızıyı ve kanının

çekildiğini hâlâ hissedebiliyordu ama tüm bunlar giderek belirsizleşiyordu. Bunun yerine, sanki beyaz bir alev tarafından yutuluyormuş ve ateşin her yalayışı onu esrik bir ızdırapla ürpertiyormuş gibiydi.

Çırpındı, bacaklarını savurdu, Gece'nin kollarına tırnaklarını geçirdi... Tek elde edebildiği, vampirin onu daha sıkı tutup biraz daha kendine çekmesi oldu. Aslan başı şeklindeki çantası beliyle toprak arasına sıkışmıştı ama diğer şeylerin yanında bunun verdiği rahatsızlığın lafı olmazdı.

Hisleri bir kenara itip düşünmek çok zordu. Her şey bulanıklaşıyordu. Gölgeler yaklaşıyordu. Gözlerini açtığında Gece'nin saçlarının bulanık mavisinden başka bir şey göremedi.

Düşün, dedi başını kaplayan bulutların arasından. *Düşün.*

Kendini zorlayarak çantanın metal kısmını kavradı, klipsi açıp paraların, nişanın ve içindeki diğer her şeyin toprağa dökülmesine sebep oldu. Düşenleri yoklayarak bir şey aradı ama ne aradığını artık hatırlamıyordu.

Keyifli bir zayıflığa teslim oldu. Çok yorgundu. Ve kulaklarında giderek yavaşlayan, uzak bir gümbürtü vardı. Müziğin sonuna yaklaşırken çalan davullar gibi.

Derken parmakları tanıdık gelen bir şeye dokundu. Lance'in partisindeki çocuklardan birinin çantasından aldığı gülsuyu şişesi. Mantarı beceriksizce açtı, şişeyi Gece'nin yüzüne doğru salladı.

Vampir bir çığlık attı.

Bu çığlıkla beraber Tana da gerçekliğe geri döndü. Toprağın üzerinde boylu boyunca yatıyordu, neredeyse ölecekti. İçinde

yükselen panik dalgasıyla kalkmaya davrandı, yalpalayarak da olsa ayakta durmayı başardı. Acınası silahını saldırıya hazır tutarak yerden bulabildiklerini toplarken önce çöp tenekelerine, ardından duvara çarptı.

Gece'nin yüzünün bir yanı haşlanmış gibi kıpkırmızıydı. Dilini dişlerine götürüp kediyi andıran bir sesle tıslad ve tekrar Tana'ya doğru atıldı.

Tana aniden tüm canlılığıyla, resim öğretmenlerinin çizim yapmak için anatomiyi anlamanın hayati öneminden bahsettiği dersi hatırladı.

Adam biyoloji sınıfındaki iskeleti ödünç almıştı ve kaval kemiklerini falan anlatıyordu ki okulun en güvenilir torbacısı Marcus Yates birini tam kalbinden bıçaklamak için bıçağı nereye saplamak gerektiğine dair bir şey söylemişti. *Beşinci kaburganın hemen altı.*

Tana'nın kaburgaları sayacak vakti yoktu ama yerden aldığı sopayı -tırmığın sapının bir parçasını- kaldırıp Gece'ye yandan saplayıp kalbine doğru iterken bu kelimeleri açıkça hatırladı.

Tana sopayı mızrak gibi itmeye devam ederken Gece tekrar bir çığlık attı. Yenilmiş bir çığlık. Ve sonra aniden tüm vücudu gevşedi. Gözleri kapalıydı ama açık kalan ağzı tüm yüzünü korkunç bir şekilde çarpıtmıştı.

Tana yere çöktü, kanlı elini elbisesine sildi. Neler olduğunu tam olarak kavrayamayacak kadar şaşkındı. Dehşetten ve soğuktan titreyerek yere oturdu.

Ayağa kalk, Tana, diye buyurdu kendine. *Ayağa kalk ve buradan çık. Nişan hâlâ sende. Git.*

Gece'nin cesedine hiç bakmadan çabucak eşyalarını çantasına geri koydu, ayağa kalkıp Lucien Moreau'nun evinin yan duvarına yaslandı. Karartılmış camlardan parlak bir ışık sızıyor, görüşünü bulandırıyordu.

Bunu düşünme. Git. Bahçe kapısına varana dek yavaşça yürü. Sonra arabanda uyuyabilirsin. Git.

Sendeleyerek dört adım atmıştı ki planındaki aksaklığı fark etti.

Gece onu ısırmıştı. Virüs kapmıştı. Ve bu seferki vücudunun mücadele edebileceği bir şey değildi. Buna direnemezdi, kontrol edemezdi. Aidan gibi hatta belki daha kötü olacaktı. Tana dizlerinin üstüne çökerken tüm düşünceleri inkârla ayaklandı.

Derken kapı açıldı ve basamaklardan iki vampir indi. Yıpranmış siyah kot ve koyu renk ceket giymişlerdi. Biri sigara içiyordu ama onu görünce sigarayı bir kenara fırlattı.

"Ayağa kalk," dedi adam.

Tana gülmeye başladı ama çıkan ses daha ziyade boğuluyormuş gibiydi. "Yapamıyorum."

"Bir vampiri öldürdün," dedi adam evin yan duvarının tepesine takılmış kamerayı göstererek. "Lucien burada olup biten her şeyi görür. Ve insanların onun misafirlerine saldırmasından hiç hoşlanmaz."

"Tamam, peki, madem öyle," diye geveledi Tana aptal aptal sırıtmaya devam ederek. "Çünkü öyle bir şey olmadı." Kendisi de bir vampir olduğundan Lucien durumu böyle görmeyebilirdi tabii. Fakat her şey öyle kötüydü ki bir de bunu umursayamadı.

Korumalar onu sürüklerken Tana çığlıklar atması ya da yalvarması, tekmeler savurması ya da ağlaması gerektiğini biliyordu ama içinde direnecek güç kalmamıştı. Onu ayağa kaldırıp içeri taşımalarına izin verdi. Daha önce görmediği bir holden geçtiler ve altıgen şeklinde, duvarlardaki kitap rafları ve bir puf dışında boş bir odaya girdiler. Vampirler onu pufun üstüne bırakıp gitti.

Tana ne kadar zamandır orada olduğundan bile emin değildi ama sonunda Lucien Moraeu geldi. Üstünü değiştirmiş, mavi bir gömlekle bol bir gri pantolon giymişti, her zamanki gibi rahat görünüyordu. Gerçi bu kadar yakından Tana ondan yükselen, bozuk et kokusunu andıran ekşi kokuyu da alabiliyordu. Vampir eğildi, üç parmağıyla kızın çenesini tutup önce bir tarafa, ardından diğer tarafa çevirdi. Sonra köpek dişlerini açığa çıkaracak şekilde gülümsedi. Tana onun parmaklarının demir kıskacını hissediyor, bakışlarındaki umursamazlığı açıkça görüyordu. Bir hayvanı en doğru şekilde nasıl kesip biçeceğini tartan bir kasap edasıyla Tana'yı süzüyordu adam.

"Demek partimde bir vampir öldürdün," dedi Lucien. Tana çok yaramaz bir kızmış ve büyük bir soruna yol açmış gibi başını iki yana salladı.

"Aynen senin gibi," dedi Tana. Eğer ölecekse en azından alaycı bir şekilde ölebilirdi. Bir sürü eski film izlemişti ve ölmenin en iyi yolu buydu kesinlikle. Sanki Humphrey Bogart ya da Clark Gable'mış da hiç umurunda değilmiş gibi yapmak. Bu görüntüleri izlediklerinde Pauline'i ve Pearl'ü, hatta babasını gururlandırmak istiyordu. Eğer biraz olsun komik

olabilirse belki ölümünü izlemek onlara daha az korkunç gelirdi.

Lucien'in dudaklarının bir yanı hafiften yukarı kıvrıldı. Avının biraz küstahlık etmesine itirazı yoktu. "Bu *benim* partim."

Tana'nın aklına Lance'in çiftlik evinin kanla kaplı duvarları geldi. Pembe saçlı Imogen'in boş bakan gözlerini düşündü. "Hepsi senin suçun," dedi rüyada gibi. "Sen. Tek sorumlu sensin."

Lucien ona tuhaf bir bakış attı. "İnsanların pişmanlık duymaya, üzülmeye zahmet etmemeleri hoşuma gider ama bunun benim suçum olduğunu söylemek çizmeyi aşıyor."

"Bana ne olacak?" Salonlardan birinin duvarına zincirlenmiş virüslü kızlarla oğlanları, onlardan beslenen vampirleri hatırlamıştı. Belki onu da oraya asarlardı. Ya da belki Lucien oracıkta onu öldürürdü. Belki Tana da onu öldürmeye çalışırdı. Bir ayağa kalkabilse...

Lucien soruyu tartar gibi ona baktı. Sonra elini çenesinden boynuna kaydırdı, en uygun açıyı yakalamak için başını eğdi. Tana derin bir nefes aldı, Lucien'in saldırmasını beklerken arkasındaki yastıkları yoklayarak bir silah arandı. *Her şey bitmek üzere,* dedi kendine.

Derken Lucien'in parmakları Tana'nın boynundaki gerdanlığa dokundu ve yüz ifadesi aniden değişti. "Ne kadar güzel. Onu nereden buldun?"

Tana hiç tereddüt etmeden cevapladı. "Gavriel verdi."

Lucien'in gözleri büyüdü, daha önce ona hiç gerçekten bakmamışçasına kızı inceledi. Ardından doğruldu ve odadan

çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Tana'nın içini bir korku dalgası kapladı ama kan kaybından dolayı öyle yorgundu, öyle sersemlemişti ki bu korkuya bile tutunamadı. Ayağa kalktı ve yere yığıldı.

Gavriel'i o gece gördüğü hâliyle düşündü. Elinde hançerler ve dilinde o delice şarkıyla. Acaba Gavriel gelip ona da şarkı söyler miydi?

Halının üstünde kıvrıldı, rahatsız bir uykuya daldı.

Kendine geldiğinde soğuk taşların üstünde yatıyordu, başının altına yumuşak bir şeyler konmuştu.

"Uyan," diyordu Valentina omzunu sarsarak. "Tana, uyan artık. Uyanman lazım."

Tana gözlerini açmaya çalıştı ama göz kapakları sanki yapıştırılmıştı, hareket etmiyordu. Kolları ve bacakları öyle ağırlaşmıştı ki bir an betonun içine gömüldüğünü sandı.

"Çok kan kaybetmiş," dedi tanımadığı bir kız sesi. Ses odada yankılandı. "Üstündeki kana baksana. Hayatta kalması imkânsız."

"Bunun *onun* kanı olduğunu sanmıyorum," dedi bir erkek sesi.

Tana parmaklarını uzattı, metal parmaklıklara dokundu. Elinin altında metal soğuktu. Neredeydi acaba? Oda rutubet kokuyordu. Bodrumların o belli belirsiz mineral kokusu. *Gözlerini aç,* diye emretti kendine ama yapamadı.

"Biri yardım etsin," diye bağırdı Valentina. "Gerçekten çok hasta. Yardım edin. Lütfen."

*

Tekrar uyandığında bu kez loş bir odada bir yatakta yatıyordu. Kolu yatağın pirinç başına kelepçelenmişti ve komodinin üstündeki resim çivisine sabitlenmiş bir torbadan koluna bir sıvı veriliyordu. Biri orada asılı olan tabloyu indirmiş, altın yaldızlı çerçeveyi bir sandalyeye dayamıştı.

Tana'nın hâlâ tüm vücudu ağrıyordu.

"Tehlikede olduğunda aniden her şey netleşiyor, değil mi?" dedi Gavriel yumuşacık bir sesle. Bu ses tonu Tana'yı baştan aşağı ürpertmeye yetti. Hortum bağlı olmayan tarafta, tuvalet masasının yanındaki deri koltukta oturuyordu Gavriel. Yüzü gölgede kalmıştı. "Diğer her şey bir anda önemini yitiriyor. Tehlike aslında en korkunç bağımlılıktır ama bu yanını severim. Düşünceleri netleştirmesini. Ya sen?"

Ve onu sadece bir haftadır tanımasına ve hakkında bildiklerinin çoğu dehşet verici şeyler olmasına rağmen Tana onu görünce rahat bir nefes aldı, hissettiği rahatlamayla gevşeyerek kendini yatağa geri bıraktı.

Bir canavara böyle şeyler hissetmemesi gerektiğini biliyordu ama o anda yanında kendi dışında bir canavardan daha fazla istediği bir şey yoktu.

"Bu ne?" diye sordu sonunda. Kolunu kıpırdatıp hortumu işaret etti. Valentina'nın sesini hayal mi etmişti?

"Onun sayesinde Lethe'nin* suları damarlarına doluyor olabilirdi." Gavriel öne eğildi, böylece karartılmış camdan sızan loş ışıkta dudak kıvrımı ve gözlerini yumduğunda yanak-

* Lethe: Yunan mitolojisinde yeraltı dünyasında (Hades) akan nehirlerden biri. Bu nehrin suyundan içen gölgeler (ölülerin ruhları) dünyada yaşamış oldukları geçmiş fani hayatlarına dair her şeyi unutur. Ç. N.

larına değen gür kirpikleri ortaya çıktı. Bu hâliyle aynı anda hem çok genç hem de çok yaşlı görünüyordu. Derken kırmızı ağzının kenarı kuru bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Ama ne yazık ki cevap daha basit. Çok kan kaybettin, biz de sana biraz salin solüsyonu veriyoruz."

"Kontakt lens kullanan insanların gözlerine damlattığı şeyden mi?" diye sordu Tana, derken bu söylediğinin Gavriel'e muhtemelen hiçbir şey ifade etmeyeceğini fark etti.

Gavriel, Tana'nın çantasını kenarda durduğu yerden aldı ve hafifçe salladı. "Olur ya merak ediyorsundur. Her şey yerli yerinde. Bıraktığın gibi."

Tana başını salladı. "Teşekkürler. Gerçi o nişanı kullanıp kullanamayacağım artık büyük bir soru işareti."

"Park yerinde o kızı yememe izin vermeliydin," dedi Gavriel kaşlarını kaldırarak.

Bu sözler Tana'yı güldürdü. Söylediği şey komik olduğu için değil sadece, bunu söyleyişindeki o muziplik komikti. Tana'nın şakayı anlamasını, onun şaka yaptığını anlamasını umuyormuş gibi bir hâli vardı. Bu, Gavriel'in de onun yanında kendini rahat hissetmesi, kendini onun yanında rahat hissettiği için Tana'nın daha az tuhaf hissetmesine sebep oldu.

"O kadar da kötü değil," dedi Gavriel yerinden kalkıp yatağın ucuna otururken. Çarşafı düzelten kendi eline bakarken yüzündeki neşeli ifade silindi. "Benim dönüştüğüm yaştan daha gençsin, benden daha kolay uyum sağlayacaksın. Muhteşem olacaksın."

Bir an Tana onun neden bahsettiğini anlamadı, sonra -tabii ki- virüs kaptığını bildiğini anladı. Lucien, Gece'yle ara-

sında olanları görmüştü ve az evvel söylediği şeye bakılırsa Gavriel de görmüş olmalıydı. Hepsi bir yana, boğazındaki diş izlerini görmüş olması kaçınılmazdı.

"Ben vampir olmayacağım," dedi Tana. Hissettiğinden çok daha kararlı bir sesle konuşmaya çalışmıştı. Annesinin bodrumdan yükselen çığlıklarını, kan açlığını, dişlerini öz kızının koluna geçirecek kadar kan arzusuyla yanıp tutuşmasını hatırladı. Lance'in evindeki o odada, ağzından tıkacı çıkardığı anda Aidan'ın onun üstüne atılmasını hatırladı. Virüs beynini ele geçirdiğinde Tana ne yapacaktı? Kan açlığından ve kana ulaşmak için her şeyi yapma arzusundan başka hiçbir şeyin önemi kalmadığında ne yapacaktı? Soğuk, tam anlamıyla ve bütünüyle Soğuk olduğunda ne yapacaktı? O zaman Tana da haykıracak, tehditler savuracak, bir yudum kan için yalvaracaktı.

Gözleri dolunca yaşları geri itmek için gözlerini kırpıştırdı. Benzin istasyonundan beri ağlamamıştı ve şimdi de ağlamayacaktı.

"Tana," dedi Gavriel ümitsizce.

"Bana verdiğin gerdanlık kimindi?" diye sordu Tana boştaki eliyle gözlerini silip. "Lucien onu tanıdı."

"Bir zamanlar kız kardeşime aitti," dedi Gavriel. Bunu öyle yavaşça söylemişti ki Tana hikâyenin bundan ibaret olmadığını anladı. Derken Gavriel gülümsedi. "Ama Katya öleli çok oldu ve ben pek takmadığıma göre onu yanımda taşımamın bir anlamı yoktu."

"Pek takmadığına göre, ha?" dedi Tana. "Lal taşının sana çok yakıştığına bahse girerim."

Gavriel başka bir zamanı düşünürcesine uzak bir tavırla gülümsedi. Düşündüğü her neyse yüz hatlarını yumuşatmış, çok daha genç görünmesine sebep olmuştu. "Paris'te Lucien ve Elisabet'le tanıştığında kız kardeşimin boynundaydı. Montparnasse'de bir mezzosopranonun salonunda onunla şampanya içer gibi yapmıştık. Lucien'in gerdanlığı hatırlamasının tek sebebi bütün gece kız kardeşimin boynunu süzmesinden olsa gerek."

Bunu söyleyişindeki rahatlık, sesindeki şefkat, o zamanlar Lucien'le -belki Elisabet'le de- gerçekten arkadaş olduklarına Tana'nın inanmasını sağladı. Önlerinde sonsuzluk ve her gece başka bir ziyafetle, vampir olmanın o zamanlar kim bilir ne kadar eğlenceli olduğunu düşündü. Önlerinden geçip giden dünyaya bakıp kimin canını bağışlayacaklarına karar verirken kendilerini her şeye kadir melekler gibi hissetmiş olmalılardı.

Şu anda hissettiği tüm ağırlığa, tükenmişliğe rağmen bunu düşünmek Tana'nın hoşuna gitti.

"Lucien'in sana söylediklerini duydum," dedi Tana kendini zorlayarak şimdiye dönüp. "Ona gerçekten inanmıyorsun değil mi? Yani tamamen inanmamışsındır, bir parça kuşku duyuyorsundur herhâlde?"

"Eğer Elisabet'i, bana söylemesini istemediği bir şey olduğu için öldürdüğünü düşünüp düşünmediğimi soruyorsan, evet, bunu düşündüm." Gavriel ayağa kalktı, baş ucuna gelip Tana'nın saçlarını yüzünden geri itti. "Ama Lucien'le ikimiz, Örümcek buraya gelmeden önce aramızdaki düşmanlığı halletmek zorundayız. Ve yakında sana tüm hikâyemi olduğu gibi, hiç yalansız anlatacağım. Ama şimdi

gece senin için iniyor. Nasılsa yarın bizim. Ve sonraki gün. Ve sonraki gün."

Tana doğrulmaya çalıştı, bileği yatak başına kelepçeli olduğundan kalkmakta zorlanıyordu. "Hayır! Yarın artık kendim olmayacağım."

"Ah, olacaksın," dedi Gavriel yumuşacık bir sesle. Ve kapıya doğru yürüdü. "Kendimizle ilgili bir sürü illüzyona kapılırız, ta ki çırılçıplak kalana dek. Virüs kaptığında, vampir olduğunda, sen daima sensindir. Hatta daha önce olduğundan bile daha çok kendinsindir. En saf hâlinle sen. Damıtılmış sen. Bir tür sos gibi kaynatıldıktan sonra geriye kalan sen. Ama hep sen olacaksın. En derinde hep sen."

Tana mücadele etmeyi kesti. Gece'nin öfkeyle çarpılan yüzünün ve boğazına batan dişlerinin anısıyla bir kez daha dehşete düşmüştü. Annesinin karanlıkta yükselen sesinin anısıyla. Kendisinin de öyle, belki çok daha kötü olacağı ve yine de bunları yapanın kendisi olacağı düşüncesiyle dehşete düşmüştü. Ama bunu Gavriel'den iyi kim bilebilirdi ki? O da bir insandı, virüs kapmıştı ve dönüşmüştü.

Üstelik Tana, Gece'yi öldürmüştü. Çoktan yapacağını yapmış ve yapabileceğini görmüştü.

"Gitmeden önce bana şunu söyle sadece," dedi Tana. "Bana karşı niye bu kadar iyisin, onu söyle. Lucien'in beni öldürmesini senin engellediğini biliyorum. Ben senin adını söylemeden önce Lucien'in niyeti beni güzel bir yatağa yatırıp iyileştirmek değildi. Ve ben öyle özel biri de değilim. Yani akıllı değilim ya da iyi biri değilim demek istemiyorum ama sonuçta ben..."

Tana konuşmaya başladığında Gavriel neredeyse kapıya ulaşmak üzereydi ama o konuşurken sırtı dönük hâlde öylece kalakalmıştı. Sonra döndü, geri yürüdü, yatağın ayak kısmındaki demiri tuttu. Yüzü şimdi bir maskeden farksızdı. Ve nihayet onun sözünü kesti. "Tana. Uzun hayatım boyunca, üstelik defalarca bunun için dua etmeme rağmen, hiç kimse beni kurtarmadı. Senden başka hiç kimse."

Gavriel gözlerinde öyle bir yoğunlukla ona bakıyordu ki Tana bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Buna ne karşılık vereceğini bilemiyordu. Bunu sorduğu için kendini biraz aptal ve aldığı cevap yüzünden biraz utanmış hissediyordu. Belki de Gavriel şimdi gitse ve daha sonra yine gelse daha iyi olurdu, belki bu kadar hasta ve yorgun olmasa Tana kendini bu kadar kırılgan hissetmezdi.

Gavriel ona doğru yürüdü. Tana o yaklaşırken hafiften irkildi, aniden gerilmişti. Gavriel yine bir yabancı oluvermişti. Odanın loş ışığında gözleri kırmızıdan ziyade siyah görünüyordu ve Tana okyanusun ötesindeki o şehirde gaz lambalarının ışığında onun nasıl göründüğünü düşünmeden edemedi.

Gavriel, Tana'nın boştaki elini alıp ağzına götürdü, yine o şehirdeki kibar beyefendi olup çıkmış gibi elinin sırtına bir öpücük kondurdu.

"Uyu, Tana," dedi elini tekrar karnına bırakırken. Şimdi parmakları Tana'nın parmaklarından sadece birazcık daha soğuktu. "Hâlâ uyuyabiliyorken uyu."

Bir şey daha söylemek istiyormuş gibi bir an duraksadı, derken doğruldu. Tekrar kapıya doğru yürüdü ve bu defa

Tana onu durdurmadı. Kapının diğer tarafında bir kilidin döndüğünü duydu.

Harika, diye düşündü. *Süper.* Kilitli bir odada yatağa kelepçelenmişti. Ama kilitli bir kapı, Lucien Moreau'nun evindeki diğer şeyleri de dışarıda tutardı en azından. Ve orada kilitli kaldığı sürece, virüs onu ele geçirse bile kimseye zarar veremezdi.

İnleyerek kendini yatağa bıraktı, zihnini boşaltmaya çalıştı. Yakında hasta olacaktı. Peki sonra? Çığlıklar atacak, ağlayacak, yalvaracaktı. Sonunda ya Lucien sırf canını sıktığı için onu öldürecekti ya da Gavriel ona kan verecekti. Virüsü vücuttan tamamen atmak seksen sekiz gün sürüyordu ve bu süre boyunca kimse onu kendinden koruyamazdı. Vampir olmak istemiyorsa buradan çıkıp kendine saklanacak bir yer bulmalıydı. Ve bunu yapmak için de daha az yorgun olmalıydı. Gavriel haklıydı. Uyuması gerekiyordu. Uyumalı, iyileşmeli ve verdikleri salin solüsyonunun işe yaramasına fırsat vermeliydi.

Uyuyamadı. Gözlerini her kapattığında teninin altında dolaşan virüsün soğukluğunu hissediyordu. Çoktan Soğuk olup olmadığını merak etmeden duramıyordu.

Uyandığında, kapıdan giren ilk insana saldırmak dışında bir plan yapamayacak kadar delirmiş mi olacaktı? Ve bu düşünceleri aklından atmayı başardığında da bu defa Gavriel'i düşünüyordu.

Onun kendisini duvara yasladığına ve öptüğüne inanmak imkânsız geliyordu. Onun vücudunun kendi vücuduna abandığına, kendi ellerinin onun saçlarında dolaştığına, Gavriel'in

yüzünde tamamen kendinden geçmiş bir ifade olduğuna inanamıyordu.

Sırf başka bir şey düşünmek için Tana içinde hapis tutulduğu odayı incelemeye başladı.

Konuk yatak odası olamayacak kadar çok eşya vardı odada. Komodinlerin üstüne kitaplar yığılmıştı ve bir kadehin dibinde kurumuş koyu renk bir halka vardı. Tuvalet masasının desenli ahşabı açık kavanozlar ve fırçalarla lekelenmişti. Yeşim taşlı bir çift uzun altın küpe gelişigüzel bir şekilde açık bir çekmeceye, büyükçe bir nazarlığın yanına atılmıştı.

Gardırobun kapısı hafif aralıktı ve siyah bir elbisenin eteği görülebiliyordu. Tana yerine salin torbası asmak için indirilip sandalyeye dayanan tabloyu daha iyi görebilmek için başını çevirdi. Kelepçeyi zorlayıp uzandığında, hâlâ üzerinde olan oklarla yaralanmış güzel yüzlü azizi görebiliyordu. Azizin solgun bedeninden kanlar boşanıyordu ve yüzü esrik bir acıyla gökyüzüne dönüktü.

Demek burası bir kadının odasıydı. Büyük olasılıkla bir vampir kadının. Artık bu odayı kullanmayan ve bir daha kullanmayacak olan birinin. Elisabet. Burası Elisabet'in odası olmalıydı. Elisabet'in tablosu ve takıları ve elbiseleri. Lucien sevdiği ve öldürdüğü vampirin odasında Tana'nın kelepçelenmesine izin vermişti.

Ürkütücü bir durumdu ve bir şekilde Elisabet'in yerine konuyor olması fikri daha da ürkütücüydü. Sanki bu yatakta uyuyan kız ile yatağa kelepçelenen kız aynı şey olabilirmiş gibi. Öte yandan Gavriel'in yanında kendini daima aptal yerine kondu konacak gibi hissediyordu. Gavriel ne derse desin,

Tana nasıl hissederse hissetsin, bir vampirin iyiliğine güvenmek aptalcaydı. Üstelik Gavriel deliydi, değişkendi ve kan açlığı da cabasıydı.

Başının dönmesine aldırmadan dizlerinin üzerinde kalktı, başparmağını avucuna yapıştırarak kelepçeden kurtulup kurtulamayacağını anlamaya çalıştı. Bunu bileğine takan kişinin dikkatsiz davranmış olmasını umarak diğer eliyle halkayı itti.

Hayır, hiç şansı yoktu. Kelepçe gayet sağlamdı.

Yine de, şaka kelepçelerinde olduğu gibi belki açmanın bir yolu vardır diye uzun zinciri ve metal halkayı boştaki eliyle kontrol etti. Hayır. Zaten saçma bir fikirdi ama denemeseydi ve böyle bir mekanizma olsaydı daha saçma olurdu.

Ardından pirinç karyola başını incelemeye geçti. Şimdi dik oturduğuna göre belki komodini iterse yatağın kenarından kayıp ayakta durabilirdi. Ve yatağın direklerinden birinin ucundaki topuzu çevirerek çıkarabilir ve kelepçeyi direkten çıkarabilirdi. En azından bunu deneyebilirdi.

Komodini itmek kolay oldu, birkaç kitap yere düştü sadece. Ardından çıplak ayaklarını yataktan sarkıttı, bir an durup dengesini sağladı ve pirinç topuza abanıp çevirmeye başladı. Metalin metale sürtünme sesiyle topuz kolayca yerinden çıktı.

Sonra yatağın kenarına çıktı ve Tana kelepçeyi uzun direkten yukarı kaydırdı. Bu arada hâlâ kolundan salin torbasına bağlıydı. Duvardaki torbaya bir göz attı, bundan kurtulmanın en kestirme yolunun kolundaki iğneyi çıkarmak olduğunu fark etti. Bunu yaptığında yatağa salin akmaya, oradan da ahşap yer döşemesine damlamaya başladı.

Tana ilk iş sendeleyerek aslan başı çantaya gitti, nişanı buldu. Ardından boynundaki madalyona uzandı, bir çeyreklik büyüklüğündeki metal diski madalyona yerleştirip kilidi kapadı. Artık nişanı kaybetmeyecekti en azından.

Çantasına bakmak için çömelmişti, bu arada yatağın altında cilalı bir ahşap kutu dikkatini çekti. Kutuyu kendine çektiğinde bir kapağı olmadığını fark etti. Mavi kadifeyle kaplı kutunun içinde bir arbalet ve birkaç tane tahta uçlu hançer vardı. Aslında kazık. Daha doğrusu kabzalı kazıklar. Ve hepsinden gülsuyu kokusu yayılıyordu. Elisabeth beraber yaşadığı vampirlere pek güvenmiyor olmalıydı. En azından bir tanesini almak Tana için çok cezbediciydi ama elinde bunlardan biriyle yakalanırsa açıklamakta bayağı zorluk çekeceği aşikârdı. Ayağa kalktı.

Giderek genişleyen sıvı birikintisinde kaymamaya dikkat ederek kapıya yürüdü. Çok feci başı dönüyordu ve kendine baktığında yeni beyaz elbisesinin de toz toprak ve kurumuş kan içinde olduğunu gördü. Sandaletleri kayıptı.

Tüm kıyafetlerini mahvetmesi neredeyse komikti.

Neredeyse.

Kapıya göz attığında, Gavriel dışarıdan kilitlemiş olsa da kilit mekanizmasının içeride olduğunu gördü şaşkınlıkla. Tek yapması gereken sürgüyü çevirmekti ve kapı açıldı. Elisabet'in odasında olduğu düşünülürse bu pek şaşırtıcı değildi aslında. Elisabet geceleri kapısını kilitleyebilirdi ama kimse onu içeri kilitleyemezdi. Bu da Gavriel'in aslında Tana'yı içeri kilitlemediği, eğer ille bir işe yarayacaksa kilidin diğer şeyleri dışarıda tutmak için olduğu anlamına geliyordu.

Tana kafasında bu düşünceyle koridora adım attı.

Koyultulmuş camlardan içeri hafif bir gün ışığı sızıyordu. Ebedi Balo'nun tavanındaki, vampirler için güvenli ışığı süzen camın aynısıydı muhtemelen. Parti büyük ölçüde bitmişti, gerçi hâlâ basamaklarda ya da banklara yaslanmış uyuyan bazı insanlar vardı. Onların yanından geçti. Uyanık olan birkaç tanesi de Tana'nın kanlı elbisesine dikkat bile etmedi.

Tana'nın midesi takla attı. İnsanların teninin altındaki kan akışının kokusunu alabiliyor, yanından geçtiği insanlardan yükselen ısıyı hissedebiliyordu. Bir nefes aldı ve açlıkla baştan aşağı titredi.

BÖLÜM 30

Mezarın bu tarafında sürgünüz,
Diğer tarafta vatandaş.
– Henry Ward Beecher

Bir zamanlar küçük bir kız varmış, arkadaşının ağabeyine yalan söylemiş ve arkadaşının ağabeyi de onu arabayla otobüs terminaline götürmüş.

Kızın yanında portakallı gazoz, elli dolar (yarısı bozukluk), payetli babetler ve cep telefonu varmış.

Çocuk ona yardım ettiğini sanıyormuş. Kız da öyle.

BÖLÜM 31

Benim bildiğim, ölüm bir Tanrı misafiri.
Kim benim kanımı içecek,
ben bu şarabı içerken?
– William Winter

Lucien Moreau'nun evinde dolaşırken Tana korkuyla Lance'lerin evindeki o sabahı hatırladı. O zaman da koca evde hareket eden tek kişiydi. Bir yerlerden müzik sesi geliyordu, tıpkı o sabah televizyonun sesini duyduğu gibi. Ve uyuyanlara baktığında da aklına okul arkadaşlarının yerlerdeki cesetleri geliyordu. Ama bu çocuklar sadece sızmıştı ve şimdi onların arasında dolaşan canavar ta kendisiydi.

Cam tavanlı balo salonunu buldu. Masalarda hâlâ yiyecekler vardı, tavandan sızan loş ışıkta kokuşmaya bırakılmışlardı. Kekler ve yarım tartın üstündeki meyve parlıyordu. Et

ve ekmek dilimlerinin, yarım portakalların üstünde sinekler uçuşuyordu. Şekerli gül yaprağı kâseleri devrilmişti. Uzun zamandır ağzına tek lokma koymamış olmasına rağmen bu manzara Tana'nın midesini kaldırdı.

Duvara yaslanıp toparlanmaya çalıştı, vücudunda bir ürperti dolaştı. İçi buz tutuyordu.

Valentina hâlâ orada mıydı acaba? Valentina'nın sesiyle uyandığını, soğuk betonda yattığını, parmak uçlarında soğuk metali hatırlıyordu. Bodrumda olduğunu düşünmüştü. Ama bu gerçek bir anı mıydı?

Tana yürümeye devam etti, başka odalardan geçti. Karşısına küçük salonlar ve tuvaletler çıktı. Işı ışıl aletlerle dolu bir mutfak gördü. Derken bir girintideki kapı gözüne çarptı, kapının ardında kıvrılarak aşağı inen merdivenler vardı.

Taş basamaklar çıplak ayaklarının altında soğuktu. Soğuğun bacaklarından yukarı tırmanıp midesini donduruduğunu, boğazında asla erimeyecek bir buza dönüştüğünü hissetti.

Sonunda kendini geniş bir bodrumda buldu. Bir duvar boylu boyunca ahşap raflar dolusu şarap şişeleriyle kaplıydı. Diğer duvarda on iki hücre vardı. Geniş hücrelerden ter ve kan kokusu yükseliyordu. Hücrelere hiçbiri yirmi yaşından büyük olmayan güzel kızlar ve oğlanlar kapatılmıştı.

Çoğu taş zeminde uyuyordu. Bir battaniyeye sarınmış, başlarının altına katlanmış kıyafetlerini ya da sırt çantalarını yerleştirmişlerdi. Diğerlerinden ayrı tutulan bazılarına ağızlık takılmıştı. Birkaçının koluna, Elisabet'in odasındaki

gibi çiviye takılmış olan salin solüsyonları bağlanmıştı. Üç kız uyanıktı. Biri portatif tuvaletin orada ağlıyordu, diğer ikisi zar atıyordu.

Tana önceki gece duvara kelepçelenen virüslü kızlarla oğlanları hatırladı. Buradaki kafesleri ilk gördüğünde yeni bir grup olduklarını, diğerlerinin çoktan öldüğünü sanmıştı ama şimdi Lucien'in bu çocukları burada belki haftalarca tuttuğunu anlıyordu. Ne kadar uzun tutabiliyorsa o kadar uzun tutuyor olmalıydı. Ne de olsa kan çok değerliydi ve hiçbir kan kaynağını ziyan edemezdi. Ağızlık takılanlar virüslü ve gündüzleri muhtemelen ilaçla uyutuluyor, kanla kaplı rüyalar görüyorlardı.

Tana uyuyan kızlardan birinin Valentina olduğunu gördü.

Biraz yaklaştı. Çocuklardan yayılan sıcaklığı neredeyse görebiliyordu. Sıcak asfaltta kırılan ışık gibi parıldıyorlardı. Zar atan iki kız partiye katılmış olmalıydı, üzerlerinde hâlâ parti elbiseleri vardı ama şimdi saçları cansızdı, gözleri çukura kaçmıştı. İkisinin de koluna hortum takılıydı, iğnenin girdiği yerin etrafı morarmıştı. Yakındaki birinde, ortası sarı ve etrafı yeşil-siyah kabuk bağlamış bir yara vardı. Ama o anda Tana'ya hepsi inanılmaz güzel geliyordu. Hepsi nefes kesiciydi. Tenlerini altında dolaşan kanın kokusu Tana'nın damarlarının arzuyla inlemesine sebep oluyordu.

Ağlayan kız başını kaldırdı ve Tana'yı gördü. Gözleri büyüdü, gürültülü bir şekilde burnunu çekip sümüklerini koluna sildi. Ardından ayağa kalktı ve parmaklıklara yaklaştı. Bu mesafeden Tana şimdi onun koyu renk tenini ve saçlarını se-

çebiliyordu. "Ondan nasıl kaçtın?" diye sordu kız. "Her yerde kameralar var."

Tana ne yaptığını gerçekten düşünmeden, kızın çekimine kapılarak odayı geçti. Tek istediğinin Valentina'yı kurtarmak olduğunu söyledi kendine. Hiçbirine asla zarar vermeyeceğini söyledi. Ama zihninde ısırma ve parçalama görüntüleri cirit atıyordu.

"Buradaydım?" dedi hafiften sersemlemiş bir şekilde.

Kız başını salladı, ıslak yanaklarını sildi. "Çok solgundun ve üstün başın fena hâlde kana batmıştı, bu yüzden işinin bittiğini sandık. Sonra bir vampir gelip seni aldı ve böylece işinin bittiğine emin olduk."

Tana hangi vampirin geldiğini merak etti. Gavriel mi aşağı inmişti? "Bir şey mi oldu? Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü korkuyorum," diye tersledi kız. "Bir sürü insan burada olmak istiyor ama ben onlardan değilim. Çocukları caddelerden topluyor, onlara yemek ve yatacak yer vaat ediyor, ebedi hayata ulaşabileceklerini söylüyor. Arkadaşım Violet bir ay kadar önce onunla gitti ve o zamandan beri onu görmedim. Bu partiye de videolarda arkadaşıma ne olduğuna dair bir şey bulabilir miyim diye geldim. Ama beni kayıt odasında yakaladılar."

Bu da gösteriyordu ki Lucien partisine gelen insanları rastgele buraya toplamıyordu. Valentina'yı da bir sebeple almış olmalıydı. Partiye Tana'yla, vampir öldüren bir kızla geldiği için olabilir miydi? Ya da bu kız gibi olmaması gereken bir yerde yakalandığı için? Tana başını kaldırıp kameraya baktı. Ardından kameraya arkasını dönüp parmaklıklara abandı.

"Anahtar var mı?" dedi ses çıkarmadan ağzını oynatarak. "İkinizi buradan nasıl çıkarırım?"

Koyu renk saçlı kız iyice yaklaştı. Yanaklarından birine toprak bulaşmıştı. Tana'ya da biraz daha yaklaşmasını işaret etti ki kamera fısıltısını kaydedemesin. "İki anahtar var," dedi. Ilık nefesi Tana'nın buz gibi yanağını okşadı. "Biri kafesin üstündeki kilit için, diğeri kapı açılabilsin diye menteşeyi serbest bırakıyor. Ama onları zamanında bulamazsın."

Kızın bileğini tutup parmaklıkların arasından çekmek öyle kolaydı ki. Uyuşmuş dişlerini kanlı ete batırmak. Tana soğuk metali kavradı, istediği oymuş gibi sıktı.

"Tamam," dedi kızın söylediklerine konsantre olmaya çalışarak. İki kilit. İki anahtar. Bir kafese sekiz kişi kilitlenmişti. Seksen sekiz gün boyunca açlık; her biri bundan daha beter geçecek günler. "Geri geleceğim," dedi. "Sizi çıkarmanın bir yolunu bulacağım. Söz. Valentina'ya da söz verdiğimi söyle."

Adının söylenmesi üzerine Valentina kıpırdandı, uykusunda döndü. Uyansaydı onun ne düşüneceğini Tana bilemedi. Kendisi kafesin içindeyken Tana diğer tarafta diye sinirlenir miydi?

"Anahtarların kimde olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı koyu renk saçlı kız. "Elisabet'te var, bir tek onu biliyorum. Arada sırada aşağı iner, bize öylece bakar. Sadece bakması bile tüyler ürpertici."

Tana kendini kafesten ve kızdan geri çekilmeye zorladı. Yüzündeki ifadenin Elisabet'inki gibi olmadığını ümit ediyordu. Tüyler ürpertici. Aç.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," dedi koyu renk saçlı kız yumuşak bir sesle. "Ama hâlâ buradan kaçma şansın varken kaçmalısın."

"Benim için endişelenme," dedi Tana bu cevabın yeterli olmasını umarak.

Önce, Elisabet'in odasına çıkıp anahtarları orada aramayı düşündüyse de sonra belki de anahtarları bulmasına gerek olmadığını akıl etti. Buralarda bir yerde demir makası olabilirdi. Ya da belki doğru yere vurulduğunda kilidi kesecek kadar keskin bir balta. Bodrumda dolaşmaya başladı. Bir kapı buldu ama açamadı. Sonra bir kapı daha buldu, bu seferki bir dolaba açılıyordu. Dolapta güve yeniği dolu battaniyeler, kırık bir sandalye ve birkaç alet vardı. Tam eğilmiş, aletlere daha yakından bakıyordu ki bir el kolunu kavradı. El tarafından ayağa kaldırılmadan önce uzun bir tornavidanın sapını kavramaya ancak vakit bulabildi.

Karşısında bir vampir dikiliyordu, kırmızı gözleri loş ışıkta belirsizdi. Smokin gömleği giymişti ama ceketi yoktu, papyonu bir parça buruşuk kumaş hâlinde boynundan sarkıyordu. Adam ölü olmasına rağmen Tana onun içindeki kanın kokusunu da aldı. Sihirli, tuhaf bir kokuydu.

Karanlık bahçede ona seslenen Gece'yi hatırladı. *Tana, sen misin?*

"Sen buraya nasıl indin?" dedi vampir, derken boynunu gördü. "Virüs kapmışsın. Senin burada olmaman..."

Tana onun lafını bitirmesini beklemedi ve cevap vermeye de yeltenmedi. Tornavidayı tüm gücüyle adamın göğsüne sapladı. Pek ümidi yoktu ama yine de kalbine isabet etmiş ol-

masını umdu. Vampir bu ani saldırıya hazırlıksız yakalanmıştı, duvara doğru geriledi. Tana tornavidayı sapladığı yerden çekip tekrar saldırdı.

Bu kez tornavida vampirin boğazına saplanmıştı. Boğulur gibi bir ses çıkardı adam. Elleri onu yakalamak için havayı tırmalıyor, dişleri boşluğu ısırıyordu ama gözlerindeki ışık sönmüştü bile. Tana onu haklamıştı. Tornavidayı tekrar tekrar sapladı, ta ki vampir tamamen hareketsiz kalana, boğazındaki parçalanmış kemiklerden sarkan etlerle kafası tuhaf bir açıyla yana devrilene kadar.

Kanlar köpürerek akıyordu ve duyduğu tüm paniğe rağmen kanın kokusu Tana'yı mest etti. Zaten içgüdüsel olarak hareket ediyordu, dolayısıyla başını eğdiğinde ne yaptığını düşünmedi bile. Dua edecekmiş gibi diz çöküp vampire uzandı ve boğazından artakalan yerde toplanan kanı yaladı. İnce saçlar burnunu gıdıklarken ısırdı. Vampirin kanı serin ve yoğundu, boğazından aşağı bal gibi kayıyordu. Ve tadı sanki Tana ışık yutmuş gibi dilinde kıvılcımlanıyordu.

Ateşi çıkmış gibi teni yanmaya başladı. Tutuşuyordu. Siyah bir dumana ve küle dönüşmek üzereydi.

Vampirin kanı gölgeli öğleden sonralar ve metal dolgular ve şişman damar köklerinden gümbür gümbür akıp şurup kıvamında ağzına, dişlerine, çenesine damlayan gözyaşıydı.

Tana onun tenini yaladı, onu ısırdı, kör dişiyle tenini parçalayıp yine yaladı.

Rüya zamanında gibiydi, saniyeler birbirinin üzerine binip bulanıklaşıyordu. Kendine geldiğinde ilk duyduğu, arkasından gelen bir yutkunma sesi oldu. Kafese doğru döndü.

Kafesteki çocuklar -Valentina, koyu renk saçlı kız ve diğerleri- uzak köşeye sinmişti. Valentina ona doğru yarım adım atar gibi oldu ama hemen ardından cesaretini kaybedip tekrar geri çekildi.

Tana yapış yapış eliyle yüzüne dokundu. Yüzü kanla kaplıydı. Kandan bir maske takmış gibi.

Korkunç görünüyor olmalıydı. Hayvan-kız.

Derken Valentina öne çıktı, parmaklıklara doğru yürüdü, gözlerini kocaman açıp çenesini ileri çıkardı. Mesaj açıktı. Şuraya bak, diyordu.

Tana gölgelere döndü ve gözlerin parıltısını yakaladı. Geriye doğru kaykıldı, tornavidanın kaygan sapına uzanıyordu ki o gözlerin Gavriel'e ait olduğunu fark etti. Yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Ne kadar zamandır orada oturuyordu acaba, Tana'nın hiçbir fikri yoktu. Gavriel onun şaşkınlığına kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Ne kadar kötü bir ev sahibiyim. Akşam yemeğini kendi başına halletmek zorunda kaldın," dedi Gavriel sonunda. Ayağa kalktı, Tana'nın da ayağa kalkmasına yardım etmek istercesine elini uzattı. Sanki Tana at arabasından çamur birikintisine yuvarlanmış bir leydiydi.

Tana bir eliyle nöbetçinin anahtarlarını aldı, diğer elini onu ayağa kaldırsın diye Gavriel'e uzattı. Elleri kandan yapış yapıştı ama Gavriel farkında değil gibiydi.

Tana neredeyse gülecekti. Neredeyse. Hâlâ tam olarak kendine gelmiş sayılmazdı, güleceğim derken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamayacağından emin değildi.

"Beni mi arıyorsun?" diye sordu sessizliği doldurmak için.

"Lucien'in kayıt odalarından birinde ekranları izliyordum. Bir sürü çıkış, bir sürü giriş, olası bir saldırıda saklanmak için bir sığınak falan... Sonra seni gördüm." Tana bu seste tam olarak neyin değiştiğini tarif edemezdi ama ilk kez onun özellikle muğlak davrandığını sezdi. Yüzü sakindi ama ne düşündüğünü ele vermiyordu.

"*Tana*," diye fısıldadı Valentina. Parmaklıkların arasından elini uzatıp işaret etti. "O..."

Tana başını kaldırdığında Lucien Moreau'nun merdivenlerden indiğini gördü. Baştan aşağı krem rengi giyinmişti. Fildişi ceketinin düğmeleri gümüştü. Ayakkabıları sivri burunluydu. Yaşsız görünüyordu; aynı anda hem çok yaşlı hem çok genç. Teni solgundu ama dudakları neredeyse müstehcen bir kırmızıydı. Çok güzeldi. Şeytani bir güzellik. Cennetten kovulmadan hemen önce şeytan da tıpkı böyle görünüyor olmalıydı.

Tana, Gavriel gibi onun da kameralardan kendisini izlediğinden, bodrumda kızla fısıldaşmasını duyduğundan ve bir vampir daha öldürdüğünü gördüğünden emindi. Kalbi korkuyla sıkıştı.

"Sen ne yaptın?" dedi bir kolunu cesede doğru savurarak. Ama Tana'ya bakmıyordu, gözleri Gavriel'in üzerindeydi. Köpeğinin halıyı kemirdiğini keşfetmiş biri gibi azarlayıcı bir tonla konuşuyordu.

"Burada tam olarak ne oldu?"

"Ah, selam," dedi Gavriel. "Hemen kızmasana. Kızımız acıkmış ve birini öldürmüşse ne olmuş. Bu şehir dönüştürül-

mek için can atan insanlarla kaynıyor. Başka birini seçersin olur biter."

Tana onu savunmak adına yapılmış bile olsa Gavriel'in bu duygusuz, acımasız yorumu karşısında dehşete düştü.

Lucien başını iki yana salladı. "Saçmalama. Onu kız öldürmedi. Sen öldürdün."

Gavriel'in gülümsemesi genişledi, vampir dişlerini açığa çıkardı. "Haklısın. Onu ben öldürdüm ve onun üzerine atıyorum çünkü bunun çok komik olacağını düşündüm. Ve gerçekten de komik, değil mi?"

"Etrafta kafesler ve kafesler dolusu insan var ve sen gidip bir vampir mi öldürdün?" dedi Lucien bıkkın bir şekilde. "Sen de buna alışıksın, ne yapalım. Ama kızı soğuk kanla beslemek kesinlikle büyük kabalık." Tana'ya döndü. "Benimle gel, tatlım. Önce seni temizleyelim, sonra da sanırım biraz konuşmamız gerekiyor."

Tekrar Gavriel'e baktı. "Sakıncası yok değil mi?"

Gavriel artık gülümsemiyordu. "Eğer düşmanımın düşmanı dostumsa o zaman elbette dostuma dost olmalısın."

Bu da ne demekti? Kurduğu cümlenin hiçbir anlamı yoktu. Her zamanki bulmaca gibi sözlerine de benzemiyordu. Tana kaşlarını çattı. Hayır, gerçekten anlamı yoktu. Gavriel sanki kendi kendinin abartılı bir taklidini yapar gibiydi.

"Hep böyle değildi," dedi Lucien gözlerini devirerek ve kolunu Tana'ya uzattı. Kibar bir jestti ve Tana bunu Gavriel'in yapmasına alışıktı. Ve bu da Tana'ya onların bir zamanlar yakın arkadaş olduklarını hatırlattı. Lucien'in yaptıklarına rağmen belki yine arkadaş olabilirlerdi. Sonra Elisabet'i ve

Lance'in evindeki partiyi ve onca ölümden bu adamın sorumlu olduğunu düşündü. Lucien'in koluna girdi, yarı kurumuş yapış yapış kanı büyük bir keyifle adamın kıyafetine bulaştırdı.

Birlikte merdivenleri çıkarlarken Lucien sırıtıyordu.

"Erken kalkmışsın," dedi Tana balo salonunun cam tavanını işaret ederek. Karartılmış cam yüzünden mavi gökyüzü gri görünüyordu ama güneş Tana'yı irkiltmeye yetecek kadar parlaktı. Tana eliyle gözlerini kapamamak için mücadele ederken Lucien'in buna nasıl dayandığını merak etti. Soğuk onu tamamen ele geçirdiğinde güneş ışığından rahatsızlığı da artacak mıydı acaba?

"Huzursuz bir uyku uyudum," dedi Lucien şaşırtıcı bir dobralıkla. "Rüyalarım Elisabet'le doluydu."

Ardından, ikinci kata çıkan merdivenlerin başında belli ki onları bekleyen vampir kadına bir işaret yaptı. Koyu kahverengi saçlı kadın deri bir pantolonla süet ceket giyiyordu. Ceket tersyüz edilmiş, ek yerlerinden kırmızı iplikle dikilmişti. Boynuna deri bir yaka takmıştı ve çizmelerinin topuklarının yerinde bıçaklar vardı. Parmağındaki gümüş yüzüğe bir diş oturtulmuştu. Kadın onlara doğru yaklaşırken elini kaldırıp ağzının kenarını sildi ve Tana bu sırada yüzükteki dişin insan azıdişi olduğunu gördü.

"Marisol," dedi Lucien ve kadın saygılı bir şekilde başını sallayıp bekledi. "Kızın temizlenmesine yardım et, sonra benim çalışma odama getir. *Onun* kıyafetlerinden istediğini giyebilir. Yeter ki daha az iğrenç görünsün."

Kadın, Tana'ya şöyle bir bakıp basamakları işaret etti.

Tana, Marisol'un yanında itaatkâr bir şekilde merdivenleri çıktı ve Elisabet'in odasına gittiler. Tana'nın cildi tuhaf bir şekilde gerilmişti ve dişleri sızlıyordu. "Banyo şurası. Kıyafetleri yere bırak. Ben bu arada gardıroptan sana uygun bir şeyler bulurum." Marisol'un yatak başının kayıp topuzundan, yerde gölcük oluşturan salin solüsyonundan hiç bahsetmemesi dikkat çekiciydi. Ve Tana'yı korkutmaktan çekiniyormuşçasına ağzı kapalı gülümsüyordu.

Tana üstündeki ipek tuvalete baktı. Çimen ve kan lekeleriyle kaplıydı. Özellikle de kan. İçini çekti ve yatağın yanındaki aslan başı çantasını elinden geldiğince rahat bir tavırla alıp banyoya geçti.

Lavabonun üstündeki aynadan yansıyan görüntüsü korkunçtu. Koyu kırmızı kan yüzünde kurumuştu ve ellerine lekeli opera eldivenleri takmış gibiydi. Boğazından yükselen hıçkırığı yuttu. İnsan gibi görünmüyordu. Mezardan çıkmış bir yaratığa benziyordu.

İntihar Meydanı'nda gördüğü o üç vampiri ve Pelinotu Sokak'taki o evde bir odada yalnız başına oturan, yaptığı şeylerin acısını çeken ve yapacaklarından korkan Aidan'ı düşündü. Acaba onlar da aynaya her baktıklarında bunu mu görüyordu? Her âlemden sonra bir daha asla böyle kontrolden çıkmayacağına yeminler eden ayyaşlar gibi. Susuzluğu hiç geçmeyen ayyaşlar gibi.

Vampire tekrar tekrar tornavida saplamasının anısı midesini bulandırdı. Önce panikle, sonra açlıkla kendinden geçmişti ve şimdi geri dönüp hatırladığında elini sanki başka biri hareket ettirmiş gibi geliyordu. Vampirin üzerine eğilen, par-

çalanmış boğazına dişlerini geçiren o olamazdı. Aynadan ona bakan bu kanlı yüz, bu lanetli mavi gözler ona ait olamazdı.

Duşu açtı, dayanabileceği kadar sıcağa ayarladı. Küçük pencereye yürüdü. Buna da balo salonunun tavanındaki aynı gri camdan takılmıştı ama ittiğinde çerçeve yukarı kaydı ve çatının ufak bir parçasını gözler önüne sererek içeri incecik bir güneş ışığı sızmasına sebep oldu. Tana öldürdüğü vampirden aldığı anahtarları tezgâha bıraktı, güneş enerjisiyle çalışan şarjını pencerenin önüne koyup fişi telefonuna taktı.

Duşakabinde, üstünden akan kahverengi suların giderin etrafında spiral çizişini izledi. Elisabet'in lavanta kokulu sabunuyla vücudunu yıkadı, hatta dilini bile sabunla ovdu. Ağzında kalan o sarhoş edici, karanlık tattan, ona bunu tekrar tekrar isteyeceğini hatırlatan tattan kurtulmaya çalışıyordu.

Duştan çıkıp havluya sarındığında telefonunun ekranı aydınlıktı. Seksen mesaj gelmişti. Biri Pearl'den, bazıları Pauline'den ve okuldaki diğer çocuklardan, çoğu tanımadığı numaralardandı.

Pearl'den gelen mesajdaki fotoğrafta babası mutfak masasında uyuyordu ve kardeşi şöyle yazmıştı: *Burada her şey bir tuhaf ve çok sıkıcı. Sen bol bol eğlensen iyi edersin. Ve bana foto gönder ki seni kıskanayım.*

Bir yıl önce mezun olan bir kız: *Bu senin numaran değil mi? Erkek kardeşim partide miydi? Seninle mi? Cesedini gördün mü? Kimse bize bir şey söylemiyor.*

Tanımadığı bir numara: *Sen de diğerleriyle birlikte ölmeliydin.*

Tanımadığı bir başka numara: *Sizinle ve / veya arkadaşınız Aidan'la özel bir röportaj yapmak istiyoruz. Başka kimseye röportaj vermezseniz 5000 dolar ödeyeceğiz.*

Tana gürültü yapmak için lavabonun musluğunu açtı. Önce Jameson'ı aradı. Yine sesli mesaja düştü. Belki de telefonunu kaybetmişti. Tana ellerini gözlerine bastırıp düşünmeye çalıştı.

Ardından birkaç tuşa basıp Pauline'i aradı. Telefon çalmaya başladığında bu tanıdık ses kalbini sızlattı.

Lütfen telefon yanında olsun, dedi sessizce. *Lütfen.*

Birkaç saniye sonra telefonun açıldığını gösteren o klik sesi geldi.

"Eğer çoktan ölümsüz olmadıysan seni kendi ellerimle öldüreceğim," dedi Pauline. Bu ses Tana'yı her şeye rağmen gülümsetti. "İyi misin? Bana iyi olduğunu söyle."

"Bir bakıma," dedi Tana alçak sesle. "Daha önce aramadığım için üzgünüm. Bir sürü şey oldu, bu arada telefonumu şarj etmeyi unutmuşum."

"*Bir sürü şey oldu?*" diye tekrar etti Pauline bağırarak. "Hadi ya, bir sürü şey oldu demek? Dün gece senin görüntülerini izledim. O vampir kız seni ısırıyor ve... Tanrım. Gerçekten aradığına ve benim sana bağırdığıma inanamıyorum."

"Feci sıçtım."

Tana aynadaki temiz, ışıltılı yüzüne baktı. Canavarlarla ilgili asıl sorun da buydu. Bazen diğer herkes gibi görünüyorlardı. Yine de teninde bir tuhaflık vardı. Güneşte fazla kalmış gibi gergindi.

"Gerçekten çok feci sıçtım ve şimdi..."

"Sıçmış falan değilsin," dedi Pauline. "Beni dinle, sen hayatta kaldın. Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa onu yaptın. Sadece şunu söyle... Vampir oldun mu?"

"Hayır," dedi Tana mermer tezgâha yaslanarak. "Henüz değil."

"Soğuk oldun. Tamam. Ama sesin iyi geliyor."

"Şimdilik. Bak, Lucien Moreau'nun evindeki banyolardan birindeyim ve buradan çıkmam gerekiyor. Seni de bu yüzden aradım. Birine bir mesaj iletmen gerekiyor."

"Nasıl?" Pauline'in kafasının karıştığı belliydi.

"Jameson denen bir çocuğa ulaşman lazım. Kız arkadaşı vampir ve Lucien'in evinde yaşıyor. Kızın adını bilmiyorum ama yardımına ihtiyacım var. Ve Jameson'ın yardımına. Sana bir numara vereceğim. Ona ulaşana kadar arar mısın lütfen? Eninde sonunda telefonunu açar herhâlde. Ona Valentina'nın burada olduğunu, bodrumda kilitli olduğunu..."

"Bekle bir saniye," dedi Pauline. "Bir kalem bulayım."

Tana nefesini tuttu, hattın diğer ucundan gelen hışırtıları dinledi. Pauline'i arayıp ondan aptal bir şey yapmasını istemek çok normaldi. Bir çocuğu aramasını, ona bir konuda öneride bulunmasını ya da moralini düzeltmesini istemek... Fazlasıyla normaldi. Tana şimdi bunun bu kadar gerçeküstü görünmesine sebep olan şeyin tam da bu normallik olduğunu düşünmeden edemedi.

Tekrar aynaya baktı ama bu defa komik aynalardaki gibi yüzü yamulmuş, dalgalanmıştı. Önce şaşırdı, derken bunun sebebinin gözündeki yaşlar olduğunu anladı.

"Kalem buldum," dedi Pauline. "Devam et."

Tana kendi cep telefonundan Jameson'ın numarasını okudu. "Adı Jameson. Ona Valentina'nın Lucien'in bodrumunda kilitli olduğunu ve bu akşam karanlık çöktükten hemen sonra onu oradan çıkarmayı deneyeceğimi söyle. Eğer gün içinde bir ara Lucien'in yan duvarına demir makası getirebilirse oradan içeri gireriz ve harika olur. Ama yapamazsa da endişelenmemesini söyle. Bir yolunu bulacağız."

"Endişelenmemesini söyle?" diye tekrarladı Pauline.

Tam o sırada kapının diğer tarafından Marisol seslendi. "Lucien bekliyor. Artık giyinmen lazım."

"Kapatmak zorundayım," dedi Tana. "Pearl'e onu sevdiğimi söyle."

"*Ben* de seni seviyorum," dedi Pauline. "O yüzden kendine dikkat et, tamam mı?"

"Hey, bu arada David'le son durumun ne?" diye sordu Tana.

"Of, kapa çeneni." Pauline güldü. Tekrar konuştuğunda sesi boğuktu. "Sakın ölme ki sana tüm hikâyeyi anlatabileyim."

Tana telefonu gülümseyerek kapattı ve tekrar pencerenin önüne bıraktı. Ardından son bir kez daha aynaya baktı. Ön dişlerinin kırmızı olduğunu gördü dehşetle. Dilini dişetlerinde gezdirdi, kendi kanının tadını aldı.

Belki de dilini ısırmıştı.

Lavaboya eğildi, titreyen ellerini birleştirip avucuna su doldurdu, ağzını bu suyla çalkaladı. Tükürdüğünde su kırmızıydı. Ardından tekrar aynaya baktı. Şimdi kan temizlendiğinden dişetlerinin kanadığını çünkü köpek dişlerinin uzadığını görebiliyordu. Vampir dişi gibi ince ya da keskin değildi ama artık insan dişi gibi de değildi.

"Marisol," diye bağırdı korkmuş bir sesle. Öyle ki kendi sesi kulağına yabancı geldi.

Aidan da Gavriel'in kanını içmişti ama bir şey olmamıştı. Ona ne oluyordu?

Bir saniye sonra vampir banyoya dalmıştı bile ve burun delikleri kanın kokusuyla açılmıştı. Kırmızı gözleriyle Tana'nın aynadaki yansımasını inceledi. "Ne oldu?"

"Dişlerime bak," dedi Tana titrek bir sesle. Havluya daha sıkı sarındı.

Vampir, Tana'nın başını tutup geri yatırdı, ardından Tana'nın dişlerinin ucunda parmağını gezdirdi. Sonra geri çekildi ve başını iki yana salladı. "Biri sana çok miktarda vampir kanı vermiş belli ki. Merak etme, sorun yok. Eskiden vampirler bu şekilde dönüşürdü. Hazır oluncaya kadar vampir kanıyla beslenirlerdi. Senin şu anda olduğun aşamaya gelmeleri bazen haftalar sürerdi. Sen bayağı fazla içmiş olmalısın."

Bu doğruydu.

"Ama bu ne anlama geliyor?" diye sordu Tana. Eli gayriihtiyari dişlerine gitti. "Ölecek miyim? Dönüşecek miyim?"

"Hayır," dedi Marisol. "Bu sadece ölmeye *hazır* olduğun anlamına geliyor. Dönüştüğünde daha güçlü olacaksın."

Tana başını salladı, sakinleşmeye çalıştı. Sorun yoktu. Vampir olarak uyanmayacaktı. En azından o gün değil. Virüsün semptomlarından biriydi sadece. İtiraf etmesi gerekirse daha önce hiç duymadığı bir semptom. Ama neticede bir semptomdu. Okuldaki konuşmacıyı hatırladı: *Toksinlerin toplanması.*

"Tamam," dedi Tana ve derin bir nefes alıp Marisol'un yanından geçti, yatak odasına girdi. Zayıf görünmemesi gereki-

yordu. "Unut gitsin. Ben iyiyim. Şimdi Lucien Moreau'ya diş gösterme zamanı."

Birkaç dakika sonra, Marisol'un seçtiği hiçbir şeyi beğenmeyip bulabildiği en az resmi kıyafeti giymişti. Koyu kırmızı renkte, kolsuz bir deri elbise. Ve yeniden Marisol'la birlikte koridora çıktılar. Elisabet'in ayakkabılarından hiçbiri ayağına uymamıştı ve doğrusu buna içten içe sevinmişti. Kıyafetlerinin üzerine cuk oturması zaten yeterince korkutucuydu. Deri elbise vücudunu eldiven gibi sarıyordu. Siyah saçlarını tepede atkuyruğu yapmış, boynuna yine Gavriel'in verdiği gerdanlığı takmıştı. Yürürlerken diliyle sürekli uzun köpek dişlerini yokluyordu.

Marisol nihayet siyah lake bir kapının kolunu çevirdi ve kendisi olduğu yerde kalıp Tana'ya girmesini işaret etti. Kapı arkasından kapandığında Tana yalınayak artık ne kadar mümkünse o kadar hafif adımlarla yürüdü. Pencerelere ağır perdeler asılmıştı. Lucien bu loş ışıkta bile gayet net görüyormuş gibi ona doğru geldi. Odada iki siyah deri koltuk ve dört bir köşesine ejderha oyulmuş bir çalışma masası vardı. Tana masanın üstünde kemikten oyulmuş, üstünde Tana'nın çıkaramadığı bir şekil olan bir anahtarlık gördü. Anahtarlıkta üç anahtar vardı.

Öldürdüğü vampirden sadece iki anahtar almıştı. Onların doğru anahtarlar olmasını umdu.

"Tertemiz olmuşsun," dedi Lucien. "Ama düşündüğümden daha gençmişsin. Tam olarak kaç yaşındasın sen?"

Tana teşekkür edip etmemekte kararsızdı. Etmemeye karar verdi. "On yedi."

"Önce sana inanmadım," diye devam etti Lucien. "Bu gerdanlığı sana Gavriel'in verdiğini söylediğinde. Bunu niye ölümlü bir kıza versindi ki, çok acayipti. Sana ondan bahsetti mi? Gerdanlıktan?"

"Kız kardeşine ait olduğunu söyledi," dedi Tana. Koltuklardan birine doğru yürüdü ama oturmadı. Lucien onu korkutuyor, aynı zamanda da büyülüyordu. Onun evinde hem misafirdi hem de tutsak.

Lucien alaycı bir tavırla güldü. "Evet, öyleydi. Ama onu senin boynunda gördüğümde anladım. Buraya ölmeye gelmiş. Öyle olmalı. Bunu birine, herhangi birine -anlaşılmaz bir şekilde o kişiden hoşlanıyor bile olsa- vermesi için aklıma gelen tek mantıklı açıklama bu. Kız kardeşinin bu gerdanlığı, ağabeyinin öldüğüne kanaat getirdiği gece taktığını biliyor muydun? Gavriel'in bir tür iblis olduğunu ve onun vücudunu çaldığını sandı. Ondan kaçtı ve Gavriel onu yakalamak istedi ama tek tutabildiği bu gerdanlık oldu. Kopçası koptu ve Gavriel elinde gerdanlıkla kalakaldı. Bir daha da kız kardeşini görmedi."

"Çok üzücüymüş," dedi Tana.

"Biraz komik aslında," dedi Lucien. "Aptal çocuklar gibi birbirlerine bağırıp çağırıyorlardı, sonra kızın onurunu korumak için bir adam kendini ortaya attı. Arabacıydı sanırım ama arkasında arkadaşları da vardı. Hayal etsene, yoldan geçen ipsiz sapsızlar karşısında geri çekilen bir vampir. Gavriel kendisinin ne olduğunu unutmuş gibiydi."

Tana buna ne diyeceğini bilemedi. "Bir daha onu bulmaya çalışmadı mı?" diye sordu sonunda.

Lucien otuz iki dişiyle güldü. "Onu önce ben buldum. Çok eski bir hikâye ama belki öğrensen iyi olur. Onların arasını düzeltebileceğimi, kızı da dönüştürürsem Gavriel'in çok mutlu olacağını düşündüm. Katya akıllı ve becerikli bir kızdı. Rusya'dan kendi başına çıkıp gelmişti. Neyse, uşaklarımdan birini yanıma aldım. Bir seksen boyunda, dürüst yüzlü, hanımların güveneceği türde bir adamdı. Onunla kartımı gönderdim ve kız beni görmeyi kabul etti. Hani şaperon olarak kendini besleten şu muhtaç, evde kalmış yaşlı kızlar olur ya, yanında onlardan biri vardı. Onu hemen öldürdüm tabii."

Tana bir nefes aldı, yavaşça verdi ve yüz sene kadar önce masum bir kadını öldürmenin bu neşeli anlatımıyla baş etmenin bir yolunu aradı. Başı dönüyordu. Sonunda görgü kurallarını falan boş verip kendini koltuğa bıraktı.

Lucien sırıttı. En gözde hikâyesini anlatma fırsatı yakaladığına memnun bir hâli vardı.

"Katya biraz üzüldü elbette. Onu yakalayıp dişlerimi boynuna geçirdiğimde daha da feci bozuldu. Onu bıraktığımda iblislerle ilgili bir şeyler gevelemeye başladı. Düşündüğü her şey pek yakında gerçekleşecekti. Ona bir buçuk gün sonra hissedeceği açlığı hayal bile edemeyeceğini söyledim. Mektup açacağıyla benim zavallı uşağımın boğazını parçalamasının an meselesi olduğunu açıkladım. Peki ne yaptı, tahmin et. Aptal kız, ölümden uyanır uyanmaz doğruca güneşe yürüdü."

"Kendini mi öldürdü?" Paris'teki Katya'dan bahsederken Gavriel gülümsemişti. Eğer onu ölüme götüren koşulları bilse bunları mutlulukla anımsamazdı herhâlde. Ama eğer Gavriel bile bilmiyorsa Lucien bunu neden Tana'ya anlatmıştı ki?

"Gavriel olanları öğrendiğinde çok kızdı. Oysa ben her şeyi onun için yapmıştım. Çok güzel bir sürpriz olacaktı, kardeşler yeniden bir araya gelecekti." Lucien üzüntüyle başını iki yana salladı. "O kız cidden iyi parçaydı. En az Gavriel kadar inatçı ve bir o kadar melodramatik."

"Gavriel hiç de..." diye başladı Tana ama devamını getirmedi. Gavriel'in melodramatik olmadığını söyleyecekti, öte yandan bazen gerçekten de melodramatikti. Ayrıca Lucien onunla dün tanışmış değildi. Onu böyle yargılarda bulunacak kadar uzun zamandır tanıyordu.

"Ah," dedi Lucien. "Ne kadar şirinsin. Çok merak ediyorum cidden. Onun dikkatini çekmeyi nasıl başardın? Başka hanımlar da denemedi değil ama Gavriel daima salgınları bastırmakla ya da bıçaklarını bilemekle meşgul olduğundan onları görmezdi bile. Tüm bu vampir avları, Diken olmak falan onu daima diken üstünde, biraz asabi biri yaptı. En cesurlar dışında kadınlara korkutucu gelmeye başladı. Sen çok mu cesursun, hayatım?"

Tana buna ne cevap vereceğini bilemedi. "Hiçbir fikrim yok."

Tüm bunların Lucien için hain bir oyun olduğu ortadaydı. Onu rahatsız etmeye çalışıyordu. Anlattığı hikâye doğru da olabilirdi yalan da; ama zihninde dönüp duracak ve dengesini bozacaktı. Lucien birinin ruhuna biteviye damlayan su olmayı, Çin işkencesiyle onu yavaş yavaş tüketmeyi seviyordu. İnsanların kopmasını izlemekten zevk alıyordu.

"Sanırım bunun önemi de yok," dedi Tana'nın karşısındaki koltuğa otururken. "Asıl önemli olan bir şekilde onun

sana değer vermesini sağlamış olman. Ve böylece hayalindeki her şeye bir anda kavuşacaksın. Ölümsüzlük, şöhret... Hiç fena değil. Çıkarcı, minik bir sürtük olarak turnayı gözünden vurdun diyebiliriz."

Rahatça söylenen bu hakaret karşısında Tana irkildi.

"Ah, hayır. Seni tebrik ediyorum. Gerçekten. Kutlarım. Elimde içki olsa senin şerefine kaldırırdım."

"Neyse ki benim elimde yok," dedi Tana. "Çünkü ben doğrudan yüzüne fırlatırdım."

Lucien başını geri atıp güldü. "Ölümlülere bayılıyorum."

"Ona ne şüphe," diye cevabı yapıştırdı Tana.

Vampir başını sallayarak bu cevabı onayladı. "Artık saklanmak zorunda olmamak büyük rahatlık. Virüs yayılmadan önce de zaten hatalarımızla biliniyorduk. Hollanda'da *vampyr*, Ukrayna'da *upir*, Balkanlar'da *vrykolaka*, Malay Yarımadası'nda *peangglan*. Eğer saklanmakta başarılı olsaydık kimse bize isim takmazdı, oysa dünyanın her köşesinde vampir kelimesinin bir karşılığı var."

"Üstelik artık kırmızı astarlı siyah pelerinler de yok... Yani varsa bile şu yüksek yakalı olanlar yok en azından." Tana belki de böyle konuşmamalıydı ama hem ona hem kendine korkmadığını kanıtlamaya çalışıyordu. Çok korkuyor olsa bile.

Lucien onu duymazdan geldi. Yemi yutmamış ve kesinlikle gülümsememişti.

"Şimdi dünya bizim gerçek yüzümüzü görüyor. Bizim sayemizde daha ışıltılı bir hâle geldi. İnsanların ölümsüzlüğü amaçladığı bir yere dönüştü. Bu dünyayı seviyorum ve kadim vampirlerin aksine bu şekilde devamından hatta daha ileri

gitmesinden yanayım. Kadimlerin eski alışkanlıklarına geri dönme hayalleri, Romanov'ların gücü yeniden ele geçirme rüyasına benziyor. Gizlendikleri mahzenlerde, yer altı mezarlıklarında istedikleri kadar çenelerini yorsunlar, asla böyle bir şey olmayacak. Ama Örümcek neredeyse kapıma dayanmışken seninle çıkarlarımız bir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Tana.

"Örümcek, Gavriel'e her ne yaptıysa onun zihinsel dengesini bozmuş. Buna *manie sans délire* deniyor, yani hezeyansız delilik. Sonuç olarak o bir şekilde arızalı ve bizim onu geri toplayacak zamanımız yok. Sen benim onu kontrol etmeme yardım et, ben de sana yardım edeyim. Lezzetli kızlar ve oğlanlarla dolu kafesler dururken artık sana soğuk kan içirmek yok. Seni dönüştüreceğim, Tana. Sana dünyanın az bildiği türden bir vampir olmayı öğreteceğim."

"Demek öyle?" Tana keskinleşen dişini, beslendiğinden beri onu rahat bırakan o sersemletici açlığı düşündü. Lucien ona neler olduğunu, vampir kanının onu nasıl güçlendirdiğini biliyor olmalıydı ama nedense bilmiyormuş gibi davranıyordu. *Soğuk, ölü, iğrenç kan, bir daha sakın içme!* İyilik maskesi altında onu sabote ediyordu aslında.

"Paris'te efsanevi bir tat var, şimdi yasaklandı," diyordu Lucien. "Kirazkuşu denen bir kuş. Griye çalan yeşil başı ve sarı gövdesiyle sıradan görünüşlü bir kuştur. Canlı yakalanır ve iyice semirene kadar darıyla beslenir. Ardından konyakta boğulur. Son olarak fırında kızartılır ve gagası, kemiği, her şeyiyle bütün olarak yenir. Yiyen kişi başına bir peçete örter. Bazıları bunun yemeğin aromasını korumak için olduğunu

söyler, bazıları da yiyen kişinin yüzünü -ve utancını- saklamak için der."

"Ama bu çok zalimce," dedi Tana.

"Evet," dedi Lucien. "Kesinlikle. Ve bu yine de insan kanının yanında hiçbir şeydir. Titreyen bir bedenin hummalı kalp atışlarıyla ağzına pompalanan o sıcak ve metalik kanı içmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Bu bir bakıma Tanrı'nın yüzüne tükürmek gibidir, bir bakıma da o olmaktır."

Tana başını iki yana salladı, kendine rağmen ağzı sulandı. "Çok güzel tarif ettin."

"Eh," dedi Lucien pis bir sırıtışla. "Eğer Tanrı'nın yüzüne tüküren bir şey varsa ben genellikle oradayımdır."

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Tana.

"Gavriel'in plana sadık kaldığından emin ol sadece. Hatta planı hatırladığından. Ne olursa olsun yaşama kararlılığını yitirmesin. Örümcek'in bizim düşmanımız ve benim onun müttefiki olduğumu unutmasın. Anlıyor musun? Bana inanmayabilirsin ama onu kendimce seviyorum. Onun başına gelenler benim hatam. Bu sorumluluğu taşıyorum ama Örümcek ölürse taşımam daha kolay olur. Ve eğer sen bizim yanımızda olursan onun da başına gelenleri taşıması daha kolay olur. Onun mutluluğunu istediğim için seninkini de istemek zorundayım."

Tana hafifçe başını salladı. "Elimden geleni yaparım," dedi.

Lucien, Tana'nın sandığından çok daha yakında duruyordu, oysa onun hareket ettiğini duymamıştı bile. Vampir elini

kaldırıp yanağını kavradığında baştan aşağı ürperdi. Lucien'in parmak uçları tenini morartacak kadar sertçe elmacıkkemiğine bastırıyordu. "İyi, iyi. Nelere kadir olduğumuzu denemeden bilemeyiz."

BÖLÜM 32

Şeytan bizim aklımızı çelmez. Her fırsatta becerisine başvurarak onun aklını çelen bizizdir.

–George Eliot

Sekiz yıl önce Gavriel paramparça oldu. Önce Örümcek karnını kesip açtı. Sonra bağırsaklarını çıkardı ve kafesinin parmaklıklarına düğümledi.

Yapış yapış, mavimsi şeritler.

Nar tanesi gözlerini oydular.

Onu bozuk kan, safra ve kendi derisiyle beslediler.

Onu bıçakla doğradılar, ucu jiletli kamçılarla dövdüler ve ayaklarına paslı çiviler çaktılar.

İyileştiğinde hepsini en baştan tekrar yaptılar.

Ta ki sonsuza dek her şey, her an acıtıncaya kadar.

Acı öyle korkunç, öyle büyüktü ki, karabasan gibi düşüncelerin üzerine çöküyordu.

Ve bu yüzden kendine geldiğinde anıları darmadağın oluyordu.

Birinin boğazını parçalamıştı ama kimin olduğundan artık pek emin değildi.

Her yerde kan vardı; bozuk süt gibi pıhtılaşmış kanlara basıp kaymıştı.

Saç da vardı; giderde bir tutam saç.

Ve işkencecisini kimin kışkırttığını hatırlıyordu. Yaratığın ona gülümseyen yüzünü.

Sana söyleyebilirim, diye düşündü Gavriel. *Sana benim yerime başka birini verebilirim.*

Daha çok hoşuna gidecek birini.

Sana daha kötü zarar veren birini.

Ama hayır. Ondan diğer her şeyini almışlardı.

İntikama tutunacaktı.

Bu da onun peri masalı olacaktı, derisi sıyrılmış dudaklarla yavaşça söylenen ninnisi.

Değiştirilmiş sözlerle ve detone.

BÖLÜM 33

Düşünen bir kadın
canavarlarla uyur.
– Adrienne Rich

Tana koridorda Lucien'in peşinden yürüdü. Fransız kırsalından yağlıboya manzara tablolarının ve duvarlardaki kanlı el izlerinin yanından geçip ağır meşe bir kapının önünde durdular. Lucien tam kola uzanmıştı ki kapı açıldı.

Eşikte Gavriel dikiliyordu. Yolda giydiği siyah tişörtle siyah kot vardı üstünde. Gerçi temiz görünüyorlardı, muhtemelen yeni yıkanmışlardı. Ayakları çıplaktı. Bir adım geri çekilip onları içeri buyur etti.

"Gördün mü, onu geri getirdim," dedi Lucien, Tana'yı hafifçe sırtından itip odaya sokarken. "Sağ salim. İffetine de halel gelmedi."

Tana kaşlarını çattı.

"Sen geçekten başka bir çağdansın, değil mi?"

Lucien onu duymazdan gelip eşiği geçti, kapıyı arkasından kapattı. "Konuşmamız lazım."

"Üçümüzün mü?" diye sordu Gavriel.

"Kız senin arkadaşın. Onu eğlendirmemiz gerekiyor... Ve gözümüzü ondan ayırmamamız. Sen söyledin, aynı gün içinde iki vampir öldürdü. Beni onunla asla yalnız bırakmamalısın, gerçekten. Çok tehlikeli olmalı." Lucien gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Cebinden kemik saplı bir çakı çıkardı ve ucuyla tırnaklarının altındaki kurumuş kanı ve doku parçalarını kazımaya başladı. Tana tırnaklarının şeklinde bir tuhaflık olduğunu fark etti. Fazla sivriydi. Parmakları pençeye dönüşüyormuş gibi.

"Haklısın. Asla bırakmamalıyım," dedi Gavriel. Tana'ya döndü, ona özel gülümsedi.

Sen şafaktan bile tehlikelisin. Acaba bunu mu hatırlamıştı? Fakat o anda Tana kendini hiç de tehlikeli hissetmiyordu. Tükenmiş ve çok korkmuş hissediyordu.

Kendini toparlamaya çalışarak odayı inceledi. Pencerelerde yine aynı gri cam vardı ve güneş hâlâ dışarıda parlıyor, ışığı cama vuruyordu. Gerçi Tana artık zaman kavramını yitirmişti. Öğleden sonra da olabilirdi, akşamüstü de. Yatağın yanında yerde bir deri çanta duruyor, içinden birkaç bıçak taşıyordu. Lucien'le yüzleşmeden önce bu çantayı nereye saklamıştı acaba?

Ortasında dört direkli bir yatak ve bir duvarda deri kanepeyle oda bayağı büyüktü. Kanepenin üstündeki tabloda, gümüş bir tabakta gayet detaylı bir kalp ve kalbi saran kurt-

çuklar resmedilmişti. Bu tablo Tana'ya resim öğretmenini hatırlattı. Belki onun resmi bile olabilirdi. Fotoğrafını çekip Bay Olson'a mesaj atsa mıydı? Derken bu düşünceyle birlikte gözünün önünde, tablonun iki yanında durup birbirine pis pis bakarak poz veren Lucien'le Gavriel canlandı ve isterik bir kahkaha boğazından yükselip dilinin ucuna geldi.

En kötü kısmı buydu. Planlar yapabilir, bir şekilde hayatına devam edebilirdi ama beyni bu dehşeti daha fazla taşıyamayıp kendini kapatmakla tehdit ettiğinde, isterik bir kahkahayla motoru boğduğunda kontrolü kaybederdi. Bir uçurumun kenarında yol alıyordu ve gülmeye başlarsa artık duramazdı.

Lucien odayı geçti, Gavriel'in yatak odasında ne kadar rahat olduğunu sergilercesine kanepeye yayıldı. Rahat olması normaldi, ne de olsa onun evindeydiler. Çakıyla tırnak diplerini kazımaya, tırnaklarını karartan pislikleri çıkarmaya devam ediyordu. Tana ona daha dikkatli bakınca sarı saçlarına kan bulaşmış olduğunu gördü. Kafasının arkasındaydı, Lucien muhtemelen orayı görememişti. Kameraların yakalayacağı bir şey değildi, ekranda en fazla bir bulanıklık olarak görünürdü.

Tana'nın içinden yine gülmek geldi ki bu çok saçmaydı. Ortada komik bir şey yoktu.

Yatağın kenarına ilişti. Gavriel ona baktığında gözlerini kaçırdı. Bodrumda o vampire yaptıklarını izlemiş, kanlı ağzını ve dişlerini görmüştü. Onun hakkında ne düşünmüştü acaba? Arabasının bagajında seyahat etmesini öneren o tatlı kız değildi artık.

Hayır, bunların hiçbiri komik değildi.

"Evet," dedi Lucien. "Örümcek'in öncü kuvveti, Karanlığın Cesetleri bu gece geliyor. Örümcek'in kendisi gecenin daha geç bir saatinde, gerekli düzenlemeler yapıldıktan sonra gelecek. Hazırlık yapmak için fazla vaktimiz yok ve planımızın işe yaraması için tek şansımız bu."

Örümcek'in gelişinden sıradan bir olay gibi bahsetmesi, Örümcek ya da Lucien ya da Elisabet gibi vampirler için Buzkentlere girip çıkmak herhangi bir kente gitmekten farksızmış gibi konuşması dikkat çekiciydi. Tana burada duvarların arasında kısılıp kalanların sadece insanlar olup olmadığını merak etti. *Hayır,* diye düşündü sonra, *insanlar ve Caspar'dan sonra dönüşen vampirler.*

Gavriel solgun parmaklarını dağınık siyah saçlarının arasından geçirdi. Tuhaf bir şekilde insani bir jestti. Bakışlarını Tana'dan Lucien'e çevirdi. "Yeterince yaklaşmamı sağla ve gerisini bana bırak. Onu öldüreceğim. Hiç şüphen olmasın."

"Zincirlerin gerçek olması gerekiyor," dedi Lucien. "Örümcek seni neyin zapt edeceğini ya da edemeyeceğini diğer herkesten daha iyi biliyor. Çok kalın bir zincir kullanmak zorundayım. Tabii birkaç halkayı gevşetebiliriz. Ama anlıyor musun? Mutlaka gerçek görünmeli."

"Evet," dedi Gavriel konuşmaktan ziyade soluğunu bırakırcasına yumuşacık bir tonla. "Ve mücadele izleri de olması lazım. Gerçekten dövüşmüşüz gibi yüzümde ve vücudumda yara izleri olmalı."

Lucien'in dudakları yarı gülümseme yarı hırlama ifadesiyle geri çekilip dişlerini ortaya çıkardı.

"Plan ne? Yani tam olarak?" diye sordu Tana. Lucien ona canını sıkıyormuş gibi baktı, derken yüzü yumuşadı. Tana'nın detaylarını anlamadığı bir plana Gavriel'in sadık kalmasına yardım edemeyeceğini fark etmiş olabilirdi. Ya da belki kendini Tana'ya sevdirmeye çalıştığını hatırlamıştı.

"Basit aslında," dedi Lucien elini Gavriel'in bulunduğu yere doğru sallayıp. "Örümcek ödülünü almaya gelecek. Gavriel'i bağlayacağız ve Örümcek yeterince yaklaştığında... Ki yaklaşacağına emin olabilirsin, onu aşağılama fırsatını asla kaçırmaz. İşte o anda Gavriel zincirlerden kurtulup onu öldürecek."

Gavriel başıyla onaylayarak dinliyordu. "Sonra da Lucien'in adamları Karanlığın Cesetleri'ni halledecek."

"Ve yeni dünyanın eski düzene karşı zaferi ilan edilecek," diye son noktayı koydu Lucien.

"Güzel," dedi Tana. Bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetmişti ama aklına gelen her şey yetersizdi sanki. O gerçekdışılık hissi yeniden içine çöreklendi.

Bazı vampirler diğer bazı vampirleri öldürecekti.

Düşman dostlar Lucien ve Gavriel diğer bazı vampirleri öldürecekti.

Gülmesini bastırmak için elini ağzına götürdü.

Bir keresinde Pauline'le çok feci bozuşmuşlardı. Bir deri ceket yüzünden. Ortak arkadaşları Ana, Tana'nın Pauline'den ödünç aldığı cekete kusmuştu. Bağrış çağrış kavga etmiş, sonrasında bir hafta konuşmamışlardı. Birbirlerini görmezden geliyor, öğle yemeğini ayrı masalarda yiyor, alaycı laf geçirmelerle ortak arkadaşlarını zor durumda bırakıyorlardı. Derken

Pauline bir oyunda başrole seçildi ve repliklerini çalışmak için Tana'lara geldi. Küslük böylece bitiverdi.

Peki ama Gavriel, Lucien'le ilgili böyle hissediyor olabilir miydi? Bir asırdan uzun süredir gerdanlığını yanında taşıdığı kız kardeşinin ölümüne sebep olan birini affetmesi mümkün müydü? Bir kafese tıkılmasına ve aklını kaçırmasına sebep olan birini affedebilir miydi?

Lucien ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü.

Gavriel dudağının ucunda bir gülümsemeyle, çok sakin bir sesle konuştu. "Sana söyleyeceğim son bir şey daha var."

Lucien döndü ve Gavriel'in yüzünde gördüğü bir şey donup kalmasına sebep oldu.

"Bana ihanet etmeyeceksin," dedi Gavriel. "Peki bunun nedenini söyleyebilir misin?"

"Çünkü onu öldürebileceğini biliyorum ve ölmesini istiyorum." Lucien kaşlarını çatmıştı, bir çocukla konuşur gibi tane tane konuşuyordu. "Sen bizim türümüzü öldürmekte uzmanlaştın. Ve ben de Örümcek'in öldüğünü görmek istiyorum... Ölümlülerin önünde kendini sergileyen vampirlerden, ölümlüler dünyasında şöhret olan benim gibi vampirlerden nefret ediyor. Yani zaten istediğim bir şeyi bana çok küçük bir bedelle sunuyorsun. Ayrıca sen benim soyumdansın ve seninle gurur duyuyorum."

Gavriel gülümsedi. "Hayır, bana ihanet etmeyeceksin çünkü eğer ihanet edersen sırrını Örümcek'e anlatırım. Beni neden ona teslim ettiğini biliyorum. Beni teslim etmekte neden bu kadar hızlı davrandığını. Önce anlamamıştım ama on yılı bir kafeste geçirince düşünecek bol vaktin oluyor."

Lucien duvara, tablonun üstüne çabucak bir bakış attı, sonra yine Gavriel'e döndü. Anlık bir hareketti ama Tana bu bakışı yakalamıştı. Aynı yere, tablonun üstüne baktı ve kameranın lensinin hafif parıltısını gördü.

Tabii ki Gavriel'i kaydediyordu. Tabii ki.

Bunu yayınlıyor olamazdı gerçi. Lucien'in kendisi de sırlarını açık etmişti sonuçta. Tabii eğer Lucien, Gavriel'e mümkün olabilecek en açık şekilde ihanet etmiyor, planlarını Örümcek'e izlettirmiyorsa. Öte yandan bu görüntüler Lucien'in kim bilir hangi gizli delikteki kasasında saklanmak üzere çekiliyorsa bile, Lucien şu anda feci rahatsız görünüyordu. Gavriel'in söyleyeceği şeyin hiçbir şekilde kaydedilmesini istemediği açıktı.

Gavriel, Tana'ya döndü ve son kısmı ona bakarak söyledi. Kulağa fazlasıyla aklı başında gelen, ürpertici bir sakinlikle konuştu. "Uzun zaman önce, sadece az sayıda kadim vampirin onayıyla yeni vampir yaratılabiliyordu. Kadimler vampirliğin yayılmasından endişeleniyormuş gibi yapıyorlardı ama asıl korktukları kendi soylarından bir vampirin, bir ordu yaratması ve onlara karşı harekete geçmesiydi. Diken olduğum dönemde çizgiyi aşan vampirleri bizzat avladım. Ama çoğu zaman peşine düştüklerim aslında yanlışlıkla yapılanlardı.

"Bazı vampirler çok aptal ve dikkatsiz olabiliyor. Beslendikleri sırada güneş ışığıyla gafil avlanabiliyorlar, hatta bazen saldırdıkları kişi onlarla mücadeleye girip kaçmayı başarıyor... Bu tür aksilikler yüzünden öldürülemeyen kurban Soğuk oluyor, dönüşüyor ve kuralları bilmediğinden öldürmeden besleniyor. En azından öldürmeden beslenmeye çalı-

şıyor. Ama bunun sonucu daha çok vampir yaratmak oluyor ve salgın yayılıyor."

Tana elinde olmadan, Gavriel'in önünde elini kolunu sallayarak az önce korkunç bir hata yaptığını açıklamaya çalışan telaşlı bir vampir hayal etti.

Ve yine gülesi geldi.

"Caspar Morales farklıydı," diye devam etti Gavriel. Bu ismi duyunca Lucien kaskatı kesildi. "Onu kimin dönüştürdüğünü hatırlamıyordu. Takip edildiği gibi bir hisse kapıldığını ve bir ara sokakta yalnızken aniden saldırıya uğradığını söylüyordu. Sonrasında kendi evinde uyanmıştı. Kepenkler sımsıkı kapalıydı ve biri duvara kanla 'Ölüme merhaba de' yazmıştı. Biri onu komiklik olsun diye dönüştürmüş gibiydi. Şeytani bir mizah anlayışıyla."

Lucien kıpırtısız duruyordu. "Kim böyle bir şey yapar ki?" diye sordu sonunda düz bir sesle.

Gavriel tekrar Tana'ya döndü ve Tana aniden jüri rolü üstlendiğini anladı.

"Son bir ay içinde tam beş tane siyah saçlı ve koyu renk gözlü yeni vampir öldürmüştüm. Hepsi de yüz hatlarıyla, renkleriyle falan, en azından uzaktan bakıldığında, benim akrabam sanılabilirdi. Üç kadın ve iki erkek. Beşinin de nasıl dönüştüklerine dair tuhaf bir hikâyesi vardı. Sanki karşımda ağabeyim ya da kız kardeşim konuşuyordu. Ve giydikleri kıyafetler... Beşi de tuhaf bir şekilde eski zamanlara ait kıyafetler giyiyordu. Biri onları özel olarak hazırlamış gibi. Mücevherleri de antikaydı. Gerçekten çok tuhaftı. Hatta erkeklerden birinde işe yaramaz bir düello silahı bile vardı.

"Sonsuza dek yaşayanların en büyük düşmanı can sıkıntısıdır. Hepimiz kendimizi bir şekilde eğlendirmeye, oyalamaya çalışırız. Hepimizin kendince yöntemleri vardır. Ve Lucien'inkiler, nasıl desem, çok dandiktir."

Tana ürperdi. Virüsün belirtileri geri dönüyordu ama henüz çok güçlü değildi.

"Tamam," dedi Lucien. "Yeter bu kadar."

"Hayaletleri öldürmek gibiydi. Tekrar tekrar," diye devam etti Gavriel. "Son seferinde artık yapamadım.

"Caspar'ın gitmesine izin verdim. Onun gitmesine izin verdim ama onu dönüştüren ben değildim. Hepsini sen dönüştürdün. Benim ne yapacağımı görmek için onları dönüştürdün. Çünkü zalimlik yapmak sana komik geliyor. Ve bana ihanet etmeyecek olmanın sebebi, Lucien, eğer böyle bir şey yaparsan tüm bunları Örümcek'e de anlatacak olmam ve gelecek on yılı benim yanımdaki kafeste geçireceğin gerçeği."

Tana bir ona bir diğerine baktı ve Gavriel'in söylediği şey tüm ağırlığıyla kafasına dank etti. Dünyanın sonunu getiren beklenmedik bir kaza, bir yanlışlık değildi. Bir şakaydı!

"Elinde kanıt yok," dedi Lucien. "Sadece bir hikâye."

Gavriel omuz silkti.

"Eğer buna gerçekten inanıyor olsan niye bu sırrı bunca zaman saklayasın ki?" diye sordu Lucien. Vücudu bastırılmış bir enerjiyle sarsılıyor, o kibirli dudakları titriyordu.

Korkuyor, diye fark etti Tana. *Bunu öğrenirse Örümcek'in ona yapacaklarından korkuyor.* Diğer kadim vampirlerden de korkuyor olmalıydı. Eski dünyalarına ihanet ettiği için hepsinin birlik olmasından ve Caspar Morales'e yaptıkları gibi

onu da lime lime etmelerinden korkuyordu. Hatta belki insanlardan, nihayet sorumluluğu yükleyecekleri tek bir suçlu bulduklarında insan hükûmetlerinin yapacaklarından korkuyordu.

Lucien'in, dünyayı değiştirdiği için Gavriel'e övgüler düzmesi boşuna değildi. Lucien onu her övdüğünde aslında kendini övüyordu.

Fakat korkmak onu daha da tehlikeli kılmıştı. Tana yüzündeki bastırılmış şiddeti, kırmızı gözlerinde alevlenen taze nefreti görebiliyordu. Eğer Gavriel, Lucien'e ona karşı elinde tuttuğu gücü gösterip sadakatini garanti altına alacağını düşündüyse çok yanılmıştı.

"Sırrını sakladım çünkü senin özgür olman fikri hoşuma gitti," dedi Gavriel.

Lucien daha fazlasını duymaya katlanamayacakmış gibi aniden kapıya yürüdü, kapıyı açıp Gavriel'e döndü. "Bu geceden sonra ikimiz de özgür olacağız. Sonsuza dek özgür olacağız. Eğer sen üstüne düşeni yaparsan."

Ve kapıyı öyle bir çarparak kapattı ki duvarlar titredi.

Gavriel kanepeye çöktü, elleriyle yüzünü kapattı. Sonra o garip gözleriyle Tana'ya baktı. "Tanrım, beni nasıl da hakir görmüş olmalısın."

Tana başını sallayarak yataktan kalktı.

"Şimdi daha iyiyim," dedi Gavriel. "Bazen iyiyim en azından. Daha önce sanki bir rüyadaydım. Düzgün düşünemiyordum. Kafam karışıktı. Her şey karman çormandı. Şimdi ben... Bunun ne kadar korkunç olduğunu şimdi anlıyorum. Çok korkunç."

"Söylediğin o cümle nasıldı? *Yaralarımı ancak bir kan çağlayanı iyileştirir.* Geçen gece senin görüntülerini izledim. Tüm ilaçlarını bir seferde yutuyor gibiydin. Sanırım bu işe yaradı." Tana onun dizini sandalyenin kenarına dayayıp kadının boğazına eğilmesini, tüm vücuduyla kadına abanmasını hatırladı. Korkuyla alakası olmayan bir ürperti dolaştı vücudunda.

"Böyle mi dedim gerçekten?" diye sordu Gavriel. "Kulağa biraz delice geliyor."

Tana güldü, kanepenin koluna tünedi. Gavriel soğuk elini uzattı, şaşırtıcı derecede insani bir jestle onu kanepede yanına çekti. Tana ona sokuldu, başını omzuna yasladı.

"Sen nasılsın?" diye sordu Gavriel yumuşak bir sesle.

"Eh," dedi Tana. "Yeni kıyafetlerimin üstümde paralanması sadece birkaç saat sürüyor."

Gavriel içtenlikle gülümsedi, gözleri Tana'nın elbisesinde dolaştı. "Deri silinebilir."

Gavriel'in kolunun altında öylece gülümseyerek oturmak, çok tehlikeli bir randevuda olmak gibiydi bir bakıma. Öpüşmelerini hatırladı. Ağzında kanla ve arkasında güneş doğarken... Gavriel'in onu tekrar öpmek isteyip istemediğini merak etmeden edemedi.

"Evet, yani sence bu plan işe yarayacak, öyle mi?" dedi aniden, uzayan sessizliği bir şekilde doldurma ihtiyacıyla. "Lucien'e gerçekten güveniyor musun?"

"Bir kedinin patisiyle bir ipi yakalamaya çalışmasını nasıl sağlarsın?" diye fısıldadı Gavriel, Tana'nın saçına doğru.

"Bilmem," dedi Tana yine ürpererek. "İpi çok yavaşça önünden geçirerek mi?"

"Kesinlikle." Soğuk parmakları Tana'nın yanağı boyunca ilerledi. Kendi elini, elin bunu yaptığına inanamazmış gibi şaşkınlıkla izliyordu. "Ve eğer bu işe yaramazsa ipi kedinin üstünden geçirirsin. İple gerçekte ne yapabildiğini ona göstermezsin. İpi havada sallayıp aniden çekemezsin, hızlı hareket ettirmezsin. Bu sonraki iş. Önce kedinin ipi yakalamasına izin verirsin. Ve kedi bir kez ipi yakaladı mı bunu tekrar yapmak ister."

"Örümcek'in onun seni yakaladığını sanmasına izin vermen gibi mi?" Tana'nın sesi hafiften soluk soluğaydı.

Gavriel omuz silkti. "İp havadayken patileri havada, öylece beklemelerini izlemek komiktir. Yakalamak için kıvrılıp bükülmelerini, dans etmelerini izlemek komiktir. İpi geri almak için duvarlara toslarlar."

Tana biraz uzaklaştı, ciddi bir ifadeyle onu süzdü. Dolgun dudakları ve büyülü gözleriyle, deri kanepede tüm güzelliğiyle oturan bir canavardı. Ama Tana, odadan çıkmadan önce Lucien'in yüzündeki ifadeyi görmüştü. "O çok uzun zamandır seninle oynuyor, zihnini bulandırıyor. Seni kendi keyfince yönlendirmesinden korkmuyor musun, Gavriel?"

Ardından Tana başını geri attı, kameranın asılı olduğu yerdeki parlaklığa baktı. Kameranın tam altında oturuyorlardı, dolayısıyla filmde görünmeyeceklerdi muhtemelen ama seslerin kaydedildiği muhakkaktı. Ve eğer Lucien bunu duyarsa, Tana'nın ona yardım etmek gibi bir niyetinin olmadığını anlayacaktı.

"Bunun artık bir önemi olduğundan emin değilim. Ama benim için bir şey yapar mısın? Bu gece kapını kilitleyip şafak

sökene dek odanda kalabilir misin? Dışarıda ne olursa olsun. Ne duyarsan duy."

Tana titrek bir nefes aldı. Buna söz veremezdi. Eğer Valentina'ya yardım etmek istiyorsa bunu yapamazdı. Jameson'ın yardımı istiyorsa yapamazdı. "Tamam," diye yalan söyledi.

Gavriel bu söz üzerine, Tana'nın endişelenmesine sebep olacak kadar rahatlamış göründü. "Akşamın çökmesini beklerken sana bir hikâye anlatayım o zaman. Ben çocukken ağabeyimle bana bakan bir kadın vardı. Bize ateş kuşları ve cadılarla ve Prens Ivan'ın evlendiği Marya Morevna adlı savaşçı prensesle ilgili masallar anlatırdı. Ivan, ilk kız kardeşini bir doğanla, ikinci kız kardeşini bir şahinle, üçüncü kız kardeşini de bir kuzgunla evlendirdiğinden yalnız kalmış."

"Kuşlarla mı evlenmişler?" diye tekrarladı Tana. Cevap beklemekten ziyade dinlediğini göstermek için sormuştu bunu. Ve tabii Gavriel'i gülümsetmek için.

"Bazen erkeğe dönüşen kuşlarla," dedi Gavriel. "Ivan, Marya Morevna'nın savaş meydanındaki vahşi hırsını ve güzelliğini görünce ona oracıkta vurulmuş. Kısa süre sonra evlenmişler. Fakat savaşçı prensesler çok meşguldür, dolayısıyla çok geçmeden Marya Morevna'nın bir yerleri işgal etmek ya da birini alt etmek için gitmesi gerekmiş ve krallığının başında Ivan'ı bırakmış. Ivan'ın çil çil altınları, çok güzel havyarları, kısacası bir insanın isteyebileceği her şeyi varmış; bir şey hariç. Marya Morevna gitmeden önce ondan bir ricada bulunmuş ve koca sarayda sadece bir tek odaya kesinlikle girmemesini istemiş."

Tana paslı merdivenlerden bodruma, karanlıkta onu bekleyen annesine giden kendi ayaklarını düşündü. "O odaya girmiş, değil mi?" Biraz daha kaykıldı, başını Gavriel'in göğsüne koyup gözlerini yumdu.

"Kendine engel olamamış." Gavriel konuştukça aksanı giderek daha belirgin hâle geliyordu. "Ve orada, on iki çok sağlam zincirle zincirlenmiş Ölümsüz Koschei varmış. Ve Koschei, *lütfen*, diye yalvarmış. *Çok susadım. Merhamet et. Bana bir bardak su ver. On yıldır burada hapisim. Gördüğüm işkenceleri hayal bile edemezsin. Boğazım öyle kurudu ki*, demiş."

"Bu gerçek bir hikâye mi?" diye araya girdi Tana. Gavriel'in türlü işkencelerle geçen on yılını, onun susuzluğunu düşünüyordu.

Ama vampir gülmekle yetindi. "Çok ünlü bir hikâye, yemin ederim. Her neyse, Ivan çok iyi kalpliymiş, bu yüzden gidip su getirmiş. Ama Koschei'nin susuzluğu bir kovayla dinecek gibi değilmiş. İkinci kovayla da geçmemiş. Ivan üçüncü kova suyu getirdiğinde nihayet Koschei tüm gücünü toplamış ve zincirlerini kırmış."

"Merhametten maraz doğar," dedi Tana.

Gavriel hem biraz utanmış hem de Tana bunu hatırladığı için sevinmişti. "Evet," dedi yavaşça.

Serin eli Tana'nın omzundaydı, kızın dikkatini dağıtıyordu.

"Ivan merhametliydi ve hikâyenin geri kalanı bunun bedelini nasıl ödediğiyle ilgili. Koschei, Marya Morevna'yı kaçırıyor ve onu kendi sarayına götürüyor. Ivan da onların peşine düşüyor. Üç kez Marya Morevna'yı buluyor ve kaçmayı başarıyorlar ama Koschei'nin rüzgârdan bile hızlı gidebilen

büyülü bir atı var. Ivan'ı ilk yakaladığında, verdiği suyun yüzü suyu hürmetine onu serbest bırakıyor ve bir daha yakalarsa onu dilim dilim keseceği konusunda uyarıyor. Koschei ikinci kez onu yakaladığında yine aynı ölümcül tehdidi savurup serbest bırakıyor. Üçüncü kez yakaladığında ise boşa tehdit savurmadığını kanıtlıyor ve kılıcıyla Ivan'ı on üç parçaya bölüyor, parçalarını katranlı varile koyup varili denize atıyor. Fakat Ivan'ın kız kardeşleriyle evli olan doğan, şahin ve kuzgun varili sudan çıkarıyor. Ivan'ın parçalarını yapboz gibi yere yayıyorlar. Parçaları doğru şekilde bir araya getirdiklerinde de vücuduna su serpiyorlar ve Ivan derin bir uykudan uyanırcasına kendine geliyor."

"Yani ölümsüz müymüş?" diye sordu Tana. "Vampirler gibi?"

"Onun gibi bir şey. Uyandığında biraz akıllanmış da olmalı ki bu defa bir cadıya, Baba Yaga'ya gidiyor ve en az Koschei'ninki kadar hızlı bir at kazanıyor. Marya Morevna'yı o atla sonuncu kez kaçırıyor. Koschei de kendi büyülü atıyla peşlerine düşüyor. Ama bu defa onları yakaladığında Ivan'ın atı Koschei'ye tüm gücüyle çarpıyor ve onun kafatasını parçalıyor. Ardından Ivan'la Morevna bir cenaze ateşi hazırlıyor ve Koschei'yi yakıp kül ediyor. Ve sonsuza dek mutlu yaşıyorlar. Ivan'ın kız kardeşlerini ve kuş kocalarını ziyaret ediyorlar ve hepsi de Ivan'ın Marya Morevna gibi güzel ve vahşi bir kadın için bunca şeyi riske atmakla en doğru şeyi yaptığını söylüyorlar."

"Madem o kadar vahşiymiş niye kendi başının çaresine bakamamış ki?" diye sordu Tana.

"Ama hikâyedeki en ilginç şey bu, sence de öyle değil mi?" dedi Gavriel, bunun onun için sadece bir masal olduğuyla çelişen bir coşkuyla. "Çocukken buna bayılırdım ama büyüdükçe merak etmeye başladım. Marya Moreva'nın Koschei'yi on yıl boyunca su bile vermeden kilit altında tutması adil miydi? Eğer bu ona göre adilse, o zaman Koschei'nin onu kendi kalesine kaçırması da adil sayılmaz mıydı? Ama Ivan... O iyi biri. İyi kalpli. Bir tutsağa su verdi. Ve karısını nasıl kurtaracağını bilmiyor olsa da denemekten vazgeçmeyerek imkânsız olanı yaptı. Hikâyenin kafa karıştırıcı yanı da bu. Çünkü ondan bekleneni yapmadı.

"Ben çocukken kendimi hep Ivan gibi düşünürdüm. Ama hayır. Sen Ivan'a benden daha çok yakışıyorsun. Benden iyi olmamı bekledin ve sırf senin yüzünden iyi olmaya çalıştım." Gavriel gözlerini yumdu. "Yine de ikimiz de biliyoruz, sonum bu hikâyedeki Koschei gibi olacak. Ve bu yüzden benden hızla uzaklaşmalısın. Hemen kaçmalısın. Ardına bile bakmadan. Benim sevgim bile bir canavar, Tana. Seni korkutmaya devam edeceğim ve..."

"Sen bir masal karakteri değilsin."

Tana onu çenesinden tutup yüzünü kendine çevirdi ki Gavriel gözlerini açtığında o canavar gözlere irkilmeden bakabilsin. Ona söylediklerinde ciddi olduğunu kanıtlayabilsin. "Ve ben de şey değilim... Ben ne olduğumu bilmiyorum. Ama seni biliyorum. Lucien gibi seninle on yıllar geçirmemiş olabilirim ama her iddiasına girerim seni ondan daha çabuk güldürürüm."

"Ah, gerçekten mi?"

Gavriel başını yana yatırınca Tana onun dudaklarına bakmaktan kendini alamadı. O dolgun dudaklarda dilini gezdirmek istiyordu.

Biraz daha yaklaştı, kalbi deli gibi çarpıyordu... Ve dudakları yerine yanağını yalayıverdi. Bir an Gavriel gerçekten çok şaşırdı, sonra gülmeye başladı. Tüm içtenliğiyle gülüyordu. Tana'nın yaptığı şeyin gülünçlüğüne katıla katıla gülüyordu.

"Sen sensin," dedi Tana gülümseyerek. "Tanıdığım herkesten daha kendin gibisin. Ve o kişinin artık kim olduğunu göremiyorsan, o zaman kendini benim seni gördüğüm gibi gör."

Gavriel başını iki yana salladı. "Benim ne olduğumu sen bilemezsin, ben..."

Tana sözünü kesti, hızlı hızlı konuştu. "On dört yaşında falandım, babam beni yatılı bir kampa gönderdi. Ne olduğunu bilmiyorsundur belki. Genellikle yaz aylarında gidilen birkaç haftalık kamplar..."

Gavriel sahte bir alınganlıkla elini göğsüne götürdü. "Sadece on yıl hapis kaldım, on bin yıl değil."

"Aman tamam," dedi Tana. "Her neyse, evden ayrılırken kim olduğuma dair bazı fikirlere sahiptim. Büyükannemlerin bana yıllar içinde hediye ettiği yüz tane falan pelüş oyuncağım vardı, hepsi de yatağımın üstünde duruyordu. Ve iki yakın arkadaşım vardı. Amber ve Nicole. Amber'le aynı sokakta oturuyorduk ve kendimizi bildik bileli arkadaştık. Nicole bizim kasabaya sonradan taşınmıştı ve ben hastanedeyken Nicole'le yakın arkadaş olmuşlardı. Yani üçümüz sürekli birlikteydik. Beraber bisikletle dolaşıyor, birimizin odasında toplaşıp film izliyorduk falan.

"Arkadaşlıklarda herkesin bir rolü vardır. Ben alışveriş merkezindeki Macy's'in banyosunu ispirtolu kalemle boyarsak ya da Claire's'teki tüy küpeleri çalarsak başımız belaya girer diye endişelenen tiptim. Ona söyleneni sorgusuz sualsiz yapan tiplerden. Utangaç olan. Korkan. Hanım evladı. Dokuz, on, on bir, on iki yaşında hep böyleydim. On üç yaşına kadar aslında öyle olmadığımı anlamadım."

Gavriel'in serin parmakları kolundaki yara izinde gezindi. Tana bir an büyülenmiş gibi kalakaldı. "Korkman için bir sebep vardı herhâlde."

"Belki. Ama olay şu ki o kampta kimse beni tanımıyordu. Ve eve döndüğümde artık başka biriydim. Kamptayken gölü yüzerek geçen ilk kişiydim. Lavabo taştığında boruları çıkarıp tekrar takmış, lavaboyu tamir etmiştim. Vampir taklidi yapıp bizi korkutmaya çalışan zavallı oğlanı az kalsın öldürüyordum."

"Bak buna şaşırmadım," diye dalga geçti Gavriel.

"Sen gül bakalım," dedi Tana. "Ama oraya gidene kadar kendimi tanımıyordum bile. Amber'la Nicole'ün beni nasıl gördüklerini biliyordum sadece. Ve Lucien, Örümcek... Senden korkuyorlar çünkü senin gerçekten de çok kötü olman gerektiğinin farkındalar. Senin hiçbir şey hissedemeyeceğini sanıyorlar çünkü kendileri bunu çoktan unutmuş. Çok, gerçekten çok tehlikelisin, bunu anlıyorum. Ve kukumav kuşu gibi düşüncelere dalmaya eğilimlisin. Ama bunu içsel çöküşle karıştırma. Onlar sende kendilerini görüyor ve kör oluyorlar."

Gavriel ona doğru eğildi, gözlerinde büyük bir sır saklanıyormuş gibi yüzünü inceledi, elleri onu biraz daha yakına

çekti, ağzı hafifçe aralandı ve köpek dişlerinin ucu ortaya çıktı, gözleri kısıldı. "Peki sen ne görüyorsun?"

Tana'nın vücudunda yine bir ürperti dolaştı. Damarlarındaki virüsün yaydığı soğukluk.

Gavriel azarlanmışçasına anında geri çekildi. Dudakları hâlâ aralıktı ve gözlerinde vahşi bir ifade vardı. Kırbacın inmesini bekleyen tutsak bir hayvan gibi.

"Hayır," dedi Tana. "Soğuk olduğum için. Hastalıktan."

Gavriel buna inanıp inanmamakta kararsız görünüyordu. "Yeterince kan içmedin," dedi sonunda ve bileğini ağzına götürüp yırttı.

Dişi ve alt dudağı kana bulanmıştı, ardından elini Tana'ya uzattı.

"Yapamam," dedi Tana yavaşça. Geri çekildi. Kanın kokusu başını döndürüyordu. "Daha şimdiden bende bir terslik var."

Gavriel kaşlarını çattı, yüzünü inceledi. Tana'nın gözleri onun kırmızı bileğine kaydı. Orayı öpmek, yalamak, dişlerini derisine geçirmek istiyordu. Ama aynı anda içinden başka bir ses bunu yapamayacağını, böyle biri olmadığını haykırıyordu.

Ağzını açtı ve Gavriel'e sivrileşen köpek dişlerini gösterdi.

"Ah," dedi Gavriel bariz bir şaşkınlıkla. Ama yine de bunu bekliyor gibiydi.

"Eğer gerçekten çok kötüyse bana doğrudan söyle lütfen. Marisol dedi ki... Boş ver onun ne dediğini. Sen bana anlatabilir misin?"

"Denerim," dedi Gavriel kanayan bileğini umursamadan. "Uzun zaman önce, dönüştürmek istediğimiz insanları gece-

ler boyunca ziyaret eder, kanlarını alıp onlara kendi kanımızı verirdik. Hazır olduklarında, artık insan olmayan bir şeye dönüştüklerinde, insan kanı tatmalarına ve vampir olmalarına izin verirdik. Sen, ıı, çok fazla vampir kanı içerek bu işlemi kendi kendine hızlandırmışsın."

Bu açıklama Marisol'un anlattıklarından pek farklı değildi, tek farkı Gavriel'in bunun yapıldığını bizzat görmüş olmasıydı. *Hayır, salak,* diye düşündü aniden, *bu ona yapıldı.*

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. *Artık insan olmayan bir şey.* Bu cümle zihninde dönüp duruyordu.

Gavriel omuz silkti. "Vampir kanıyla beslenen bir vampir daha güçlü olur, hepsi bu. Soğuk salgınından sonra ortaya çıkan vampirlerin çoğu zayıf kanla dönüştüklerinden zayıflar. Biz bunlara eskiden gayrimeşru çocuk derdik. Kaza, hata..."

Tana diliyle dişlerinin ucunu yokladı. Gavriel'in bileğinden akan kan üç yola ayrılmıştı ve gözlerini oradan alamıyordu. Çilek sosuna benziyordu; tıpkı küçükken gördüğü rüyalardaki gibi. "Yine de hâlâ Soğuk aşamasındayım, değil mi? Seksen sekiz gün boyunca bir daha içmezsem... O zaman iyileşeceğim, değil mi?"

Gavriel'in yüzündeki ifade kelimelerden çok daha fazlasını anlatıyordu. "Fiziksel dönüşüm başladıktan sonra süreci geri çeviren birini hiç görmedim. Yine de mümkün olmadığı anlamına gelmez bu."

"O zaman daima Soğuk olmak da mı mümkün?" diye sordu Tana. Kalbi deli gibi çarpıyordu. "Mütemadiyen aç olmak?"

Uzun bir an boyunca Gavriel sessiz kaldı ki bu yeterli bir cevaptı. Sonra bileğine sarmak için bir eşarba uzandı.

Eğer daima Soğuk olarak kalırsa bu onu yaşayan vampir yapardı. Arzuladığı şeye asla ulaşamayan bir yaşayan vampir.

İnsan ne zaman en dipte olduğunu, daha fazla batamayacağını düşünse mutlaka daha dibe batar. Korkacak daha kötü bir şey vardır daima. Böyle bir deyiş yok muydu? Bir kural?

Umurumda değil. Kararını verdi. *Sadece bu seferlik, kısa bir süreliğine, kendimi bu endişelerle yiyip bitirmeyeceğim. Umursamayacağım.* Gavriel'in kolunu yakaladı ve vampir ona şaşkınlıkla, sorar gibi baktığında kendinde cevap verecek güç bulamadı. Açıklama yapmak istemiyordu. Pervasızlığını, kötü bir tercih yapmanın zevkini, bir kerecik olsun kendi lanetine giden yolu seçmenin keyfini açıklamak istemiyordu. Bu yüzden konuşmak yerine ağzını yaralı bileğe götürdü, yeni yeni keskinleşmeye başlayan dişlerini ete geçirdi ve Gavriel'i -bile- irkiltti.

Kan -unutulmuş bir mahzende yıllanmış şarap- boğazından aşağı kaydı. Kendini Hades tarafından yeraltına kaçırılan Persephone gibi hissediyor, nar taneleri dişlerinde patlıyor, suyu diline akıyordu ve ne kadar içerse açlığı o kadar artıyordu. Teni içeriden aydınlatılmış gibiydi, tüm vücudu zevkten titriyordu. Gavriel birkaç kez inledi, kendi sesini boğmak için boştaki elini ağzına götürdü. Tana daha da kuvvetle emdi.

Nihayet kendini zorlayıp geri çekildi ve Gavriel'e baktı. Görüşü bulanıktı, kendini sarhoş hissediyordu. Gavriel de pek ayık görünüyor sayılmazdı. O da hafiften kaymış gözlerle Tana'ya baktı. Elini ağzından çektiğinde dudakları aralıktı, düşük bir elektrik akımına kapılmış gibi vücudunda bir titreme dolaştı.

Tana birden onun birkaç saat sonra çok yaşlı ve çok güçlü bir vampirle savaşacağını hatırladı. O savaşta gücünün her zerresine ihtiyacı olacaktı ve kan vermesi korkunç bir fikirdi. Gerçi bunu umursamaz görünüyordu. Başını geri atmıştı, gözleri yarı aralıktı. Çok mu fazla içtim acaba diye meraklanmadan edemedi Tana.

"Gavriel," dedi. Dili ağzında bir tuhaftı, ağırlaşmıştı sanki.

"Efendim?" Gavriel görüşünü netleştirmeye çalışırcasına gözlerini kırpıştırdı.

"Beni ısırabilirsin," dedi Tana. "Eğer istersen."

Bu teklif Gavriel'i o mahmurluktan çekip çıkardı. Geri çekildi, gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Tana dizlerinin üstünde ona yaklaştı, Gavriel'in bir bacağı dizlerinin arasında kalacak şekilde durdu, ellerini onun omuzlarına koyup dengesini sağladı. Kalbi göğsünü dövüyordu. "Soğuk oldum zaten. Çoktan lanetlendim. Sorun olmaz."

"Tana..." diye başladı Gavriel itiraz edercesine. Gerçekten afallamıştı. Öte yandan bunu ne kadar istediği yüzünden okunuyordu. Tana'nın boğazına eğildi, kokusunu içine çekti. Kızın nabzı âdeta onun kulaklarında gümbürdüyormuş gibiydi.

Tana gözlerini sımsıkı yumdu, sivri dişlerin etine saplanmasına kendini hazırladı.

"Tana," diye fısıldadı Gavriel onun tenine doğru. "Tana."

"Sadece yap," dedi Tana. "Zaten korkuyorum. Daha fazla ödümü koparma ve..."

Soğuk dudakları boynunda hissetti, derken dişlerin baskısını... Ağzından hıçkırığa benzer bir ses döküldü. Korkuyordu.

Gavriel kanlı bileğini onun ağzına götürdü, Tana'nın dişleri taze yarayı bulduğu anda onun boynunu ısırdı. Boğazına iki buz kıymığının girmesi gibi bir hisli.

Tana inledi. Tüm sinir uçları ayağa kalkmıştı. Dişlerin hareketini, içindeki sıcaklığın o dişlere doğru aktığını hissetti. Nabzı daha da hızlanmıştı, kalbi şimdi korkuyla daha bir şiddetle göğsünü dövüyordu. Gavriel'in kanının tadı dilindeydi ve omurgasında soğuk iğneler dolaşıyordu. Dudakları uyuşmuştu.

Gavriel'in bir eli Tana'nın belindeydi. Vücudunu onunkine daha sıkı bastırdı ve Tana'nın daha önce varlığından bile haberdar olmadığı sinir uçları ani bir mutlulukla sarsıldı. Şeytani ve baştan çıkarıcı bir zevk içini kapladı. Nefes almayı hatırlamakta zorlanıyordu. Gavriel'in bileğini emmek ve bu büyük zevk dalgasına kendini bırakmak dışında hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Tana, Gavriel'in teninin içine kıvrılmak istercesine kıpırdandı.

Derken Gavriel onu itti, kanepenin diğer köşesine çekildi. Tana'nın boynu sızlıyordu. Nefeslendi ve oda tekrar gözlerinin önünde netleşti. Gavriel'in gözleri kapalıydı, uzun kirpikleri Tana'nın kanıyla lekelenmiş yanaklarına değiyordu. Siyah saçlarının çevrelediği yüzünde ağzı kıpkırmızıydı. Her şeyiyle cennetten düşmüş bir melekti.

Tana'nın dudakları arzuyla aralanmıştı. Güçlükle kendini toparladı.

Dışarıda karanlık çökmüştü. Tana sallanarak ayağa kalktı.

Gavriel kırmızı gözlerini açtı.

Keşke ona Valentina'yı anlatabilseydi. Neden gitmesi gerektiğini, yardım edeceğine söz verdiğini ve mutlaka yardım edeceğini, yine de şu anda birine yardım etmek yerine tek istediğinin onu öpmek ve belki tekrar ısırmak olduğunu ama daha ziyade öpmek ve öpücüklerden sonra gelen şeyleri yapmak olduğunu söylemek istedi.

Tüm bunları söylemek istiyordu. Ona söylemek. Fakat söylediği her şeyi tepedeki kamera da kaydedecekti.

Lucien'in izlediği aklına gelince gözleri gayriihtiyari kameraya kaydı, sonra hemen gözlerini kaçırdı.

"Artık odama dönmem lazım," dedi Gavriel'in gözlerinin içine bakmadan. Onu istiyordu. Burada kalmak ve tüm korkusunu arzuyla boğmak istiyordu. Kendini kapıya doğru bir adım atmaya zorladı.

Gavriel bir an onu durdurmak için bir şey söyleyecek gibi baktı ama sonra o da kalktı, dengesini sağlamak için bir eliyle duvara tutundu. Bileğinden mavimsi kan süzülüyordu.

Elveda, dedi Tana içinden. *Elveda, elveda, elveda.*

"Neredeyse bitti," dedi Gavriel. Sesi alçaktı, dudağını bir kenarı delice bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. "Şimdi günün bağırsaklarının falına bakma ve parlak bir gelecek kehanetinde bulunma vakti."

BÖLÜM 34

Ölüm anneme gelmedi,
eski bir dost gibi.
–Josephine Miles

Tana küçükken annesinin partilere gitmesinden hiç hoşlanmazdı. Gerçi onun hazırlanmasını izlemeye bayılırdı. Saten ve şifon elbiseleri, kadife ceketleri, hatta kuru temizlemeciden yeni gelmiş gıpgıcır takımları ve ışıltılı küpeleri, gerdanlıkları, broşları ve allıkları, rujları, farları, rimelleri, göz kalemlerini ve bulut gibi odada asılı kalan, annesinin saçına ve tenine yapışan parfüm kokusunu severdi.

"Bu gece incileri mi takayım yoksa sallantılı altınları mı?" diye sormuştu annesi iki küpeyi de havaya kaldırıp.

Annesiyle babasının yatağında yüzüstü yatan Tana seçim yapmadan önce annesini dikkatle inceledi. Pearl'e böyle bir soru soramazdınız, o her koşulda incileri seçerdi. Gerçi bu

defa Tana da inciyi seçti. Annesinin elbisesine inci küpeler daha çok yakışıyordu.

Ama ne zamanki annesinin yüksek topukları parke zeminde tıkırdayarak uzaklaşırdı, o zaman Tana gece için endişelenmeye başlardı. Annesi yatma vaktinden önce dönmeyebilirdi ve babası Tana eğer gerçekten çok güzel bir kitabın ortasındaysa gece lambasını yarım saat daha açık tutabileceğini anlamıyordu. Ayrıca dolabı kontrol etmeyi, içinde canavar olup olmadığına bakmayı da reddediyordu. Uyumadan önce içtikleri sütlü çay hiçbir zaman yeterince tatlı olmuyordu ve Pearl'e masal okurken karakterlerin sesini taklit etmiyordu. Babası tüm bunları doğru şekilde yapmayı bilmediğinden yatma vakti baştan aşağı yanlış gidiyordu.

On yaşındayken ondan büyük bir kız olması bekleniyordu. Babası ona ışık açık uyumak ve yatağın altındaki canavarlardan korkmak için artık büyüdüğünü söyledi. Tana yatağın altındaki değil dolabın içindeki canavarlardan korktuğunu açıklamaya çalıştığında babası sanki Tana espri yapmış gibi güldü.

Ama eğer canavarlara inanmazsanız onlardan nasıl korunacaktınız ki?

Kafasında bu soruyla Tana o gece uyuyamadı, annesinin eve gelmesini bekledi. Bir saat kadar karanlık odada yatağında dönüp durduktan sonra sessizce alt kata indi, sadece tek bir lambayı açıp mutfak masasına oturdu, kuru kuru tuzlu kraker yedi. Bir süreliğine her şey yolundaydı, derken gölgeler yaklaşmaya başladı ve babasıyla Pearl üst katta uyuduğundan Tana biraz korktu. Evin tahtaları gıcırdı, borular inledi.

Dışarıda rüzgâr çalıları hışırdatıyordu ve Tana'nın gözleri sık sık sesin geldiği yöne dönüyor, dışarıda biri mi var diye panikliyordu. Televizyondaki haber programlarını ve büyüklerin onun öğrenmesini istemediği saldırıları düşünmeden edemiyordu.

Annesinin arabasının farları bahçeye girdiğinde Tana çoktan kendi gölgesinden korkar hâle gelmişti ama ne kadar korktuğunu annesine belli etmemeye yemin etti. Babasının söylediği gibi o artık büyümüştü.

Hiç ummadığı şeyse annesinin eve girdiğindeki hâliydi. Annesinin beti benzi atmıştı, maskarası sanki gözlerini ovuşturmuş ya da ağlamış gibi dağılmıştı. Bir an yüzünde garip bir ifadeyle Tana'ya öylece baktı, sonra cılız bir şekilde gülümsedi. Zoraki, korkunç bir gülümsemeydi.

"Ah, sen ayakta mısın? Beni mi bekledin, uslu kızım?" dedi annesi.

"Anneciğim," dedi Tana. Yıllardır ona böyle seslenmemişti. Mutfağı geçip kollarını annesine doladı. "Anneciğim, ne oldu?"

"Hiçbir şey, tatlım, fıstığım, kuzucuğum," dedi annesi ama sesi bile bir tuhaftı. "Hadi bakalım, yatma vakti."

Merdivenleri çıktılar. Tana esnedi. Annesi eve döndüğü için mutluydu. Gerçi kötü bir şey olmuştu galiba. Ama anlamaya çalışsa da anlayamazdı nasılsa.

Sahanlıkta annesi yere diz çöktü, Tana'yı omuzlarından tuttu ve gözlerinde tuhaf bir yoğunlukla ona baktı.

"Seni seviyorum," dedi. "Seni ve kardeşini. İkinizi de çok seviyorum ve hiçbir şey bunu değiştiremez."

Tana başını salladı. Biraz korkmuştu.

"Sizi korumak için her şeyi yaparım," diye devam etti annesi. Loş ışıkta gözleri parlıyordu. "Sizinle kalmak ve büyüdüğünüzü görmek için her şeyi yaparım. Her şeyi. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Tana.

Ama annesi onu yatağına yatırdığında, üstüne eğilip serin dudaklarını Tana'nın yanağına değdirdiğinde, annesinin topuzundaki tel tokalardan kurtulan saçlar ve parfüm kokusu arasında Tana büyümek istemediğine karar verdi. Dolapta canavar olup olmadığını kontrol etmeden uyuyan aptal bir yetişkin olmak istemiyordu. Ve kötü şeylerin olduğu ama olmamış gibi yapmak zorunda kaldığınız partilere gitmek de istemiyordu. Partiler güzel elbiseler giymek ve ışıltılı mücevherler takmak demek olsa bile.

Büyümek istemiyordu ama bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını da biliyordu.

BÖLÜM 35

Yaşayanlara saygı borcumuz var ama ölülere borçlu olduğumuz tek şey hakikat.
– Voltaire

Tana kulaklarında nabzının sesi, burnunda kendi kanının kokusu, ağzında metalik bir tatla koridorda yalpalayarak yürüdü. Alt kattan sesler geliyordu, ev uyanmıştı ve önlerinde uzanan yıldızlı örtüsüyle geceye hazırdı.

Tek başına gizlice alt kata inmek, Gavriel'e veda etmeden Lucien'in korkunç evinden kaçmak istemiyordu. Öte yandan kimse tarafından duyulmadan Gavriel'e bir şey söylemesi mümkün değildi. Gavriel'i, kendi dişlerinin Tana'nın boynunda, Tana'nın dişlerinin onu bileğinde olduğu anların hatırasıyla geride bırakmak en iyisiydi. Birbirlerinin kollarında iki canavar oldukları o anları hatırlasındı sadece. Ve o geceden sonra... O geceden sonra Tana kendini sağlam bir kapının

arkasına zincirleyecek, en iyisini umacaktı. Kendi kendini karantinaya almak tehlikeliydi ve damarlarında dolaşan soğuk vampir kanı olmasa bile hayatta kalması düşük olasılıktı.

Zaten artık gerçek bir insan değilsin, dedi içindeki alaycı ses. Kış'ın sesini andırıyordu. *Pes et. Öl. Tıpkı rüyalarındaki gibi olacak. Kan, orman, kar. Kuzguni saçlı ve gül kırmızısı dudaklı ve sivri dişleri süt gibi beyaz iki kadın...*

Sadece birkaç gün öncede kalmasına rağmen eski hayatının nasıl bir şey olduğunu hatırlamakta giderek daha fazla zorlanıyor olması onu korkutuyordu. Hatıraları bile kırmızı bir denizde boğulmuştu sanki.

Elisabet'in odasının kapısını açtı. Telefonunu ve parasını almak için sabırsızlanıyordu. Fakat onu bekleyen Marisol'u görünce durdu. Vampir kadın yatakta oturuyordu. Bıçak topuklu çizmelerinden birini karyolanın pirinç ayakucuna uzatmış, parmağındaki gümüş diş yüzükle oynuyor, çok sıkılmış görünüyordu.

"Geri dönmekte pek acele etmedin," dedi Marisol. Tana onun arkasına baktı, perdenin bir ucunun dalgalandığını gördü. Pencere açıktı ve beyaz karga pervazda tünediği yerden ona bakıyordu. Gagasını aralayıp bir kez gakladı. Ayağına bir şey iliştirilmişti. Metal bir kıskaç. Sıkıca sarılmış bir parça kâğıdın sığabileceği bir kıskaç.

"Lucien şimdi ne istiyor?" diye sordu Tana kendini zorlayıp gözlerini tekrar Marisol'a çevirerek. Vampir de kuşu görmüş olmalıydı. *Neden farkında değilmiş gibi yapıyor?*

"Korkmana gerek yok," dedi Marisol içini çekip yataktan kalkarken. "Beni Lucien göndermedi."

Gavriel'in kanının tadı hâlâ ağzındaydı ve tamamen ayık sayılmazdı. "Jameson," deyiverdi, ismi yüksek sesle söylediğine dikkat etmeden. "Sen onun..."

"Annesiyim." Marisol, pençesindeki kanaryayı oradan oraya çarpmaya direnen bir kedi gibi gülümsedi. "Senin bir kızı kurtarmana yardım etmemi istedi. İşte buradayım. Yardım için."

"Ah," dedi Tana. Jameson'ın burada büyümekten bahsederken bir şeyden hiç söz etmediğini hatırlamıştı aniden. Annesinden hiç söz etmemişti. Annesiyle babasının lafını bile etmemişti. Ve Tana kendi annesini, kendi annesinin de böyle olabileceğini düşünmeden edemedi. "Ah," dedi yine.

Valentina buna çok sevinecekti. Hatta belki Tana'nın bir *vampirin boğazını tornavidayla* parçaladığını ve onun gözlerinin önünde dişlerini vampirin boğazına geçirdiğini unutacak kadar sevinirdi.

"Kuşun ayağındaki mesaj sana," dedi Marisol.

Tana, Gremlin'e doğru yürüdü. Kuş hareketsiz durdu, ayağındaki metal kıskaçtan kâğıdı çeken parmaklarını gagalamaya yeltenmedi.

Ona güven, yazıyordu notta. *Bana güven.*

Tana iç geçirdi.

"Bir şey daha var," dedi Marisol. Doğal olmayan bir zarafetle hareket ediyordu. Kızıl gözleri Tana'yı es geçip odada dolaştı. Kamera var mı diye bakıyordu muhtemelen. "Arkadaşın, Jameson'dan sana bir mesaj iletmesini istemiş. Sizin oradan bir kız Buzkent'teymiş. Pearl. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?"

Dünya dalgalandı. Tana'nın gözleri karardı. Kendini düşüyormuş gibi hissetti. Düşüyordu, düşüyordu ve sanki sonsuza dek düşecekti.

Hayır. Bu olamaz. Hayır.

"Kızın ismi Pearl'dü hatırladığım kadarıyla. Ya da Jewel. Başka bir arkadaşın da onu bulmaya çalışıyormuş." Marisol bıkkın bir tavırla elini salladı. "Hiç anlamıyorum. Neden buraya gelip durduklarını anlamıyorum."

"Pearl benim kız kardeşim," dedi Tana sesine sızan öfkeli bir tınıyla. Dünyaya kızgındı, kendine kızgındı, Pearl'e kızgındı. "On iki yaşında. Buraya geldi çünkü..."

Benim yüzümden. Ona yolladığım o aptal mesaj yüzünden.

Lucien onu zararsız olduğuna ama aynı zamanda çok tehlikeli olduğuna ikna ettiği için.

Bu gösterinin bir parçası olmak istediği için.

Marisol, Pearl'ün yaşını duyunca bir an afalladı. Sanki Tana onu istemediği bir şeyi hissetmeye zorlamış gibi bir hâli vardı.

Tana vampiri yok sayarak telefonun almak için banyoya yöneldi, beyaz karga hoplayarak peşinden geldi. Telefonunda Pauline'den bir mesaj vardı. *Tanrım, kardeşin evden kaçmış. Bir saat önce babana mesaj atıp seninle yaşamaya gittiğini ve televizyona çıkacağını yazmış. Onu on altı kere aradım ama telefonunu açmadı. Tüm arkadaşlarına haber verdim.*

Tana'nın elleri deli gibi titriyordu. Kardeşini aramak için tuşa bastı. Telefon çalmadı bile, doğrudan sesli mesaja düştü. Gözlerini yumup soluklarını saydı, sakinleşmeye çalıştı.

Sonunda mesaj yazmayı başardı. *NEREDESİN?*

Ama saniyeler geçti ve cevap gelmedi.

Tana telefonu ödünç sütyenine sıkıştırdı. Mesaj gelirse titreşimi hissederdi.

Yumruğunu mermer tezgâha geçirmemek için kendini zor tutuyordu.

Annem hayatta olsa ve Buzkent'e gelse belki ben de onu aramaya gelirdim.

"Ben sadece sana ve Valentina denen şu kıza yardım edeceğim, tamam mı?" diye seslendi Marisol. "Bu gece nöbetçiler her zamanki yerlerinde olmayacaklar ama bu bizim dikkatsiz davranabileceğimiz anlamına gelmiyor."

"Bizimle gelmek isteyen herkesi serbest bırakacağız." Tana kendi sesini tanımakta zorlandı. Bu çelik ve buz karışımı ses ona mı aitti? "Bulabildiğimiz herkesi. Ve çok çabuk olacağız."

Çabuk, çabuk. Böylece buradan bir an evvel çıkıp kız kardeşini bulabilirdi.

"Kendimi yeterince riske attım zaten," dedi Marisol. "Sana ne söylersem onu yapacaksın yoksa..."

"*Benim* annem değilsin," diye onun sözünü kesti Tana yatağa doğru yürüyerek. Çantasını aldı, içindekileri yatağın üstüne boşalttı. Paraları da sütyenine sıkıştırıp geri kalanları öylece bıraktı. "Ve eğer istemiyorsan yardım etmek zorunda değilsin. Jameson'a senin harika olduğunu söylerim. Rahatının bozulmasını istemediğini bilmesine gerek yok."

Marisol'un bakışları keskinleşti. "Ben... Ben iyi bir anne olamadım. O yüzden eğer oğlum benden bir şey yapmamı istiyorsa yaparım. Bana ne kadar aptalca gelirse gelsin. Jameson hoşlandığı kızın buradan çıkmasına yardım etmemi istedi ve

ben de yardım edeceğim. Jameson bahçe kapısında buluşmamızı söyledi ve orada buluşacağız. Eğer orada buluşamazsak Ebedi Balo'da buluşmamızı söyledi ve bu da bana uyar. Orada kalabalığa karışabileceğimizi, onca kamera kayıttayken Lucien'in adamlarının çok kötü bir şey yapamayacağını düşünüyor."

Marisol oğluyla aynı fikirde değil gibiydi ama Tana kadının söylediklerine pek dikkat etmiyordu zaten. Düşünceleri yeniden Pearl'e, akşamın bir vakti sokaklarda dolaşan kız kardeşine kaydı. Mutlu bir an boyunca, üçüncü sınıftayken hep birlikte spor sahasının yanındaki çimlerde oturdukları o günü hatırladı: Bayan Lee, Rachel'in kulağına, "Yemek vakti yaklaşıyor," diye fısıldamış, Rachel bu cümleyi Lance'e, Lance Courtney'ye, Courtney, Pauline'e, Pauline, Marcus'a tekrarlamış, Marcus naneli sakız kokan nefesiyle Tana'ya, "Yürek sanki yaşlanıyor," demişti ve Tana doğru söylediğinden emin bir şekilde gururla yanındakine bu cümleyi söylemişti. Diğer uca ulaştığında cümle daha da değişmişti.

Belki de olan buydu. Mesajlar karışmıştı. Marisol yanlış anlamıştı. Pearl orada değildi.

Fakat Tana bir yanlışlık olmadığını biliyordu. Pearl oradaydı.

Karga o tuhaf gözleriyle bakıp gakladı.

Pearl'ü bul, diye talimat vermek istedi Tana. Fakat Gremlin'in anlamayacağını biliyordu. Üstelik karga sadece Jameson'ın lafını dinlerdi. Hayır, Tana'nın önce Lucien'in evinden kurtulması gerekiyordu, ondan sonra ne yapacağına bakacaktı.

Ne yapacaksın ki, diye azarladı kendini. *Onu bulacaksın ve içinde büyüyen bu açlıkla sonra ne olacak? Başka birinin yapmasına fırsat kalmadan sen mi onun kanını içeceksin?*

Elisabet'in yatağının altındaki kutuya uzanırken Tana'nın gözlerini yaşlar yakıyordu. Tahta bıçaklardan birini botunun iki bağcığıyla bacağının üstüne bağladı. Ardından nöbetçiden aldığı anahtarları alıp elini yumruk yaptı, diğer eliyle yatağın altından bu defa gül ağacından bir arbaleti çıkarıp Marisol'a uzattı. *"Tamam, bunu bana doğrult. Böylece herkes beni evde bir yerlere götürdüğün bir tutuklu zanneder belki."*

Elisabet'in tüm silahlarının vampirlere karşı kullanılacak türden şeyler olması, Lucien'in evinde yaşamanın neye benzediği hakkında bir fikir veriyordu aslında. Tüm kameralar kapalıyken burası bambaşka bir yere dönüşüyor olmalıydı.

Ve her nedense bu düşünceyle birlikte, korkunç bir netlikle, Pearl'ün Buzkent'e girer girmez ne yapacağını bildiğini fark etti. Dosdoğru Lucien'e gelecekti. Ne de olsa Lucien onun en sevdiği ünlü vampirdi ve babasına yazdığı mesajda televizyona çıkacağını söylemişti. Tana gözlerini yumdu ve Lance'in çiftlik evinde cesetlerin arasında uyandığından beri ilk defa, vampirin dişinin bacağını sıyırmasından beri ilk defa, bir şekilde başaracağı ümidini yitirdi. Pearl'ü zamanında bulup nişanı ona verebilirdi ama Tana için artık çıkış yoktu.

Ölmeden önce yapması gereken son bir şey vardı sadece.

Tana'nın hâli tavrı aniden bütünüyle değişmiş gibi Marisol onu tartan bir bakış attı. Sonra kaşlarını çatıp kapıya yürüdü, süslü kapı kolunu çevirdi. Tana yalınayak, Marisol'un yanında merdivenlerden indi.

Burnuna keskin bir kan ve ter kokusu çarptı, bodrum kapısı açıldığında koku daha da keskinleşti. Kimse onlara dikkat etmiyor gibiydi, özellikle de Marisol'un Tana'nın kolunu sıkıca tuttuğu zamanlarda. "Mahkûm gibi davran," dedi vampir onu çanta gibi sürüklerken. Sırtındaki arbalet aniden Tana'ya fazla gerçekçi gelmeye başlamıştı.

Merdivenlerin dibine ulaştıklarında, odanın merkezindeki lambanın kısık ışığında kafesleri gördü. Valentina sırtını duvara yaslamış oturuyordu, bir yanında lekeli beyaz pantolonlu ve gömleksiz ama siyah pantolon askılı bir çocuk, diğer yanında Tana'nın daha önce konuştuğu koyu renk saçlı kız vardı. Üçü de anında ayaklandı. Valentina parmaklarını demir parmaklıklara geçirdi, loş ışıkta daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Tana'nın görüşü mükemmeldi. Kafeslerdeki çocukların kalp atışlarını duyabiliyordu. Hatta sıcak kanlarının zihninin kıyılarına vuran dalgalarının sesini. Tana tiyatroda Gavriel'in önündeki kalabalığı, ısırdığı onca insanı düşündü ve kendininki gibi bir açlığın hiç dinip dinmeyeceğini merak etti.

"Tana, onu bulmuşsun!" dedi Valentina, Marisol'u seçebildiğinde. "Bu o! Sen nasıl..."

"Bu Jameson'ın *annesi*," dedi Tana çabucak. Kırmızıya çalan görüşünü, kendi kalbinin buna verdiği gümbürtülü cevabı yok saymaya çalışıyordu. "Buradan çıkmamıza yardım edecek."

Marisol'un kaşları çatıldı, belli ki Tana'nın "anne" kelimesini vurgulaması kafasını karıştırmıştı.

Valentina, Marisol'a bakakaldı.

Tana yere diz çöktü, anahtarlardan birini her iki kilide sırayla sokup çevirdi, bir an sonra metalik bir tıkırtıyla anahtar döndü.

"Hey," dedi kafesteki çocuklardan biri. Çelimsiz bir çocuktu. "Ne yapıyorsun? Bunu yapamazsın!"

Tana ikinci anahtarı kilide sokuyordu ki merdivenlerde ayak sesleri duyuldu.

"Kim var orada?" diye seslendi nöbetçi. "Ne oluyor?"

"Bizi çıkarıyorlar," diye bağırdı kızlardan biri. Valentina kızı tutup elini ağzına kapattıysa da geç kalmıştı.

Tana duvarın arkasına sindi, Elisabet'in uzun tahta bıçağını eline aldı. Nöbetçi eğer aşağı inerse bu bıçağın adamın göğsüne nasıl saplanacağını, bununla onun kalbini nasıl deşeceğini hayalinde canlandırabiliyordu. Gece'yi öldürmek ona zor gelmişti ama tam da burada öldürdüğü diğer vampiri düşündüğünde öldürmenin ona bir daha o kadar zor geleceğinden emin değildi. Sessiz bir hırıltıyla dudakları çekilip dişlerini açığa çıkardı.

Marisol merdivenlerin dibinden nöbetçiye baktı, saçlarını geriye doğru savurup gülümsedi. "Çocuklardan birkaçını temizlemek için alıyorum. Lucien onları böyle pis pis servis etmeyecek herhâlde."

Tana, Marisol'un gülümsemesine baktı. Kadın hislerini saklamakta rahatsız edici derecede iyiydi. Yıllar evvel ne olmuştu da oğlunu terk etmişti acaba? Kanını kurutmaktan korktuğu için miydi? Dönüştürmekten çekindiğinden mi? Kendini kana boğmak ve diğer her şeyden vazgeçmek daha kolay geldiğinden mi?

Lucien'in evinde yaşayan bir arkadaşım var, demişti Jameson. Annesi olduğunu söylememişti. Hiç anne dememişti. Tana'ya ona güvenmesini yazdığı notta bile.

Onlar insan değil, diye hatırlattı Tana kendine. *Ben de artık tamamen insan değilim.*

Nöbetçi bu açıklamayı yutmuş gibiydi, yine de bir basamak daha indi. "Yardım lazım mı?" diye sordu Marisol'a.

Tana bıçağı savurmaya hazırlandı. Kalbinin olduğu tarafa konsantre olmaya çalışıyordu.

"Hayır," dedi Marisol. "Ama üst katta onları koyabileceğim bir yer ayarlarsan iyi olur. Birkaç kanepe ya da çocukları üstüne yatırıp sergileyebileceğimiz kadar uzun bir masa."

"Tamamdır," dedi nöbetçi. "Ama Örümcek gelmeden önce buradan çıkmamız gerekiyor. Lucien sadece kemik kadroyu istedi. Hizmetçiler ve birkaç nöbetçi. Kameraların başında da sadece Charles kalacak. Yani onları hazırlamak istiyorsan fazla vaktin yok."

"Hepimizin zamandan bol bir şeyi yok." Marisol omuz silkti.

"İyi, sen bilirsin," dedi nöbetçi ve Tana ayak seslerinin uzaklaştığını duydu. *Kemik kadro?* Ama Lucien, Gavriel'e, Karanlığın Cesetleri'yle kendi adamlarının dövüşeceği konusunda söz vermemiş miydi? Yalan söylemişti. Dahası evdeki herkes Gavriel'e tuzak kurulduğunu biliyordu. Marisol da biliyor olmalıydı.

Tana elindeki tahta bıçağı Lucien'in kalbine saplamak, sonra karşısına geçip mavi kanının fışkırdığını izlemek için dayanılmaz bir istek duydu. Şimdi Gavriel'i nasıl uyaracaktı?

Ve Gavriel, Lucien'e kendini zincirletip, onu on yıl boyunca hapis tutan bir canavara tekrar teslim etmesine izin vererek ne düşünüyordu ki? Artık ona hiçbir şey dokunamaz mı sanıyordu? Deliliğinden aldığı güçle her şeyi başarabileceğine mi inanıyordu? Kafası şiirlerle ve planlarla öyle doluydu ki şüpheye hiç yer kalmamış mıydı?

Tana, Örümcek gelmeden önce, çok geç olmadan ona bunu haber vermeliydi.

Marisol ikinci anahtarı çevirdi, kapıyı açtı ve köpek dişini sergileyerek gülümseyip içeridekileri süzdü. "Uslu çocuklar olup şimdi benimle geleceksiniz, değil mi?"

Çocuklar kuşkulu gözlerle birbirine baktı.

"Hadi, acele edin," dedi Marisol. "O hikâyeyi nöbetçiyi atlatmak için uydurdum. Doğru bile olsa bu kafesin dışındayken kaçmak daha kolay olmaz mı? Eee, benimle geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

"Hayır," dedi çocuklardan biri. Kaburgaları zayıflıktan dışarı fırlamış, gözleri açık çay renginde bir çocuktu. "Yalan söylediğini biliyorum. Lucien bizi burada güvende tutuyor. Bu yeri hakkımızla kazandık."

Marisol omuz silkti, Tana'ya bakıp gülümsedi. "Teklif var, ısrar yok. Yapabileceğimiz budur."

Tana vampirin soğuk omzunu kavradı. "Hayır, bekle." Zayıf oğlana döndü. "Lütfen. Lütfen bizimle gel. Buranın bir hapishane olduğunu biliyor olmalısın. Biliyorsun, Lucien asla..."

"Boşa konuşuyorsun," dedi çocuk kollarını göğsünde kavuşturup.

"Bırak onları," dedi Marisol kibirle. "Onlar tercihini yaptı."

Birkaç çocuk çekingen bir şekilde kafesten çıktı. Diğerleri itiraz eden oğlanın yanına geçti. Sadece ağızlıklı olanlar hiç kıpırdamadı. Baygınlardı. Valentina birini dürttü ama çocuğun kirpikleri oynadı sadece. Gözlerini açamadı bile.

Marisol kaşlarını kaldırdı. "Tatmin oldun mu?"

"Yapabileceğimiz başka bir şey yok, Tana," dedi Valentina.

"Evet," dedi koyu renk saçlı kız. "Hemen kaçalım buradan. Tanrım, bu kadarını bile yapabileceğimizi sanmıyordum."

Tana haklı olduklarını biliyordu. Geride bıraktıkları çocuklar için endişelenemezdi. Şimdi olmazdı. Pearl dışarıda bir yerlerdeyken, Gavriel ihanete uğramak üzereyken burada oyalanamazdı.

"Ağzına ne oldu?" diye sordu pantolon askılı çocuk. "Sen iyi misin?"

Tana dudağına dokundu. Yeni keskinleşen dişi, dudağını yarmış olmalıydı. Fark etmemişti bile.

Valentina'nın belli ki canı yanıyordu, yürümekte zorlanıyordu, kafesten çıkarken Tana'nın koluna yaslandı. Kızın teninin sıcaklığı Tana'nın zevkten ürpermesine sebep oldu.

Marisol onları merdivenlerden çıkardı, gayet şık döşenmiş odalardan geçirdi. Sadece birkaç vampirle karşılaştılar, onlar da bir köşede sohbet ediyordu. Hiçbiri az sonra bir kadim vampirin adamlarıyla savaşmak üzere silahlanmış falan değildi. Marisol ve diğerleri cam tavanlı salondan geçerken bir vampirin sesi duvarlarda yankılandı. "Siz! Durun! Olduğunuz yerde kalın!"

Bunun üzerine çocuklar var güçleriyle kapıya koşup kendilerini dışarı, çiyle ıslanmış bahçeye attılar. Ay ışığının vurduğu bahçede her biri bir yöne dağıldı. Tana, Marisol ve Valentina da koşarak onları takip etti. Ay gökyüzünde tepedeydi, dalından sarkan fazla olgunlaşmış bir meyve gibi parlak ve yusyuvarlaktı. Bahçe kapısında sadece bir nöbetçi vardı. Pantolon askılı çocuğu yakalamak için ona doğru koştu, durmasını haykırdı. Marisol arbaleti kaldırdı, tek atışta adamı yere devirdi. Tana öyle afalladı ki koşmayı bıraktı.

İki tanesini sen kendin öldürdün, diye bağırdı içinden. Ölüm karşısında şok olmaya artık hakkın yok!

Arkasında başka bir vampir evden çıkmış, onlara doğru koşuyordu. Marisol arbaleti o tarafa çevirdi.

"Hadi!" diye bağırdı Valentina ve demir parmaklıkların birkaçının kesildiği deliğe doğru itti onu.

Jameson diğer tarafta, yıpranmış görünümlü bir alev makinesiyle bekliyor, el sallayarak diğer kaçaklara işaret ediyordu.

Tana geçti, hemen arkasında da Valentina.

Jameson, Valentina demirlerden uzaklaşır uzaklaşmaz onu omzundan sıkıca yakaladı. Yüzünde çok üzgün, neredeyse acılı bir ifade vardı. "Ben senin için giderdim," dedi. Ne demek istediği pek açık değildi. "Bana söyleseydin senin yerine ben yapardım. Ne olursa olsun."

"Öyle bir şey değildi," dedi Valentina. Jameson'ın aklından neler geçtiğini tam olarak anlamadığı belliydi.

Tana bir an Jameson'ın Valentina'yı öpeceğini sandı ama çocuğun eli yanına düştü ve parmaklıkların arasından geçmekte olan annesine döndü.

"Teşekkürler," dedi. "Dur tahmin edeyim, dosdoğru Lucien'e geri gideceksin."

"Bu gece değil," dedi kadın omzunun üstünden eve doğru bakarak. Ev karanlık bir ışıkla parlıyordu. "Bu gece sizinle kalıyorum, evlat."

Kafalarının üstünde beyaz karga daireler çiziyordu.

Tana, Pearl'ü düşündü. Yaz sonunda bir gün çimlerin üstünde, biri taramak istediğinde ağladığı için karman çorman saçlarıyla, kendi etrafında dönüp duruyordu, ta ki başı dönüp de çıplak ayaklar, hindibalar ve yazlık elbisesiyle bir yığın hâlinde yere düşene dek.

Ve Pearl muhtemelen tam şu anda, Tana'nın kaçmakta olduğu yere doğru geliyordu. Eğer Tana şimdi buradan çıkar ve onun ismini haykırarak sokakları arşınlarsa ve Pearl bu arada Lucien'e gider de kötü şeyler olursa Tana sonsuza dek kendini affetmezdi.

History Kanal'da bir grup profesörün canavarlardan bahsettiği gece yarısı programını hatırladı. Kanepede bacaklarında tüylü battaniyenin kaşındırıcı temasıyla, patlamış mısır kokusuyla birlikte gelen o anılardan biriydi. Pearl yerdeki eski halıda oturuyor, LEGO oynuyordu. *Canavar, insandan büyüktür. Çokluğu temsil eder. Aşırılığı temsil eder,* demişti beyaz saçlı adam gözlüğünü burnunda yukarı itip. *Onun her yerde gözü, ekstra kolları, çok fazla dişi vardır. Onunla ilgili her şey büyüktür, fazladır, aşırıdır.*

Tana da öyle hissediyordu. Sanki kendinden çok fazla varmış, teni bu fazlalık yüzünden geriliyormuş gibi. Olgun bir meyve misali çatlamak üzereydi.

Ve yatağa kelepçeli hâlde uyandığında, Gavriel'in söylediği şeyi hatırladı: *Virüs kaptığında, vampir olduğunda daima sensindir. Hatta daha önce olduğundan bile daha çok kendinsindir. En derinde hep sen.*

Belki de bu daima olduğu kişiydi. Belki de bu fazlalıkları uzun zamandır derinlere itiyor, başkalarından saklıyordu.

Ve Pearl'ü bulduğunda, annesi gibi bir canavara dönüşmeden önce ne kadar vakti olacaktı? Virüsün kanını dondurup onu tekrar ısınmak dışında hiçbir şey düşünemez hâle getirmesi ne kadar sürecekti? Pearl'ün onun için sıcak bir ten ve çarpan bir nabızdan başka hiçbir anlam ifade etmeyeceği noktaya ne kadar kalmıştı? O noktada yine kendisi olabilirdi ama çok aç bir Tana olacaktı ve o hâlini henüz tanımıyordu. Freni tutmayan bir Tana. Öldürmekten başka bir şey yapmasına güvenilemeyecek bir Tana.

"Arbaleti bana ver," dedi Tana elinden geldiğince sakin bir sesle. "İçeri döneceğim."

"Ne?" Valentina hışımla ona döndü. "Hayır!"

"Mecburum." Tana telefonunu çıkardı, fotoğrafları açıp kız kardeşinin geçen yıl çekilmiş, saçları iki örgülü bir pozunda durdu. "Pearl buraya geliyor. Fotoğrafı burada. Çocuklar, sizden son bir iyilik daha isteyeceğim. Onu bulun."

Marisol itiraz etmek için ağzını açtıysa da Jameson anında başını salladı. "Tamam, elbette. Arkadaşın Pauline onun ancak bugün kente girebileceğini söylemişti. Daha kapıdan geçmemiş bile olabilir. Elimizden geleni yaparız. Kayıpları bulmak benim uzmanlık alanım zaten."

Tana telefonu ona verdi. "Lütfen, lütfen onu koruyun."

Jameson yan gözle annesine bakıp tekrar başını salladı. Ardından cebinden kendi telefonunu çıkarıp Tana'ya uzattı. "Al. Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağız."

Tana telefonu sütyenine soktu. Nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu.

Valentina eve doğru baktı. "Orada şansını fazla zorlama," dedi. "O deli vampirin sana ihtiyacı yok."

Ya varsa?

Bir daha asla, diye söz vermişti kendine. Ne olursa olsun bir daha asla birinin onu aldatmasına, birinin onun iyiliğinden faydalanmasına izin vermeyecekti. *Başka hata yok.*

"İşlerin kendiliğinden yoluna gireceğine inanmaktan vazgeçtim artık. Lucien Moreau'yu kendim öldüreceğim," dedi Tana arbaleti ve tahta okları Marisol'dan alırken. Sonra bunları yere bıraktı ki Gavriel'in verdiği gerdanlığı çıkarabilsin. Madalyonun içinde Buzkent'ten çıkış bileti olan nişan vardı. "Kardeşimi bulduğunuzda bunu ona verin."

Gerdanlığı Valentina aldı ve Pearl'e vereceğine söz verdi.

Tana arbalete uzandı, onların ardından bakarken silahın pürüzsüz ahşabında ve metal aksamında elini gezdirdi. Marisol, kendisi de gölgelerden yapılmış gibi gölgelerde anında gözden kayboldu.

Lucien Moreau'yu kendim öldüreceğim, diye tekrarladı Tana içinden ama bu defa az önce kendine tamamlama izni vermediği düşüncenin devamını da getirdi. *Lucien Moreau'yu kendim öldüreceğim ya da bunu denerken öleceğim.*

BÖLÜM 36

Ölü adam ısırmaz.
– Theodotus

Pearl otobüsten indiğinde bir taksiye bindi ve çirkin bir nöbetçinin olduğu kontrol noktasında indiğinde taksi şoförü kadın ona uzun bir bakış attı.

"Gel seni geri götüreyim, kızım," dedi kadın camdan dışarı sarkarak. İki yandan ördüğü saçlarını taç gibi kafasının üstünde birleştirmiş, iriyarı bir kadındı. "Para istemem. Nasıl bir yer olduğunu gördün işte. Artık burada kalman gerekmiyor. Burada senin gibi küçük bir kızı bir lokmada yerler ve karınları doymaz bile."

"Hayır, teşekkürler," dedi Pearl ve binaya girdi.

Evden gelen onlarca telefonu duymazdan gelmişti, şimdi yabancı bir kadının onu yolundan alıkoymasına izin verecek değildi.

Beton bir banka oturup "tüm haklardan vazgeçme" ve "ulusal tehdit" gibi ifadelerin olduğu formları imzalayana kadar öyle fazla tedirgin bile değildi. Görevlilere virüs taşıdığını söylediğinde, sanki kız patlamaya hazır bir bombaymış gibi bir çırpıda işlemlere geçilmişti. Kimse onu içeri girmenin kötü bir fikir olduğuna ikna etmeye falan çalışmadı. Olur ya kontrol etmek isterler diye Pearl'ün kolunun iç kısmına kendi başına yaptığı izlere bakmadılar bile.

Belki de bir hata yapıyor olabileceğini düşündüğü ilk an, demir bir kafesin içinde şehrin üstünde asılı olduğu andı.

Buzkent hiç de onun beklediği gibi görünmüyordu. Oysa tüm videolarda, güzel ve şık kişilerle dolu sonsuz bir parti havası vardı. Şimdi gördüğü manzara ise bomboş sokaklar ve dizi dizi çöplerden ibaretti. Ve her yönde yüksek binalarla falan büyük, gerçekten çok büyüktü. Bu büyük şehirde yolunu bulmasının sandığı kadar olmayacağından korkmaya başlamıştı.

Pearl, Lucien Moreau'nun evindeki partide Tana'nın o mavi saçlı kızla mücadelesini, kızın dişlerini ablasının boynuna geçirmesini izledikten sonra internette bir forum sitesine girmişti hemen. İki kızın güreşmesini izlemekten ne kadar hoşlandıklarını yazan kızlarla oğlanların sapık yorumlarını görmezden gelip kendi mesajını girmiş, ablasının iyi olup olmadığını sormuştu. Bir saatlik gergin bekleyişten sonra hâlâ bir cevap yoktu.

Ekranı beş saniyede bir yenileyerek yatağında otururken büyükannesiyle büyükbabasının ne diyeceğini, farklı yerlerde yaşarken Tana'ya nasıl göz kulak olabileceğini düşünüp dur-

du. Eğer Buzkent'e Tana'nın yanına gitmiş olsaydı su kenarındaki eski depolardan birinde beraber yaşarlardı. Aidan'la takılır, okul yerine partilere giderlerdi ve Tana'nın başına gelen şey asla gerçekleşmezdi çünkü Pearl onu o kız konusunda uyarmış olurdu. Ama artık bir şeyler yapmak için belki de çok geçti.

Derken nihayet sitenin moderatörlerinden birinden özel bir mesaj geldi. Nicholas diye biriydi. Ablasının iyi olduğunu ve Pearl eğer Buzkent'e gelirse Lucien Moreau'nun onunla tanışmak istediğini söylüyordu. *Ama bundan kimseye söz etme,* diye yazmıştı. *Ablana nasıl büyük bir sürpriz olacak, düşünsene.*

Ve oraya giderken yol boyunca Pearl'ün aklındaki tek şey buydu. Tek yapması gereken Lucien Moreau'nun evini bulmaktı. Bunun kolay olacağını düşünmüş, insanlara sorabileceğini ve onların da yolu tarif edeceğini hayal etmişti.

Fakat tenha sokaklarda yürüdüğü sırada hiç kimse yanaşıp soru soracağı kadar güvenli görünmüyordu. Bir grup çocuk, içinde ateş yanan bir çöp tenekesinin etrafında toplanmıştı, sopalara geçirdikleri böceğe benzer bir şeyleri pişiriyorlardı. Pearl'e yardım etmekten ziyade onun eşyalarını çalmayı tercih edeceğe benziyorlardı.

Lucien'in evinden yapılan bir sürü yayın izlemişti ve bazılarında evin dış çekimleri de vardı. Springfield'da büyük malikânelerin olduğu yeri bulabilirse evi tanıyacağından emindi. Pearl bu ümitle, şehrin ışıklarının daha parlak olduğu tarafa doğru yürümeye başladı.

"Hey," dedi bir ses ve o tarafa döndü. Sarı dalgalı saçlı, yırtık pırtık askılı elbisesi içinde bir kız tuğla duvara yaslanmıştı,

bir omzundan çantası sarkıyordu ve tuhaf kokulu bir sigara tüttürüyordu. "Kalacak yer mi arıyorsun?"

"Pek sayılmaz," dedi Pearl utangaç bir şekilde. "Ablamı arıyorum ve..."

"Bir sürü tanıdığı olan bir arkadaşım var," dedi kız duvardan doğrularak. "Buralarda sokakta dolaşmak pek güvenli değil. Biz gruplar hâlinde gezeriz. Biz kaçaklar. Sen de evden kaçtın, değil mi? Benimle gelmelisin."

Pearl kendini hiç kaçak gibi düşünmemişti. Ne de olsa o nereye gittiğini biliyordu. Bu şehirde tek başına olmayacaktı ki. Ayrıca kız biraz korkutucuydu. Konuşma şekli bir tuhaftı. Sanki bu cümleleri çok fazla tekrar etmiş, ezberlemiş gibi.

"Teşekkürler," dedi Pearl. "Ama benim ablamı bulmam gerekiyor."

"Arkadaşım seni cidden çok sevecek," dedi kız gerçek olamayacak kadar geniş bir gülümsemeyle. "Bize yemeğe gel en azından. Karnın açtır mutlaka, değil mi?"

"Hayır, ben..." Pearl daha cümlesini bitiremeden kız onu kolundan yakalamıştı, parmaklarını etine bastırıyordu.

"Tamam, bu kadar şirinlik yeter." Pearl'ü ara sokağa doğru sürüklemeye başladı. "Benimle geliyorsun."

Pearl kurtulmak için çırpındı, kızın parmaklarını sökmeye çalıştı. Kız çantasına uzandı, diğer elinde bir mutfak bıçağı belirdi. "Artık şirinlik yapmayacağımı söyledim, duymadın mı?"

Pearl çığlık atmaya başladı.

Çöp tenekesinin etrafındaki çocuklar başlarını kaldırıp baktılarsa da hiçbiri yerinden kıpırdamadı.

Kız bıçakla Pearl'ün göğsünü dürttü ve Pearl'ün çığlıkları anında kesildi.

"Hadi," dedi kız. "Bebek gibi davranma."

"Bana ne olacak?" diye sordu Pearl yavaşça. Sesi titriyordu.

Sarışın kız cevap vermedi. Pearl'ün arkasında bir yere bakıyordu, gözleri büyümüştü. Aniden Pearl'ün kolunu bıraktı ve koşmaya başladı.

Pearl kızdan öyle korkmuştu ki az evvel biri ona daha fazla korkacağını söylese inanmazdı. Ama o kızı dehşete düşüren şey her neyse çok daha korkutucu, çok daha kötü bir şey olmalıydı. Korkudan başı dönüyordu, arkasına bakarsa düşüp bayılmaktan korkuyordu.

Gözlerini sımsıkı yumdu. Ardından derin bir nefes aldı, arkasını döndü ve gözlerini açtı, az önceki çığlıkları yüzünden boğazı batmasına rağmen tekrar bağırmaya hazırlandı.

Ve Aidan gülümsedi. Yamalı asfaltta Pearl'e doğru yürümeye başladığında saçları bu defa kırmızı gözlerinin üzerine düşmüştü, sivri dişleri görünüyordu.

"Ben de seni arıyordum," dedi. Arkasındaki gölgelerden bir vampir daha çıktı.

BÖLÜM 37

Ne vaatte bulunur ne kendilerini
birine adarlar, ölüler şehrinde.
Saatleri uykuda geçirdikleri şehirde.
–Richard Eugene Burton

Tana, arbaleti göğsüne yaslayarak çimenliği geçti. Kapılardan taşan particilerin gürültülü uğultusunun yokluğunda ev boş görünüyor olsa da karartılmış camlar içerinin ışığıyla parlıyordu. Evin etrafını saran geniş taraçaya açılan yan kapının basamaklarını tırmanırken bir kameranın yavaşça dönerek boş bahçeyi taradığını gördü. Ama kırmızı ışık yanıyordu, kayıtta değildi.

Yine de kameranın altından eğilerek geçti. Nefesini tutup kapı kolunu çevirdi, içeri süzüldü.

Tüm vampir avcıları işe böyle başlıyor olmalıydı. Büyük bir nefret ve derme çatma bir ekipmanla. Kız kardeşinin du-

varlarla çevrili bu kasvetli şehirde bir yerlerde olduğunu hatırladı yine ve içindeki kine belki diğer herkesten daha büyük bir güçle sarıldı.

Pearl on yaşındayken, çığlık çığlığa uykusundan uyandığı kâbuslu gecelerin ardından takıntılı bir şekilde vampir avcısı şovlarını izlemeye başlamıştı. Lucien'i izlemeye başlaması ise daha sonraydı. Buzkent'in yüksek duvarlarının ardında yaşayan, sadece bilgisayar ekranında görebildiği Lucien ona bir şekilde güvenli gelmiş olmalıydı. Ne de olsa bir düğmeye bastığında duruyor, oynat düğmesine tekrar bastığında gülümsüyordu. Ekrandan sanki yaralı ruhunuzu görebiliyormuş gibi bakıyordu.

Hepimiz en çok korktuğumuz şeye doğru çekiliriz. O şeyin içine sızarak, onu severek, ona dönüşerek kendimizi güvende hissetmenin yollarını ararız. Ama gerçek Lucien dünyanın bu hâle gelmesinin asıl sorumlusuydu. Çiftlik evinde ölen arkadaşlarının katillerinin ardındaki kişiydi. Ve Gavriel'i korkunç bir kadim vampirin eline teslim etmek üzereydi. Herkesin gerçekten güvende olmasının tek yolu onu birinin öldürmesiydi.

Tana boş odalardan geçerken başka kameralar da gördü ama hepsinin kırmızı ışığı yanıyordu.

Nihayet koridorda yankılanan sesler duydu. Sesler cam kubbeli balo salonundan geliyordu. İyice yaklaştı, çift kanatlı kapının bir yanına sinip içeri baktı. Lucien'in siyah cüppeler giymiş üç adamı salonun ortasındaki büyük masayı hazırlıyordu. Masaya sadece iki koltuk yanaştırılmıştı. Masanın arkasında Gavriel üstü çıplak bir hâlde dikiliyordu. Bacaklarına ve kollarına ağır zincirler dolanmıştı, göğsünde boylu boyun-

ca mavimsi kırmızı yara izleri vardı. Kanlar karnında kurumuş, harita gibi bir desen oluşturmuştu.

Mutlaka gerçek görünmeli.

Krem rengi ve beyazlar içindeki Lucien salonda volta atıyordu, sarı saçları geriye yapıştırılmıştı. "Hangi akla hizmet o çocukları serbest bıraktın?" diye bağırdı aniden.

Gavriel ona ifadesiz bir yüzle baktı. "Kimseyi serbest bırakmadım. Asıl üzücü olan da bu. Kendimi serbest bıraktığımda bile hemen yeni zincirler buluyorum."

"Evet, evet, o nöbetçiyi de sen öldürmedin zaten! Bunu da şu senin kız yaptı herhâlde. Kız demişken sahi *o nerede*?" Lucien kanlı elini pantolonuna sildi. Pantolonunu lekelediğinin farkında değil gibiydi.

Gavriel buna cevap vermedi.

"Örümcek sürekli birilerini peşime takıp duruyor. Suikastçılar. Dönüştürüleli on yıldan fazla olmamış, aptal ve korkak adamlar. *Benim* peşime! Şov yüzünden. İnsanların önünde kendimizi rezil ettiğimize inandığı için. Sanki vampir olmak kana bulanmış bir ülkenin vatandaşı olmakmış da, o da bu ülkenin tanıtımından sorumlu bakanıymış gibi! Pekâlâ. Şimdi herkes neyin ne olduğunu, onun küçük pisliğini nasıl temizlediğimi görecek."

"Ben bu muyum?" diye sordu Gavriel yumuşak bir sesle. "Onun pisliği."

Lucien, Gavriel'in orada olduğunu unutmuş gibi şaşkınlıkla ona baktı. "Hayır, sen benimsin," dedi anlık bir duraksamanın ardından. "Senin yaratıcın benim ve sen benimsin. Benim pisliğim."

Tana bunun ne demek olduğundan pek emin değildi ama kulağa ürkütücü geliyordu. Omzunu kapıya yasladı. Kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. Ayaklanan sinirlerini sakinleştirmeye çalıştı.

Tüm planlar bir yönüyle oyun kâğıtlarından evlere benzer. Bir tek şeyi değiştirmek bile her şeyin yerle bir olmasına yeter. Yani Tana diyelim Lucien'i vursa bile sonra ne olacaktı? Lucien'in adamları onun peşine düşecekti, Gavriel zincirlerinden kurtulmaya çalışacaktı ve belki iki taraf da başarıya ulaşacaktı ya da biri başarıya ulaşacaktı ya da hiçbiri başaramayacaktı.

Çıkış yok, diye hatırlattı kendine. Ölmeden önce ne yaptığın var sadece.

Tana'nın yayın üstündeki parmakları karıncalandı.

"Geldiler," dedi Lucien'in adamlarından biri. "Örümcek'in adamları, Karanlığın Cesetleri geldi."

Tana'nın parmakları şimdi titremiyordu ve damarlarında dolaşan vampir kanı sayesinde arbalet kollarında hafifti. Bovling salonunda Pauline'le dart oynadıkları onca zamanı düşündü. Nişan almayı biliyordu.

"Kameraları açın!" diye bağırdı Lucien orkestra yönetir gibi bir elini kaldırarak. Tüm salonda kırmızı ışıklar yeşile döndü. "Dünyanın bunu görmesini istiyorum."

Tana okun ne yöne gitmesi gerektiğini zihninde canlandırdı. Sonrasında tek yapması gereken yayı germekti. Ve bırakmak. Ve kaçmak.

Hedefi vurup vurmadığını görmek için bekleme. Onun düşüp düşmediğini görmek için bekleme. Hele tahta okun kalbine

isabet edip etmediğini, ölüp ölmediğini görmek için sakın durma. Yüzündeki o sinsi ifadeyi silmenin vereceği tatmin ya da gurur ya da zafer hissi ya da her ne halt hissedeceksen, sakın bunun için oyalanma. Sakinleş. Yayı çek. Nişan al. Vur. Kaç.

Tana, Gavriel'e baktı. Tana'nın ısırdığı bileği hâlâ kanlıydı. Yan duruyordu, bu yüzden sadece profilini görebiliyordu. Elmacıkkemikleri, saçları ve yere çevrilmiş gözleri. Tüm vücuduna zincirler dolanmıştı. Tana belki onu kurtarabilirdi. Belki.

Tek şansı vardı ve o da şu andı.

Nefesini tuttu, köşeyi döndü ve arbaleti kaldırdı. Lucien'e doğru iki adım attı, kendini hazırladı ve yayı bıraktı.

Ok uçtu. Tana, Gavriel'in başını kaldırdığını, gözlerinin şaşkınlıkla büyüdüğünü gördü. Lucien'in suratında bir sırıtışla döndüğünü gördü. Lucien'in adamlarının insanüstü bir hızla kendisine doğru yöneldiğini gördü. Ama az evvel kendine söylediği her şeyi unutmuştu. Öylece dondu kaldı, okun isabet edip etmeyeceğini beklemeye başladı.

Lucien oku havada yakalamak için elini kaldırdı ama o kadar hızlı da değildi. Ok, gömleğinin kolunu yararak göğsüne saplandı. Lucien'in vampir dişli ağzı tuhaf bir şaşkınlık çığlığıyla açık kaldı. Geriye doğru yalpaladı, tek dizinin üstüne düştü. Beyaz gömleğinin göğsüne koyu renk kanı yayıldı.

Tana az kalsın yüksek sesle gülecekti.

Ama siyah cüppeli üç adam neredeyse ona ulaşmak üzereydi. Nihayet, sadece birkaç saniyelik olsa da büyük bir gecikmeyle döndü ve koşmaya başladı. Çıplak ayakları cilalı ahşap zemini dövüyor, kalbi aynı ritimle göğsünde tempo

tutuyordu. Adamların tam arkasında olduğunu duyabiliyordu, cüppeleri güçlü bir rüzgârda çırpınan perdeler gibi bir ses çıkarıyordu. Ön kapıya yaklaşırken omuz vurmak için kendini hazırladı ama buna kalmadan bir el elbisesinin arkasını yakalayıverdi. Geriye doğru çekildi.

Tana döndü, en yakındaki vampire arbaletle vurdu. Arbalet vampir kadının yüzüne çarpmıştı ama kadın güldü sadece. Kırmızı rujlu dudaklarının ardında dişleri uzun, keskin ve bembeyazdı. Elini Tana'nın saçlarına doladı, uzun tırnaklarını kafa derisine geçirerek onu sürükledi, ardından kafasını bir kapıya çarptı.

Bir an Tana'nın tüm dünyası karardı.

Başını kaldırıp baktığında diğer iki vampir de köpekbalıkları gibi etrafını sarmıştı.

Diğer odadan gelen bir ses hemen durmalarını emrediyordu. Gavriel'in sesine benziyordu ama bağıran Lucien olmalıydı. Tana doğrulmaya, arbalete yeni bir ok yerleştirmeye çalıştı ama biri elinden yayı alıverdi. Tahta saplı bıçağı hâlâ ulaşabileceği bir yerdeydi, bacağına bağlıydı ama kafasını toplamadan önce bıçağa uzanıp son şansını heba etmek istemiyordu.

"Kızı bana verin," dedi griler giymiş bir vampir. Kadının ağır Alman aksanı yüzünden söyledikleri zor anlaşılıyordu. *Karanlığın Cesetleri'nden biri.* Aynı gri üniformayı giymiş diğerleri de Tana'ya doğru yaklaşmaya başlamıştı.

Lucien'in adamı onu kadına doğru itti ve Örümcek'in iki adamı Tana'yı kollarından tuttu. Çıplak kollarındaki parmaklar buz gibiydi.

"Ah, bak bu gerçekten enteresandı," dedi Lucien, Tana cam kubbeli salona geri götürüldüğünde. "Seni aptal, zavallı, geri zekâlı kız."

"Sana ihanet edecek," diye bağırdı Tana, Gavriel'e.

Gavriel duygularını açığa vurmayan kırmızı gözleriyle baktı sadece. Bir şey söylemedi. Bir elini zincirlerden kurtarmıştı bile. Ona zamanında ulaşmaya çabalamış olmalıydı. Tana bunun onu daha büyük bir tehlikeye atmayacağını umdu. Derken Gavriel'in gözleri Tana'yı tutan Alman aksanlı kadına döndü. Tana'nın anlam veremediği bir bakışma oldu aralarında.

Lucien göğsündeki oku çekip çıkardı, mermer zemine fırlattı. Okun ucundan zemine kanlar sıçradı. "Gerçekten büyük zevk. Tamam, kızı bırakın."

Tana serbest kaldı ama ellerin desteği olmayınca hafiften sendelediğini fark etmek gerçekten utanç vericiydi.

"Gel bakalım buraya, şaşkın kız," dedi Lucien. "Seni Gavriel mi bu işle görevlendirdi? Belki de senden sandığımız kadar çok hoşlanmıyordur, ha?"

"Kimsenin beni görevlendirmesine gerek yoktu," dedi Tana olduğu yerde kalıp. "Seni öldürmeyi ben kendim istedim."

Lucien kollarını iki yana açıp bir kahkaha attı. "Tamam, gel bakalım o zaman. Hadi yap. Ya da hayır, önce Örümcek'in gelmesini bekleyelim. Ona minik bir gladyatör şovu sunarız. Bundan hoşlanır mı sence, ne dersin? Neyse, beklemek en azından dengeni geri kazanmanı sağlar."

Tana ona doğru bir adım attı ama başı dönüyordu.

Nöbetçiler de öne geldi.

Gavriel çiftlik evinde onu bağlayan zincirlerden Tana'nın arabasının bagajındayken kurtulmuş, metal bagaj kapağını kırıp oradan çıkmıştı. Eğer Lucien onun yapıcısıysa o zaman Gavriel'den daha yaşlı ve güçlü olması gerekirdi. Tana'nın göğüs göğüse bir kavgada onu yenmesi mümkün değildi. Bıçağı fırlatmak da işe yaramazdı. Tana tam karşısında dikilirken Lucien gafil avlanmazdı ve kenara çekilmek için bol vakti olurdu.

"Lucien," dedi Gavriel. "Eğer düello öneriyorsan o zaman silahı kızın seçmesi gerekir. Ve umarım beni seçer."

Tana tekrar ona baktı ve zincirlerden kurtardığı elini gördü yine. Fena hâlde sersemlemiş olmasına ve göğsünü sıkıştıran dehşete rağmen bunda bir tuhaflık olduğunu hissediyordu. Bir de şu tuhaflığın adını koyabilseydi.

Zincirler. Zincirlerle ilgili bir şeydi. Elisabet'i Gavriel'i yakalamaya Lucien göndermişti. Onu oraya Gavriel'i kesinlikle ve tamamen etkisiz hâle getirecek zincirlerle yollamış olmalıydı. Oysa o zincirler Gavriel'i tutmaya yetmemişti. Lance'in çiftlik evinden kaçtıklarında zayıftı. Açtı ve güneşte kavrulmuştu. Yine de demir zinciri kırıp metal bagaj kapağını bir parça karton gibi yırtmıştı.

Eğer Lucien ondan daha güçlüyse Gavriel'in ne kadar güçlü olduğunu biliyor olması gerekirdi.

Bu akşam halkalar gevşetilmiş olabilirdi ama ilk seferinde öyle değildi.

"Kızın geleceğini gerçekten bilmiyordun, değil mi? Seni *kurtarmaya* geleceğini?" dedi Lucien, Gavriel'e dönüp.

Ceketinin içine uzandı, balık pulları gibi parlak bir bıçak çıkardı. "Gördün, değil mi? Beni az kalsın kalbimden vuracaktı."

"O zaman tamamen güvendeymişsin," dedi Gavriel. "Ne de olsa bir kalbin yok."

"Canım yandı," dedi Lucien huysuz bir çocuk gibi. Bıçağı Gavriel'in karnına sapladı, çekip çıkardı ve tekrar sapladı. Bıçak kaburgaya denk gelince korkunç bir sürtme sesi çıktı. "Gördün mü? Acıyor."

Gavriel yavaşça inledi. Ağzından kan geldi. Lucien bıçağı akciğerine saplamış olmalıydı.

"Ama birazcık canının yanmasından daha fazla sevdiğin bir şey yok, değil mi?" diye sordu Lucien.

Gavriel'in kanlı ağzı buram buram şehvet kokan bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Olmaz mı? Canımın çok yanması."

Lucien bıçağı tekrar sapladı, Gavriel'in bağırsaklarına saplanan ucu içinde çevirdi. Gavriel bu defa daha yüksek sesle inledi. "Tüm elde edebileceğin bu işte. Benden intikam almaya buraya gelmenin sana kazandıracağı şey bu. Benden! Yapıcından intikam alacaksın ha?"

"Ne cüret!" diye fısıldadı Gavriel. Gözlerinde yine o çılgın ışık yanıyordu. Ağzının kenarından kan damlıyordu.

Lucien'i benden uzak tutuyor, diye fark etti Tana. Gavriel, Lucien'i özellikle sinirlendiriyor, onun dikkatini kendi üstüne çekiyordu. Ama ne yapıyordu ki? Lucien, Örümcek'in onu öldürmeleri için suikastçılar gönderdiğini söylemişti. Örümcek acaba Lucien'i öldürmesi için Gavriel'i serbest bırakmış olabilir miydi? Ama o zaman Örümcek niye oraya gelsindi ki?

Niye Paris'te, tehlikeden uzakta kalıp işin bitirilmesini beklemesindi?

Tana'nın başı dönüyordu. Atladığı bir şey vardı, bundan emindi. Dilinin ucundaki bir kelimeyi bir türlü hatırlayamamak gibiydi. Oradaydı, dilinin ucundaydı. Bir şeyi kaçırıyordu ama neyi?

Lucien bıçağı kabzasına kadar Gavriel'in karnına saplanmış hâlde bıraktı ve mermer zeminde volta atmaya başladı. Ateş püskürüyordu. İçinde yanan ateşin verdiği ışıkla neredeyse teni şeffaflaşmıştı.

Gri kıyafetli nöbetçilerden biri, koyu renk tenli ve geniş elmacıkkemikli bir adam öne çıktı.

"Örümcek neredeyse kapıya ulaştı," diye bildirdi. "Hazır olmanızı öneririz."

Lucien onları izleyen nöbetçileri, gelmesi an meselesi olan kadim vampiri, pazarlığı falan hepten unutmuş gibi etrafına baktı.

Gavriel karnına saplı bıçağı kabzasından tutup çıkardı. Ardından Tana'ya bakıp tuhaf, bir sır paylaşıyorlarmış gibi oyunbaz bir şekilde gülümsedi. "Tana, git."

Ve işte bu kadar. Bir anda Tana'nın zihninde tüm parçalar yerli yerine oturdu. Gülmeye başladı. Küvette uyanıp da tüm evin cesetlerle dolu olduğunu keşfettiğinden beri bastırmaya çalıştığı o çılgın kıkırdama şimdi sinir bozucu kahkahalarla ağzından taşıyordu. En baştan beri başından büyük işlere kalkışan birinin çılgın kahkahaları.

Lucien kaşlarını çattı. Fakat Tana öyle şiddetle gülüyordu ki sonunda o da tedirgin bir şekilde gülümsemeden edemedi.

"Örümcek burada," dedi Tana nihayet biraz sakinleştiğinde. "Çoktan geldi, değil mi? Bunca zamandır hep buradaydı."

Gavriel gerindi ve sol kolunu da zincirlerden kurtardı. Kendi kanıyla lekeli bıçağı kaldırdı ve diliyle ucunu yaladı. "Kız senden çok daha akıllı."

"Sen nasıl..." diye başladı Lucien. "Örümcek burada da ne demek?"

"Örümcek öldü," dedi Gavriel kocaman, ürkütücü bir gülümsemeyle. "O öldü. Haftalardır ölü. Ben Paris'ten ayrılırken ölüydü. Nasıl kaçtım sanıyorsun? Onu öldürdüm."

Lucien başını iki yana salladı. Gavriel'e boş gözlerle bakıyordu. "Hayır. Bu mümkün değil. O bir kadimdi. Onu öldürmüş olamazsın. Sen sadece... Sen..."

"Artık Örümcek benim," dedi Gavriel.

Gri kıyafetli Cesetler, Lucien'in siyah cüppeli üç adamını yakaladı. Tahta bıçaklar çabucak ve etkili bir şekilde nöbetçilerin kalbine saplanıverdi. Birbiri ardına yere yığıldılar. Pat, pat, pat.

"Bir fırsat yakalamam on yıl sürdü. Ve muazzam mirası bana kaldı. Önümde dillendirdiği sırlar, gizli kasaları ve banka hesapları ve onu perde arkasında büyük bir güce dönüştüren diğer her şey...

"Ama asıl büyük mirası elbette kanıydı. Senin hatırladığından çok daha güçlüyüm şimdi. Çok, çok daha güçlüyüm."

Lucien onu dinlerken nihayet yüzü büyük bir dehşetle çarpıldı. Balo salonunda etrafına bakındı. Düşmanının adamları ve ona doğru çevrilmiş kameraların arasında bir başınaydı. Kameralar her şeyi kaydediyordu.

"Ne zaman anladın?" diye sordu Gavriel, Tana'ya.

"Aslına bakarsan biraz önce," dedi Tana.

"Tana'yla nasıl tanıştığımı sana hiç anlattım mı?" diye sordu Gavriel, Lucien'e. Göğsü kan içindeydi ama yaralarının farkında değil gibiydi. Hatta Lucien'e doğru birkaç adım atarken irkilmedi bile. Tana, Jameson'ın kargalarla ilgili anlattığı şeyi hatırladı. Karınca ısırığındaki aside bağımlı hâle geldikleri için kanatlarında karıncaların dolaşmasına izin verdiklerini söylemişti. Yeterince sık canı yanan biri de bunu özleyecek hâle mi geliyordu acaba?

Lucien soruya cevap vermedi ama artık yüzünde kibirden eser kalmamıştı.

Gavriel gülümsedi, konuşurken elini kolunu sallayarak ve bir elindeki bıçakla havayı keserek anlatmaya başladı. "Örümcek öldükten sonra uzun bir süre kendimde değildim. Soğuk zeminde, etrafımda gardiyanlarımdan geri kalanlarla uyandığımda, Örümcek öldüğüne göre artık onun olan her şeye hükmedebileceğimi fark etti. Ve o zaman aklıma sen geldin, Lucien.

"İyileşmeyi bile beklemeden yollara düştüm, Boston Limanı'nda gemiden indim. Yarı deli yarı aç. O hâlimle tam bir firariye benziyordum. Ve benim geldiğimi duyar duymaz Elisabet'i peşime saldın, değil mi? Örümcek'e beni yakalayıp ona teslim etmeye ant içtiğin o mektubu göndermenle aşağı yukarı aynı zamana denk geliyor olmalı.

"Elisabet ile yanındaki ahmaklar beni Blackstone Nehri'nin kıyısında yakaladı. Onun ne kadar güzel olduğunu unutmuşum." Gavriel zihnindeki resme gülümsedi. "Beni kolayca

pusuya düşürdü. Yorgunluktan bitmiş hâldeydim ve onunla mücadele etmem için ortada bir sebep yoktu. Ne de olsa beni dosdoğru sana getirecekti ve benim istediğim de buydu. İşin aslı, camları karartılmış o limuzinde zincirlenmiş bir hâlde yolculuk ederken on yıl sonra ilk kez rahat bir uyku çektim.

"Uyandığımda beni bir çiftlik evine sürüklüyorlardı. Uzun zamandır Buzkent'ten çıkmamışlardı ve hazır dışarıdayken kendilerine bir ziyafet çekmeye karar vermişlerdi. Elisabet'le adamları kandan sarhoş oldu, davul gibi şişmiş ve ağırlaşmışlardı. Beni arka odaya götürdüler ve ne kadar aç olduğumu bildiklerinden, çoktan ısırılmış olan bir oğlanı gösterdiler. Oğlanı yatağa bağlamışlardı, beni de ona ulaşamayacağım bir mesafeye zincirlediler. Elisabet eğer uslu olursam daha sonra oğlanı yememe izin vereceğini söyledi. Böylece orada oturdum ve oğlanın kıvranmasını izledim.

"Elisabet kafamı tıklattı. *Hey, içerideki hâlâ sen misin*, diye sordu bodruma gitmeden önce. *Beraber ne güzel günler geçirdik, hatırlıyor musun?*

"Cevap vermedim.

"Camları örtüp beni orada bıraktılar. Oğlanın kanının kokusundan başka bir şey düşünemiyordum. Oğlanı izledim, neden beklemem gerektiğini kendime hatırlatıp duruyordum. Sersemlemiş zihnimde bu sebepler gözüme giderek daha az mantıklı görünmeye başlamıştı ki Tana odaya girdi." Gavriel, Tana'ya doğru baktı. "Ve çocuğu kurtarmak için bir plan yaptı. Ve beni kurtarmak için. Bunu hayal edebiliyor musun, Lucien? Şu dünyada kim beni kurtarmak ister ki?"

"Aklı başında hiç kimse," dedi Lucien. "Peki niye onlarla gittin? Elisabet seni bana getirecekti. Senin de planın buydu, değil mi? O zaman neden bir grup yeniyetmeyle dolambaçlı bir araba yolculuğuna çıktın?"

Gavriel omuz silkti. Yüzünde hâlâ o korkunç gülümseme vardı. "Bana bakışları hoşuma gitti. Arabayla yolculuk etmek hoşuma gitti. Ve neler olacağını görmek istedim."

"Sen delisin," dedi Lucien. "Gerçekten aklını kaçırmışsın."

"Gerçekten de öyle," dedi Gavriel. "Ve gerçekten de senden intikam almak için buradayım. Uzun yolu seçtim sadece."

"O zaman öldür beni," dedi Lucien gömleğini kaldırıp çıplak tenini göstererek. "Yap şunu."

Gavriel bir adım daha yaklaştı ama bir an tereddüt etti.

Lucien onun yapıcısıydı. Gavriel dışında, uzun yıllar öncede kalan kişilerin ve yerlerin hatırasına sahip tek kişiydi. Gavriel'e bakıp onun kumaşında canavarlık olduğunu gören canavardı. Tana yine bu salonda silahlar çekildiğinde Lucien'in söylediklerini hatırladı. *Her kahraman kendi hikâyesinin kötü adamıdır.* Ve şu anda, yapıcısını öldürmek üzereyken Gavriel kendini kötü adam gibi hissediyor olmalıydı.

Lucien o bir anlık duraksamayı fırsat bilip Tana'nın üzerine atıldı. Kızı boğazından yakalayıp ayaklarını yerden kesti. Tana'nın boğazı yanıyordu, paniklemişti, havayı tekmeliyordu... Filmlerde insanların bunu yaptığını görmüştü ama ne kadar acı verici olduğunu hayatta tahmin edemezdi. Gırtlağı içe doğru göçmüştü, nefes alamıyordu. Lucien sırıttı.

"O bıçağı fırlat ve kızın boynunu kırayım," dedi Lucien yavaşça. "Adamlarından bir teki yerinden kımıldasın ve kızın

boynunu kırayım. Zekice bir cümle kur da kızın boynunu kırayım."

Gavriel başını salladı, dua eder gibi ellerini kavuşturdu. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Hayır, diye içinden bağırdı Tana ama Lucien boğazını sıkarken sesi çıkmadı. *Gitmesine sakın izin verme. Kız kardeşim tehlikede.*

Tana'nın gözleri yuvalarından fırlamıştı, hâlâ çırpınıyordu. Lucien onu biraz daha havaya kaldırdı, vahşice gülümsedi. Tana el yordamıyla bıçağına uzanmaya çalışıyordu, derken eli kabzayı kavradı.

Lucien büyük bir tatminle Gavriel'i süzmekle meşguldü. "Adamlarını al ve evimden defolup gidin. Hepiniz. Eğer şu miyavlayan yaratığı geri istiyorsan hepiniz gideceksiniz. Hepiniz."

"Gidiyoruz," dedi Gavriel ve Karanlığın Cesetleri'ne işaret etti. Grili adamlar çift kanatlı kapıya doğru yürümeye başladı. "Ama önce onu yere bırak. Unutma, o bir insan. İnsanların boynu hassastır. Ve eğer kız ölürse elinde pazarlık edeceğin bir şey kalmaz."

Lucien kızın boynunu bırakmadan onu yere indirdi. Tana'nın tek bir şansı vardı. Lucien onun içinde ne kadar vampir kanı olduğundan habersizdi. Onun ne kadar güçlü ya da hızlı olduğunu bilmiyordu.

Tana nefes aldı ve aynı anda bıçağı Lucien'in göğsüne, üst kaburgasının hemen altına sapladı. Bıçak göğse girerken kâğıt yırtılmasına benzeyen bir ses duyuldu.

Lucien'in gözleri büyüdü. "Lütfen," dedi. Bunu öyle yumuşak bir sesle söylemişti ki bir kelimeden ziyade soluk sesi

gibiydi. "Dur. Ucu tam kalbimin üstünde." Lucien o anda bir zamanlar olduğu o genç adam gibi konuşuyordu. Tana'dan en fazla birkaç yaş büyük ve korkmuş bir çocuk gibi. "Lütfen. Ne istersen yaparım."

"Onlara ne yaptığını anlat," dedi Tana çenesiyle kameraları işaret ederek. "Ne yaptığını dünyaya anlat."

Lucien gözlerini yumdu ve konuştu. "Caspar Morales. Bendim. Onu dönüştüren bendim."

Ardından lal rengi gözlerini açtı, Tana'ya baktı. Tüm dünyada dikkate değer tek şey oymuş gibi bakıyordu Tana'ya. Şu dünyada evvel ezel sadece onu sevmiş gibi. "Beni bağışla ve hayatın boyunca kurduğun tüm imkânsız hayalleri bir bir gerçekleştireyim. Senin ne istediğini kimsenin bilemeyeceğini düşünüyor olabilirsin ama ben biliyorum. Sevdiğin insanlar var ve onlar için korkuyorsun. Sevdiğin ama sevgini hak etmeyenler var. Ve kimse senin ne kadar özel olduğunu anlamıyor. Senin parlak bir ateş gibi nasıl parladığını göremiyorlar."

Tana eli yine bodrum kapısının kolundaymış, ayakları o tozlu basamakları inmeye hazırmış gibi hissediyordu. Ilık yaz gecesinde, Gavriel'in saçları rüzgârda uçuşurken ona merhametin günah olamayacağını söylediğini ve Gavriel'in verdiği karşılığı hatırladı: *Korkunç merhametimle ortaya çıkardığım dünya bu.* Babasının küreği havaya kaldırdığı anı hatırladı.

Tüm bunları düşündü ve tahta bıçağı Lucien Moreau'nun kalbine doğru itti.

Vampirin yüzünde siyah çatlaklar belirdi, bu çatlaklar genişleyip yayıldı ve bir saniye sonra teni ıslak bir taş gibi çatladı.

BÖLÜM 38

Bill Story'nin internet günlüğüne gönderilen son yazı bu olacak. Kendisi yeni dönüşen iki vampir tarafından öldürüldü. Arkadaşı olduğum için, olur ya bir gün geri dönemezse diye bana şifresini vermişti. Hiçbir zaman savaş bölgesinden bildiren bir muhabir olmak gibi bir niyeti yoktu ama Springfield Buzkenti'nde kapalı kaldığında bu görevi seve seve üstlendi ve kendini işine adadı. Ve ölümü her ne kadar büyük bir trajedi olsa da eminim ki yaşadığı gibi öldüğüne, haber peşinde can verdiğine mutludur. Hepimiz onu çok özleyeceğiz. Arkadaşları, gerçeğin peşinde koşan onun gibi insanlar ve tüm dünya onu çok özleyecek.

MG

Yarın gerçekten çok ilginç görüntüler yayınlayacağım. Christobel adını kullanan genç bir komşum (Coleridge'in şiirindeki Christabel'den esinlenmiş olabilir ama yazımları farklı olduğundan komşumun bu şiiri bildiğinden şüpheliyim) ben-

den ekipmanımı ödünç istedi. Misafirleri varmış ve bu misafirler arasında bulunan, kendine Gece diyen bir başka genç hanım vampire dönüşümünü filme almak istiyormuş. Bu genç hanım, eğer ihtiyacı olan ekipmanı verir ve nasıl kullanacağını gösterirsem dönüşümü benim de izlememe hatta kendim için görüntü almama izin verdi. Bu inanılmaz bir fırsat. Tam da bu anları kaydetmek için bunca yıl gönüllü birini aramışken bu fırsatın aniden kapıma gelmesinin benim için ne büyük bir sürpriz olduğunu tahmin edersiniz.

Bunu yapmayı neden istiyorum? Bir kere, dönüşümü gösteren halka açık çok az kayıt var. Gerçi hükûmet laboratuvarlarında halktan gizlenen makaralar dolusu film olduğundan eminim elbette. Ve elbette bu görüntülerin internet günlüğüme olan ilgiyi artıracağı da muhakkak. Ama kendime itiraf etmek zorundayım (ve tabii size de; çünkü ben itirafta bulunmaktan sakınmayan bir gazeteciyim), değişimin yaşandığı o anı, transformasyonu, o kıvılcımı görmek istiyorum. Kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Vampirlerle ilgili o büyük soru, hükûmetleri ve bireyleri meşgul eden o soru, içi balık dolu bir kovayı izleyen aç bir kedi gibi Buzkent halkını izleyen o kırmızı gözleri gördüğüm her gece kafamı kurcalayan soru şu: *Onlar ne?*

Bu bir hastalık mı yoksa şeytani bir şey mi? Bazılarının iddia ettiği gibi, onlar hastalığa yakalanan, hastaneyi ve bakımı hak eden vatandaşlar mı? Yoksa sevdiklerimizin vücudunda varlığını sürdüren ve yok etmenin yollarını aramamız gereken karanlık güçler mi? Buzkent'te yaşadığım süre boyunca yeni dünyamızı gözlemlemeye ve belgelemeye çalıştım ama bu soruya bir

cevap bulmayı bugüne dek başaramadım. Hatta kendimce bir karara bile varamadım.

Bir insan kızın vampire dönüşümünü izlemekle çok özel bir bilgiye ulaşacağıma inanmam delilik belki de. Ne de olsa bunu izleyen ilk kişi olmayacağım. Bilim insanları vampirizmi incelemekle kalmadı, bazıları bizzat tecrübe bile etti. Yine de bu genç kadın ölümden uyandığında onun gözlerinin içine bakmak istiyorum. Ekipmanlardan ve monitörlerden tamamen farklı bir şeyi, içgüdülerimi kullanmak istiyorum. Aynı insanın gözlerinin içine baktığıma inanıp inanmayacağımı öğrenmek istiyorum.

Vampirliğin bir tür hastalık olduğuna inanmak en kolayı. Böylece bize saldırmanın, cinayet işlemenin ve acı çektirmenin ellerinde olmadığına, ancak belli zamanlarda kendilerini kontrol edebildiklerine inanabiliriz. Şeytan tarafından, lanetli bir güç tarafından ele geçirildiklerine inanmak daha bile kolay çünkü bu durumda sevdiklerimizi o korkunç şeyleri yapmaya zorlayan dışarıdan bir güç demektir.

Yine onların suçu olmasa da bu durumda onları yok etmeye hakkımız olur.

Öte yandan üçüncü olasılık, yani içimizde zincirlerinden boşalan bir canavar olması fikri galiba en rahatsız edici olanı. Belki de bu sadece bizizdir; açlıkla zıvanadan çıkan ve kazara birkaç cinayet işleyen biz. Dik bir yokuştan tam gaz inen bisikletin yandaki destek tekerlekleri gibi yalpalayan insanlık. Yaptıklarının sonuçlarından azade kılınmış ve güçle donanmış insanlık.

İnsanca olan her şeyle bağını koparmış olan insanlık.

Yani, sevgili okurlar, yarın vermeyi umduğum cevap bilimsel bir cevap olmayacak. Ümit ediyorum kendi kararımı vermiş olacağım. Dönüştüğümüzde içimize bir şey mi giriyor yoksa içimizdeki bir şey serbest mi kalıyor?

BÖLÜM 39

Ölüm çok şoklu, kasvetli bir macera.
Tavsiyem şudur ki ne yaparsanız yapın,
ona bulaşmayın.
– W. Somerset Maugham

Tana, Karanlığın Cesetleri'nin yanından geçip salondan çıktı, dış kapıya yürüdü. Sadece bir kez arkasını döndü, salonun ortasında kırmızıya boyanmış mermer bir heykel gibi duran Gavriel'e baktı. Ama başı zonkluyordu ve boynu acıyordu, konuşmak için ağzını açtığında dili tutulmuş gibi kalakaldı.

Tüm bunlar çok fazlaydı. Dehşete tıka basa doymuştu ve tek yapabildiği evden çıkmak ve deri elbisesinin içindeki Jameson'ın cep telefonuna uzanmak oldu.

Serin hava tenini okşadı.

Pearl. Kız kardeşini bulması gerekiyordu ama kardeşi onu şu hâlde görse bir çığlık atar ve tekrar çığlık atar ve tekrar çığlık atardı.

Kan yapış yapıştı.

Gavriel ona seslenmemişti, yerinden kıpırdamamıştı.

Öte yandan onun intikamını önce neredeyse berbat etmiş, ardından da çalmıştı, yani Tana'nın nihayet gittiğine sevinmiş bile olabilirdi.

Hiçbir şey hissetmeden Buzkent'in sokaklarında yürüdü. *Ebedi Balo'ya gel,* dedi Jameson'ın telefonu. *Onu bulduk.*

Kafası çok karışık olsa da partiyi bulmak zor olmadı. İnsanlar yolu tarif etmekte sakınca gömüyordu. Yüzüne kan sıçramış olmasına takılmıyorlardı. Ya da ellerinin kanla koyulaşmış olmasına. Rahat tavırları dehşet vericiydi ama yalvaran bir vampirin kalbine bıçak saplamanın bu kadar kolay olmasının sebep olduğu dehşetin yanında bu hiçbir şeydi.

Yeri buldu. Kubbeli bir kiliseydi, ilk birkaç katın vitraylı pencereleri siyaha boyanmıştı. Disko ışıkları kubbenin kararmış camlarını aydınlatıyordu. Üstüne pembe ilanlar yapıştırılmış olan kapı da pencereler gibi koyu siyaha boyanmıştı. İçeriden müzik sesi taşıyordu ve birkaç kişi basamaklarda oturmuş sigara içiyor, sohbet ediyordu. Yeşil saçlarını ince ince örmüş olan bir kız, kır saçlı ve kırmızı gözlü yaşlı bir kadınla röportaj yapmak için video kamerasını kaldırdı. Tana donuk bir şaşkınlık hissiyle onun Ölüm Döşeği'nde gördüğü kadın olduğunu fark etti.

Kapıdaki adam kadife halatı kenara çekip Tana'yı giriş parası ödemek için bekleyen insanların önünden içeri buyur

etti, nabzına bile bakmaya zahmet etmedi. Kırmızı elbisesini mavimsi kırmızı kanla süslemiş insanlar başka kurallara tabiydi belki de.

Tana kendini içeride, dans eden kalabalığın ortasında buldu. Müzik havayı dövüyor, müzikle birlikte sallanıp kıvrılan insanlardan oluşan bir halı salonu dolduruyordu. Tavandan aniden inen, insanları ürkütüp çığlık atmalarına sebep olan ve tekrar yükselen kafeslerde de oğlanlar ve kızlar dans ediyordu. Ve her şeyin tepesinde, Tana'nın İntihar Meydanı'nda ve Lucien Moreau'nun evinde gördüğüne benzer kameralar her şeyi acımasız gözlerle izliyor, her şeyi canlı yayına veriyordu.

Bir duvar boydan boya bardı ve bakır varillerden alkol servis ediliyor, içki her biri başka telden çalan kupalara konuyordu. Kenarlarda birkaç çocuk bir joint'i paylaşıyor, haşhaşın ağır kokusu içerideki çürük kokusuyla yarışıyordu.

Bir köşede eski günah çıkarma kabini duruyordu ve çocuklar sıraya girmiş, içeri girmek ve perdeyi çekip günahlarını kameraya anlatmak için bekliyordu. Sıradaki kızlardan birinin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Hemen arkasındaki dans pisti ise zıplayan, sallanan, kıvıran insanlarla doluydu. Ebedi Balo tuhaf bir şekilde çok tanıdıktı; Tana burayı daha önce arkadaşlarının bilgisayarlarında izlemiş, okuldaki dolaplarda posterlerini görmüştü. Şimdi, kalabalıkla birlikte oradan oraya sürüklenirken tüm bunlar Tana'ya gerçekdışı geliyordu. Bir film setinde olmak gibiydi.

Pearl buna bayılmış olmalıydı.

Vücudundan bir ürperti geçti, bunu başka bir ürperti takip etti. Kardeşini görebilmek için kalabalığı taradı. Gözleri tanı-

dık bir figüre takıldı. Çocuk merdiven boşluğunu destekleyen direğe yaslanmıştı. Uzun bir an boyunca Tana onun kolları çıkarılmış lacivert asker ceketini, opak beyaz taytla taktığı jartiyeri ve siyah asker botlarını, parlak mavi göz kalemini inceledi. Koluna hortuma benzer bir şey bantlamıştı. Rufus. Evet, Rufus'tu. Dans ederken boynundan aşağı terler süzülüyordu. Tana'nın gördüğü kadarıyla yalnızdı. Kırmızı gözlü bir oğlanla kız, Rufus'un önünde diz çöktü, kolundaki hortumdan sırayla kan içtiler. Tana'nın midesi çalkalandı. Biraz tiksintiyle, biraz da açlıkla. Çıkmanın yasak olduğu ikinci kata giden merdivenlerin tırabzanına yaslandı, derin derin soludu, ta ki kusmayacağından ya da birine saldırmayacağından emin olana kadar. Pearl'ü bulmalı, onu kapıya geri götürene kadar kendini kaybetmemeliydi.

Ve tam o anda aklına Gavriel geldi. Cam kubbeli salondan çıkıp gitmesini izleyen Gavriel. Fena hâlde kafayı yemiş gibi görünen ama onca zaman boyunca ne yaptığını gayet iyi bilen Gavriel. Onunla ufak bir maceraya çıkmak için intikamını bir süreliğine bir kenara bırakan Gavriel.

Tana başını iki yana salladı. Bu bir hataydı. Başı daha da feci zonklamaya başladı.

"Tana," dedi biri ve Valentina bir anda yanında bitti, eline bir kupa tutuşturdu. Üstünü değiştirmiş, saçlarını arkada toplamış ve makyajını silmişti. "Ah, Tanrım, Tana, iyisin. Geri gelmişsin."

Tana otomatikman kupayı ağzına götürdü, alkol hâlihazırda ağrıyan boğazını daha da yaktı.

"Bak kimi bulduk," dedi Valentina ve Aidan öne çıktı.

O masum, vampir dişli gülümsemesini takınmıştı. Pearl olduğundan bile daha küçükmüş gibi Aidan'ın omzunda oturuyor, on iki yaşının çırpı bacakları çocuğun göğsünde sallanıyordu. Boynuna da o ağır gerdanlığı takmıştı. Ablasına gülümsedi ama yüzündeki ve kırmızı elbisesinin üstündeki kanları görünce gülümsemesi soldu.

"Hey, fıstık," dedi Tana tıpkı bir zamanlar annelerinin onlara seslendiği gibi.

"Bana öyle deme," dedi Pearl çocuk yerine konduğu için içerleyerek. Payetli siyah bir gömlek, kot ve en sevdiği mavi kovboy çizmelerini giymişti. Gözlerine siyah kalem çekmişti.

Tana, Valentina'ya döndü. "Teşekkürler. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemi..."

Kız başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Onu Aidan buldu."

"Aidan?" Tana inanmazlıkla çocuğa baktı.

"Kapının yakınlarında bir yerde buldum," dedi Aidan. "Ödü patlamıştı."

Pearl ona ihanete uğramış gibi baktı. "Bir planım vardı..."

"Onu gerçekten tanıyan tek kişi Aidan'dı," diye açıkladı Valentina. "Ve Pearl'ün tanıdığı tek kişi de oydu."

Tana başını salladı, Pearl'e uzanırken Aidan'a baktı. "Teşekkürler."

"Pauline beni aradığında sana bir iyilik borçlu olduğumu fark ettim. Hatta belki bir iyilikten daha fazlasını," dedi Aidan ve Pearl omzundan inebilsin diye eğildi. Pearl hemen Tana'nın kollarına koştu, ona sıkıca sarıldı. Tana onun kuş kanadı gibi çırpınan kalbini duyabiliyor, teninin altından kanının tatlı kokusunu alabiliyordu. Ama Aidan buna daya-

nabildiyse o da dayanabilirdi. Dudaklarını Pearl'ün saçlarına bastırdı ve kokusunu içine çekti, kokusunu ezberledi.

"Burada senin yanında olmak istedim sadece," dedi Pearl. Zayıf omuzları titriyordu. "Yardım etmek istedim. Ben bilmiyordum..."

"Tamam, *sorun yok*," *diye fısıldadı* Tana, *ona daha sıkı* sarıldı. "Her şey yoluna girecek."

"Seni gördük," dedi Aidan metal kirişlere asılmış ekranları işaret ederek. "Yani her şeyi görmemişizdir muhtemelen ama... Lucien'le olanları, sonunu gördük."

Tana onlara baktı. "Olanları gördünüz mü?"

"Lucien Moreau öldü," dedi Valentina müziği bastırmak için bağırarak. "*Bunu* gördük. Her şeyi duyamadık ama herif çıldırmış görünüyordu."

"Ve *sen* muhteşem görünüyordun," dedi Aidan ve bu defa gülümsediğinde, vampir olduğundan beri ilk kez kırmızı gözleri ve sivri dişleri onun normal bir parçası gibi göründü. "Güzel elbise."

"Özür dilerim, Tana," dedi Pearl parmaklarını Tana'nın koluna gömerek. "Ben onu şey sanıyordum. Ben... Ben hiç bilmiyordum."

"Tabii ki bilmiyordun." Tana kız kardeşiyle özel konuşabilmek için onu kenara çekti. "Ben de *bilmiyordum*. İşte bu yüzden Buzkent'ten hemen gitmen gerekiyor. Seni buradan çıkarabilirim ama önce bir daha asla buraya gelmeyeceğine bana söz vermen gerekiyor. Bir daha asla. Tamam mı?"

"Ama kimse buradan çıkamaz," dedi Pearl merakla.

"Eh, sen çıkacaksın," dedi Tana. "Hem de hemen."

Pearl ona baktı. "Aidan bu gece eğleneceğimize söz verdi. Madem buradan çıkabileceğim, yarın sabah çıksam olmaz mı?"

Tana, Aidan'a pis bir bakış attı. Aidan omuz silkti.

"Ne yapabilirdim ki?" dedi korkutucu bir vampir değilmiş gibi. "Hem sence de buraya kadar onca yol tepip, geri döndüğünde minik arkadaşlarına anlatacak bir hikâyesi bile olmadan gitmesi haksızlık olmaz mı? Ayrıca da iri gözlerinde yalvaran bir ifadeyle bana bakan şirin kızlara asla dayanamam, biliyorsun."

Pearl kıkırdadı.

Tana kendine güvenemediğinden sessiz kaldı. Uzun bir an boyunca, kalabalığın tepesindeki kafeslerde sallanan rengârenk kızlarla oğlanlara, çakan ışıklara ve en tepedeki çatlak kubbeye baktı. Güzeldi. Kendi tarzında güzeldi.

"Tamam," dedi Tana sonunda. "Ama şafak sökmeden hemen önce kapıda olacaksın. Söz mü? Seni biz götüreceğiz."

Pearl başını salladı. "Şimdi Aidan'la biraz daha dans edebilir miyim? O beni diğer vampirlerden korur."

Aidan en çekici gülümsemesini takındı. *Melek yüzlü şeytan.* Tana vampire dönüşmesinden bile önce onunla ilgili böyle düşünürdü ve bu şimdi daha da doğruydu. Ama bir canavar da olsa o hâlâ Aidan'dı ve Aidan kız kardeşine zarar vermezdi. "Olur," dedi. "Ama bıktırma çocuğu, tamam mı?"

"Ben ölümsüzüm," dedi Aidan. "Bıkmak usanmak nedir bilmem."

Tana onların kalabalığa doğru koşturmasını izledi. Pearl'ün saçları arkasında siyah bir bayrak gibi havalanmıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Valentina.

Tana başını iki yana salladı, durumu hafifletmek için bir yandan da gülümsemeye çalıştı ama gülümseyişi bile hastalıklıydı. Her şeyin bitmiş olması ve aynı anda hem eskisi gibi hem eskisinden tamamen farklı olması çok tuhaftı.

Bundan hoşlansın hoşlanmasın, bu kentin artık yeni evi olduğunu düşünmek tuhaftı.

"Ben bara gidiyorum," dedi Tana. "Islak bir peçeteyle falan yüzümü temizleyebilir miyim diye bir bakacağım. Bu bana kendimi biraz olsun insan gibi hissettirir."

Valentina başını salladı ve Tana bara gitmek için kalabalığın arasına daldı. İki kez birileri beşlik çakmak ya da şerefine içmek için onu durdurdu. Bir kez de biri kolundaki hortumdan kan ikram etmek için yolunu kesti. Onları başından savdı. Anlaşılan Lucien burada televizyondaki kadar sevilmiyordu.

Jameson'ın barın diğer köşesinde oturduğunu görünce o tarafa yöneldi. Tana beton tezgâha yaslanacak kadar yaklaştığında Jameson elindeki kupayı kaldırarak onu selamladı.

"Tebrikler," dedi Jameson ve barmene işaret etti. Bir saniye sonra Tana'nın önünde başka bir kupa duruyordu. Elma şekeri renginde örgüleri olan bir kadın tarafından getirilmişti ve kadın belli ki kimlik görmekle falan ilgilenmiyordu.

Tana bir tabureye tünedi.

Jameson kupasını onunkine vurdu ve ilan etti. "Artık ünlüsün. Biliyorsun değil mi? Ve bu geceden sonra daha da ünlü olacaksın."

Tana kupasının içindeki sıvıyı kafasına dikti, irkilerek de olsa çoğunu bitirdi. Sonra kupada kalanı yüzüne boca etti.

Hafiften yaktı ama şaşırtıcı bir şey yoktu, alkol yüzünü dezenfekte ediyordu sadece. "Peçete falan var mı?" diye sordu.

Jameson cebine uzandı ve eski moda bir erkek mendili çıkardı. Tana onunla yüzünü sildi, mendil koyu kırmızı bir renk aldı. "Mendilini mahvettim. Kusura bakma."

"Mendiller bu işe yarar. Bak, ünlü olduğun konusunda ciddiydim. Günbatımı Trajedisi adını taktıkları katliamdan kurtulan iki kişiden birisin," dedi Jameson. Sesi pek ayık değildi. "Virüs kapan arkadaşını ve bir vampiri arabasıyla ta Buzkent'e getirip teslim eden kız. Ardından kameralar önünde bir vampiri öldürdün. Hı hı, evet, o görüntüler tüm televizyon haberlerine çıktı ve internette her yerde. Çöp varillerinin orada Gece denen şu kızla boğuşma görüntülerin acayip izlendi. Ve şimdi de... Şimdi de Lucien Moreau'yu öldürdün. Röportajlardan para istemelisin."

"Pearl kızacak diye korkuyordum," dedi Tana. "Lucien'in şovuna bayılırdı."

Jameson güldü.

"Beni bir yere kilitlemelisin," dedi Tana ardından. *Beni kilitlemeli ve anahtarı atmalısın.*

"Kardeşin ne olacak?"

"O eve dönüyor. Ve bir daha onu görmek istiyorsam ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Jameson onu tartar gibi baktı. Tıpkı annesinin de daha önce yaptığı gibi. Tana bunu hatırlayıp gerildi. "Bir yer biliyorum. Sabah gidebiliriz," dedi Jameson. Bir an tereddüt etti. "Bundan emin misin? Vampir olmak istemediğinden emin misin? Burada sana kanını vermeye gönüllü bir dolu

insan var. Lanet olsun, eğer dönüşmek istiyorsan ben bile veririm."

"Sence dönüşmeli miyim?" diye sordu Tana başını tezgâha koyup. Kan pompalayan kalpler ve damarlarda dörtnala koşturan, insanların teninde tüten kan yüzünden içeride hava çok sıcaktı. Sırf nefes almak bile Tana'nın başını döndürüyordu. Akıl çeliciydi. Kendini bıraksa... Vazgeçse...

"Burada vampir olmayı istememek zordur. Besin zincirinin en tepesindeler. En tepedeki yırtıcı."

"Sen neden olmadın o zaman? İstesen annen seni dönüştürürdü."

"Ben biraz tersimdir," dedi Jameson alaycı bir gülümsemeyle. Ardından dans pistine doğru baktı. Valentina pistin kenarında, uzun deri ceketli bir çocukla konuşuyordu. Aidan'la Pearl hâlâ pistte kuduruyordu. "Ben bile bazen ne istediğimi bilmiyorum."

Tana yanağının altındaki serin beton tezgâhın verdiği hissi sevmişti. Aynı anda hem pütürlü hem de pürüzsüzdü. Ejderhaların pullarının böyle bir his vereceğini hayal ederdi hep. "Çok güzel," dedi Valentina'ya bakarak.

Çocuk içini çekti. "Öyle."

"Bana senin ne kadar harika olduğunu anlattı. Onu ve arkadaşını kurtarmanı ve yaptığın diğer şeyleri."

Şimdi Jameson'ın gülümseyişi kederliydi. "Ah, bunun nereye varacağını anladım. Hiç boşuna çeneni yorma."

"Ondan hoşlanmıyor musun?" diye sordu Tana ve sorduğu anda pişman oldu. Eğer Jameson, Valentina hakkında kötü bir şey söylerse ondan nefret edecekti çünkü.

"Tabii ki hoşlanıyorum," dedi Jameson sanki birinin ondan hoşlanmadığını hayal etmekte bile zorlanıyormuş gibi. "Ama bunu ona söylersen seni ağzını açtığına açacağını pişman ederim, ona göre. Bak, Valentina... Şeeey, bunu açıklamak zor. O sadece bir sebepten, tek bir sebepten burada. Çoğu insanın normal ve güvenli hayatlarını bırakıp buraya gelmesiyle aynı sebepten. Vampir olmak için. O benim gibi değil, birini aramıyor. Arada bir kendini yalnız hissettiğinde evine bir çocuk götürebilir ama hiçbirini ciddiye almaz. O şu senin dışarıdaki arkadaşın gibi birini arıyor."

Erkekler ne kadar salak, diye geçirdi Tana içinden. "Onunla dans etmelisin."

Jameson öyle bir irkildi ki gören de Tana ona kendini ayağından bıçaklamasını teklif etti sanırdı. "Ben dans etmem. O da kafesten yeni kurtuldu zaten. Pek dans havasında olmayabilir."

Tana omuz silkti, tabureden indi. "Gel gidip soralım."

"Hayatta olmaz," dedi Jameson.

"Ah, bütün gece karanlıkta oturup sapık gibi onu mu izleyeceksin?" dedi Tana. "Başının tekrar belaya girmediğinden emin olmak için?"

"Başı belaya girerse yapabileceğim fazla bir şey yok. Var mı?" Önündeki kupadan bir yudum daha içti. Kupanın etrafında mavi bir halka vardı ve bir tarafı çatlaktı. Aceleyle yapıştırılmış olmalıydı çünkü kötü iyileşmiş bir yara gibi ek yeri belliydi.

"Anneni senin kız arkadaşın sanıyordu," dedi Tana. Valentina'ya her anlama gelebilecek bir el işareti yaptı, ardından Jameson'ı gösterdi. Çocuk anında alarma geçti. "Onu kurtarmak istedi çünkü senin için bir şey yapmak istiyordu.

Lucien'in evinde o kafese tıkılmasının sebebi buydu. Sana bunu anlatmadığına bahse girerim."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi Jameson kolunu acıtacak kadar sertçe tutup.

"Bak, eğer nasıl bir hafta geçirdiğimi ve nasıl bir haftaya başlamak üzere olduğumu bilseydin benimle zıtlaşmaman gerektiğini de bilirdin." Tana bunu söyledikten sonra çocuğu çektiği gibi tabureden indirdi ve kalabalığa doğru sürükledi.

Jameson ona ölümcül bir bakış attıysa da sürüklenmeye direnmedi. Valentina onların geldiğini görünce Jameson'dan daha korkmuş bir ifadeyle yaklaşmalarını izledi. Pearl henüz dansa doyamamış olsa da Tana'ya koştu, evdeki arkadaşlarına el sallıyormuş gibi rahatça tepedeki kameralara el salladı.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Jameson nefesinin altından.

Ve sonra beşi hep birlikte dans ettiler. Üzerlerinden ter boşanıyor, müzik kafalarında uğulduyordu. Valentina onun etrafında dönerken Jameson bile gülümsedi, parmakları kızın belinde bir saniye daha uzun oyalandı ve yanakları utangaç bir şekilde kızarırken gözlerini yere dikti. Aidan, Pearl'ü kollarında döndürdü, onu havaya kaldırdı, kahkahalarla güldürdü.

Tana başındaki ağrı dinene dek dans etti. Çıplak ayakları zemini dövmekten acıyıncaya, tüm vücudu yorgunluktan kırılıncaya dek. Ve yaptığı her harekette günün kazananı olduğunu biliyordu çünkü bugün hayatta kalmıştı. Valentina bir şekilde Jameson'ı pistte kalmaya ikna etti. Jameson ellerini Valentina'nın beline doladı, kızın başı güneşe dönen çiçekler gibi ona doğru eğildi. Ve Tana nihayet Ebedi Balo çılgınlığı-

nın bir ızdırap çılgınlığı olduğunu, insanların kendini evde bırakıp geldiği, gece boyunca başka biri olduğu ve sabah geri döndüğünde yine eski tenine girebilmeyi umduğu, baş döndürücü bir dans karnavalı olduğunu anladı.

Pauline'in kamptan Buzkent'in kapısına gelmesini, Pearl'ü oradan almasını ayarlamışlardı. Tana'yla Aidan, Pearl'ü çöplerle dolu rüzgârlı sokaklardan, hamamböceklerinin ve cesetlerin yanından geçirip kapıya kadar götürdü. Şafağın ilk ışıkları henüz ufukta belirmemişti ama hava çoktan değişmişti, rüzgâr güneşin ilk ışıklarından önce günün ılık kokularını onlara taşıyordu.

Tana, Pearl'ün elini tutmuştu. Kardeşinin uykusu gelmişti, gecenin heyecanı sönerken göz kapakları düşüyor, yürürken hafiften sendeliyordu.

"Benim yüzümden sonsuza dek buradan çıkamayacaksın," dedi Pearl alçak sesle. "Her şeyi mahvettim."

Tana derin bir nefes aldı, ardından başını iki yana salladı. "Buradan asla çıkamayabilirim ama bunun sebebi virüsü yenememem olabilir. Eğer öyle olursa sana zaten veda etmek zorundayım. Ama eğer iyileşirsem buradan çıkmanın bir yolunu bulacağım mutlaka, tamam mı?"

Pearl şüpheli görünüyordu, yine de başını salladı. "Tamam."

"Ve Pauline'e de benim adıma veda edeceksin. Ona benim için kocaman sarıl ve iyi olduğuma inanmasını sağla."

"Görüntüleri görecek nasılsa," dedi Pearl malumu ilan etmeye mecbur kalan birinin ses tonuyla.

"Doğru, tamam," dedi Tana kardeşinin haklı olduğunu fark edince. "O zaman onu benim iyi olduğuma ikna etmen daha da önemli. Hem zaten iyi görünmüyor muyum?"

"*Sanırım*," dedi Pearl.

Tana hafifçe onun omzuna vurdu ve kardeşini güldürdü.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Bir Doz Depresso'nun elle yazılmış tabelasının yanından geçiyorlardı ki Pearl başını kaldırıp Tana'ya baktı ve gözlerini kırpıştırdı. "Ebedi Balo'da bir vampir çocuk vardı. Seni tanıdığını söyledi."

"Ne çocuğu?" diye sordu Tana.

Pearl başını iki yana salladı, boynundaki gerdanlığa dokundu. "Dedi ki, *seninle tanışmak büyük onur ve büyük bir zevk ve burada olman bir trajedi.* Tuhaf konuşuyordu ama iyi birine benziyordu. Sana bir mesaj iletmemi istedi ama sonra fikrini değiştirip mesajı söylemedi."

Tana, Gavriel'in mesajı söylemekten vazgeçmesinin bir anlamı olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı ama onunla şahsen konuşmadığı da düşünülürse, buna inanmak biraz zordu.

Aidan, Tana'ya kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadı.

Derken eğilip Pearl'ü tekrar kucaklama, onu sevdiğini söyleme, son bir kez teninin ılıklığını içip kalbinin gümbürtüsünü dinledikten sonra ondan uzaklaşma vakti geldi çattı.

Pearl'ün demir kafeslerden birine tek başına girmesini izlemek Tana'nın hayatı boyunca yaptığı en zor şeydi. Ama yaptı.

Ve kendine bir söz verdi.

İmkânsız olanı yapmayı denemek için daima geri dönen kızdı o. Lance'in evinin bahçesinde, tek istediği oradan bir an evvel kaçmakken, kendini kırık pencereden tekrar içeri gir-

meye zorlamıştı. Aidan'la kapatıldığı odadaki tavan penceresinden kaçmayı başardıktan sonra Aidan için oraya geri dönmüştü. Hatta Lucien Moreau'nun evine geri dönmüş, onu öldürmüştü. Ve madem tüm bu çılgınca, yapılması imkânsız şeyleri yapmak için geri dönecek kadar deliydi, o zaman belki kendini kurtaracak kadar da deli olabilirdi.

Ertesi sabah Jameson onu Victoria tarzı bir evin yer altındaki kilerine, içine kaynamış su doldurulmuş plastik süt şişeleri, biraz konserve, bir konserve açacağı, aspirin, birkaç battaniye ve kente girerken yanında getirdiği eşyalardan geriye kalan şeylerle birlikte kilitledi. Tana bileklerinden birine kelepçe taktı ve diğer ucunu da bir boruya cıvatayla tutturulmuş demir zincirin ucuna geçirdi. Kelepçenin anahtarını Jameson'a verdiğinde ona az kalsın her şeyi unutmasını, onu serbest bırakmasını söyleyecekti.

Seksen sekiz gün. Kapıda üç asma kilit. Demir zincirde elli üç halka. Tavandan sarkan bir çıplak ampul.

Battaniyelerin üstünde bir süre kesik kesik uyudu. Sonra plastik kaşıkla fasulye konservesi yedi. Nihayet artık kamerayı kurması gerektiğine karar verdi çünkü daha sonra yapamayabilirdi. Pilleri Gece'nin video kamerasının arkasına takarken şimdiden elleri titriyordu. Kamerayı tripoda yerleştirip Jameson'ın bir arkadaşından satın aldığı Livebox modemin fişini taktıktan sonra, konservenin tırtıklı kapağıyla elini kesip biraz kan içerek kendini sonraki aşama için sakinleştirmek zorunda kaldı. Ardından kamerayı açtı ve yere bağdaş kurup oturdu.

Parlayan siyah lense bakarak konuşmaya başladı. "Merhaba, ben Tana Bach. On yedi yaşındayım ve birkaç gün önce bir partide... Hayır, bunu boş verin. Eğer bunu izliyorsanız partide olanları çoktan duymuşsunuzdur zaten. Bakın, gönderdiğiniz mesajlar, e-postalar, forumlarda yazdığınız güzel şeyler için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Vampirleri öldürmemi filme çekmek isteyen gizemli ve hatta belki de yasal yapım şirketine de teşekkürler ama önümüzdeki on iki buçuk hafta boyunca yapacağım şey budur. Yani bir şey yayınlamak istiyorsanız bunu yayınlayın.

"Ve baba, eğer bunu izliyorsan, lütfen Pearl'e çok kızma, tamam mı? Vampir olmak bayağı göz kamaştırıcı bir şey. Birinin bunu istemesi gayet normal. O yüzden kızı rahat bırak, tamam mı? Geriye sadece bir kızın kaldı. Ve Pauline, yardımıma koştuğun için gerçekten çok teşekkürler. Seni sonra arayamadığım için üzgünüm.

"Ve diğer herkes, sanırım size hiç de göz kamaştırıcı olmayan bir şey göstereceğim. Virüsün sistemden nasıl atıldığını. Yanımda su ve konserve yiyecek var. Yakında avaz avaz bağıracağım, yalvaracağım, deli gibi kusacağım. Beni tutan zincirler bayağı sağlam..."

Tana bir nefes alıp devam edecekti ki kapıdaki kilitlerden birinin açıldığını duydu.

"Hey," diye seslendi. "Kim var orada?"

İkinci kilit de açıldı ve sesi boşlukta yankılandı.

"Jameson?"

Tana'nın kalbi ağzına gelmişti, zinciri zorladı. Ne kadar kolay bir hedef olduğunu yeni fark ediyordu.

"Şeeey," dedi kameraya. "Biri gizli odamı ziyarete geldi. Diğer insanların güvenliği için saklandığım bu gizli yere geldi. Umarım..."

Kapı açıldı ve Gavriel içeri girdi. Etrafa bakınıp odayı inceledi. Siyah kot ve tişört giymişti; Tana'yla ilk tanıştıklarında üstünde olan kıyafetin aynısı. Tek fark, şu anda parmaklarını süsleyen ağır, gümüş yüzüklerdi. Yüzüklerin üstünde lacivertaşı ve kantaşı parıldıyordu. Ve deri bir çantayı göğsüne çapraz asmıştı. Tuhaf bir şekilde her zamankinden daha güzel görünüyordu. Odayı geçip kamerayı kapattı.

"Selam," diyebildi Tana sadece.

Gavriel kapıyı kapattı. Gelip yanına, yere oturdu. "Nişanını vermişsin diye duydum."

Tana rahat görünmeye çalışarak omuz silkti. Duvara zincirli değilmiş, Gavriel bu kentteki en korkutucu çocuk değilmiş ve Tana onun yapıcısını öldürmemiş gibi.

"Ne kadar şansım olduğu konusunda gerçekçi davranmam gerektiğine karar verdim. Kendi kendini karantinaya alanlardan kaçının başarılı olduğunu biliyor musun? Çok az kişi. Kanımı içmek için kendimi öyle kötü kesebilirim ki kesikler mikrop kapabilir. Ya da yemek yemeyi unutup açlıktan ölebilirim. Bir çılgınlık anında suyumu dökebilirim. Bu koşullar altında nişanı küçük bir kıza vermek daha mantıklı, ha?"

"Kız kardeşine verdin?"

Tana başını salladı. "Evet."

Gavriel gözlerini yumdu, uzun kirpikleri yanaklarını süpürdü. "Seninle kalacağım."

"Ne? Hayır," dedi Tana otomatikman. "Hayır. Bu delilik."

"Ben deliyim," diye hatırlattı Gavriel.

Bunu öyle mantıklı bir tonla söylemişti ki Tana neredeyse gülmeye başlayacaktı. Gülme hissini bastırmak için derin bir nefes aldı. "Bak, ne hâle geleceğimi anlıyor musun? Kusacağım ve muhtemelen altıma yapacağım. Çığlıkları, yakarışları falan saymıyorum bile." Yine elleri titremeye başlamıştı. Ellerini birleştirip dizlerine bastırdı, ne kadar hasta olduğunu saklamaya çalıştı. "Beni öyle görmeni istemiyorum."

"Tana, dün gece evden gittiğinde arkandan gelmeye hakkım olmadığını düşündüm. Beni affetmen için yalvarmaya bile hakkım yoktu. Ve hâlâ aynı şeyi düşünüyorum. Buraya kibrim ve kibrim yüzünden yaşananlar için beni bağışlamanı istemeye gelmedim. Bundan daima pişmanlık duyacağım, o ayrı. Senden tek istediğim, şu uzun gece boyunca yanında kalmama izin vermen. Yapabileceğimin en azı bu."

Çantasına uzandı, çeşit çeşit manga, kapakları yıpranmış klasik ve modern kitaplar ve ufak bir deste buruşuk dergi çıkardı. "Bak, yüksek sesle okumak için kitap bile getirdim. Neyi sevdiğini bilmediğim için her telden bir şeyler var."

"Neden?" diye sordu Tana. Şu anda yapıyor olabileceği onca şey arasından niye buraya gelmeyi ve bunu yapmayı seçtiğini gerçekten anlayamıyordu. Lucien ölmüştü ve Tana vampirlerin Buzkent'e girip çıkmak için kendince bazı yolları olduğundan emin sayılırdı. Gavriel şu anda Alpler'de bir şatoya gidiyor olabilir, kırmızı şarapla kendinden geçmiş kızlardan kan içiyor olabilirdi. "Ben senin kızdığını sandım. Yani ne bileyim, Lucien'i öldürmek için çok uzun

bir yoldan geldin ve benim yüzümden bunu kendi ellerinle yapamadın."

"Hayır, Tana. Bunu senin yapmak zorunda kalman acı verici olsa da o darbeyi senin indirmen bana kesinlikle acı vermedi."

Gavriel bir an sustu, güç toplamaya çalışır gibi göründü, sonra hızlı hızlı devam etti.

"Seni seviyorsun... Ve korkarım bunu söylememin ya da göstermemin korkunç olmayan hiçbir yolu yok. Buraya gelmek dışında. Şu dünyadaki herkesi senin için öldürürüm, yeter ki iste." Tana'nın yüzünde beliren ifadeyi gördü, telaşla ekledi. "İstemezsin. Elbette. Ama sana bir şeyler okumamı isteyebilirsin diye düşündüm..." Yığının en üstündeki dergiye, *Rolling Stone*'un eski bir sayısına uzandı. "Ve seninle oturmamı isteyebilirsin. Seni seven herhangi birinin yapacağı gibi. Eğer normal bir hastalığın olsaydı. Ama normal bir hastalığın yok ve taşıdığın hastalık düşünüldüğünde bu iş için en doğru kişi benim."

Tana elinde olmadan kıkırdadı. Gavriel her ağzını açtığında onu şaşırtmayı başarıyordu ve bu da bir istisna değildi. Boğazını temizleyip doğru kelimeleri aradı. "Dünyadaki herkesi öldürmemeni tercih ederim, evet, bunda haklısın. Ve benim de sana karşı hislerim var. Güçlü, tuhaf, çılgınca hisler. Beni olduğum gibi gören birini bulmak öyle olağanüstü bir şey ki. Kalbimin en karanlık köşelerini, benim bile bakmak istemediğim yanlarımı gören birine rastlamaksa bir mucize. Sen bunu yaptın. Üstelik bu arada esprilerime de güldün. Açıkçası korkuyorum. Sadece *insan* olmadığın için değil, *hiç*

kimse gibi olmadığın için ve benim istediğim sen olduğun için. Seni istiyorum. Ve bir şeyler istemekten nefret ederim. Özellikle de istediğimi itiraf etmekten nefret ederim."

Gavriel'in dudakları mutlu, umut dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O zaman kalıyorum?"

Tana panikle itiraz etti. "Hayır, hayır. Kalamazsın. Eğer kalırsan beni buradan çıkarırsın. Yalvarıp yakarırım ve buna dayanamazsın, çıkmama izin verirsin."

"Vermem," dedi Gavriel ona biraz daha yaklaşarak. "Elisabet'in odasında yatağa kelepçeliyken benden seni serbest bırakmamı istemedin. Bana söylemek yerine kendi başına kaçtın. Bunu hatırlıyorsun değil mi? Benden istemedin çünkü seni serbest bırakacağımı düşünmüyordun."

"Bu farklı. Hem o zaman yanılmıştım muhtemelen..."

"Şşşt, Tana," dedi Gavriel saçını okşayarak. "Ah benim tatlı Tana'm. Benim hâlâ bir canavar olduğumu unutuyorsun. Senin çığlıklarını, haykırışlarını, yalvarışlarını günlerce dinlerim ve yine de seni serbest bırakmam."

Gavriel'in ses tonu Tana'yı hem ürküttü hem sakinleştirdi. Tanışmalarından çok önce izlediği o görüntüleri hatırladı yine. Paris'teki mezarlığın altında bir kafese kapatılmış o deli adamın kanlar içindeki hâlini. Yalnızlığın ve acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu ondan iyi kim bilebilirdi ki? Gavriel odaya girdiğinden beri ilk kez Tana tüm bunları tek başına yaşamak zorunda olmadığına inanmaya başladı. "Senin kanını içmeme izin veremezsin. Sen de beni ısırmazsın. Yalvarsam, tehditler savursam, seni türlü yalanlarla ikna etmeye çalışsam bile. Buna söz vermek zorundasın. İyileşmemin tek yolu bu çünkü."

"Söz." Kırmızı gözler mavi gözlere kilitlendi. "Yemin ederim."

Tana ona yaslanıp gevşedi. Duman, çamaşır deterjanı ve belli belirsiz kan kokusunu içine çekti. Yanağının altındaki omuz sertti, yanağına değen siyah saçlar ise yumuşacık. "Beni gerçekten dışarı çıkarmayacaksın?"

Teninde Gavriel'in gülümsemesini hissetti. "İzin ver de sana tüm hayatımın beni nasıl bu ana hazırladığını anlatayım. Ben kızların çığlıklarına alışığım. Ve senin çığlıkların... Senin çığlıkların bir başkasının aşk haykırışlarından daha tatlı gelecek bana."

Tana yine az kalsın gülecekti. Çünkü bu söylenecek en korkunç şeydi ama aynı zamanda korkunç güzeldi.

"Tamam," dedi Tana uyuşuk bir sesle. Üşümeye başlamıştı, titremeler geri dönüyordu. "Kalabilirsin. Kalmanı çok isterim. Lütfen kal." Gözlerini yumdu ve bunca zaman boyunca sormaktan korktuğu o soruyu sordu. "Ya benim için geri dönüş yoksa? Ya artık yeterince insan değilsem?"

Gavriel gülümsedi, Tana yine bu hareketi teninde hissetti. "O zaman birlikte vampir avına çıkarız ve sen onların kanını içersin."

"Leydi mi Kaplan mı," dedi Tana çiftlik evinde oynadıkları içki içme oyununu hatırlayıp. Ve hikâyenin bitmediğini düşündü. Para hâlâ dönüp duruyordu, henüz yazı ya da tura gelmemişti.

"Benim kaplan leydim," dedi Gavriel ve kamerayı açtı.

SON

TEŞEKKÜR

Bu kitap büyürken tekrar tekrar okuduğum tüm vampir kitaplarına bir aşk mektubudur. *Don Sebastian de Villanueva* serisi için Les Daniels'a, *Vampir Günceleri* için Anne Rice'a, *Sabella or the Bloodstone* için Tanith Lee'ye, *Lost Souls* için Poppy Z. Brite'a, *Sunglasses After Dark* için Nancy Collins'e, *Carmilla* için Sheridan Le Fanu'ya ve *The Vampire Tapestry* için Suzy McKee Charnas'a. Dudley Wright'ın, kütüphaneden aldığım ve okuduğum ilk halkbilim kitabı olan *Vampires and Vampirism*'ine de ayrıca teşekkür borçluyum.

Hep birlikte Goult'da olduğumuz sırada kitabın başlangıcını okudukları için Sarah Rees Brennan, Robin Wasserman, Cassie Clare'e teşekkür ederim. Güney Fransa'da bir kitaba başlamak kadar insana kendini dekadan hissettiren bir şey yok.

Holly Post, Jeffrey Rowland, Jeph Jacques, Cristi Jacques, Elka Cloke, Eric Churchill, Elias Churchill ve Jonah

Churchill'e hikâyeye katkıları ve restorana geç kaldığım hâlde bana yemek ısmarladıkları için teşekkürler.

Buzkentlerde internetin çalışmasını mümkün kıldığı için Chris Cotter'a teşekkür ederim.

Cömertliği için Bill Willingham'a teşekkür borçluyum.

2012 Clarion Sınıfı'na (Carmen, Christopher, Danica, Daniel, Deborah, Eliza, Emma, Eric, Jonathan, Joseph, Lara, Lisa, Luke, Pierre, Ruby, Sadie, Sam ve Sarah) kitabın sonunu yazdığım sırada bana katlandıkları için teşekkür ederim. Viski ve ahtapot parmaklık için ayrıca teşekkürler. Kendi atölyemde de onlardan çok faydalandım.

Ve geldik atölye çalışmalarıma katılanlara. Teşekkürler Kelly Link, Gavin Grant, Ellen Kushner, Delia Sherman, Sarah Smith, Cassie Clare (evet, tekrar okumak zorunda kaldı) ve Josh Lewis. Yaptığım işi dünyaya göstermem için bana güven verdiniz.

Ertesi sabah kitabın sonu hakkında konuşabilelim diye kitabın tamamını bir gecede okuyup bitiren Steve Berman'a teşekkürler.

Muhteşem editörüm Alvina Ling'e ve muhteşem asistanı Bethany Strout'a, aklıma gelip de sonradan atladığım şeyleri yakaladıkları ve aklıma bile gelmeyen şeylerle ilgili fikir verdikleri için teşekkürler.

Temsilcim Barry Goldblatt'a bu kitaba inandığı için teşekkür ederim.

Nevada SCBWI Mentor Programı'na katılanlara, ilk birkaç bölümü onlara okumama izin verdikleri için teşekkürler.

Ve nihayet kocama, tüm kitabı baştan sona ona okumama izin verdiği için çok teşekkür ederim. Benimle tanıştığı ilk günden beri bir gün mutlaka bir vampir kitabı yazacağımı bildiğini söyledi. Görünen o ki haklıymış.

BUZKENT TÜYLER ÜRPERTİCİYDİ.
TANA BUNU HERKESTEN İYİ BİLİYORDU.
GÖRKEMLİ BİR KAFES,
TEHLİKELİ BİR HAPİSHANEYDİ.
LANETLİLER VE ONLARLA EĞLENMEK İSTEYENLER
İÇİN KUSURSUZ BİR MEZARLIKTI.

Tana'nın dünyasında Buzkent denen, duvarlarla çevrili şehirler vardı. Karantinaya alınmış canavarlarla insanların yaşadığı Buzkentler, av ve avcının bir arada olduğu kanlı bir hapishaneydi. Ve Buzkent'in kapısından bir kez içeri girince, bir daha çıkamazdınız...

Tana son derece sıradan bir partinin sabahında uyandığında, kendini cesetlerin arasında bulacaktı. Korkunç katliamdan onun dışında iki kişi daha sağ kurtulmuştu. Tana'nın sevimli eski erkek arkadaşı ve korkunç bir sır saklayan, gizemli bir genç adam. Tana; üçünün de hayatını kurtarmak için bildiği tek yolu izleyecek, doğruca Buzkent'in dehşet verici kalbine gidecekti.

"**Zengin bir atmosfere** ve karmaşık karakterlere sahip müthiş bir hikâye."
–VERONICA ROTH, "Uyumsuz Üçlemesi"nin yazarı

"Karanlık bir şölen. Okurken heyecan ve tedirginlikten **yerinizde duramayacağınız** bir roman."
–Entertainment Weekly

24.00₺

THG 079061 DCH

HOLLY BLACK
Çocuklar ve gençler için çağdaş kurgular yazıyor. Sayısız edebiyat ödülüne aday olan ve kitapları çoksatar listelerinden inmeyen Black, tüm vaktini yazmaya ayırıyor. Yazar, eşi ve oğluyla birlikte, New England'da, gizli bir kapısı olan bir evde yaşıyor.

Artemis Severler
artemiskitap
artemisyayinlari
ARTEMİS
ISBN 978-605-142-631-0
9 786051 426310
Kapak Uygulama: PhotoRepublic